THE WITCHER

ANDRZEJ SAPKOWSKI

ELFLERİN KANI

PEGASUS

Rivyalı Geralt, Witcher serisinin ilk romanıyla geri döndü ve bu sefer dünyanın kaderini ellerinde tutuyor.

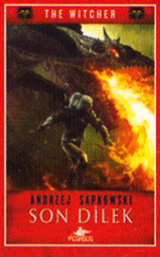
"Ben Witcher'ım. Yapay olarak yaratılmış bir mutant. Para karşılığında canavar öldürürüm. Anne babaları bedelini öderlerse çocukları korurum. Parasını Nilfgaardlı anne babalar öderlerse Nilfgaardlı çocukları da korurum. Dünya harap olsa bile -ki bunu hiç sanmıyorum- bir canavar beni öldürünceye kadar bu dünyanın harabeleri üzerinde canavar öldürmeyi sürdürürüm. Bu benim yazgım."

Yüzyıldan fazla bir süredir insanlar, cüceler ve elfler barış içinde yaşıyordu. Ancak zaman değişti. Barış sona erdi ve farklı ırklar tekrar savaşmaya başladı. Hem birbirlerine karşı hem de kendi aralarında. Cüceler hısımlarını öldürüyor, elfler de insanları ve insanlarla dostluk kuran elfleri.

Bu çalkantılı çağda kâhinlerin beklediği bir çocuk doğar. Cintra Aslanı Kraliçe Calanthe'nin torunu Ciri'nin garip güçleri ve daha da garip bir kaderi vardır. Kehanetler onu "Alev" diye niteliyor, iyi veya kötü dünyayı değiştirecek kişi olarak.

"BU KİTABI GERÇEKTEN, GERÇEKTEN ÇOK BEĞENDİM... SAPKOWSKI'NİN DÜNYASINDAKİ HİÇBİR KARAKTER SİYAH-BEYAZ DEĞİL. GERALT VE CANAVARLAR DÂHİL HERKES GRİNİN BİR TONU."

—The Deckled Edge

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-299-271-5
9 786052 992715

KAPAK İLLÜSTRASYONU: BARTŁOMIEJ GAWEŁ, PAWEŁ MIELNICZUK, MARCIN BŁASZCZAK, ARKADIUSZ MATYSZEWSKI, MARIAN CHOMIAK
KAPAK TASARIMI: LAUREN PANEPINTO
KAPAK © 2015 HACHETTE BOOK GROUP, INC.

ELFLERİN KANI

Pegasus Yayınları: 1735
Bestseller Roman: 747

Elflerin Kanı
Andrzej Sapkowski
Özgün Adı: Krew Elfów

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Kemal Küçükgedik
Düzelti: Ayten Koçal
Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Eylül 2017
ISBN: 978-605-299-271-5

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017
Copyright © Andrzej Sapkowski, 1994

Bu kitabın Türkçe yayın hakları
Patricia Pasqualini Literary Agency aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

ANDRZEJ SAPKOWSKI

ELFLERİN KANI

THE WITCHER SERİSİ 3

Almancadan çeviren:
Regaip Minareci

PEGASUS YAYINLARI

Sözlük

dryad: Orman perileri. Hepsi dişidirler ve okçuluk becerileriyle tanınırlar.

graveir: Gulyabanilerden daha iri, ilik kemiren yaşayan ölü bir canavar türü.

griffon: Vücudu, ayakları ve kuyruğu aslana; başı, pençeleri ve kanatları ise kartala benzeyen bir canavar türü.

lamya: Vücutlarının üstü güzel kadınlara, altı yılana benzeyen bir canavar türü.

mantikora: Aslan başlı, yarasa kanatlı ve akrep kuyruklu bir canavar türü

rusalka: Nehir kenarlarında yaşayan bir peri türü.

silf: Hava perileri.

Elaine blath, Feainnewedd
Dearme aen a'cáelme tedd
Eigean evelienn deireádh
Que'n esse, va en esseáth
Feainnewedd, elaine blath!

Minik Çiçek, Elflerin ninnisi ve sayma tekerlemesi

Şunu bilin ki gün olup kılıcın, baltanın ve kurt fırtınalarının çağı gelecek. Beyaz Ayaz ve Beyaz Işık, Cinnet Çağı ve Nefret Çağı ve Tedd Deireádh yani Sonun Çağı gelecek. Dünya donarak yok olacak ve yepyeni bir güneşle yeniden doğacak. Eski Kan'ın içinden ve Hen Ichaer'den –serpilerek ekilmiş tohumdan– doğacak. Filizlenmeyen, onun yerine alevlerle sarılan tohumdan...

Ess'tuath esse! Öyle olacak! Alametlere dikkat edin! Hangi alametlerin geleceğini müjdeleyeceğim size; ama her şeyden önce toprak Aen Seidhe'nin kanına, elf kanına doyacak...

Aen Ithlinnespeath, Ithlinne Aegli aep Aevenien'in kehaneti

Bölüm 1

Kent yanıyordu.

Hendeklere ve terasa doğru uzanan dar sokaklardan duman ve yakıcı sıcaklık yayılıyordu; alevler, birbirlerine bitişik saman çatıları yutuyor, ardından kale surlarını yalıyordu. Batı yönündeki liman kapısından çığlıklar yükseliyordu; amansız bir mücadelenin gürültülerine bir şahmerdanın darbeleri karışıyor, surlar zangır zangır titriyordu.

Saldırganlar kızın çevresini bir anda sarmıştı; adamlar birkaç askerin, halkın arasından teberli bir iki kişinin esnaf locasından tatar yaylı okçuların savunduğu barikatları yıkarak gelmişlerdi. Sırtları siyah eyer örtüleriyle kaplı atlar, surların üzerinden vampir misali uçuyor, ayna gibi parlayan geniş bıçaklı kılıçlar, kenti savunan muhafızların arasında ölüm saçıyordu.

Ciri, onu eyerin üzerine oturtan şövalyenin atını mahmuzladığını hissetti. Hatta adamın çığlık attığını duyuyordu. "Sıkı tutun," diye bağırıyordu adam. "Sıkı tutun!"

Cintra renklerine bürünmüş başka şövalyeler yanlarından hızla geçiyor, Nilfgaardlılarla birlikte ileriye doğru at koşturuyorlardı. Ciri göz ucuyla bir an baktı; sarı–mavi-siyah pelerin-

lilerden yükselen çelik şakırtıları, kalkanlara indirilen darbeler ve at kişnemeleri arasında çılgın bir girdaptı bu...

Bir çığlık duydu. Hayır, çığlık değil, haykırıştı kulağına çalınan.

"Sıkı tutun!"

Korku. Her sarsıntı, her ani hareket, atın her sıçrayışı, tırnaklarını geçirerek kayışı doladığı ellerini yırtarcasına acıtıyordu. Var gücüyle kendine doğru çektiği bacaklarına söz geçiremiyordu kız, gözleri dumandan yaşlarla dolmuştu. Ona dolanmış olan kol, küçük kızı sıktıkça sıkıyor, soluğunu kesiyor ve ezdiği kaburgalarını sızlatıyordu. Çığlıklar, kulaklarını sağır ediyordu; böylesini ömrü boyunca duymamıştı. Bir insanı böylesine bağırtabilen ne olabilirdi acaba?

Korku. Bayıltıcı, felç eden, soluk kesen bir korku.

Yine demir şakırtıları ve at kişnemesi duyuluyordu. Çevreyi saran evler titreşiyor, pencereler alev kusuyordu. Az önce bataklık gibi görünen dar yola cesetler ve kaçanların ellerinden savurdukları eşyaları saçılmıştı şimdi. Kızın arkasında oturan şövalye ansızın tuhaf ve boğuk sesler çıkararak öksürmeye başladı. Kayışları sımsıkı tutan ellerinin üzerine kan fışkırıyordu ve oklar havada uçuşuyordu.

Düşme, çarpma ve zırhına inen sancılı bir darbe... Kızın yanı başında nallar gümbürdedi, eyer kemeri çözülmüş bir atın karnı tepesinden hızla geçti, derken bir at karnı daha, arkasından siyah eyer örtüsü dalgalanarak indi. Bir oduncunun baltasını savururken çıkardığı iniltiyi duyuyordu sanki. Ama ortada odun yoktu, demir demirle tokuşuyordu. Boğuklaşan çığlık sesinden sonra, kızın hemen yanı başında kocaman ve simsiyah bir şey

çamurun içine devrilip her yere kan sıçrattı. Zırhlı bir ayak ileri geri oynayıp seğirdi, devasa mahmuzuyla toprağı kazıdı.

Ani bir hareket oldu, derken bir güç kızı tuttuğu gibi havaya kaldırdı ve bir eyerin üzerine oturttu. *Sıkı tutun!* Tekrar nal sesleri yükseldi ve hayvan çılgın gibi dörtnala koşuyordu. Elleri ve ayakları çaresizce bir dayanak aradı. At, şaha kalktı. *Sıkı tutun!* Tutunabilecek bir yer... Yok... Yok. Onun yerine kan vardı. At devrildi. Kız atlayamadı, onu saran zırhlı gömlek giymiş kollardan kendini kurtaramadı, bedenini çözemedi. Başından ve boynundan aşağıya oluk oluk akan kandan kendini kurtaramadı.

Ani bir hareketle bataklığın çamurları üzerine sıçradı, yere pat diye çarptığını hissetti ve atların yerleri zangırdatan çılgınca koşturmalarından sonra zeminin sükûnetine şaşırıp kaldı. Sağrısını yerden kaldırmaya çalışan atın kulakları sağır eden kişnemesi duyuldu. Sonra nalların, hızla geçip giden üzengilerin şakırtısı... Siyah pelerinler ve eyer örtüleri... Çığlıklar.

Sokak alevler içindeydi, haykıran ateşten bir duvar sarmıştı âdeta her yeri. Böyle bir manzaranın ortasında bir atlı belirdi, öyle uzun boyluydu ki başı, alev almış çatılara üstten bakıyordu sanki. Sırtında siyah eyer örtüsünü taşıyan at salınarak yürüyor, başını sağa sola atıyor, kişniyordu.

Atlı, kıza baktı. Ciri, adamın gözlerinin ışıldadığını yırtıcı kuş kanatlarıyla bezeli kocaman çelik miğferin nişangâhının ardından fark edebiliyordu. Adamın yere uzattığı elinde tuttuğu geniş kılıcın üzerinde alevlerin yansımasını gördü.

Atlı kızı süzdü. Ciri hareket edemiyordu. Ölü adamın, belini hâlâ saran güçsüz kolu onu engelliyordu. Kız hareket edemiyordu,

çünkü ağır ve kandan ıslanmış bir şey kalçasının üzerine yatmış onu yere çiviliyordu.

Kız ayrıca korkusundan hareket edemiyordu. Bütün duyularını felce uğratan müthiş bir korkuydu bu; öyle ki küçük kız yaralı atın iniltisini, alevlerin çağıltısını, insanların öldürülmeden önce attıkları çığlıkları, trampetlerin gümbürtüsünü algılayamıyordu. Var olan, önem taşıyan tek şey korkusuydu. Tüylerle bezeli miğfer takmış atlı görünümüne bürünmüş korkusu, çağıldayan alevlerin sardığı kızıl surların önünde hareketsizce dikiliyordu.

Adam atını mahmuzladı, miğferindeki yırtıcı kuşun kanatları dalgalandı ve kuş uçmaya başladı. Hedef, korkudan taş kesilmiş savunmasız kurbana saldırmaktı. Kuş –ya da atlı belki de– kulakları tırmalarcasına korkunç, zalimce ve zaferini kutlarcasına haykırdı. Siyah at, siyah üniforma, siyah pelerin ve bunların hepsinin ardında alevler, alevlerden bir deniz...

Korku.

Kuş, çığlığı bastı. Kanat çırptı, tüyleri kızın yüzüne çarptı. *Korku.*

İmdat! Neden bana kimse yardım etmiyor? Yalnızım, küçüğüm, savunmasızım, hareket edemiyorum, gırtlağım kasılmış, sesim çıkmıyor. Neden kimse yardımıma koşmuyor?

Korkuyorum!

O kocaman, tüylerle süslü miğferin nişangâhının ardından gözler parıldadı. Siyah pelerin her şeyi örtüyordu...

"Ciri!"

Kız kan ter içinde uyandı, kaskatı kesilmişti. Onu uyandıran kendi çığlığı hâlâ bedeninin içinde, göğüs kafesinin altında çın-

lıyor, kurumuş boğazını yakıyordu. Yorgana sımsıkı sarılmış parmakları acıyor, sırtı ağrıyordu...

"Ciri. Sakinleş hadi."

Geceydi, kapkaranlık ve fırtınalı bir geceydi; rüzgâr karaçamların tepesini tekdüze bir ahenkle hışırdatıyor, ağaç gövdelerini sallayıp gıcırdatıyordu. Ateş de bitmişti, çığlıklar da; tek duyduğu sakin bir ninniydi. Hemen yakınında yakılan ateşin ışığı ve sıcağı titreşirken, alevler çitleri ışığa bürüdü, yerdeki eyere dayalı duran kılıcın sapına ve kınına vuruyordu. Ortada ne başka bir ateş ne de başka bir kılıç vardı. Küçük kızın yanağını okşayan el, kan değil, mis gibi ten ve kül kokuyordu.

"Geralt..."

"Düş gördün yalnızca. Kötü bir düş."

Ciri tir tir titremeye başladı, kollarını ve bacaklarını iyice kendine doğru çekti.

Düş, yalnızca bir düş.

Kamp ateşi kora dönüşmüş, ak kayın kütükleri kızıla boyanmış, şeffaflaşmıştı, ateş çıtır çıtır yanarken aralardan mavi alevler çıkıyordu. Kızın üzerine battaniye ve pelerinini örten adamın ak saçları ve keskin profili alevlerle aydınlandı.

"Geralt, ben..."

"Yanındayım. Hadi uyu, Ciri. Dinlenmelisin. Önümüzde çok uzun bir yolumuz var."

Kulağıma müzik sesleri geliyor, diye düşündü kız ansızın. *Bu çağıltılar arasından... müzik sesi geliyor. Lavta müziği. Ve de sesler. Cintralı küçük prenses. Kader çocuğu... Eski Kan'ın çocuğu, elf kanından olma. Rivyalı Geralt, Beyaz Kurt ve kaderi. Hayır, hayır*

şairin birinin uydurduğu efsane bu. Yok artık öyle bir efsane. Yaşamıyor artık. Başını alıp giderken kentin sokaklarında vurdular onu...

Sıkı tutun... Sımsıkı...

"Geralt?"

"Ne var, Ciri?"

"Ne yaptı o adam bana? Vaktiyle neler oldu? O bana... ne yaptı?"

"Kim?"

"Şövalye... Miğferinde tüyler olan kara şövalye... Hiçbir şeyi anımsayamıyorum artık. Bağırıyordu... Bir de yüzüme bakıyordu. Neler olduğunu anımsamıyorum. Tek bildiğim, korktuğum. Öylesine korkuyordum ki..."

Adam kıza doğru eğildi, kamp ateşinin alevleri gözlerinde titreşiyordu. Tuhaf gözlerdi bunlar. Hem de çok tuhaf. Ciri bu gözlerden eskiden korkardı, içlerine bakmaya çekinirdi. Ama bu eskidendi. Çok eskidendi.

"Hiçbir şeyi anımsayamıyorum," diye fısıldadı kız ve adamın işlenmemiş ağaç kadar sert ve kuru eline uzandı. "O kara şövalye..."

"Düş gördün sen. Güzel güzel uyu hadi. Bir daha girmez düşüne."

Ciri bu ve benzeri güvenceleri vaktiyle çok duymuştu. Gece yarıları kendi çığlıklarıyla uyandığında ona bunları defalarca söylemişler, defalarca sakinleştirmişlerdi onu. Ama şimdi farklıydı. Çünkü ona bunu söyleyen Rivyalı Geralt'tı, Beyaz Kurt'tu, Witcher'dı. Witcher onun kaderiydi. O da Witcher'ın kaderiydi. Witcher Geralt onu savaşın, ölümün ve çaresizliğin ortasında

bulmuştu, yanına almıştı ve bir daha asla ayrılmayacaklarına söz vermişti.

Kız, Geralt'ın elini bırakmadan uykuya daldı.

Ozan şarkısını bitirdi. Başını hafifçe yan yatırmış, lavtasında baladın girişini usulca, yavaşça tekrarlıyor, ona eşlik eden öğrenciden bir ton daha tizden çalıyordu.

Kimse tek kelime etmedi. Dev meşenin altında sesi giderek alçalan müziğin dışında yaprakların hışırtısı ve dalların çıtırtıları duyuluyordu yalnızca. Derken ansızın bir keçi melemeye başladı; hayvancık ulu ağacın çevresine çepeçevre dizili arabalardan birine bağlanmıştı. Genişçe bir yarım daire oluşturarak oturan dinleyicilerden biri sanki işaret verilmişçesine ayağa kalktı. Kenarları sarı yaldızlı biyeyle çevrili çivit mavisi pelerinini omuzlarından geriye atıp saygıyla eğildi.

Tok sesini yükseltmeden, "Teşekkür ederim, Üstat Dandelion," dedi. "İzninle, bendeniz Radcliffe'li Oxenfurt, gizemli sihirlerin ustası, kuşkusuz burada hazır bulunan herkes adına yüce sanatın ve yeteneğin için sana teşekkürlerimi iletmek istiyorum."

Sihirbaz gözlerini orada toplanmış kişiler üzerinde gezdirdi. En az yüz kişi yarım daire şeklinde meşenin dibinde boylu boyunca uzanıyor, ayakta duruyor ya da arabaların üzerinde oturuyordu. Dinleyiciler başlarını sallayıp bir şeyler fısıldadılar. Birkaç kişi alkışlamaya başladı, yine birkaç kişi ellerini havaya kaldırarak ozanı selamladı. Duygulanmış olan kadınlar burunlarını çekip gözlerindeki yaşları konumlarına, mesleklerine ve maddi güçlerine uygun koşullarda siliyorlardı: Tüccar karılarının mendilleri ketenden, elflerin ve soylularınki patiskadandı; ünlü ozanı dinleyebilmek için maiyetiyle birlikte yaban avını yarıda kesen Baron

Vilibert'in üç kızı, sonbahar tonlarındaki şık yün şallarına yüksek sesle sümkürüyorlardı.

Sihirbaz Radcliffe, "Üstat Dandelion," diye devam etti, "bizi derinden etkilediğini, yüreklerimize dokunup bizi hissetmeye ve düşünmeye yönelttiğini söylersem, abartmış olmam. Sana teşekkürlerimizi ve büyük saygımızı iletmekten mutluyum."

Ozan ayağa kalktı ve eğilerek selam verdiği sırada küçük şapkasına tutturulmuş balıkçılkuşu tüyü dizine değdi. Öğrencisi çalgısını çalmayı yarıda kesti, o da eğilerek selam verdi ancak Üstat Dandelion ona tehdit dolu bir bakış atıp, kısık sesle bir şeyler mırıldandı. Delikanlı hemen başını önüne eğip kendini lavtasının tıngırtısına verdi.

Halk canlanıvermişti şimdi. Kervanlarının önünde dikilen tacirler kendi aralarında fısıldaştıktan sonra hatırı sayılır bir bira fıçısını yuvarlayarak meşenin altına getirdiler. O sırada Sihirbaz Radcliffe, Baron Vilibert'le sohbete dalmıştı. Baronun kızları burunlarını çekmeyi bırakıp hayranlıkla Dandelion'ı izliyorlardı. Ozan bu ilgiyi fark etmemişti, çünkü suskun ama sürekli hareket halinde olan bir elf grubuna bakıp gülümsemekle, göz kırpmakla ve ağzını yayarak şirin görünmekle meşguldü. Aslında bütün ilgisi siyah saçlı, iri gözlü, başına küçük bir şapka takmış güzeller güzeli bir dişi elf üzerinde toplanmıştı. Dandelion'ın rakipleri vardı: Dinleyicilerinin arasındaki şövalyeler, okul çocukları ve gezgin ozanlar da iri gözlü, küçük şapkalı kızı fark etmiş, gözlerini ondan alamıyorlardı. İlginin hoşuna gittiğini açıkça belli eden elf kızı, bluzunun dantelli manşetlerini çekiştiriyor, gözlerini süzüyordu ama yanındaki erkek elfler çevresini sarmışlar, kıza yaranmaya çalışan erkeklerden nefret ettiklerini gizlemiyorlardı.

Bleobheris meşesinin yanındaki açıklık alan, sıklıkla halk toplantılarının yapıldığı, yolcuların dinlendiği, seyyahların buluştuğu bir yerdi, sakinleri hoşgörüleri ve samimiyetleriyle tanınırdı. Yüzlerce yıllık ağacı korumaları altına almış olan druidler, bu açıklık alana "Dostluk Yeri" adını vermişlerdi ve gelen her konuğu burada gönülden ağırlarlardı. Ama dünyaca ünlü bir ozanın az önce son bulmuş gösterisi gibi en sıra dışı olaylarda bile konuklar her zaman sınırları açıkça çizilmiş kendi gruplarının içinde konumlandırılırlardı. Elfler, elflerin yanında yer alırlardı. Cüce zanaatkârlar, ticari karavanları koruma birliğini oluşturan tepeden tırnağa silahlanmış soydaşlarından ayrılmazlardı. Yakınlarında olsa olsa yer cücesi madencilerin ve buçukluk çiftçilerinin bulunmasına izin verirlerdi. Bu arada bütün insan olmayanlar aynı şekilde insanlarla aralarına mesafe koyarlardı. İnsanlar da insan olmayanlardan uzak dururlardı ve kendi aralarında bile kaynaşmaya onlar da hiç yanaşmazdı. Aristokratlar, tacirlere ve seyyar satıcılara tiksinircesine tepeden bakarlardı; askerler ve paralı askerler, kepenekleri leş gibi kokuyor diye çobanları görünce yollarını değiştirirlerdi. Sayıları az olan sihirbazlar ve simyacılar kendilerini tümüyle hepsinden ayrı tutup çevrelerindeki herkesi ayrım yapmadan kibirle süzerlerdi. En arkalarda ise âdeta iç içe geçmiş, karanlık, suratlarını asıp susan bir kalabalık vardı, çiftçilerdi bunlar. Ellerinde boylarını aşan tırmıkları, gübre yabaları ve kürekleriyle bir orduyu anımsatıyor, herkesi ve her şeyi görmezden geliyorlardı.

Çocuklar, her zaman olduğu gibi herkesten farklıydılar. Ozanın gösterisi sırasında susmak zorunda kalmış ama bu yasaktan şimdi kurtulmuşlardı. Şamatacı çete şimdi delice çığlıklar atarak

ormanda koşuyordu; birazdan kendilerini bir oyuna kaptıracaklardı ve çocukluk çağını gerilerde bırakmış bir kişi bu oyunun kurallarını genelde anlamazdı. Yaşları küçük insanlar, elfler, cüceler, yer cüceleri, buçukluklar, yarı elfler, çeyrek elfler ve soyları sopları belirsiz bacaksızlar ne toplumsal ne de ırksal engel tanırlardı. Yani şimdilik böyleydi.

Açıklık alanda bulunan şövalyelerden biri, "Gerçekten!" dedi sesini yükselterek. İskelet gibi bir adamdı, sırtındaki kırmızı-siyah tuniğin üzerinde yürüyen üç aslan deseni vardı. "Sayın Sihirbaz çok haklı! Şarkılarınız çok güzeldi, şeref duydum, Sayın Dandelion; Kahlhorn'dan, yaşlı babamın şatosunun yakınlarından geçerseniz, bir an bile duraksamadan girin içeriye. Sizi prensler gibi ağırlarız, durun, ne diyorum ben, bizzat Kral Vizimir gelmiş gibi ağırlarız sizi! Kılıcım üzerine yemin ederim ki çok ozan dinledim ben ama onlar sizinle kıyaslanamaz bile, üstadım. Biz soyluların ve şövalyelerin sanatınız karşısında duyduğumuz takdiri ve sunduğumuz hürmetleri kabul buyurun lütfen!"

Ozan, doğru anı yakalamış olmanın inancıyla öğrencisine göz kırptı. Delikanlı lavtasını bırakıp yerde duran ve dinleyicilerin takdirlerinin kanıtını toplamaya yarayacak küçük ziynet kutusunu eline aldı. Çocuk gözlerini çekinerek kalabalığın üzerinde gezdirdi, sonra kutuyu yeniden yere bıraktı ve hemen yakınında duran tahta kâseyi kucakladı. Üstat Dandelion, delikanlının özenli tavrını anlamlı bir gülümsemeyle destekledi.

"Üstadım!" diye seslendi yapılı bir kadın. Üzerinde "Vera Aslanbaş ve Oğulları" yazılı, içi aksöğüt kamışından yapılmış mallarla dolu bir arabanın tepesinde oturuyordu. Oğulları görünürde yoktu, muhtemelen annelerinin kazandığı paraları

harcamakla meşguldüler. "Üstat Dandelion, nasıl olur? Bizi nasıl belirsizlik içinde bırakırsınız böyle? Şarkınızın sonu olamaz bu! Hadi devam edin, sonrasında neler oldu anlatın bize!"

"Şarkılar ve balatlar," dedi sanatçı saygıyla eğilerek, "asla son bulmaz, hanımefendi, çünkü şiir sanatı sonsuz ve ölümsüzdür, ne başı vardır ne de sonu..."

"Ama sonra ne oldu?" Tüccar kadın, ozanın öğrencisinin uzattığı tahta çanağa şangır şangır öten paralardan cömertçe atarken yenilgiyi kabul etmemeye kararlıydı. "Şarkı olarak söylemek istemiyorsanız bile hiç değilse anlatın. Siz hiç ad vermeseniz de şarkılarınızı süsleyen Witcher'ın şu ünlü Rivyalı Geralt'tan başkası olmadığını bizler biliyoruz. Çılgınca bir tutkuyla sevdiği büyücü de ünlü Yennefer'den başkası değildir mutlaka. Witcher'a vaat edilen ve onun kaderi olan sürpriz çocuk ise istilacıların yerle bir ettikleri Cintra'nın bahtsız prensesi Cirilla. Öyle değil mi?"

Dandelion sabırla gülümserken yüzünde gizemli bir ifade vardı.

"Benim şarkılarım genelgeçer şeyleri anlatır, yardımsever değerli hanımefendi," dedi. "Herkesin yüreğine düşebilecek duyguları dile getirir. Belli kişilerden söz etmez."

Kalabalığın içinden, "Asla!" diye bağırdı birisi. "Şarkıların konusunun Witcher Geralt olduğunu buradaki herkes biliyor!"

Baron Vilibert'in kızları gözyaşlarından ıslanmış mendillerini avuçlarının içinde sıkarken incecik sesleriyle, "Evet! Evet!" diye tek bir ağızdan destek verdiler. "Bir şarkı daha söyleyin, Üstat Dandelion! Sonra ne oldu? Witcher ile büyücü Yennefer kavuştular mı? Aşkları devam etti mi? Mutlu oldular mı? Öğrenmek istiyoruz! Üstat, üstat!"

Bir cüce grubunun lideri, kemerine kadar inen kızıl sakallarını sallayarak, "Hadi canım!" diye bağırdı boğuk bir sesle. "Prensesler, sihirbaz, kader, aşk... Şirin gösterilmeye çalışılan bir masal, işe yaramaz şeyler bunların hepsi. İşinize karışmayayım ama Sayın Şair, işi güzelleştirip içine duygu katmak için düpedüz aldatmaca, şairane uydurmalar işte bunlar. Ama katliam ve Cintra'nın yağmalanmasını, Marnadal ve Sodden savaşlarını, askerî meseleleri çok güzel okudunuz, Dandelion! Tabii böyle bir şarkı için birkaç gümüş para atabilir insan, hem savaşçının yüreği de hoş olur! Ben Sheldon Skaggs, zerre kadar yalan söylemediğinizi de açıkça gördüm; şunu belirteyim, doğruyla yalanı pek güzel ayırt ederim ben, çünkü Sodden Savaşı'na ben de katıldım, elimde baltayla Nilfgaardlı istilacıların karşısına dikildim."

"Ben de Troylu Donimir," diye kükredi üç aslanlı tunik giymiş sıska şövalye, "Sodden Savaşı'na katıldım ama sizi hiç görmedim, Sayın Cüce!"

"Demek ki kamp nöbetindeydiniz!" diye karşılık verdi Sheldon Skaggs. "Ben en ön saflardaydım, can pazarının yaşandığı hat üzerinde!"

"Ne dediğine dikkat et!" Troylu Donimir kıpkırmızı kesilmişti. Kılıcının aşağıya doğru çektiği silah kemerini düzeltti. "Bir de kime dediğine!"

"Asıl sen dikkat et!" Cüce elini, kemerinin arkasına sokulu baltasına attı, yüzü öfkeyle kasıldı. "Gördünüz mü? Şu boklu şövalyeyi gördünüz mü? Üç aslanlı arması varmış! Aslanlardan ikisi sıçıyor, üçüncüsü homurdanıyor!"

"Sakin olun, sakin!" Beyazlar giymiş kır saçlı bir *druid* keskin ve emir veren bir sesle kopmakta olan kıyametin önünü kesti.

"Hiç yakışmıyor, beyler! Burada yapamazsınız, Bleobheris'in, dünyada yaşanmış her türlü kavga ve çekişmeden daha yaşlı olan bu meşenin altında olmaz! Üstelik bize sevgiyi öğretmeleri için yazılmış balatların sahibi şair Dandelion'ın huzurunda hiç olmaz! Öyle değil mi Händel?"

"Doğru!" Kısa boylu, göbekli, yüzü terden parlamış papaz, *druid*'i bir an bile duraksamadan onayladı. "Görüyorsunuz ama gözleriniz yok, duyuyorsunuz ama kulaklarınız sağır. Bomboş fıçıları andırdığınız için Tanrı sevgisi girmemiş içinize..."

"Demir-çelik ürünleri üretim ve pazarlama" tabelası taşıyan bir arabanın üzerinde oturan uzun burunlu bir yer cücesi incecik sesiyle, "Madem konu fıçılardan açıldı," dedi, "o halde bir fıçı daha yuvarlayın buraya, saygıdeğer esnaflar! Çünkü Şair Dandelion'ın boğazı kurumuştur mutlaka, hem onca duygulanmadan sonra bizler de aynı durumdayız!"

Papaz, gür sesiyle, "Gerçekten boş fıçılar gibi," diyerek yer cücesini bastırdı. Vaazının yarıda kesilmesine ve aklının karıştırılmasına izin vermeyeceği belliydi. "Sayın Dandelion'ın balatlarını zerre kadar anlamamış, bunlardan tek bir ders çıkarmamışsınız. Bu balatların insan yazgılarını konu aldığını, tanrıların elinde yalnızca birer oyuncak olduğumuzdan, kaderden, hepimizin kaderlerinden söz ettiğini, Witcher Geralt ile Prenses Ciri efsanesini anlattığını anlamamışsınız. Sözü edilen o savaş, yani gerçek bir olgu zemini üzerine kurulmuş olsa da bir benzetme yalnızca, şairin hayal ürünü ve amacı bizim..."

Vera Aslanbaş arabasının tepesinden, "Saçmalıyorsun, azizim!" diye seslendi. "Ne efsanesi? Ne hayal ürünü? Ben Rivyalı Geralt'ı şahsen tanıdım, Vizima'da Kral Foltest'in kızının

büyüsünü bozduğunu kendi gözlerimle gördüm. Daha sonraki bir tarihte ticaret yolunda rastladım. Esnaf loncasının ricasını kıramayıp, kervanların yolunu kesen bir *griffon*'u öldürüp bu eylemiyle birçok iyi insanın yaşamını kurtarmıştı. Hayır, bu ne efsanedir ne de masal. Üstat Dandelion bize burada gerçeği, gerçeğin ta kendisini okudu."

"Ben de şahidim," dedi ince yapılı bir kadın savaşçı. Arkadan topladığı dümdüz siyah saçlarından kalın bir saç örgüsü yapmıştı. "Ben de Liryalı Rayla olarak Geralt'ı, Beyaz Kurt'u, canavarların ünlü kasabını tanıyorum. Büyücü Yennefer'i çok kereler gördüm, çünkü ikamet ettiği Vengerberg'e gittim. Ancak ikisinin birbirlerini sevdiklerini hiç duymadım."

"Ama doğru olmalı," dedi ahenkli sesiyle şapkalı güzel elf. "Aşkı anlatan bu hoş balat hayal ürünü olamaz!"

Baron Vilibert'in kızları, "Olamaz tabii!" diye elfi destekleyip komut almışçasına üçü birden gözyaşlarını mendillerine sildiler. "Asla olamaz!"

Vera Aslanbaş, Radcliffe'e dönüp, "Sayın Sihirbaz!" dedi. "Birbirlerini sevdiler mi, sevmediler mi? Witcher'ın ve şu Yennefer'in gerçekte neler yaşadıklarını siz mutlaka bilirsiniz. Bu konunun üzerindeki sır perdesini kaldırın artık!"

"Eğer şarkı onların birbirlerini sevdiklerini söylüyorsa," dedi sihirbaz gülümseyerek, "öyledir o zaman ve bu aşk yüzyıllarca sürer. Şiirin gücüdür bu."

"Deniyor ki," diye ansızın araya girdi Baron Vilibert, "Vengerbergli Yennefer, Sodden Tepesi'nde şehit düşmüş. Orada birkaç sihirbaz kadın daha yaşamını yitirmişti..."

"Doğru değil bu," dedi Troylu Donimir. "Anıtın üzerinde Yennefer'in adı bulunmuyor. Benim bölgemdir orası, tepeye defalarca çıktım ve anıtın içine kazınmış yazıtları okudum. Orada üç sihirbaz kadın öldü. Triss Merigold, Mercan diye tanınan Lytta Neyd... Hmmmm... Üçüncü sihirbazın adını unuttum şimdi..."

Şövalye, Sihirbaz Radcliffe'e baktı; ama o tek söz söylemeden gülümsüyordu.

"Ama şu Geralt," diye söze karıştı Sheldon Skaggs, "Yennefer'e âşık olan şu Geralt bildiğim kadarıyla nalları dikmiş. İşinin Nehir Bölgesi'nde bittiğini duydum. Canavarları öldürdü, sonunda onunla başa çıkan birine denk geldi. Bu iş böyledir millet, kılıçla savaşan, kılıçla ölür. Herkes bir gün kendinden üstün olan biriyle karşılaşır ve o kılıcı kendi yer."

"Hiç inanmam." İnce yapılı savaşçı kadın solgun dudaklarını büzdü, yere okkalı bir tükürük yapıştırdı, zincirli zırhlarla donatılmış kollarını şangırtılar eşliğinde göğsünde kavuşturdu. "Rivyalı Geralt'ın kendinden iyisine denk gelebileceğine inanmıyorum. Witcher'ın kılıcını nasıl kullandığını görme fırsatını bulmuştum bir gün. İnsana benzemeyen hızı var onun..."

"Doğru söyledin," diye atıldı Sihirbaz Radcliffe. "İnsana benzemez o. Witcher bir mutanttır, bu yüzden tepkilerinde inanılmaz hızlıdır."

"Neden söz ettiğinizi anlayamadım, Sayın Sihirbaz." Savaşçı kadın dudaklarını şimdi iyice büzmüş, yüzü korkunç bir ifade almıştı. "Sözleriniz pek bilgece. Ancak şunu bilirim: Bugüne kadar tanıdığım hiç kimse, kılıç kullanmakta Rivyalı Geralt'la, Beyaz Kurt'la boy ölçüşemez. Bu yüzden hürmetli cücenin savunduğu gibi onun bir dövüşte yenilmiş olabileceğine inanmıyorum."

"Ona buna saldıranın gün gelir kıçını yere yapıştırırlar," dedi Sheldon Skaggs sözcüklerin üzerine basa basa. "Elflerin sözüdür bu."

Güzel elfin yanında duran, Yaşlı Irk'ın temsilcisi uzun boylu, sarışın adam, "Elflerin kendilerini böyle bayağı biçimde ifade etmek gibi bir alışkanlıkları yoktur," dedi soğuk bir sesle.

Baron Vilibert'in yüzlerini toprak rengi mendillerinin ardına gizlemiş kızları, yine hep bir ağızdan, "Hayır! Hayır!" diye cırıldadılar. "Witcher Geralt ölmüş olamaz! Witcher önce yazgısı olan Ciri'yi, sonra da büyücü Yennefer'i buldu ve üçü birlikte uzun ve mutlu bir yaşam sürdüler. Öyle değil mi, Üstat Dandelion?"

"Ama bu yalnızca bir balat, muhterem küçükhanımlar." Biraya susamış demir imalatçısı yer cücesi esnedi. "Bir balattan ne ölçüde gerçeklik bekleyebiliriz ki? Gerçek başka, şiir başka bir şeydir. Şu kızı konuşalım örneğin... Neydi adı? Ciri mi? Şu ünlü sürpriz çocuğu ele alalım. Cintra'ya çok gittim; Cintra kral ve kraliçesinin çocuksuz bir çift olduklarını biliyorum, ne oğulları vardı, ne kızları..."

"Yalan!" diye bağırdı kızıl saçlı bir adam. Fok derisinden bir rahip elbisesi giymiş, alnına ekoseli bir bez bağlamıştı. "Cintra'nın dişi aslanı Kraliçe Calanthe'nin Pavetta adında bir kızı vardı. Kız, kocasıyla birlikte denizde fırtınaya yakalanıp yaşamını yitirmişti, girdap ikisini de yutmuştu."

Demirci yer cücesi, "Yalan söylemediğimi hepiniz duydunuz işte!" diye kükreyip herkesi tanık gösterdi. "Cintra Prensesi'nin adı Pavetta'ydı, Ciri değil."

"Cirilla—Ciri diye çağrılırdı—boğulan Pavetta'nın kızıydı," dedi kızıl saçlı. "Prenses değil, Cintra hanedanının kızıydı. Ay-

rıca Witcher'ın yazgısı olan sürpriz çocuktu. Sayın Dandelion'ın şarkısında anlattığı gibi prensesin henüz dünyaya getirmeden Witcher'a vereceğini vaat ettiği bebeği oydu. Gelgelelim Witcher o çocuğu bulup yanına alamadı. Sayın Şair bu noktada gerçeklerden uzaklaşmış."

Kaslı bir delikanlı, "Hem de nasıl," diye atıldı. Üstüne başına bakılırsa bir zanaatkâr kalfasıydı, şaheserini tamamlayıp ustalık sınavını vermeden önce seyahate çıkmıştı. "Witcher yazgısına kavuşamadı. Cirilla, Cintra kuşatıldığı sırada yaşamını yitirdi. Kraliçe Calanthe kuleden atlamadan önce, Nilfgaardlıların canlı canlı eline düşmesin diye prensesin kızını kendi elleriyle ölüme götürdü."

"Hiç de böyle olmadı, tamamen farklıydı," diye itiraz etti kızıl saçlı. "Prensesin kızı kentten kaçmaya çalışırken katliama kurban gitti."

"Her nasılsa," diye bağırdı demirci yer cücesi, "Witcher, Ciri'yi bulamadı! Şair yalan söylüyor!"

"Ama güzel söylemiş yalanını," dedi şapkalı kadın elf ve uzun boylu elfe sokuldu.

"Mesele şiir değil, gerçekler!" dedi demir tüccarı. "Yine söylüyorum, prensesin kızı büyükannesinin elinden can verdi. Cintra'ya gitmiş herkes bunu doğrulayabilir!"

"Ben de kız kaçmaya çalışırken yolun ortasında öldürüldü, diyorum," diye ısrar etti kızıl saçlı adam. "Ben Cintralı değilim ama olayın öyle geliştiğini biliyorum, çünkü Cintra'ya savaşta destek veren Skellige prensinin birliğindeydim. Cintra Kralı Eist Tuirseach bilindiği üzere Skellige adalarından geliyordu ve pren-

sin amcasıydı. Ben prensin birliğinde Marnadal'da ve Cintra'da savaştım, yenilgiden sonra da Sodden'de..."

Sheldon Skaggs çevresini sarmış cücelere dönerek, "Bir muharip daha," diye homurdandı. "Sürüyle kahraman ve savaşçı. Hey, millet! İçinizden Marnadal ya da Sodden'de savaşmamış hiç değilse bir kişi çıkar mı?"

"Alay etmenin sırası değil, Skaggs," dedi uzun boylu elf azarlayan bir sesle ve onlara hayranlıkla bakanların varsa kuşkularını ortadan kaldırmak için kolunu şapkalı güzel kadının omzuna doladı. "Sodden'de sırf sen savaştın sanma sakın. Örneğin o savaşa ben de katılmıştım."

Baron Vilibert, herkesin duyabileceği bir tonda, "Kim bilir hangi tarafta," diye fısıldadı, ancak elf onu tamamen duymazdan geldi.

Ne barona ne de sihirbaza bir an bile bakmadan, "Herkesçe bilindiği gibi," diye devam etti, "Sodden'i kurtarmak için girilen ikinci savaşta cephede yüz bine yakın asker vardı, bunların en az otuz bini şehit oldu ya da yaralandı. Bay Dandelion, bu ünlü ama bir o kadar da korkunç mücadeleyi balatlarında ebedileştirdiği için teşekkürü hak ediyor. Bu şarkının sözlerinde ve melodisinde methiye değil, uyarı algıladım ben. Ancak Sayın Şair övgüye ve ebedi üne layıktır, çünkü onun baladı sayesinde bu acımasız ve gereksiz savaşın yol açtığı trajedi gelecekte belki de önlenecektir."

"Gerçekten," dedi Baron Vilibert, elfe kışkırtan gözlerle bakarak, "balattan ilginç şeyler algılamışsınız, muhterem. Gereksiz bir savaş mı dediniz? Gelecekte bir trajedi yaşanmasını mı önlemek istiyorsunuz? Şöyle mi anlamalıyız, Nilfgaard bize yine

saldırırsa teslim olmamızı mı öğütlüyorsunuz? Yani siz Nilfgaard'ın boyunduruğunu köle gibi kabul mü ederdiniz?"

"Yaşam, değeri ölçülemez bir armağandır ve korunmalıdır," dedi elf buz gibi sesle. "Sodden uğruna yapılan katliam ve insan zayiatını –bu her iki savaşta, hem kazanılan hem kaybedilende böyleydi– hiçbir şey haklı çıkaramaz. Her iki savaş da siz insanlara binlerce cana mâl oldu. Gücünüzü akıl almaz ölçüde yitirdiniz..."

"Elf zırvası!" diye patladı Sheldon Skaggs. "Aptalca lakırdıdan başka bir şey değil! Başkalarının barış içinde düzgün bir hayat sürmesinin, Nilfgaardlılar tarafından prangaya vurulmamasının, kükürt ve tuz ocaklarında falakaya yatırılmamasının bedeliydi o savaşlar. Kahramanca ölüp Dandelion sayesinde sonsuza dek anılarımızda yaşayacak olanlar, bir yurdun nasıl korunması gerektiğini öğrettiler bize. Okuyun balatlarınızı, Dandelion, herkese okuyun onları. Bunlardan çıkacak ders boşa gitmeyecek, hepimize yarar sağlayacak, göreceksiniz! Çünkü Nilfgaard er ya da geç yine üzerimize çullanacak, unutmayın bu sözlerimi! Şimdi yaralarını yalayıp kendilerine geliyorlar ama onların siyah pelerinlerini ve tüylü miğferlerini yine karşımızda göreceğimiz gün hiç de uzak değil!"

"Ne istiyorlar bizden?" diye bağırdı Vera Aslanbaş. "Gözlerine neden bizi kestirmişler? İstediğimiz gibi yaşayıp çalışalım diye neden rahat bırakmıyorlar bizi? Ne istiyor bu Nilfgaardlılar bizden?"

"Kanımızı!" diye kükredi Baron Vilibert.

"Bir de topraklarımızı!" diye bağırdı biri çiftçilerin arasından.

"Bir de karılarımızı!" diye ona destek verdi Sheldon Skaggs, yüzünde ürkütücü bir ifadeyle gözlerini devirerek.

Birkaç kişi seslerini yükseltmeden gizlice kahkaha attılar. Çünkü cücelerin çekicilikten nasiplerini almamış kadınlarına cüceler dışında birilerinin yan gözle bakacağı düşüncesi çok komik olsa bile, bu şaka kaldıramayacak kadar tehlikeli bir konuydu. Özellikle de baltalarının ve hançerlerinin kemerlerinden inanılmaz bir hızla fırlamak gibi kötü bir alışkanlığı olan bu bodur, tıknaz ve sakallı kalabalığın huzurunda pek tehlikeliydi. Cüceler, bütün dünyanın onların kızlarını ve kadınlarını gözüne kestirdiğinden açıklanamaz bir nedenden dolayı emin oldukları için bu konuda aşırı duyarlıydılar.

"Bunun günün birinde olacağı belliydi," dedi kır saçlı *druid* ansızın. "Mutlaka olacaktı. Yeryüzünde tek başımıza ve dünyanın merkezi olmadığımızı unuttuk. Bulanık bir gölde yaşayan karınlarını tıka basa doldurmuş aptal ve tembel sazanlar gibi turna-balıklarının varlığına inanmadık. Dünyamızın o göl gibi çamur bağlamasına, bataklığa dönüşmesine ve çürümeye başlamasına izin verdik. Şöyle bir bakın çevrenize – her yer cürüm, günah, hırs, kazanma tutkusu, kavga, kötü niyet, değerlerin çiğnenmesi ve ahlaksızlıktan geçilmiyor. Doğanın bizler için öngördüğü gibi yaşamak yerine o doğayı ortadan kaldırmaya başladık. Sonuç ne oldu peki? Dökümhanelerin leş gibi kokusundan havamız kirlendi, mezbahalar ve tabakhaneler nehirleri ve dereleri berbat etti, ormanlar rastgele kesiliyor... Hatta kutsal Bleobheris'in kutsal kabuğuna bile –başınızı kaldırıp saygıdeğer şairin tam başının üstüne bakın– birisi çakıyla iğrenç bir ifade kazımış. Üstelik yanlış yazmış. Yani Vandallık etmesi yetmemiş, aynı zamanda yazı yazmayı bilmeyen cahilin biriymiş. Neden şaşırıyorsunuz ki? Bunun sonunun kötü olması kaçınılmaz..."

"Evet! Evet!" diye atıldı şişman papaz. "Çok geç olmadan aklınızı başınıza toplayın, ey günahkârlar, çünkü tanrıların öfkesi ve misillemesi sizi bekliyor! Itlina'nın kehanetini, suçtan zehirlenmiş ırklara tanrıların verecekleri cezalarla ilgili kâhinin sözlerini anımsayın! Anımsayın: 'Zillet Çağı gelecek, ağacın yaprakları dökülecek, tomurcuğun suyu çekilecek, meyve çürüyecek, buğday acıyacak, nehir vadileri su yerine buzlarla dolacak. Beyaz Ayaz, arkasından Beyaz Işık gelecek ve dünya soğuktan yok olup gidecek.' Kâhin Itlina böyle der! Ama bunlar olmadan önce alametler görülecek, afetler yaşanacak, çünkü unutmayın ki Nilfgaard tanrıların bir cezasıdır! Bu, ölümsüzlerin siz günahkârları terbiye ettiği kırbaçtır, siz böylelikle..."

"Öf, kapa çeneni, muhterem!" diye bağırdı Sheldon Skaggs ve ağır çizmelerini sertçe yere vurdu. "Batıl inançlarınızdan ve zırvalarınızdan midem bulandı! Bağırsaklarım içimde dönüp duruyor..."

"Dikkatli ol, Sheldon," diye onun sözünü kesti uzun boylu elf gülümseyerek. "Başkalarının diniyle alay etme. Bu ne güzeldir ne de yakışık alır, üstelik... tehlikesiz de değildir."

"Hiçbir şeyle alay ettiğim yok," diye karşı koydu cüce. "Tanrıların varlığını sorgulamıyorum ben ama birileri onları dünyevi meselelere karıştırdığında ve kim bilir hangi elfin çılgın kehanetleriyle insanların akıllarını başlarından almaya kalktığında dayanamıyorum. Nilfgaardlılar tanrıların aletiymiş, öyle mi? Saçmalık! Ey insanlar, gerilere gidin, Desmond'un, Radowid'in, Sambuk'un, Abrad Alteiche'ın dönemlerini düşünün. Anımsamıyorsunuz, çünkü ömürleriniz bir gün yaşayan sineğinki kadar kısa; ama ben anımsıyorum, Jaruga ağzında ve Portar deltasında

kayıklarınızdan indiğiniz gün bu arazilerin ne halde olduğu hâlâ gözümün önünde. Dört geminin mürettebatının işgal ettiği topraklardan üç krallık kuruldu, sonraları iktidar sahipleri zayıf olanları yutup güçlerini artırdılar. İnsanları ele geçirip boyundurukları altına aldılar, krallıklar büyüdükçe büyüdü, güçlendikçe güçlendi. Şimdi ise Nilfgaard aynısını yapıyor, çünkü orası güçlü, uzlaşmış, kendi içinde bütünlük kazanmış, kuralları olan bir ülke. Eğer siz de aynı şekilde birleşmezseniz, Nilfgaard sizi yutacak; bilge *druid*'in dediği gibi turnabalığının sazanı yutması misali olacaksınız!"

"Hele bir denesinler!" Troylu Donimir, üç aslanla süslü göğsünü şişirip kınında duran kılıcını gürültüyle sağa sola itti. "Sodden'de Mores'ye bir ders vermiştik biz, gerekirse bir kez daha veririz!"

"Sizin hayal gücünüz sınır tanımıyor," diye homurdandı Sheldon Skaggs. "Sayın Şövalye, Sodden'deki ikinci çatışmadan önce Nilfgaard'ın topraklarınızın üzerinden silindir gibi geçtiğini, Marnadal arazilerinden nehir bölgesine kadar her yere sizin gibi havalı kasıntıların cesetlerini saçtığını anlaşılan unutmuşsunuz. Üstelik Nilfgaardlıları sizin gibi çığırtkanlar durdurmadı, Temerya, Redanya, Aedirn ve Kaedwen orduları birleşerek ancak durdurabildiler. Planlı ve birlikte hareket etmek durdurdu!"

"Sırf bu değil," dedi Radcliffe gür ve buz gibi sesiyle. "Sırf bu değil, Efendi Skaggs."

Cüce yüksek sesle öksürdü, sümkürdü, çizmelerinin topuğuyla yere çukur açtı, sonra sihirbaza doğru eğildi.

"Kimse meslektaşlarınızın katkılarını yok sayamaz," dedi. "Sihirbazların Sodden Tepesi'ndeki kahramanlıklarının değe-

rini bilmeyenleri ayıplarım, çünkü onlar gözlerini kırpmadan savaştılar, ortak dava uğruna kanlarını döktüler, zafere giden yolu açtılar. Efendi Dandelion balatlarında onları unutmamış, bizler de unutmayacağız. Ama bilin ki yekvücut olarak büyük bir dayanışma içinde o tepede savaştılar, Vilgefortz'u komutan olarak benimsediler, tıpkı bizlerin, dört krallığın savaşçılarının Vizimir'in başkomutanlığını kabul ettiğimiz gibi. Ancak bu uyumun ve dayanışmanın savaş süresiyle sınırlı kalması çok yazık oldu. Barış sürecine girer girmez dağıldık. Vizimir, gümrük meseleleri ve ticaret hakkı yüzünden Foltest'le anlaşamıyor. Aedirn Kralı Demavend, Henselt'le Kuzey Krallığı yüzünden didişiyor, Hengforslular ve Kovirli Thyssenidler ise olup bitene aldırmıyorlar. Duyduğum kadarıyla, sihirbazlar arasında da eski uyumun kurulması için boş yere uğraşılıyormuş. Bizde birlik, beraberlik ve disiplin yok. Ama Nilfgaard'da bunların hepsi var!"

Baron Vilibert, "Nilfgaard'a Emhyr var Emreis hükümdarlık ediyor, adam hem kral hem zorba, kırbaç, ip ve balta kullanarak kendine itaat ettiriyor!" diye kükredi. "Bize şimdi ne önerirsiniz, Sayın Cüce? Ne için birleşelim? Benzeri bir zulüm için mi? Hem sizce hangi kral ve hangi krallık diğerlerinin boyunduruğu altına girsin? Asayı ve kamçıyı en çok kimin elinde görmek isterdiniz?"

"Bana ne bundan!" Skaggs omuzlarını silkti. "Bunlar sizin insan meseleleriniz. Kimi kral yaparsanız yapın, nasılsa bir cüce seçilmeyecektir."

Yaşlı Irk'ın uzun boylu temsilcisi, "Elf de olmaz, yarı elf bile olmaz," diye ekledi, kolunu yeniden şapkalı güzele dolayarak. "Çeyrek elf bile sizin gözünüzde bokun bokudur..."

"Bu sizin hassas noktanız." Vilibert gülümsedi. "Nilfgaard'la aynı telden çalıyorsunuz çünkü o da hep eşitlikten söz eder, eski koşullara geri dönüleceğini vaat eder, yeter ki bizi yenip bu topraklardan kovsun! Yani sizi böyle bir birlik, böyle bir eşitlik bekliyor, sözünü ettikleriniz ve müjdelediklerinizi bunlar! Çünkü Nilfgaard size karşılığında altın ödüyor. Birbirinizi bu kadar sevmenize de şaşırmamak gerekir, şu Nilfgaardlılar da bir elf soyundan..."

"Saçma," dedi elf soğuk bir sesle. "Aptalca sözler ediyorsunuz, Sayın Şövalye. Irkçılık gözünüzü kör etmiş anlaşılan. Nilfgaardlılar tıpkı sizin gibi insanlardır."

"Yalan! Onların Kara Seidhe soyundan olduklarını bilmeyen yok! Damarlarında elflerin kanı akıyor. Elf kanı."

"Sizin damarlarınızda ne akıyor peki?" Elf alaylı alaylı gülümsedi. "Bizler ve sizler nesillerden, yüzyıllardan beri kanlarımızı karıştırıyoruz, en iyi bunu beceriyorsunuz ama bu şans mı, şanssızlık mı, bilemiyorum. Karışık birliktelikleri lanetlemeye sizler en çok çeyrek yüzyıldır başladınız, hani başarılı olduğunuz da söylenemez. Şimdi bana Seidhe Ichaer'in, Eski Irk'ın kanının karışmadığı tek bir insan gösterin bakalım!"

Vilibert kıpkırmızı kesildi. Vera Aslanbaş da kulaklarına kadar kızardı. Sihirbaz Radcliffe başını önüne eğip hafifçe öksürdü. Ne ilginçtir ki şapkalı güzel Elf de kızarmıştı.

Kır saçlı *druid*'in usulca, "Bizler hepimiz toprak ananın çocuklarıyız," diyen sesi duyuldu. "Doğa ananın çocuklarıyız. Anamıza özen göstermesek de, onu bazen üzüp canını yaksak da, kalbini kırsak da o bizi seviyor, hepimizi seviyor. Burada, dostluk alanında buluşmuş olan bizler bugün hep birlikte bunu düşünelim. Hangimizin buraya önce geldiğinin kavgasını yapmayalım, çünkü

bir dalga önce pelidi taşımış buraya, Ulu Bleobheris, meşelerin en yaşlısı bu pelitten filizlenmiş. Bleobheris'in dallarının altında, zaman kavramı tanımayan köklerinin arasında dururken, kendi kardeşçe köklerimizi unutmak istemeyiz – ki dünya bu köklerden oluşmuştur. Şair Dandelion'ın şarkısındaki sözleri anımsayalım..."

"Aynen!" dedi Vera Aslanbaş. "Nerede o?"

Sheldon Skaggs, meşenin altındaki boş yere bir an göz attıktan sonra, "Sıvışmış," dedi. "Parayı aldı ve vedalaşmadan toz oldu. Gerçekten elf usulü!"

"Cüce usulü!" dedi demir tüccarı yer cücesi tiz sesiyle.

"İnsan usulü," diye düzeltti uzun boylu elf. Ardından şapkalı güzel kadın başını onun omzuna yasladı.

"Hey, gezgin müzisyen," dedi Madam Lantieri ve kapıya vurmadan içeriye daldı. Sümbül, ter, bira ve közlenmiş et kokusunu da önüne katıp odaya doldurmuştu. "Konuğun var. Buyurun girin, saygıdeğer beyefendi."

Dandelion saçlarını düzeltti ve oymalı devasa koltukta doğruldu. Dizlerinde oturan iki kız çarçabuk yere atladılar, açılan yerlerini kapayıp yakası paçası dağılmış gömleklerini çekiştirdiler. Fahişelerin utancı, diye düşündü şair, bir balat için hiç de fena bir ad değildi. Ayağa kalktı, kemerini bağladı ve başını kaldırıp eşikte bekleyen asilzadeye bakarken tuniğini sırtına giydi.

"Gerçekten," dedi, "beni nerede bulacağınızı her zaman biliyorsunuz, ancak doğru zamanı neredeyse hiç tutturamıyorsunuz. Bu iki güzelden hangisini seçeceğime şansınıza henüz karar vermemiştim. Senin bu yüksek fiyatların ikisini birden almama izin vermiyor."

Madam Lantieri anlayışla gülümseyip ellerini çırptı. İki kız –biri açık tenli ve çilliydi, adalardan gelmişti, diğeri esmer tenli bir yarı elfti– aceleyle odayı terk ettiler. Eşikte duran adam, paltosunu çıkardı ve küçük olsa da ağzına kadar dolu bir keseyle birlikte Madam Lantieri'ye uzattı.

"Kusura bakmayın, üstat," diyerek yaklaştı ve masaya oturdu. "Sizi zamansız rahatsız ettiğimi biliyorum. Ama meşenin altından bir anda yok oldunuz. Karayolunda da sizi bulamadım, oysa niyetim buydu, ayrıca kasabada da hemen izinize rastlayamadım. Merak etmeyin, fazla zamanınızı almayacağım..."

"Hep böyle dersiniz ama hep kandırırsınız beni," diye adamın sözünü kesti ozan. "Bizi yalnız bırak, Lantieri, ayrıca rahatsız edilmememizi sağla. Sizi dinliyorum, bayım."

Adam onu dikkatle süzdü. Siyah, yaşlı gibi duran nemli gözleri, sivri bir burnu, ince ve şekilsiz dudakları vardı.

"Lafı gevelemeden doğrudan konuya gireceğim," dedi adam, madam dışarı çıkıp, arkasından kapıyı kapatır kapatmaz. "Balatlarınız ilgimi çekiyor, üstat. Daha doğrusu şarkılarınızda geçen kişiler. Balatlarınızdaki kahramanların gerçek yazgıları aklımı kurcalıyor. Çünkü yanılmıyorsam, gerçek insanların gerçek yazgıları güzel eserler yazmanızda size ilham kaynağı olmuş – ki meşenin altında bunları dinledik. Kastettiğim... Cintralı küçük Cirilla'yı kastediyorum. Kraliçe Calanthe'nin torununu."

Dandelion tavana bakıp parmaklarını masanın üzerinde tıklattı. "Değerli beyefendi," dedi kuru bir sesle. "Garip şeylerle ilgileniyorsunuz. Tuhaf şeyler soruyorsunuz. Olduğunuzu sandığım kişi değilsiniz herhalde."

"Kim sanmıştınız beni, izninizle sorabilir miyim?"

"Sorabilir misiniz, bilmiyorum. Bu, ortak bir dostumuzdan bana selam getirmiş olmanıza bağlı. Aslında bunu en başta yapmalıydınız ama nedense unuttunuz."

"Asla unutmadım." Adam elini toprak rengi kadife ceketinin iç cebine atıp bir kese daha çıkardı; bu, az önce randevuevi sahibesi kadına verdiğinden biraz daha büyüktü, onun gibi tıka basa doluydu ve masanın üzerine atmasıyla birlikte ümit vaat edici şangırtılar çıkardı. "Ortak ahbaplarımız yok bizim, Dandelion. Bu kese bu açığı kapatmaz mı dersin?"

"Nezaketsizce attığınız para kesesi karşılığında ne satın almayı düşünüyorsunuz?" Ozan yüzünü buruşturdu. "Madam Lantieri'nin genelevinin tamamını ve çevresindeki bütün araziyi mi?"

"Sanata destek vermek istiyorum, diyelim. Bir de sanatçıya. Sanatçıyla çalışmaları hakkında konuşabilmek için."

"Sanata bu kadar mı düşkünsünüz, bayım? Ve de sanatçıyla konuşmaya öylesine heveslisiniz ki kendinizi tanıtmadan, yani görgünün temel kurallarını çiğneyerek ona zorla para vermeye çalışıyorsunuz."

"Konuşmamızın başında," dedi yabancı siyah gözlerini biraz kısarak, "kendimi tanıtmamış olmam sizi rahatsız etmedi."

"Ama şimdi etmeye başlıyor."

"Utanılacak bir adım yok," dedi adam. İnce dudaklarında hafif bir gülümseme belirmişti şimdi. "Adım Rience. Beni tanımıyorsunuz, Üstat Dandelion ve bu çok doğal. Siz bütün hayranlarınızı tanıyamayacak kadar ünlüsünüz. Ancak sizin yeteneğinize hayran olan herkes sizi tanıyormuş hissine kapılıyor; hatta o kadar iyi tanıdığını sanıyor ki sizinle arasında belli bir yakınlık doğuyor. Bu durum beni de kapsıyor elbette. Bunun

çılgınca bir düşünce olduğunu biliyorum, lütfen bir iyilik yapın ve kusuruma bakmayın."

"İyilik yapıyor ve kusurunuza bakmıyorum."

"Birkaç soruma yanıt vermeye hazır olduğunuzdan yola çıkabilirim sanırım..."

"Hayır, çıkamazsınız," diye adamın sözünü kesti şair ve onu tepeden aşağıya süzdü. "Siz de bir iyilik yapıp kusuruma bakmayın; ben eserlerimin konusu, ilhamlarım, gerçek ya da hayal ürünü kişiler hakkında konuşmayı sevmem. Böyle yapılırsa şiir sanatı şiirsel konumundan çıkıp basmakalıp değersiz sözlere dönüşür."

"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle. Düşünsenize, değirmencinin neşeli karısını anlatan baladı söyledikten sonra, burada aslında değirmenci Çamurçiğner'in karısı Zvirka'yı anlattığımı, değirmenci perşembeleri pazara çıktığı için kadını isteyen herkesin o gün düzebileceğini eklesem, yaptığım iş şiir sanatı olmaktan çıkardı. Kadın satıcılığı ya da iğrenç bir iftira olurdu."

"Anlıyorum, anlıyorum" dedi Rience telaşla. "Ama bu kötü bir örnek oldu. İnsanların günahları ya da hataları ilgilendirmiyor beni. Sorularımı yanıtlayarak kimsenin sırlarını ortaya dökmüş olmayacaksınız. Yalnızca küçük bir bilgiye ihtiyacım var benim: Cintralı prenses kızı Cirilla'nın akıbeti ne oldu? Pek çok kişi onun kentin fethi sırasında öldüğünü söylüyor, bu olayın görgü tanıkları bile var. Gelgelelim sizin baladınıza bakılırsa çocuk kurtulmuş. Bunu uydurdunuz mu, yoksa gerçek mi? Bunu merak ediyorum. Gerçek mi, kurgu mu?"

"İlginiz beni son derece memnun etti," dedi Dandelion ve ağzını yayarak gülümsedi. "Güleceksiniz ama Bay –dur baka-

yım neydi adınız– ve bu baladı yazarken hedefim tam da buydu: Dinleyicilerin zevk almalarını sağlamak ve ilgilerini çekmek."

"Gerçek mi, kurgu mu?" diye yineledi Rience buz gibi bir sesle.

"Bunu söylersem işimin etkisini yerle bir ederdim. Elveda, dostum. Sana ayırabileceğim zamanın tamamını kullandın. Ancak beni orada iki ilham bekliyor ve ben seçimimi hangisinden yana yapacağımı hâlâ bilmiyorum."

Rience uzun bir süre sussa da gitmeye hiç niyeti yok gibiydi. Sevimsiz nemli bakışlarıyla ozanı süzdü. Dandelion içinde gitgide artan bir huzursuzluk hissetti. Genelevin alt kattaki salonundan keyifli sesler geliyor, belli aralıklarla tiz kadın kahkahaları yükseliyordu. Dandelion, sanki kibirli bir tiksinti içindeymiş gibi bakarak başını çevirdi, oysa gerçekte tavanla arasındaki mesafeyi ölçüyordu. Tavan bir goblen halıyla kaplıydı; desendeki peri kızı elindeki sürahinin içindeki suyu memelerinin üzerinden akıtıyordu.

"Dandelion," dedi sonra Rience ve bir elini kahverengi ceketinin cebine soktu. "Sorumu yanıtla, yalvarırım. Yanıtı öğrenmezsem olmaz! Benim için düşünemeyeceğin kadar önemli çünkü. Ve inan bana, eğer doğru yanıt verirsen..."

"Ne olacak?"

Adamın ince dudaklarında itici bir gülümseme belirdi. "O zaman seni konuşmaya zorlamak zorunda kalmayacağım."

"Bana bak serseri, kendine gel." Dandelion ayağa kalkıp sözüm ona sert bir ifade takındı. "Şiddet ve zorlamadan iğrenirim. Hemen Madam Lantieri'ye haber vereceğim, o da Klumpner'i çağıracak. Herifin bu müessesedeki onurlu ve sorumluluk yüklü görevi adamları dışarı atmaktır. Kendisi bu alanda gerçek bir

zanaatkârdır. Kıçına öyle bir tekme indirir ki kendini bir anda kentin çatıları üzerinde uçarken bulursun ve bu saatlerde sayıları az olan yayalar seni uçan at Pegasus sanırlar."

Rience elini hafifçe oynatınca bir şey parladı. "Haber verebileceğinden emin misin?" diye sordu.

Dandelion bunu düşünecek durumda değildi. Beklemeyi de düşünmüyordu. Ozan, Rience'in elindeki hançerin dönüp, klik sesi çıkarmasına fırsat bırakmadan zıplayıp tavana yükseldi, peri kızı desenli halının arkasında kayboldu, bir tekmeyle gizli kapıyı açtı, kendini döner merdivenin üzerine attı ve dümdüz tırabzandan ustalıkla aşağıya kaydı. Rience bir hamleyle peşinden gitti, ancak ozanı yakalaması olanaksızdı. Dandelion gizli çıkışı avucunun içi gibi tanırdı, çünkü alacaklılardan, kıskanç kocalardan, arada sırada şiirlerini, notalarını çaldığı ve bu yüzden ağzını burnunu kırmaya gelen rakiplerinden kaçmak için kullanırdı burayı. Üçüncü dirsekten sonra döner bir kapı olduğunu, ardındaki merdivenin kilere indiğini bilirdi. Peşine düşen adamın –ondan öncekilerde olduğu gibi– hızını kesemeyip koşmaya devam edeceğinden ve kapaklı kapıya basıp kendini domuz ahırının ortasında bulacağından hiç kuşkusu yoktu. Düşme sonucu her yeri acıyan ve dışkıya bulanan, üstelik domuzların saldırısına uğrayan adamın onu kovalayacak gücü kalmayacağına kesin gözüyle bakıyordu.

Gelgelelim Dandelion bir konudan ne zaman emin olsa yanılırdı. Arkasında ansızın mavimsi bir şey yanıp söndü ve ozan hem ellerinin hem de ayaklarının önce kasıldığını, sonra uyuşup kaskatı kesildiğini duyumsadı. Döner kapı önünde hızını kesmeyi başaramadı, çünkü bacaklarına söz geçiremiyordu. Çığlıklar atarak ve duvarlara çarparak merdivenden aşağıya yuvarlandı. Üzerine

düştüğü kapaklı kapı kuru bir çatırtıyla açıldı, ozan karanlığın ve leş gibi kokuların içine doğru uçtu. Yere çarpıp bilincini yitirmeden, Madam Lantieri'nin domuz ahırındaki onarımdan söz ettiğini anımsadı.

Dandelion acılar içinde kendine geldiğinde acımasızca arkaya doğru bükülmüş olan elleri ve kolları sımsıkı bağlanmıştı. Bağırmak istedi ama başaramadı; ağzının içi balçıkla doldurulup sıvanmıştı âdeta. Çamurun içinde diz çökmüştü ve bir ip, bağlı olan kollarını yukarı doğru çekmekteydi. Kollarındaki acıyı hafifletmek için ayağa kalkmaya çalıştı, ancak bacaklarının da bağlı olduğunu fark etti. Onu insafsızca yukarı doğru çeken ipten yararlanarak soluk soluğa da olsa ayaklarının üzerinde doğrulmayı başardı.

Karşısında Rience dikiliyordu ve o haince bakan nemli gözleri yanında duran iki metre boylarındaki saçı sakalı birbirine karışmış herifin tuttuğu fenerin ışığında parıltılar saçıyordu. Ötekinin de arkasında en az aynı boylarda bir herif daha vardı. Dandelion onların soluklarını duyuyor, bedenlerinden yayılan bayat ter kokusunu alıyordu. El bileklerine bağlanıp kirişin üstünden atılmış ipi çeken işte o kokarcaydı.

Ayakları yerden kesilince şair burnundan soluyarak inledi, başka bir şeye gücü kalmamıştı.

"Yeter," dedi Rience hemen ama bu süre Dandelion'a sonsuzluk gibi gelmişti. Şairin ayakları zemine dokundu ama ne kadar isterse istesin çömelmesi olanaksızdı, çünkü ip gibi onun bedeni de iyice gerilmişti.

Rience yaklaştı. Yüzü kaskatıydı, nemli gözlerindeki ifade zerre kadar değişmemişti. Sesi de sakindi, alçaktı, hatta bezgin bir tınısı vardı.

"Seni edepsiz mısra düzen seni! Ayaktakımı! Bok herif! Kendini beğenmiş işe yaramaz! Benim elimden mi kurtulacaktın? Benden kimse kaçamadı bugüne kadar. Seninle sohbetimiz bitmedi daha, şarlatan, geri zekâlı seni! Bundan çok daha hoş bir yaklaşımla bir şey sormuştum sana. Sorumu şimdi yanıtlayacaksın, gelgelelim hiç de hoş olmayan koşullarda. Yanıtlayacaksın, değil mi?"

Dandelion hızlı hızlı başını salladı. Rience gülümsedi ve bir işaret verdi. Ozan, ipin daha da gerildiğini ve arkaya bükülmüş kollarındaki eklemlerin çıtırdadığını hissedince acıyla inledi.

"Konuşamıyorsun," dedi Rience yüzündeki sahte gülümsemeyi koruyarak. "Acıyor, öyle mi? Şunu bilmelisin ki seni şimdilik kendi zevkim için yukarı doğru çektiriyorum, çünkü birini canı yanarken izlemekten aldığım keyfi anlatamam. Evet, biraz daha çek."

Dandelion kendi iniltisini dinlerken ölecek gibi olmuştu.

Derken Rience, "Yeter," diye buyurdu, şairin yanına yaklaşıp dantelli yakasına yapıştı. "Aklını başına topla, ödlek. Konuşabilmen için çözdüreceğim seni şimdi. Ama o güzel sesini gereğinden fazla yükseltmeye kalkarsan pişman olursun."

Bir el hareketinin ardından şairin yanağına yüzüğüyle dokundu ve Dandelion çenesinin, dilinin ve damağının yeniden his kazandığını duyumsadı.

"Şimdi," diye alçak sesle devam etti Rience, "sana birkaç soru soracağım, sen de hemen akıcı ve doyurucu bir şekilde yanıtlayacaksın. Eğer bir an bile duraksar ya da susarsan, eğer sözlerinden zerre kadar kuşkulanmama yol açarsan... Yere bak!"

Dandelion denileni yaptı. Ayak bileklerini saran pranganın ucuna bağlı kısa bir ipin, içi kireç dolu bir kovanın içine girdiğini görüp dehşete düştü.

"Seni daha da yukarı çekmeleri emrini verirsem," dedi Rience zalimce bir gülümsemeyle, "seninle birlikte bu kova da yükselecek, işte o zaman ellerini artık kullanamaz hale geleceksin. Korkarım artık lavtanı da çalamayacaksın. Bu beni gerçekten üzer. Bu yüzden konuşacağını umuyorum. Haksız mıyım?"

Dandelion yanıt veremedi, çünkü korkusundan ne başını oynatabiliyor ne de ağzını açıp tek bir söz söyleyebiliyordu. Zaten Rience onun yanıtını önemsermiş gibi durmuyordu.

"Tahmin edebileceğin gibi," dedi Rience, "doğruyu söyleyip söylemediğini hemen anlarım, her kaçamağını anında yakalarım, sakın bana şair numaraları yapma, karmaşık bilgilerle yanıltmaya kalkma. Bunları sezmek benim için ufak iştir, tıpkı seni merdivenlerde kıskıvrak yakalamanın ufak iş olduğu gibi. Yani serseri, her sözünü ölçüp biçmeni öğütlüyorum. Ama kaybedilen her dakikaya yazıktır, başlayalım bakalım. Bildiğin üzere, güzel balatlarının güzel kahramanı, Cintra Kraliçesi Calanthe'nin torununu merak ediyorum. Ciri diye çağırılan Prenses Cirilla'yı. Görgü tanıklarının ifadesine göre bu kızcağız iki yıl önce kentin işgali sırasında yaşamını yitirmiş. Ancak sen baladında kızın şu tuhaf, neredeyse efsanevi canlıyla... Witcher Geralt'la karşılaşmasını uzun uzadıya ve duygu yüklü sözlerle anlatıyorsun. Yazgı ve kaderin buyruğu gibi şairane zırvaları bir yana bırakırsak, şarkılarından anlaşıldığı üzere çocuk, Cintra'daki çatışmadan sağ kurtulmuş. Gerçek mi bu?"

"Bilmiyorum..." diye sızlandı Dandelion. "Tanrılar adına, ben yalnızca bir şairim! Oradan buradan bir şeyler duyuyorum, gerisini..."

"Evet?"

"Gerisini uydurdum. Ucundan çekip uzattım! Hiçbir şey bilmiyorum ben!" dedi ozan ağlayarak ve Rience'in kokarcaya işaret verdiğini gördü, ardından da ipin daha çok gerildiğini hissetti. "Yalan söylemiyorum!"

"Doğru." Rience başını salladı. "Doğrudan yalan söylemiyorsun, bunu hissederdim zaten. Ama bir şekilde lafı dolandırıyorsun. Bir nedeni olmasa baladı aklından böyle uydurmazdın. Hem şu Witcher'la tanışıyorsun. O halde eklemlerini seviyorsan konuş, Dandelion. Ne biliyorsan anlat."

"Bu Ciri," diyebildi şair can havliyle, "Witcher'ın yazgısıydı. Sürpriz çocuk deniyordu ona... Mutlaka duymuşsunuzdur, bilinen bir hikâyedir. Kızın annesi ile babası onu Witcher'a vereceklerine dair yemin etmişlerdi..."

"Anne baba çocuklarını o akıl hastası mutanta mı vereceklerdi? O kiralık katile? Yalan söylüyorsun, mısra düzen! Bu masallarla ancak kadınları avutabilirsin."

"Annemin ruhu üzerine yemin ederim ki öyleydi," diye hıçkırdı Dandelion. "Çok emin bir kaynaktan biliyorum... Witcher..."

"Kızı anlat. Witcher şimdilik ilgilendirmiyor beni."

"Kız hakkında hiçbir bilgim yok! Bir tek şunu biliyorum, savaş başlar başlamaz Witcher kızı almak için atına atlayıp Cintra'ya gitmişti. O günlerde karşılaşmıştık. Cintra'daki katliamı ve Calanthe'nin öldüğünü ona ben anlatmıştım. Bana çocuğu,

kraliçenin torununu sormuştu. Cintra'da herkesin öldüğünü, son burçta tek bir kişinin canlı kalmadığını haber almıştım zaten..."

"Konuş. Mecazı bırak, gerçeklerden söz et!"

"Witcher, Cintra'nın düştüğünü ve yapılan kıyımı öğrendikten sonra yolculuktan vazgeçmişti. Birlikte kuzeye kaçtık. Hengfors'ta ondan ayrıldım ve o günden sonra da görüşmedik... Ama yolda bana ondan... Ciri'den söz etti... şu yazgıdan... Ben de bunun üzerine o baladı kaleme aldım. Başka bir bilgim yok, yemin ederim!"

Rience kaşlarını çatmış ona bakıyordu. "Peki Witcher'ın şimdi ne yaptığını biliyor musun?" diye sordu. "Canavarları öldüren kiralık katil, yazgı hakkında atıp tutan şairane kasap ne yapıyor?"

"Dediğim gibi, onu en son..."

"Ne dediğin aklımda," diye şairin sözünü kesti Rience. "Söylediklerini can kulağıyla dinliyorum. Sana sorulan sorulara aynen yanıt ver. Soru şöyleydi: Witcher Geralt'ı bir yılı aşkın bir süredir kimse görmediyse, nerede saklanıyor? Genelde nereye saklanmayı sever?"

"Nerede bilmiyorum," dedi ozan hemen. "Yalan söylemiyorum. Gerçekten bilmiyorum..."

"Çok hızlı oldu, Dandelion, çok hızlı." Rience hainçe gülümsedi. "Çok hızlı. Kurnazsın ama dikkatsizsin. Nerede olduğunu bilmediğini söylüyorsun. Ama bahse girerim, o yerin *adını* biliyorsun."

Dandelion dişlerini birbirine geçirdi. Çaresiz ve öfkeliydi.

"Ee?" Rience kokarcaya bir işaret yaptı. "Witcher nerede gizleniyor? Adı ne oranın?"

Ozan sustu. İp gerildikçe gerildi, Dandelion'ın kolları iyice buruldu, ayakları yerden kesildi. Dandelion yüksek sesle ama kesik kesik inledi, sihirbazın halkası hemen ağzını tıkadı.

"Çek, daha da çek." Rience ellerini beline dayadı. "Biliyor musun Dandelion, sihirle beyninin içini inceleyebilirim istersem ama yorucu olur. Ayrıca gözlerinin acıyla yuvalarından fırlamasını izlemeye bayılıyorum. Hem zaten konuşacaksın."

Dandelion da konuşacağını biliyordu. Ayak bileklerine bağlı olan ip gerildi, kireç dolu kova gıcırdayarak zeminin üzerinde kaydı.

"Efendim," dedi ansızın ikinci herif, sonra feneri peleriniyle örtüp ahırın kapısındaki yarıktan dışarı baktı. "Bir gelen var. Galiba kızlardan biri."

"Ne yapacağınızı biliyorsunuz," diye tısladı Rience. "Feneri söndür."

Kokarca ipi bıraktı. Dandelion pat diye yere düştü ama fenerli adamın alçak kapının yanına geçtiği, kokarcanın da elinde uzun bir bıçakla yan tarafta pusuya yattığı gözünden kaçmadı. Tahta yarıklarından genelevin ışığı vuruyordu. Ozanın kulağına iç içe geçmiş sesler ve şarkılar çalındı.

Ahırın kapısı gıcırtıyla açıldı. Eşikte biri duruyordu, pek uzun boylu sayılmazdı, sırtına yuvarlak ve sımsıkı bir kapüşonu olan bir pelerin giymişti. Bir kızdı bu. Bir an için duraksadıktan sonra eşiği atladı. Kokarca onun üzerine saldırıp çevik bir hareketle bıçağını sapladı. Kokarca sonra dizlerinin üzerine düştü, çünkü hiçbir dirençle karşılaşmamıştı; bıçağını önünde uzanmış siluetin boynundan aşağıya doğru çekerken sanki dumanı yarar gibiydi. Çünkü ahıra dolan gerçekten bir duman bulutuydu ve

dağılmaya başlamıştı bile. Ancak tamamen kaybolmadan içeriye bir başka siluet daldı, bulanık ve karanlık, bir sansar kadar kıvraktı. Dandelion, siluetin pelerinini fenerli adama doğru fırlattığını, kokarcanın üzerine atladığını, elinde parlayan bir şey tuttuğunu gördü; kokarcanın kesik kesik solumaya başladığını ve vahşice bir çığlık attığını duydu. Öteki herif pelerinini savurdu, zıpladı, elinde tuttuğu bıçağı salladı. Karanlık siluetin avucunun içinden ıslık sesi çıkararak alevli bir yıldırım çıktı, yağ yanıyormuş gibi dehşet verici bir cızırdamayla adamın yüzüne ve göğsüne aktı. Herif tüyler ürpertici bir çığlık attı ve ahıra mide bulandırıcı yanmış et kokusu yayıldı.

Derken Rience saldırdı. Yarattığı tılsım, keskin bir mavi ışıkla karanlığı yırttı. Dandelion bu ışıkta erkek giysileri giymiş, elleriyle tuhaf hareketler yapan incecik bir kadın fark etti. Onu bir anlığına görebildi, çünkü mavi ışık gürültü patırtı içinde ve gözleri kamaştıran şimşekler çakarak kayboldu, Rience öfkeli bir çığlık atarak geriye doğru düştü, üzerine tosladığı ahşap bölme duvarını çatırtılarla ortadan ikiye yardı. Erkek giysileri içindeki kadın ona yetişti, elindeki hançer bir an yanıp söndü. Ahırın içi yeniden ışıkla doldu; ancak bu kez sarı renkteydi, havada ansızın beliren ışıltılı oval bir şeyin içinden yayılıyordu. Dandelion, Rience'in çamurlu zeminden yükselip, o oval şeklin içine atladığını ve bir an bile geçmeden gözden kaybolduğunu gördü. Oval şekil ışıltısını yitirdi ama henüz bütünüyle sönmeden kadın Dandelion'ın yanına yaklaştı, ellerini ona doğru uzattı ve haykırarak anlaşılmayan bir şeyler söyledi. Derken çıtırtılar ve çağıltılar başladı ve sönmekte olan oval şey bir anda alev aldı. Dandelion'ın kulağına uzaklardan, çok uzaklardan ne olduğu

belirsiz sesler çalındı, sanki birisi acıyla çığlık atıyor gibiydi. Oval şey tamamen söndü, ahır yine karanlığa gömüldü. Ozan, ağzını tıkayan ağırlığın hafiflediğini duyumsadı.

"İmdat!" diye haykırdı. "İmdat!"

"Kendini topla, Dandelion," dedi kadın. Yere çömelmiş, Rience'in hançeriyle ozanın ayak bileklerini çözüyordu.

"Yennefer? Sen misin?"

"Nasıl göründüğümü unuttuğunu söylemeye kalkışmayacaksın herhalde. Ayrıca sesim sanatçı kulaklarına yabancı olamaz. Ayağa kalkabiliyor musun? Umarım kemiklerini kırmamışlardır."

Dandelion güçlükle doğrulurken inledi, uyuşmuş kollarını ovaladı. "Bunlar ne durumda?" diye sordu, yerde yatan bedenleri göstererek.

"Anlarız şimdi." Sihirbaz kadın ortadan ikiye katlanmış hançeri tık diye açtı. "İçlerinden birinin yaşaması şart. Ona bazı sorularım olacak."

"Bak şu," –ozan kokarcanın yanında durmuştu– "yaşıyor sanırım."

"Sanmıyorum," dedi Yennefer istifini bozmadan. "Onun hem gırtlağını hem de şah damarını biçtim. Belki ruhunu henüz teslim etmemiştir ama uzun sürmez."

Dandelion ürperdi. "Boğazını mı kestin?"

"Eğer doğuştan sahip olduğum ihtiyatla önden bir illüzyon göndermeseydim, orada yatan şimdi ben olurdum. Diğerlerinin durumuna bir göz atalım... Lanet olsun. Şu iri kıyım herif bile dayanamamış. Yazık oldu, yazık..."

"O da mı yaşamıyor artık?"

"Şoku atlatamamış. Hımm... Fazlaca şiddetli kızartmışım onu... Baksana, dişleri bile kömürleşmiş... Neyin var senin, Dandelion? Kusacak mısın?"

"Evet," dedi şair belli belirsiz, iki büklüm oldu ve başını ahır duvarına dayadı.

"Hepsi bu kadar mı?" Sihirbaz kadın elindeki kupayı bıraktı ve pilicin geçirildiği şişe doğru uzandı. "Hiç sakladığın bir şey olmadı mı? Bir şeyi atlamadın mı?"

"Asla. Tek eksik, teşekkürdü. Sana çok teşekkür ederim, Yennefer."

Kadın ozanın gözlerinin içine baktı, başını hafifçe salladı, pırıl pırıl bukleleri dalgalanıp omuzlarına düştü. Kızarmış tavuğu tahta tabağın üzerine koyup bıçak ve çatal kullanarak ustalıklı hareketlerle parçalamaya başladı. Dandelion o güne kadar, bıçak ve çatalla Yennefer kadar ustalıklı piliç parçalayan tek bir kişiye rastlamıştı. Geralt'ın bu beceriyi nereden edindiğini şimdi anlıyordu. *Öyle ya,* diye düşündü, *Geralt tüymeden önce Yennefer'in Vengerber'deki evinde bir yıl boyunca onunla birlikte yaşamıştı. Yennefer kendine has özelliklerini aşılamıştı ona.* Dandelion ikinci pilici şişten çıkardı, hiç düşünmeden bir budunu kopardı, iki eliyle kavradı ve kadının gözüne sokarcasına kemirmeye başladı.

"Nasıl öğrendin?" diye sordu. "Tam zamanında yardıma koşmayı nasıl başardın?"

"Sen Bleobheris'in altında gösterini yaparken ben de oradaydım."

"Görmedim seni."

"Görülmeyi istemedim zaten. Sonra peşin sıra kasabaya indim. Bu handa seni bekledim, öyle ya gittiğin o yere, zevklerin

kuşkulu, belsoğukluğunun ise kuşkusuz olduğu o müesseseye giremezdim arkandan. Derken sabırsızlanmaya başladım. Domuz ahırından sesler gelir gibi olunca avluya çıkıp bakındım. Kulaklarımı diktim, sesin ilk başta sandığım gibi hayvanlarla ilişkiye giren birinden değil senden geldiği ortaya çıktı. Hey, hancı! Biraz daha şarap getir lütfen!"

"Emriniz olur, muhterem hanımefendi, derhal geliyor!"

"Az önceki şarabın aynısı olsun ama bu kez su katma içine. Suyu yalnızca banyoda severim, şarabın içinde hiç hoşlanmam."

"Başım üstüne, başım üstüne!"

Yennefer tabağı itip uzaklaştırdı. Dandelion'ın dikkatini çekmişti, pilicin üzerinde meyhaneciye ve bütün ailesine kahvaltıda yetecek kadar et vardı hâlâ. Çatal ve bıçak kuşkusuz şık görünüyordu ama iş görmüyordu.

"Beni kurtardığın için teşekkür ederim," dedi ozan bir kez daha. "O lanet olası Rience canımı alacaktı. Benden bütün bilgileri kapacak, sonra da koyun gibi kesecekti beni."

"Bence de öyle olacaktı." Yennefer hem kendi hem de ozanın kadehini yeniden doldurup kadehini kaldırdı. "Kurtulmana ve sağlığına içelim o halde."

"Seninkine, Yennefer," dedi Dandelion. "Bugünden başlayarak her fırsatta duacı olacağım sağlığına içelim. Sana çok şey borçluyum, güzel hanımefendi ve bu borcumu şarkılarımla kapatmaya çalışacağım. Sihirbazların başkalarının acılarına duyarsız kalmadıklarını, yoksul, mutsuz ve çaresiz fanilerin hiç duraksamadan yardımına koştuklarını anlatan bir efsane yaratacağım."

"Hadi bakalım." Yennefer gülümsedi, menekşe mavisi güzel gözlerini hafifçe kırptı. "Bu, haklı ve boşuna çıkmamış bir

efsane olur. Ama sen yabancı değilsin, Dandelion. Seni tanırım ve severim."

"Gerçekten mi?" Ozan da gülümsedi. "Bunu bugüne kadar nasıl da ustalıkla saklamışsın oysa! Hatta benden ölesiye nefret ettiğini sanıyordum."

"Bir zamanlar öyleydi." Sihirbaz kadın bir anda ciddileşti. "Ama sonra fikrimi değiştirdim. Çünkü sana teşekkür borçluydum."

"Nedenmiş o, sorabilir miyim?"

"Geçelim bu konuyu," dedi Yennefer ve elindeki kadehle oynamaya başladı. "Daha önemli sorulara verelim kendimizi. Ahırda kollarını yuvalarından çıkarırcasına döndürüp sana sorulan sorulara dönelim. Gerçekten nasıl olmuştu, Dandelion? Jaruga üzerinden kaçtığınızdan beri Geralt'ı gerçekten de görmedin mi? Savaş bittikten sonra güneye döndüğünü gerçekten mi bilmiyordun? Çok ağır şekilde yaralandığını, hatta öldüğü dedikodularının yayıldığını duymadın mı? Hiç mi haberin olmadı bunlardan?"

"Hayır. Olmadı. Uzun süre Pont Vanis'de, Esterad Thyssen'in çiftliğinde keyif sürdüm. Sonra Hengfors'ta Niedamir'in yanında..."

"Bilmiyordun..." Sihirbaz başını sallayıp ceketinin düğmelerini açtı. Boynunda siyah kadifenin üzerine yerleştirilmiş elmaslarla bezeli obsidyen yıldızı yanıp sönüyordu. "Geralt'ın yaraları iyileştikten sonra atına atlayıp Nehir Bölgesi'ne gittiğini bilmiyordun demek? Orada kimi aradığını tahmin edemiyor musun?"

"Edebiliyorum. Ama kızı bulup bulmadığını bilmiyorum."

"Bilmiyorsun," diye tekrarladı sihirbaz kadın. "Normal koşullarda her şeyi bilen ve bunları şarkılarında anlatan birisin. Hatta insanların duyguları gibi en mahremlerini bile dile getiriyorsun.

Bleobheris'in altında balatlarını dinledim, Dandelion. Birkaç hoş dizeyi de bana ithaf etmişsin."

"Şiir sanatının," diye mırıldandı ozan gözlerini pilice dikerek, "kendi kuralları vardır. Kimse alınmamalı..."

"Karga kanatları gibi saçlar, gece çıkan fırtına âdeta," diye alıntı yaptı Yennefer abartılı bir coşkuyla, "menekşe mavisi gözlerde şimşekler uykuya yatmış... Bunun gibi bir şeydi, değil mi?"

"Belleğime öyle yerleşmiştin." Ozan hafifçe gülümsedi. "Bu betimlemenin yalan olduğunu savunan arkamdan ilk taşı atsın."

"Ancak anlayamadığım bir nokta var," dedi sihirbaz kadın, dudaklarını bir an birbirine bastırarak, "iç organlarımı tarif etme hakkını sana kim verdi? Dur ne demişsin bakayım? 'Yüreği, boynunu süsleyen mücevherden farksız, elmas gibi sert, elmas gibi duygusuz, obsidyenden daha keskin, açtığı derin yaralar...' Bunları sen mi uydurdun? Yoksa..." Yennefer'in dudakları titredi. "Yoksa birinin sözlerine ve yakınmalarına mı kulak verdin?"

"Hımmm..." Dandelion hafifçe öksürüp tehlikeli konuyu geçiştirmeye çalıştı. "Söyler misin Yennefer, Geralt'ı en son ne zaman gördün?"

"Çok oldu."

"Savaştan sonra mı?"

"Savaştan sonra..." Yennefer'in sesi değişir gibi oldu. "Hayır, savaştan sonra görmedim onu. Uzunca bir zaman... Hiç kimseyi görmedim. Ama konumuza dönelim, şair. Aslında şaşırdım biraz; hiçbir şey bilmiyorsun, hiçbir şey duymamışsın ama yine de biri ağzından bilgi alabilmek için seni kazığa bağlayıp yukarı çekmiş. Sen bundan tedirgin olmadın mı?"

"Oldum."

"Dinle," dedi Yennefer, elindeki kadehi masaya çarparak. "Beni dikkatle dinle. O şarkıyı repertuvarından çıkar. Bir daha söyleme."

"Kastettiğin..."

"Ne kastettiğimi çok iyi biliyorsun. Nilfgaard'la yapılan savaşın şarkılarını söyle. Şarkılarında beni ve Geralt'ı anlat, böylece bize ne yararın ne de zararın dokunur, hiçbir şeyi bozamaz ya da düzeltemezsin. Ama Cintralı aslan yavrusundan söz etme şarkılarında."

Büyücü çevresine bakındı, o saatlerde sayıları çok sınırlı olan müşterilerden birinin onları dinleyip dinlemediğinden emin olmak istedi. Garson kızın masaları toplayıp mutfağa geçmesini bekledi.

"Ayrıca tanımadığın insanlarla baş başa kalmamaya çalış," dedi sesini alçaltarak. "Ortak tanıdıklarınızın selamını verip kendini tanıtmayı unutan insanlarla yalnız kalma. Anlıyorsun, değil mi?"

Dandelion sihirbaza şaşırarak baktı. Yennefer gülümsedi. "Dijkstra'nın selamı var, Dandelion."

Şimdi korkuyla çevresine bakınma sırası ozana gelmişti. Şaşkınlığı gözlerinden okunuyordu ve yüzü tuhaf bir ifade almış olmalıydı, çünkü sihirbaz kadının yüzüne oldukça alaylı bir ifade yayılmıştı.

"Ayrıca," diye fısıldadı Yennefer ve masanın üzerine doğru eğildi. "Dijkstra senden bir rapor rica ediyor. Verden'den geliyorsun, Dijkstra da Kral Ervyll'in sarayında neler konuşulduğunu merak ediyor. Sana şu bilgiyi ulaştırmamı rica etti benden: Rapor bu sefer doğrudan konuyla ilgili ve ayrıntılı olacakmış, kesinlikle şiir formunda istemiyor. Düzyazı olacak, Dandelion. Düzyazı."

Ozan güçlükle yutkunup başını salladı. Hiç sesini çıkarmadan düşünmeye başladı. Acaba soru sormalı mıydı? Sihirbaz kadın hemen imdadına koştu.

"Zor günler kapıda," dedi usulca. "Zor ve tehlikeli. Değişim çağı geliyor. Önümüzdeki değişimlerin iyi yönde gerçekleşmesi için hiçbir şey yapmamış olma düşüncesiyle yaşlanmak çok yazık olurdu. Öyle değil mi?"

Ozan evet dercesine başını salladı ve hafifçe öksürdü. "Yennefer?"

"Dinliyorum, şair."

"Şu ahırdaki adamlar; kimdiler, ne istiyorlardı, kim göndermişti onları? Çok merak ediyorum. İkisini de öldürdün ama dolaşan dedikodulara bakılırsa, siz ölülerden bile bilgi toplayabilirmişsiniz."

"Peki o dedikodular, konseyin bir fermanından dolayı ruh çağırmanın yasak olduğundan söz etmiyor mu? Uzatma, Dandelion. O cellat yamaklarının zaten dünyadan haberleri yok. O kaçan... Hımmm... O başka tabii."

"Rience. Sihirbazdı değil mi?"

"Evet. Ama işinin ehli değildi pek."

"Ama yine de kurtuldu senin elinden. Nasıl yaptığını da gördüm. Kendini ışınladı, değil mi? Bir anlama geliyor mu bu?"

"Geliyor. Birinin ona yardım ettiğini gösteriyor. Şu Rience denen zat, havada süzülen oval geçidi açacak ne yeterli zamana ne de güce sahipti. Böyle bir ışınlanma önemsiz iş değildir. Belli ki kapıyı başka biri açtı. Kıyaslanamayacak kadar ondan kudretli biri. Nereye çıkacağımı bilmediğim için onun peşine düşmeye çekindim. Ama peşi sıra oldukça sıcak bir şeyler yolladım. Yanık

yaralarına iyi gelecek bir sürü büyüye ve iksire ihtiyacı olacaktır. Yine de bu yanıkların izlerini bir süre taşıyacak."

"Onun bir Nilfgaardlı olması belki ilgini çeker."

"Öyle miydi sence?" Yennefer yerinde doğruldu, seri bir hareketle cebindeki hançeri çıkardı ve elinde döndürdü. "Nilfgaard bıçakları artık herkesin elinde. Kullanışlı ve rahatlar, göğsünde bile saklayabiliyorsun."

"Mesele bıçak değil. Beni sorguya çekerken, 'Cintra çatışması' ve 'kentin işgali' gibi ya da benzeri kavramlar kullandı. O olayların öyle adlandırıldığını daha önce hiç duymamıştım. Bizim için yaşananlar Cintra katliamıydı. Kimse başka türlü de adlandırmaz zaten."

Sihirbaz kadın elini kaldırıp tırnaklarını inceledi. "Zekisin, Dandelion. Algın çok yüksek."

"Meslek hastalığı diyelim."

"Hmm, hangi mesleği kastediyorsun acaba?" Yennefer gülümser gibi oldu. "Ama verdiğin bilgi için teşekkür ederim. Çok değerli."

"Bu," –ozan da gülümsüyordu şimdi– "iyi yönde değişime benim katkım olsun. Söyler misin Yennefer, Geralt'la ve Cintralı kızla Nilfgaard neden böylesine ilgileniyor?"

"Burnunu o işe sokma sen." Yennefer ansızın ciddileşmişti. "Söylediğim gibi, Calanthe'nin torunu hakkında bütün duyduklarını unutacaksın."

"Haklısın, söyledin bunu. Ama yazacağım bir balat için malzeme peşinde falan değilim."

"O halde ne peşindesin? Dayak mı?"

"Diyelim ki," dedi şair sesini alçaltıp, çenesini kavuşturduğu ellerine dayayarak; sonra büyücü kadının gözlerinin içine baktı. "Diyelim ki Geralt o çocuğu bulup kurtardı. Diyelim ki kaderin gücüne sonunda inanmaya başladı ve bulduğu çocuğu yanına alıp götürdü. İyi de nereye? Rience bana işkence ederek ağzımdan zorla bu bilgiyi almaya çalıştı. Ama sen biliyorsun, Yennefer. Witcher'ın nereye saklandığını sen biliyorsun."

"Biliyorum."

"Oraya nasıl ulaşılacağını da biliyor musun?"

"Onu da biliyorum."

"Sence onu uyarman gerekmez mi? Rience tarzı adamların onu ve küçük kızı aradıklarını ona bildirmen gerekmez mi? Yerinde olsam, atıma atlayıp giderdim oraya ama oranın neresi olduğunu bilmiyorum işte... Adını telaffuz etmememin doğru olduğu o yer..."

"Şimdi bir sonuç çıkar bundan, Dandelion."

"Geralt'ın nerede olduğunu biliyorsan, oraya gitmeli ve uyarmalısın onu. Çünkü ona bir borcun var, Yennefer. Öyle ya sizi bağlayan bir şey vardı aranızda."

"Kuşkusuz," dedi Yennefer buz gibi sesle. "Bizi bağlayan bir şey vardı aramızda. Bu yüzden onu biraz tanırım. Birilerinin ona yardım dayatmasından hoşlanmaz. Eğer yardıma ihtiyacı olursa güvendiği kişilerden destek ister. O olayların üzerinden bir yılı aşkın zaman geçti ve ben... ondan tek bir haber alamadım. Borca gelince; onun bana ne kadar varsa, benim de ona o kadar borcum var. Ne daha az, ne daha fazla."

"O halde ben gideceğim oraya." Dandelion başını kaldırdı. "Bana yerini söyle..."

"Olmaz," diye sözünü kesti Yennefer. "Senin için ummadığın kadar tehlikeli olur çünkü Dandelion. Tekrar senin peşine düşebilirler. Ne kadar az şey bilirsen, o kadar iyi. Çek git buralardan. Atına atla ve Redanya'ya, Dijkstra'nın ve Philippa Eilhart'ın yanına git, Vizimir'in çiftliğinde takıl. Seni bir kez daha uyarıyorum: Cintralı aslan yavrusunu unut. Ciri'yi unut. Bu adı hiç duymamışsın gibi yap. Senden istediklerimi yap. Başına kötü bir şey gelmesini istemiyorum. Bunu istemeyecek kadar çok seviyorum seni, çok şey borçluyum sana."

"Bunu ikidir söylüyorsun. Bana ne borçlusun, Yennefer?"

Sihirbaz kadın başını çevirdi ve uzun süre konuşmadı.

"Onunla birlikte yolculuk yaptın," dedi sonunda. "Sayende yalnız kalmadı. Ona gerçek bir dost oldun. Yanından ayrılmadın."

Ozan gözlerini yere dikti.

"Ama onun pek işine yaramadı," diye mırıldandı. "Bu dostluk ona pek fayda etmedi. Benim yüzümden başına gelmedik kalmadı. Beni sürekli bir müşkülden kurtardı... Yardım etti bana..."

Yennefer masanın üzerinden eğildi, hiç sesini çıkarmadan elini ozanın elinin üstüne koydu. Bakışlarında üzüntü vardı.

"Atına atla ve Redanya'ya git," diye tekrarladı bir süre sonra. "Dreiberg'e git. Orada Dijkstra'nın ve Philippa'nın koruması altında olacaksın. Kahramanı oynamaya çalışma. Tehlikeli bir işe karıştın, Dandelion."

"Farkındayım." Ozan yüzünü buruşturdu ve ağrıyan omzunu ovaladı. "İşte tam da bu yüzden Geralt'ın uyarılması gerektiğini düşünüyorum. Onu nerede bulabileceğimizi bir tek sen biliyorsun. Yolu da biliyorsun. Bence oraya gittin bile... konuk olarak."

Yennefer başını çevirdi. Dudaklarını birbirine bastırdığı, yanak kaslarının seğirdiği Dandelion'ın gözünden kaçmadı.

"Doğru, evet, gittim oraya daha önce," dedi sihirbaz, sesinde çözülmesi güç tuhaf bir tınıyla. "Konuk oldum oraya. Ama asla davetsiz bir konuk değildim."

Rüzgâr kudurmuşçasına uğuldadı, mezbeleliklerin arasında büyüyen çimenleri dalgalandırdı, akdiken çalılıklarının ve evlerin yüksek çatılarının arasından aktı. Ayın önünden geçen bulutlar şatonun üzerine anlık bir ışık düşürdü, kale hendeklerini ve duvar kalıntılarını solgun ve gölgeli bir ışıkla aydınlattı, kırık dişlerini gösteren ve çukura kaçmış gözlerini boşluğa dikmiş bir sürü kafayı görünür kıldı. Ciri tiz sesiyle çığlığı basıp başını Witcher'ın pelerinine gömdü.

Yönü topuklarla belirlenen kısrak, çökmüş bir kemerin altında kalmış kiremit yığınının üzerinden dikkatle geçti. Taş kalıplara çarptıkça tangur tungur sesler çıkaran nalların surların arasında yarattığı dehşet verici yankı rüzgârın uğultusunu bile bastırıyordu. Korkudan tir tir titreyen Ciri tırnaklarını saçlarının arasına gömmüştü.

"Korkuyorum," diye fısıldadı.

"Korkacak bir şey yok," dedi Witcher ve elini kızın omzuna koydu. "Yeryüzünde buradan daha güvenli bir yer yok. Burası Kaer Morhen, Witcherların yuvasıdır. Burada bir zamanlar güzel bir şato vardı. Uzunca bir zaman önce."

Kız yanıt vermeyip başını iyice eğmekle yetindi. Witcher'ın kısrağı Roach usulca kişnedi, sanki kızı yatıştırmak ister gibiydi.

Karanlık bir derinliğe dalıp sütunların ve kemerlerin arasından uzanan uzun ve sonsuz bir tünele girdiler. Roach yoğun karanlığa

aldırmadan emin adımlarla ve keyifle ilerliyor, nallarını zemine vurmaktan belli ki mutlu oluyordu.

Önlerinde, tünelin ucunda kıpkırmızı yanıp sönen bir çizgi belirdi ansızın. Büyüdü, genişledi, arkasından ışık yayılan, duvarlardaki demirden askılara yerleştirilmiş meşalelerin ışığının titreştiği büyük bir kapıya dönüştü. Eşikte siyah, ışığın altında bulanıklaşan bir siluet duruyordu.

Ciri, "Kim var orada?" diye soran, köpek havlamasını andıran haince bir ses duydu. "Geralt?"

"Evet, Eskel. Benim."

"Gel içeri."

Witcher atından atladı, Ciri'yi kucaklayıp eyerden indirdi, çıkını eline tutuşturdu. Kız bohçayı iki eliyle kavradı ama ardına saklanamayacak kadar küçük olmasına üzüldü.

"Burada, Eskel'in yanında bekle," dedi Geralt. "Roach'u ahıra götüreceğim.

"Işığa doğru gel, ufaklık," dedi Eskel adındaki adam kızgın bir sesle. "Karanlıkta durma."

Ciri onun yüzüne baktı ve çığlığı basmamak için kendini güçlükle tuttu. İnsan değildi bu. İki ayağının üzerinde durmasına, ter ve duman kokmasına ve üzerine sıradan insan giysileri giymiş olmasına karşın insan değildi. Hiçbir insanın böyle bir yüzü olamaz, diye içinden geçirdi Ciri.

"Ee, ne bekliyorsun daha?" diye sordu Eskel.

Ciri kımıldamadı. Karanlığın içinde Roach'un çıkardığı nal seslerinin uzaklaşmakta olduğunu duydu. Ayağının üzerinden ciyaklayan yumuşak bir şey geçti. Ciri havaya sıçradı.

"Sana karanlıkta durma dedim, oğlum, yoksa fareler çizmelerinin konçlarını kemirir."

Ciri çıkınını göğsüne bastırıp hızla ışığa doğru yürürken fareler ayaklarının altından ciyaklayarak geçiyordu. Eskel kıza doğru eğildi, elindeki çıkını aldı, kapüşonunu arkaya doğru indirdi.

"Lanet olsun," diye mırıldandı, "kızmış. Bir bu eksikti şimdi."

Ciri ona ürkerek baktı. Eskel gülümsedi. Kız onun insan olduğunu fark etti, sıradan bir insan yüzüne sahipti, ancak bu yüz ağzının kenarından başlayıp bütün yanağına yayılan ve kulağına kadar uzayan yarım daire şeklinde kocaman ve çirkin bir yara iziyle yüz olmaktan çıkmıştı.

"Mademki buradasın, o halde Kaer Morhen'e hoş geldin," dedi adam. "Nasıl çağırırlar seni?"

"Ciri," dedi Geralt kızın yerine, usulca karanlığın içinden çıkarak. Eskel arkasına döndü. İki Witcher ansızın sarmaş dolaş olup birbirlerini bir an için göğüslerine bastırdılar.

"Hayattasın, Kurt."

"Hayattayım."

"Güzel." Eskel uzanıp askıdan bir meşale aldı. "Gidin. Dış kapıyı kapatacağım, yoksa içerinin sıcaklığı dışarıya kaçacak."

Koridor boyunca yürüdüler. Burada da fareler vardı; duvarların kenarından kayıp geçiyor, yan koridorların karanlığında ciyaklıyor, meşalenin yarattığı ışıklı dairelerden kaçıyorlardı. Ciri adımlarını hızlandırıp adamlara yetişmeye çalışıyordu.

"Vesemir dışında burada kim kışlıyor, Eskel?"

"Lambert ve Coën."

Dik ve kaygan bir merdivenden indiler. Aşağıda aydınlık bir köşe vardı. Ciri'nin kulağına sesler, burnuna duman kokusu geldi.

Koskoca bir salondu burası, devasa bir şöminenin ateşiyle aydınlanmıştı, harlı alevler bacaya doğru yükseliyordu. Salonun ortasında büyük ve ağır bir masa duruyordu. Çevresine en az on kişi sığabilirdi. Ama üç kişi oturuyordu. Üç insan. Üç Witcher, diye içinden düzeltti Ciri. Büyük alevlerin ardında siluetler seçebiliyordu yalnızca.

"Selam, Kurt. Bekliyorduk seni."

"Selam, Vesemir. Sizlere de merhaba, çocuklar. Yuvaya dönmek güzelmiş."

"Bize kimi getirdin?"

Geralt bir süre sustu, sonra elini Ciri'nin omuzlarına koyup kızı hafifçe öne doğru itti. Ciri başını önüne eğip ağır ağır ilerledi, iki büklümdü, ne yapacağını bilmiyor, sendeliyordu. Korkuyorum, diye düşündü. Çok korkuyorum. Geralt beni bulup yanına aldığında korkularımın artık son bulacağını, her şeyin geçtiğini düşünmüştüm... Ama şimdi evimde olmak yerine, farelerin cirit attığı bu yıkık dökük, ürpertici, karanlık, esrarengiz yankılarla dolu şatodayım... Yine kıpkırmızı ateşten bir duvarın önündeyim. Ürkütücü siyah siluetler görüyorum, hain ve korkunç gözlerin bana baktığını görüyorum...

"Kimdir bu çocuk, Kurt? Kim bu kız?"

"O benim..." Geralt durup kaldı. Kız, onun güçlü ellerini omuzlarında hissediyordu. Derken korkusu ansızın kayboldu. Sırra kadem basmıştı sanki o duygu. Hışır hışır yanan kızıl ateşten bir sıcaklık yayıldı. Yalnızca sıcaklık. Siyah siluetler dostların

siluetleriydi. Hamilerin siluetleri. Parlayan gözlerinde merak vardı. Kaygı. Bir de huzursuzluk...

Geralt'ın elleri omuzlarını daha da sıkı sardı.

"O bizim kaderimiz."

Gerçekten, adlarına Witcher denilen canavarlardan daha itici, doğaya daha aykırı canlılar olamaz, çünkü onlar alçakça sihrin ve şeytanlığın meyveleridir. Erdemden, vicdandan ve ahlaktan yoksun şerefsizler onlar, yeryüzüne sırf öldürmek için gelmiş cehennemi hak eden yaratıklar... Dürüst insanların arasında onlara ve benzerlerine yer yoktur.

Adı geçen onursuzların yaşadıkları, iğrenç uygulamalarını öğrendikleri Kaer Morhen'in ise yeryüzünden silinmesi, izlerinin üzerine ise tuz ve güherçile serpilmesi gerekir.

Anonim, *Canavarlar Kitabı* veya *Witcher'ın Tarifi*

Hoşgörüsüzlük ve batıl inanç, oldum olası aşağı tabakadaki aptallara özgü özelliklerdir ve bana öyle geliyor ki kökleri hiçbir zaman kurutulamayacak, çünkü onlar aptallığın kendisi gibi sonsuzdur. Bugün dağların yükseldiği yerlerde gün gelecek denizler uzanacak; bugün denizlerin dalgalandığı yerler gün gelecek çöle dönecek. Ancak aptallık, aptallık olarak kalacak.

Nicodemus du Boot, *Yaşama, Mutluluğa ve Esenliğe Dair Düşünceler*

Bölüm 2

Triss Merigold uyuşmuş ellerinin içine hohladı, parmaklarını oynatıp sihirli sözcükleri mırıldandı. Boz rengi atı sözcüklere hemen tepki verip burnundan soludu, başını yana çevirdi, soğuktan ve rüzgârdan gözlerinden yaşlar gelen sihirbaz kadına baktı.

"İki seçeneğin var, ihtiyar," dedi Triss eldivenlerini giyerken. "Ya sihre alışacaksın ya da toprağı sürmen için seni bir köylüye satacağım."

At kulaklarını dikti, burun deliklerinden buhar çıkardı ve ağaçlıklı bayırı uysal uysal tırmanmaya başladı. Sihirbaz kadın üzerlerine kırağı yağmış dallara değmemek için eyerin üzerinde öne doğru eğildi.

Büyülü sözcükler etkisini hızlı göstermişti. Sihirbaz kadın, soğuğu ne el bileklerinde ne de boynunda hissediyordu artık, oysa az önce üşümekten iki büklüm olmuş boynunu içine çekmişti. Onu ısıtan sihir, birkaç saattir midesini kemiren açlığı da hafifletmişti. Keyfi yerine gelen Triss eyerinde rahat bir pozisyona geçti ve çevresini dikkatle seyretmeye başladı.

Kalabalık yoldan ayrıldığından beri ona yönünü dağların ördüğü kurşun rengi duvar göstermekteydi. Dağların karlarla

kaplı tepeleri bir an için altın sarısı ışıkla yanıp söndü, çünkü güneş bulutların ardından kurtulmayı başarmıştı. Bu genelde sabahın erken saatlerinde ve güneş batımına çok az kala yaşanırdı. Sıradağlara çok yaklaştığı için şimdi daha dikkatli olması gerekiyordu kadının. Kaer Morhen çevresindeki bölge, yabaniliği ve geçit vermezliğiyle ünlüydü, ayrıca Triss'e yol gösterecek olan granit duvardaki çentiği, oraları bilmeyen bir gözün fark etmesi zordu. O noktayı gözden kaybetmek için sayısız dağ geçitlerinden birine dalmak yeterliydi. Civarın ve yolun yabancısı olmayan, hangi geçidi kullanacağını bilen Triss bile anlık bir dikkatsizliği göze alamazdı.

Derken orman bitti. Sihirbaz kadının önünde şimdi moloz-larla kaplı geniş bir vadi uzanıyordu. Koyak, karşı tarafın dik yamaçlarına kadar yayılıyordu. Vadinin ortasından Gwenllech, Beyaz Taş Nehri akıyor, iri kayalıkların ve suyun sürüklediği ağaç gövdelerinin arasından köpürerek çağıldıyordu. Gwenllech'in bu başlangıç noktası geniş bir yatağa yayılsa da oldukça sığ sayılırdı. Karşı kıyısına kolayca geçilebilirdi. Nehrin Kaedwen'deki orta bölümünde şiddetlenen akıntı ise aşılması güç bir engeldi; nehir gürül gürül akıyor, dipte derin uçurumlardan geçiyordu.

At, suyun içinde ilerlerken adımlarını sıklaştırdı; belli ki bir an önce karşı kıyıya ulaşmak istiyordu. Triss onu biraz dizginledi. Nehir sığdı, hayvanın ancak bileklerine kadar geliyordu. Ancak zemindeki taşlar kaygan, akıntı çok şiddetliydi. Sular hayvanın bacaklarının arasından köpürerek girdap oluşturuyordu.

Sihirbaz kadın gökyüzüne baktı. Soğuğun gitgide artması ve rüzgârın şiddetlenmesi dağlarda kar fırtınasının habercisiydi. Bir geceyi daha bir mağarada hatta kayalıklar arasında geçirme

düşüncesi onu rahatsız ediyordu. Ama mecbur kalırsa yolculuğuna kar fırtınasında da devam eder, yolunu telepatiyle bulur ve soğuktan sihirle korunurdu. Evet, mecbur kalırsa yapabilirdi bunları. Tabii mecbur kalmasa iyi olurdu.

Neyse ki Kaer Morhen'e epeyce yaklaşmıştı. Triss, atını taşlı bir bayırdan aşağıya doğru sürüp kaya parçalarının arasındaki dar bir yarığın içine soktu. Dağ geçidinin yukarı doğru dimdik yükselen duvarları –araya ince bir şerit halinde gökyüzü girse de– yükseklerde birleşiyormuş gibiydi. Ayaz geçmiş, ortam biraz ısınmıştı, çünkü kayalıkların tepesinde uğuldayan rüzgâr onlara artık ulaşmıyor, yüzlerini kırbaçlayıp ısırmıyordu.

Kayalıktaki açıklık gitgide genişleyerek bir boğaza, oradan da bir vadiye bağlandı. Girintili çıkıntılı kaya parçalarının arasından uzanan ağaçlıklı, yuvarlak, oldukça derin bir ovaydı burası. Sihirbaz kadın ovanın kolayca girilebilen düz yanlarını yok sayıp atını dosdoğru sık ağaçlarla dolu ormana yöneltti. Kurumuş dallar nalların altında çatırdadı. Devrilmiş ağaç gövdelerinin üzerinden atlamak zorunda kalan at, burnundan solumaya, huzursuzca sağa sola gidip gelmeye ve yeri tekmelemeye başladı. Triss, dizginleri çekti, atı kulağından tuttu, hayvanın sakatlığından da söz ederek onu ağır sözlerle azarladı. Gerçekten utanıyormuş izlenimi uyandıran at, sık ağaçların arasından kendi yolunu kendi seçerek daha sakin ama cesur adımlarla ilerledi.

Çok geçmeden açıklık bir alana ulaşıp bir boğazın zemininde ince ince akan bir derenin yatağına geldiler. Sihirbaz kadın çevresine dikkatle göz gezdirdi. Çok geçmeden aradığını bulmuştu. Boğazın üstünde devasa kayalıklara enlemesine yaslanmış devasa bir ağaç gövdesi yatıyordu; kopkoyuydu, çıplaktı, yeşil yosun-

larla kaplıydı. Triss, bunun fırtınadan devrilmiş bir ağaç değil, gerçekten *iz* olduğundan emin olabilmek için yaklaştı. Ancak ormana doğru giden dar bir patika fark etti. Yanılıyor olamazdı, bu kuşkusuz *iz*di; Kaer Morhen şatosunu çepeçevre saran, engellerle donatılmış, Witcherların hızlı koşma ve nefes kontrolü çalışmaları yaptıkları yoldu. Adına "İz" deniyordu, ancak genç Witcherların buraya kendi aralarında bir ad taktıklarını Triss biliyordu: "Eziyet".

Triss başını eğip atın boynuna doğru uzandı ve ağaç gövdesinin altından geçti. Derken taş şakırtıları ve birinin hafif ve seri adımlarını duydu.

Eyerin üzerinden kalkmadan arkasına döndü, dizginleri çekti. Witcher'ın ağaç gövdesinin üzerine doğru yürümesini bekledi.

Witcher ağaç gövdesinin üzerine geldi, hızını kesmeden ve kollarıyla dengesini bile sağlamaya çalışmadan kolayca, ustalıkla, akarcasına ve inanılmaz bir zarafetle ok gibi geçip gitti. Öyle ki tek bir dala bile dokunmadan ağaçların arasında gözden kayboldu. Triss başını şaşkınlıkla iki yana salladı ve yüksek sesle iç geçirdi. Çünkü boyuna ve vücut yapısına bakılırsa, Witcher yaklaşık on iki yaşlarında olmalıydı.

Triss topuklarını atının sağrısına batırdı, dizginlere asıldı ve dere boyunca tırıs gitmeye başladı. *İz*'in "Gırtlak" diye tanımlanan noktasında boğazın üstünden bir kez daha geçeceğini biliyordu. Küçük Witcher'a bir kez daha göz atmak istedi. Çünkü Kaer Morhen'de neredeyse çeyrek yüzyıldan beri artık çocukların eğitilmediğini biliyordu.

Triss pek acele etmiyordu. *Eziyet* yolu ağaçların arasından dönerek geçiyordu. Triss kestirmeden gittiği için, küçük Witcher

bu yolu çok daha uzun bir sürede tamamlayabilirdi. Ama yine de oyalanmaması gerekiyordu. *İz, Gırtlak'ın* arkasından ormana dalıyor ve doğrudan burca çıkıyordu. Eğer o oğlanı uçurumun kenarında yakalayamazsa belki bir daha hiç göremeyecekti. Kaer Morhen'e birkaç kez gitmişti ve Witcherların ona gösterdikleri dışında hiçbir şey göremeyeceğini öğrenmişti. Triss, ona Kaer Morhen'de aslında olanların yalnızca ufak bir kısmını gösterdiklerini bilemeyecek kadar saf değildi.

Taşlı derenin içinden birkaç dakika yol aldıktan sonra *Gırtlak*'ı gördü – boğazın üstünde yosun kaplı ve iki bodur ağacın örttüğü kaya duvarlarının oluşturduğu dar bir geçitti burası. Triss dizginleri gevşetti. Kırma at burnundan soluyup başını taşların arasından akan suyun içine doğru eğdi.

Triss'in fazla beklemesi gerekmemişti. Witcher'ın silueti kayalıkların üzerinden kayarcasına geçti ve çocuk, hızını kesmeden atladı. Sihirbaz kadın hafif bir çarpma sesi duydu, derken taşlar gümbürdedi, boğuk bir düşme gürültüsü ve tiz bir çığlık yükseldi. Ya da çığlıktan çok bir cırıldamaydı bu.

Triss bir an bile düşünmeden eyerden atladı, omzundaki kürkü fırlattı, yamaca koştu, köklere ve dallara tutunarak kendini yukarı doğru çekti. Bedenini kayalıklara doğru attı, oraya dağılmış olan çam iğnelerinin üzerinde kaydı ve taşların üzerinde iki büklüm yatan çocuğun yanına dizüstü indi. Onu gören çocuk yay gibi sıçradı, yıldırım hızıyla geriye çekildi, sırtında asılı duran kılıca ustalıklı bir hareketle uzandı ama tökezledi ve karaardıç çalılıklarının ve bodur çamların arasına düştü. Sihirbaz kadın ayağa kalkmayıp çocuğu hayretten ağzı açık olarak izledi.

Çünkü karşısında gördüğü bir erkek çocuk değildi.

Eğri büğrü kesilmiş altın sarısı saçların çevrelediği yüzde zümrüt yeşili kocaman gözler dikkat çekiyordu; minik çeneli, kalkık burunlu küçücük yüzün en belirgin özelliğiydi bu gözler. Ve bu gözlerde korku vardı.

"Benden korkman gerekmez," dedi Triss çekinerek.

Küçük kızın iri iri açtığı gözleri daha da büyümüştü şimdi. Âdeta soluk almıyordu. Yorgun da görünmüyordu. Belli ki *Eziyet*'i defalarca aşmıştı.

"Sana bir şey olmadı, değil mi?"

Kız yanıt vermek yerine hızla ayağa kalktı, acıyla ahladı, sonra vücut ağırlığını sol bacağına verdi ve eğilip dizini ovaladı. Üzerinde deriden bir kıyafet vardı, tuhaf bir şekilde dikilmiş hatta aslını söylemek gerekirse parçalardan bir araya getirilmişti, öyle ki mesleğini seven her terzi bu giysiye bakınca çaresizliğe kapılır ve öfkeyle ağlamaya başlardı. Kızın üzerinde kısmen yeni ve uygun görünen tek şeyler dizlerine kadar çıkan çizmeleri, kemeri ve kılıcıydı. Daha doğrusu bir kılıç yavrusuydu bu.

"Korkma," diye tekrarladı Triss, dizlerinin üzerinden kalkmadan. "Nasıl sert düştüğünü duyduğum için korkuya kapılıp koştum bu tepeye..."

"Ayağım kaydı," diye mırıldandı kız.

"Umarım bir yerine bir şey olmamıştır."

"Olmadı. Ya senin?"

Sihirbaz kadın gülümsedi, ayağa kalkmaya çalıştı, ayak bileğinde derin bir sızı hissedince yüzünü buruşturup içinden sövdü.

"Gel hadi ufaklık, kalkmama yardımcı ol."

"Ufaklık değilim ben."

"Tamam. Nesin peki?"

"Bir Witcher!"

"Aa! O halde yaklaş ve kalkmama yardımcı ol, Witcher."

Kız yerinden kımıldamadı. Durduğu yerde ayak değiştiriyor, Triss'e kuşkulu gözlerle bakarken parmaksız eldivenini kılıcını taşıyan kemerinin üzerinde gezdirip duruyordu.

"Korkma." Sihirbaz gülümsedi. "Ne eşkıyayım ne de yabancı. Adım Triss Merigold, Kaer Morhen'e gidiyorum. Witcherlar beni tanırlar. Bakma bana öyle dik dik! Uyanık bir kızsın, seni kutlarım ama şunu düşün: Yolu bilmeseydim buraya kadar gelebilir miydim? Sen *İç*'in içinde tek bir kişiye rastladın mı hiç?"

Kız çekinmeyi bırakıp yaklaştı ve elini uzattı. Triss bu destekten fazlaca yararlanmadan ayağa kalktı. Çünkü burada mesele destek almak değildi. Kızı yakından incelemek istiyordu. Ve de ona dokunmak.

Küçük Witcher'ın yeşile çalan gözlerinde mutasyona dair bir iz bulmak olanaksızdı, aynı şekilde kızın eline temas edildiğinde büyücülere özgü o hoş karıncalanma duyumsanmıyordu. Altın sarısı saçlı kız sırtında kılıcıyla *Eziyet*'i aşıyor olsa da ot sınavına ya da başka değişimlere tabi tutulmadığı belliydi. Triss bunu kesinlikle anlamıştı.

"Bana dizini göster, ufaklık."

"Ufaklık değilim ben."

"Özür dilerim. Ama bir adın vardır mutlaka, değil mi?"

"Evet. Ben... Ciri."

"Memnun oldum. Biraz yaklaşsana, Ciri."

"Hiçbir şeyim yok."

"Bu hiçbir şeyin nasıl göründüğünü merak ediyorum. Ah, tahmin etmiştim. Şu 'hiçbir şey' yırtılmış pantolon ve derisi sıyrılıp

açıkta kalmış ete öyle çok benziyor ki anlatamam. Kıpırdama ve sakın korkma."

"Korkmuyorum... ayy!"

Sihirbaz kadın kıkırdayarak güldü, büyülü sözlerle kaşınan ayasıyla kızın kalçasını ovdu. Kız eğilip dizine baktı.

"Oo," dedi. "Acısı dindi! Delik de kapanmış... Büyü mü bu?"

"Bildin."

"Sihirbaz mısın?"

"Yine bildin. Ama itiraf edeyim, bana büyücü denmesini yeğlerim. Ancak beni adımla çağırırsan karışıklık önlenmiş olur. Triss. Sadece Triss. Gel, Ciri. Aşağıda atım bekliyor, birlikte sırtına atlayıp Kaer Morhen'e gidelim."

"Ben koşmak zorundayım." Ciri başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Koşuyu yarıda kesmek iyi değildir, kaslarda süt oluşur o zaman. Geralt der ki..."

"Geralt hisarda mı?"

Ciri'nin bakışları karardı, dudakları birbirine geçti. Küçük kız gözlerini sihirbaza dikti.

Triss yine kıkır kıkır güldü. "Peki," dedi. "Soru sormayacağım. Sır sırdır, hem bir sırrı tam olarak bilmediğin birisiyle paylaşmamakla da iyi ediyorsun. Gel. Hisarda kimin olup kimin olmadığını bir çırpıda öğrenelim. Ayrıca kaslarını dert etme, laktik aside karşı ne yapılması gerektiğini biliyorum ben."

Bayırı ağır ağır indiler. "Bak, atım şu. Dur sana yardım edeyim..."

Elini uzatsa da Ciri'nin yardıma ihtiyacı yoktu. Hafif ve ustalıklı bir sıçrayışla ve hiçbir yere çarpmadan eyerin üzerine

oturdu. At hemen ayaklarını yere vurmaya başladı ama küçük kız dizginleri eline alıp hayvanı yatıştırdı.

"Bakıyorum atlarla başa çıkabiliyorsun."

"Ben her şeyle başa çıkarım."

"Ön eyer kaşına doğru kay." Triss bir ayağını üzengiye atıp atı yelesinden yakaladı." Bana biraz yer aç. Kılıcınla da gözlerimi oyma sakın."

At, sağrısına yediği ilk topukla dere yatağında ilerlemeye başladı. Bir geçidi aşıp dik bir sırtın önüne geldiler. Kayalara yaslanmış Kaer Morhen'in yıkıntıları –kale duvarının yer yer yıkılmış kenarları, savunma alanının ve büyük kapının kalıntıları, savunma kulesinin dağılmış bir parçası– buradan görülebiliyordu artık.

Köprünün kalıntıları üzerinden hendeği aştıkları sırada at, burnundan soluyup, başını bir sağa bir sola attı. Triss dizginleri sıkıca çekti. Hendeğin zeminini kaplayan kurukafalar ve kaburgalar onu rahatsız etmiyordu artık, daha önce görmüştü çünkü.

"Bu hiç hoşuma gitmedi," dedi kız ansızın. "Olması gerektiği gibi değil. Ölülerin toprağa gömülü olmaları gerekir. Bir mezarın içine. Öyle değil mi?"

"Evet," dedi sihirbaz kadın sakin bir sesle. "Bence de öyle olmalı. Ama Witcherlar bu mezarlığı... anı olarak görüyor."

"Neyin anısı?"

"Kaer Morhen," – Triss, atını kırık dökük kapı kemerlerine doğru yöneltti– "işgale uğramıştı. Kanlı bir savaş yaşandı ve neredeyse bütün Witcherlar öldüler. Yalnızca o sırada hisarda olmayanlar hayatta kalabildiler."

"Kim saldırdı onlara? Neden?"

"Bilmiyorum," diye yalan söyledi Triss. "Çok, ama çok uzun zaman önceydi, Ciri. Witcherlara sor."

"Sordum," diye mırıldandı kız. "Ama söylemek istemediler."

Onları anlayabiliyorum, diye düşündü sihirbaz. Witcher olarak yetiştirilen bir çocuğa –hele ki bir de kızsa ve henüs mutasyon geçirmemişse– böyle şeyler anlatılmazdı. Bir çocuğa katliamdan söz edilmezdi. Vaktiyle Kaer Morhen'e hücum eden bağnazların haykırdığı ve günün birinde belki de kendisine yöneltilecek olan sözlerle bir çocuk korkutulmamalıydı. Mutant. Canavar. Hilkat garibesi. Tanrıların lanetlediği, doğaya aykırı yaratık. Hayır, küçük Ciri, diye düşündü, Witcherların sana bunlardan söz etmemesine şaşmadım. Ben de anlatmayacağım sana. Benim susmak için daha çok nedenim var, küçük Ciri. Çünkü ben bir sihirbazım ve sihirbazların yardımı olmasaydı vaktiyle o bağnazlar şatoyu kuşatamazlardı. Ayrıca bağnazların gözlerini döndüren ve onları caniliğe sürükleyen o iğrenç aşağılayıcı yazı, dedikodusu çok uzaklara ulaşmış "Canavarlar Kitabı" da muhtemelen adı açıklanmayan bir sihirbazın eseriydi. Ama ben, küçük Ciri, ortak bir sorumluluk taşımıyorum, doğumumdan yarım yüzyıl önce meydana gelmiş bir olay yüzünden pişmanlık duyma zorunluluğu hissetmiyorum. Ebedi anı olması istenen iskeletler öyle ya da böyle bir gün yok olacaklar, toza dönüşecek ve durup dinlenmeden yamaçları yalayan rüzgâra karışacaklar, unutulacaklar...

"Öylece burada yatmak istemiyorlar," dedi Ciri ansızın. "Simge, vicdan azabı veya uyarı olmak istemiyorlar. Ama tozlarının rüzgâra karışmasını da istemiyorlar."

Triss, kızın sesindeki değişimi fark edince başını kaldırdı. Esrarlı atmosferi, kanının şakaklarına vurarak akışını bir an için

duyumsadı. Gerildi, ancak meydana gelen olayı yarıda kesme ve engelleme korkusuyla tek söz söylemedi.

"Sıradan bir mezar." Ciri'nin sesi gitgide sertleşiyor, soğuk ve hain bir tınıya bürünüyordu. "Üzerinde çimenlerin bittiği bir yığın toprak. Ölümün gözleri mavi ve soğuktur, taş sütunların yüksekliğinin ve üzerlerine kazınan yazıtların da bir önemi yoktur. O tepenin on dördüncüsü olarak, bunu senden daha iyi kim bilebilir ki Triss Merigold?"

Sihirbaz donup kaldı. Kızın ellerini atın yelesine pençe gibi geçirdiğini gördü.

"Sen o tepede öldün, Triss Merigold," diye devam etti kötücül ve yabancı bir ses. "Neden geldin buraya? Dön, derhal dön ve bu çocuğu, Bu Eski Kan'ın çocuğunu al götür ve ait olduğu kişilere teslim et. Yap bunu, on dördüncü. Eğer yapmazsan bir kez daha öleceksin. Ve gün gelecek, o tepe seni hatırlayacak. Toplu mezar ve üzerine adının kazındığı sütun seni hatırlayacak."

At, yüksek perdeden sesler çıkararak burnundan soludu ve başını bir sağa bir sola attı. Ciri ansızın büzülüp titremeye başladı.

Triss, sesini kontrol altında tutmaya çalışarak, "Ne oldu?" diye sordu.

Ciri hafifçe öksürdü, ellerini saçlarının arasında gezdirdi, yüzünü ovaladı. "Hi-hiçbir şey olmadı..." diye mırıldandı tedirgin bir ifadeyle. "Yorgunum, o yüzden... O yüzden uyuyakalmışım. Koşmalıyım..."

Esrarlı atmosfer kaybolmuştu. Triss, ansızın bastıran bir soğuk dalgasının bedenini sardığını duyumsadı. Bunun, o sırada etkisini kaybetmekte olan koruyucu sihirden kaynaklandığına kendini inandırmaya çalışsa da öyle olmadığını gayet iyi bili-

yordu. Başını kaldırıp gözlerini şatonun taş duvarlarına dikti. Şato açılan ateşlerden oluşmuş yıkık dökük kapkara deliklerden onu süzüyordu âdeta. Sihirbaz ürperdiğini hissetti.

At, ön avlunun taş zeminine nallarını vura vura ilerliyordu. Sihirbaz kadın eyerden çevik bir hareketle atlayıp elini Ciri'ye uzattı. Usulca sihirli bir itki yollayabilmek için ellerinin değmesinden yararlanmaya çalıştı. Ama çok şaşırdı. Çünkü hiçbir şey duyumsamıyordu. Ne tepki, ne yanıt ne de direnç. Az önce inanılmaz ölçüde esrarlı bir atmosfer yaratan kızda sihrin zerresi yoktu. Şimdi özensiz saç kesimi ve kötü giysileriyle sıradan bir çocuktu yalnızca.

Oysa bu çocuk bir dakika önce sıradan bir çocuk değildi.

Triss'in bu ilginç olayı düşünecek zamanı yoktu o an. Yarı yıkık bir burç kapısına açılan koridorun karanlık derinlerinden bir demir kapının gıcırdamasını duydu. Kürk pelerinini omuzlarından kaydırdı, tilki kürkünden yapılmış şapkasını başından aldı ve saçlarını hızlı hareketlerle dağıttı. Pırıl pırıl parlayan kestane rengi upuzun bukleleri Triss'in gururu ve alametifarikasıydı.

Ciri hayranlıkla iç geçirdi. Yarattığı etkiden mutlu olan Triss gülümsedi. Omuzlara dökülen uzun ve güzel saçlara pek rastlanmazdı, sınıf ve mevki işaretiydi, kendi kendinin efendisi olan bir kadının ayırıcı özelliğiydi. Sıra dışı bir kadının özelliğiydi, çünkü "sıradan" genç kızların saç örgüleri olurdu, "sıradan" evli kadınlar saçlarını bonelerin ve eşarpların altında gizlerlerdi. Yüksek sınıfa mensup hanımefendiler –kraliçeler dâhil– saçlarını taratıp şekil verdirirlerdi. Asker kadınlar saçlarını kısacık keserlerdi. Yalnızca *druid*ler ve sihirbaz kadınlar –ve de fahişeler– bağımsızlıklarını

ve özgürlüklerini vurgulamak için saçlarını tüm doğallığıyla gözler önüne sererlerdi.

Witcherlar her zaman olduğu gibi beklenmedik bir anda, her zaman olduğu gibi sessizce ve her zaman olduğu gibi nereden çıkageldikleri anlaşılmadan beliriverdiler. Şimdi upuzun boyları, yanık tenleriyle sihirbazın karşısına dikilmişler, kollarını göğüslerinde birleştirip vücut ağırlıklarını sol bacaklarına vermişlerdi; bu, Triss'in de çok iyi bildiği gibi saliseler içinde saldırıya geçmelerini sağlayabilecek bir duruştu. Ciri onların yanına geçip aynı pozisyonu aldı. Derme çatma giysisi ve kararlı yüz ifadesiyle çok eğlenceli görünüyordu.

"Kaer Morhen'e hoş geldin, Triss."

"Selam, Geralt."

Geralt değişmişti. Yaşlanmış gibiydi. Triss bunun biyolojik açıdan mümkün olmadığını biliyordu. Witcherlar yaşlanırlardı, ancak bu süreç öylesine ağır işlerdi ki sıradan bir fani ya da onun gibi genç bir sihirbaz bu değişimleri fark edemezdi. Mutasyonun fiziksel yaşlanma sürecini durdursa da ruhsal sürece etki etmediğini anlamak için tek bir bakış yetiyordu. Geralt'ın kırışıklarla dolmuş yüzü bunun en iyi kanıtıydı. İçini hüzün kaplayan Triss, gözlerini ak saçlı Witcher'dan kaçırdı. O gözler kuşkusuz ne çok şeyler görmüştü. Ama Triss bu gözlerde beklediklerinden hiçbirini bulamamıştı.

"Hoş geldin," diye yineledi Geralt. "Geldiğine çok sevindik."

Geralt'ın yanında Eskel duruyordu; saç rengi ve yanağının şeklini bozan uzun yara izi dışında Kurt'a kardeşiymiş gibi benziyordu. Kaer Morhen'in en genç Witcher'ı Lambert de onlarlaydı,

yüzüne her zaman olduğu gibi çirkin ve alaycı bir ifade takınmıştı. Vesemir aralarında yoktu.

"Seni selamlıyor ve içeriye buyur ediyoruz," dedi Eskel. "Hava hem soğuk hem de sanki birisi kendini asmış gibi cereyanlı. Ciri, nereye gidiyorsun? Sen davetli değilsin. Güneş görülemiyor olsa da hâlâ tepede. İdman yapabilirsin daha."

"Nee," dedi sihirbaz kadın saçlarını savurarak, "Witcherların yuvasında kibarlık ölmüş galiba. Beni ilk karşılayan Ciri oldu ve hisara getirdi. Mutlaka yanımda olmalı..."

"O burada eğitiliyor, Merigold." Lambert yüzünü buruşturup zoraki bir şekilde gülümser gibi yaptı. Sihirbaza hiçbir zaman adıyla ya da başına bir lakap ekleyerek seslenmezdi, doğrudan "Merigold" derdi. Triss ondan nefret ediyordu. "Bu kız öğrencimiz, kâhyamız falan değil. Konuklarımızı karşılamak –hatta senin gibi sevimli olanları bile– onun görevleri arasında yer almıyor. Gidelim, Ciri."

Triss hafifçe omzunu silkip, Geralt ve Eskel'in mahcup bakışlarını görmezden gelir gibi yaptı. Hiç sesini çıkarmadı. İki dostunu daha fazla utandırmak istemiyordu. Ayrıca küçük kızdan çok etkilendiğini ve büyülendiğini sezmelerini de istemiyordu.

"Atı ahıra alayım," diye önerdi Geralt ve dizginlere uzandı. Triss elini belli belirsiz kaydırınca elleri buluştu. Bakışları da.

"Ben de geliyorum," dedi sihirbaz kadın kayıtsız bir sesle. "Eyer torbalarımda ihtiyacım olan birkaç eşyam var."

"Üzerinden henüz uzun zaman geçmedi, beni epeyce üzmüştün," diye mırıldandı Geralt, ahıra girer girmez. "O heybetli anıtmezarı kendi gözlerimle gördüm. Senin Sodden Savaşı'nda kahramanca öldüğünü ebedileştiren sütunu da gördüm. Bunun bir

yanılgı olduğu haberini daha geçenlerde aldım. Seni başkalarıyla nasıl karıştırdıklarını aklım almıyor, Triss."

"Uzun hikâye," dedi Triss. "Uygun bir zamanda sana mutlaka anlatırım. Seni üzdüğüm için beni bağışlamanı rica ederim."

"Burada bağışlanacak bir şey yok. Son zamanlarda beni sevindirecek pek nedenim olmamıştı. Ama yaşadığını öğrendiğimde duyduğum sevinci başka hiçbir mutlulukla kıyaslayamam. Ancak olsa olsa şu an sana baktıkça duyduğum mutlulukla kıyaslayabilirim."

Triss içinde bir kıpırtı hissetti. Yol boyunca ak saçlı Witcher'la karşılaşmaktan duyduğu korku ile onu görebilme umudu yüreğinde çarpışıp durmuştu. Derken bu yorgun ve bitkin yüzle, her şeyi bilir hasta gözlerle, ölçülü, soğuk, doğal olamayacak kadar sakin ama yine de duygu yüklü sözlerle karşılaşmıştı...

Hemen, bir an bile duraksamadan Geralt'ın boynuna atıldı. Onun elini tuttuğu gibi kendi ensesine, saçlarının altına yerleştirdi. Sırtına yayılan karıncalanmayla birlikte içini öylesine büyük bir haz sardı ki az kalsın çığlık atacaktı. Bağırmamak, çıkardığı sesleri boğmak için dudaklarını Geralt'ın dudaklarına sımsıkı bastırdı. Tir tir titrerken bedenini iyice Witcher'ınkine yasladı; şimdi heyecanı büyüdükçe büyüyor, kendinden her an biraz daha geçiyordu.

Ama Geralt kendinden geçmedi.

"Triss... Lütfen."

"Ah, Geralt... Öyle çok..."

"Triss." Kadını usulca kendinden uzaklaştırdı. "Yalnız değiliz... Biri geliyor."

Triss dönüp kapıya baktı. Yaklaşmakta olan Witcherların gölgelerini ancak bir süre sonra fark etti, adımlarını ise çok daha sonra duyabildi. Öyle ya, aslında hassas olan kulaklarını bir Witcher'ınkiyle asla kıyaslayamazdı.

"Triss, evladım!"

"Vesemir!"

Evet, Vesemir gerçekten yaşlıydı. Belki de Kaer Morhen'den bile eskiydi. Yine de hızlı, dinç ve tüy gibi hafif adımlarla kadına doğru yürüdü. Sarılması sağlam, elleri güçlüydü.

"Seni yeniden gördüğüme sevindim, büyükbaba."

"Bir öpücük ver bakayım bana. Hayır, elime istemem, küçük sihirbaz. Elimi tabuta uzandığımda öpersin. Yakında olacaktır bu zaten. Ah, Triss, ne iyi ettin de geldin! Bana senden başka kim şifa verebilir ki?"

"Ne şifası? Neyin var? Olsa olsa genç havalarına girme hastalığını iyileştirebilirim. Elini çek kıçımdan, ihtiyar, yoksa o kır sakalını ateşe veririm!"

"Kusura bakma, seni dizimin üstüne oturtup sevemeyeceğim kadar büyüdüğünü unutuyorum hep. Sağlığıma gelince... Ah, Triss, yaşlanmak hiç eğlenceli değil. Kemiklerimde öyle bir ağrı var ki kendimi tutmasam ağlayacağım. Şu yaşlı adama yardımcı olur musun, yavrum?"

"Olurum." Sihirbaz kadın, ayı pençelerini andıran kollardan kendini kurtarıp, Vesemir'le birlikte gelen Witcher'ı süzdü. Gençti, Lambert'le aynı yaşlarda olabilirdi. Kısa, siyah bir sakalı vardı, ancak yüzünü kaplayan çiçek hastalığı izlerini örtmüyordu. Bu oldukça alışılmamış bir durumdu çünkü normal koşullarda Witcherların enfeksiyon hastalıklarına karşı bağışıklıkları vardı.

Geralt onları birbirlerine, "Triss Merigold, Coën," diye tanıttı. "Coën bizimle ilk kışını geçiriyor. Kendisi kuzeylidir, Povissli."

Genç Witcher reverans yaptı. Olağanüstü açık renkte, sarıya çalan yeşil gözleri vardı; gözlerinin beyazının kılcal damarlarla kaplı olduğuna bakılırsa göz mutasyonu zor ve ağır seyretmişti.

"Gidelim, yavrum," dedi Vesemir, Triss'i kolundan tutarak. "Ahır, konuk karşılamak için uygun bir yer değildir. Ama seni beklemeye sabrım yetmedi."

Avlunun duvarın siper olması sayesinde rüzgâr almayan bir köşesinde Ciri Lambert'in kılavuzluğunda idman yapıyordu. Zincirlere tutturulmuş bir kalas üzerinde ustalıklı hareketlerle dengesini sağlıyor ve bir yandan da rulo yapılmış bir deriye kılıcıyla hücum ediyordu; kayışlarla sarılı deri insan bedenini temsil etmekteydi. Triss durdu.

"Berbat!" diye bağırdı Lambert. "Çok yaklaşıyorsun! Hem rastgele vurma! Kılıcının ucuyla atardamara doğru dedim sana! İnsanların atardamarları nerededir? Tepelerinde mi? Neyin var senin? Dikkatini topla, prenses!"

Hıı, diye içinden geçirdi Triss. *Demek ki doğruymuş, efsane değilmiş. Bu, o. Doğru tahmin etmişim.*

Triss, Witcherların kaçamaklara sığınmalarına fırsat vermeden hemen saldırıya geçmeye karar verdi. "Şu ünlü sürpriz çocuk, demek?" dedi Ciri'yi göstererek. "Görüyorum ki alın yazısının ve kaderin koşullarını yerine getirme işini ciddiye almışsınız. Ama masalı karıştırmışsınız biraz, çocuklar. Bana anlatılan masallarda çoban kızları ve yetimler prenses olur. Ama gördüğüm kadarıyla burada bir prenses Witcher'a dönüştürülüyor. Bunun pek cesurca bir karar olduğunu düşünmüyor musunuz siz de?"

Vesemir, Geralt'a baktı. Ak saçlı Witcher susuyordu, yüzü kaskatıydı, gelen sessiz destek yakarışı karşısında gözünü bile kırpmadı.

"Düşündüğün gibi değil," dedi ihtiyar, boğuk sesle. "Geralt onu geçen bahar getirdi buraya. Başka kimsesi yok... Triss, alın yazısına nasıl inanmayız, eğer..."

"Kızın elinde kılıç sallayıp durmasının alın yazısıyla ne ilgisi var?"

"Ona kılıç kullanmayı öğretiyoruz," dedi Geralt usulca, Triss'e döndü ve gözlerinin içine baktı. "Çünkü başka ne öğretebiliriz ki? Başka bir şey bilmeyiz. Alın yazısı ya da değil ama Kaer Morhen onun yuvası artık. Hiç değilse bir süre. İdmanları ve kılıcı seviyor, sağlığı ve kondisyonu korunmuş oluyor. Bu sayede yaşadığı trajediyi unutması kolaylaşıyor. Burası artık onun evi, Triss. Başka bir evi yok çünkü."

"Birçok Cintralı," dedi sihirbaz kadın Geralt'ın bakışlarına ısrarla karşılık vererek, "yenilgiden sonra Verden'e, Brugge'ye, Temerya'ya, Skellige Adaları'na kaçtı. Aralarında prensler, baronlar, şövalyeler var. Dostlar, akrabalar..."

"Dostlar ve akrabalar savaştan sonra onu aramadılar. Bulmadılar."

"Onların alın yazısı olmadığı için mi yoksa?" Triss, Geralt'a bakıp gülümsedi. Ağzını yayarak olmasa da şirin bir gülümsemeydi bu. Hem de çok şirin. Geralt'ın bu tonda konuşmasını istemiyordu çünkü.

Witcher omuzlarını silkti. Triss onu biraz tanıdığı için hemen taktik değiştirip kanıt göstermekten vazgeçti. Yeniden Ciri'ye baktı. Küçük kız, denge aletinin üzerinde emin adımlarla hızla

yüz seksen derece döndü, hafifçe kesip hemen geri sıçradı. İsabet ettirdiği manken ipin ucunda sallanmaya başladı.

"Sonunda!" diye bağırdı Lambert. "Sonunda başarın! Geriye çekil ve bir kez daha dene. Bunun bir rastlantı olmadığına beni ikna etmen gerekir!"

"Bu kılıç," dedi Triss Witcherlara dönerek, "keskin gibi duruyor. Kalas kaygan ve sallanıyor. Hocası ise bağırarak kızın moralini bozan bir geri zekâlı âdeta. Bir kaza olmasından ürkmüyor musunuz? Yoksa yazgının kızı koruyacağına mı güveniyorsunuz?"

"Ciri altı aya yakın bir süre kılıçsız çalıştı," dedi Coën. "Ayrıca biz tetikteyiz, çünkü..."

"Çünkü burası onun evi," diye cümleyi alçak ama kararlı bir sesle tamamladı Geralt. Sesinin tonu tartışmaya noktayı koyuyordu.

"Aynen öyle." Vesemir derin bir soluk aldı. "Triss, yorgun olmalısın. Aç mısın?"

"Buna hayır diyemem." Triss derin bir iç geçirdi ve Geralt'la göz göze gelmeye çalışmaktan vazgeçti. "Doğrusunu istersen birazdan bayılıp düşeceğim. Yolda son geceyi yıkık dökük bir çoban kulübesinde geçirdim, samanların ve çuvalların arasına gömüldüm. Viraneyi sihir formülleriyle izole etmeseydim nalları dikerdim. Temiz bir yatağın hayalini kuruyorum."

"Bizimle akşam yemeği yersin. Hemen. Sonra bir güzel uykunu alıp kendine gelirsin. Sana en güzel odayı –kuledekini– hazırladık. Oraya da Kaer Morhen'de bulunabilecek en iyi yatağı kurduk."

"Teşekkür ederim." Triss hafifçe gülümsedi. *Kulede*, diye düşündü. *Teşekkürler, Vesemir. Görünüşü kurtarmayı çok önemsediğin için bugünlük kule olsun bakalım. Kulede, Kaer Morhen'in en*

iyi yatağında yatabilirim. Oysa buranın en kötü yatağında Geralt'la yatmayı yeğlerdim.

"Gidelim, Triss."

"Gidelim."

Rüzgâr kepenkleri sallıyor, pencerelerin önüne gerili, güvelerin delik deşik ettiği duvar halısından kalan parçaları uçuruyordu. Triss zifiri karanlığın ortasında Kaer Morhen'in en iyi yatağına uzanmıştı. Bir türlü uyuyamıyordu. Üstelik bunun nedeni, Kaer Morhen'in en iyi karyolasının ayakları sallanan bir antika olması değildi. Triss derin derin düşündü. Uykusunu kaçıran bütün düşünceler tek bir sorunun çevresinde dönüyordu.

Onu neden hisara çağırmışlardı? Kim, neden? Amaç neydi?

Vesemir'in hastalığı bahaneden başka bir şey olamazdı. Vesemir bir Witcher'dı. Yüzlerce yıllık bir ihtiyar olması, pek çok gencin onun sağlığına imrendiği gerçeğini değiştirmezdi. Eğer ihtiyarı bir *mantikora*'nın soktuğu ya da kurtadamın ısırdığı ortaya çıksaydı, onu çağırmalarını Triss mantıklı bulurdu. Ama Vesemir'in kemikleri ağrıdığı için mi çağrılmıştı? Gülünçtü bu. Kaer Morhen'in insanın içine işleyen buz gibi duvarları arasında kemik ağrısı pek ilginç bir şikâyet sayılmazdı, Vesemir bunu ya Witcher iksiriyle iyi ederdi ya da çok daha basit bir yol seçerek mısır şnapsını eşit oranlarda içten ve dıştan kullanırdı. Sihirbaza, onun sihir formüllerine, süzgecine ve muskasına ihtiyaç kalmazdı.

O halde kim çağırmıştı onu? Geralt mı?

Triss yatakta döndü; bedeninin bir sıcaklık dalgasıyla sarıldığını duyumsadı. Bir de öfkeyle karışık bir heyecanla. Alçak sesle sövdü, yastığa yumruklar indirdi ve bedenini öbür yana attı. Hangi çağdan kaldığı belirsiz yatak önce takur tukur etti, sonra

birleşme yerleri gıcırdamaya başladı. *Kendime hâkim olamıyorum,* diye düşündü Triss. *Sersem bir yeniyetme gibi davranıyorum. Ya da daha beteri, yaşamdan umduğunu alamamış yaşlı kız kurularına benziyorum. Mantıklı düşünmeyi bile beceremiyorum.*

Yeniden sövdü.

Çağıran tabii ki Geralt değildi. Duygudan tamamen yoksun o, kızım, tamamen yoksun, ahırdaki yüz ifadesini anımsa. Sen böyle ifadeleri çok gördün, kızım, gördün, kendini kandırma. Pişman olmuş, olanları anımsamak ve bir kez daha yaşamak istemeyen adamların o aptal, nadim olmuş, mahcup suratlarını çok gördün. Tanrılar adına, kızım, bu kez farklı diye düşünüp kendini kandırma. Hiçbir zaman farklı değildir. Ve sen biliyorsun bunu. Çünkü yeterince deneyimin var, kızım.

Aşk hayatına gelince, Triss Merigold kendini tipik bir sihirbaz olarak görebilirdi. Her şey yasak meyvenin ekşi tadıyla başlamıştı ve bu tat akademinin katı kurallarına ve ders aldığı üstadının yasaklarına inat son derece tahrik edici olmuştu. Ardından bağımsızlık, özgürlük ve çok sayıda kişiyle cinsel ilişkiye girme dönemi gelmiş ve herkesin yaşadığı gibi kırgınlık, düş kırıklığı ve yılgınlıkla son bulmuştu. Bunları uzun bir yalnızlık dönemi izlemiş ve bu süreçte şunu öğrenmişti: Stresten arınmak ve gerginlikleri çözmek için, kendini onun efendisi ve hâkimi gibi hisseden, alnındaki terini siler silmez ona sırtını dönen birine kesinlikle gerek yoktu. Sinirlerin yatışmasını sağlayan daha az zahmetli çareler vardı, üstelik bunlar havlularda kan lekesi bırakmıyor, yorganın altında yellenmiyor ve sabahları kahvaltı istemiyordu. Ardından hemcinslerinden etkilendiği kısa ve tuhaf bir dönem gelmiş ve bundan özensizliğin, yellenmenin ve oburluğun sırf

erkeklere mahsus bir alan olmadığı sonucunu çıkarmıştı. Triss en sonunda neredeyse bütün sihirbaz kadınlar gibi çok ender çıkagelen, soğuk, teknik ve sürekli tekrarlayan bir akış izleyerek sinirlerini bozan sihirbazlarla macera yaşamayı seçmişti.

Derken Geralt çıkagelmişti; huzursuz bir yaşam sürdüren, en yakın arkadaşı Yennefer'le tuhaf, düzensiz ve fırtınalı bir ilişki içinde olan Rivyalı Witcher...

Triss bu ikiliye baktıkça kıskanırdı onları; oysa görünürde kıskanılacak bir durumları yoktu onların. Bu ilişki ikisini de açıkça mutsuz ediyordu, yoruyordu, acı veriyordu ancak onca mantıksızlığına karşın sürüyordu. Triss bunu anlayamıyordu. Ve büyüleniyordu. Öylesine büyüleniyordu ki o da...

O da bir nebze büyüden yararlanarak Witcher'ı baştan çıkarmıştı. Uygun bir zaman yakalamıştı. Yennefer ile Geralt'ın birbirlerinden yine usanıp, şiddetli bir kavgayla ayrıldıkları bir andı bu. Geralt'ın şefkate ihtiyacı vardı ve unutmak istiyordu.

Hayır, Triss'in niyeti onu Yennefer'in elinden almak değildi. Aslında arkadaşı onun için Geralt'tan daha önemliydi. Ama Witcher'la yaşadığı kısa birliktelik onu düş kırıklığına uğratmamıştı. Aradığını bulmuştu: suçluluk, korku ve acı şekline bürünmüş duygular... Geralt'ın acısıydı bu. Triss bu duyguyu onunla yaşamış, bu duyguyla tahrik olmuştu ve Geralt'tan ayrıldıktan sonra da bu duyguyu unutamamıştı. Ancak acının ne olduğunu kısa bir süre önce kavrayabilmişti. Geralt'la yeniden birlikte olmayı şiddetle istediği andı bu. Kısa bir süre, belki bir an için bile olsa, onu istiyordu.

İşte şimdi bu arzusuna çok yaklaşmıştı...

Triss yumruğunu sıkıp yastığa vurdukça vurdu. *Hayır,* diye düşündü, *hayır. Aptallık etme, kızım. Düşünme onu. Başka bir şey düşün.*

Ciri'yi mi? Acaba?

Evet. Kaer Morhen'de oluşunun gerçek nedeni buydu. Kaer Morhen'de Witcher'a dönüştürmek istedikleri sarışın küçük kız. Gerçek bir Witcher yapacaklardı onu. Kendileri gibi bir cinayet makinesi...

Öyle ya, diye düşündü ansızın ve yeniden şiddetli bir heyecan hissetti ama bu kez çok farklı bir heyecandı duyumsadığı. *Açıkça ortadaydı. Kızı mutasyona uğratmak, ona ot sınavını uygulamak istiyorlardı ama işin içinden nasıl çıkacaklarını kestiremiyorlardı.* Yaşlılardan bir tek Vesemir hayattaydı, o da yalnızca kılıç hocasıydı. Oysa Kaen Morhen mahzenlerine saklanmış laboratuvarda içleri efsanevi iksirlerle dolu ve üzerleri tozlarla kaplı şişeler, ocaklar, damıtma pistonları ve tüpler vardı. Bunların nasıl kullanılacağını oradakilerden hiç kimse bilmezdi. Çünkü mutasyona yol açan iksirleri kestirilemeyecek kadar çok eski zamanlarda asi bir sihirbazın ürettiğinden, onun haleflerinin bunları yıllar içinde mükemmelleştirdiğinden ve çocuklara uygulanan değişim süreçlerini sihirle yıllardır kontrol ettiklerinden kuşku yoktu. Ve gün gelmiş bu zincir kopmuştu. Sihirle ilgili bilgi ve yetenek yoktu artık. Witcherların iksirleri, otları ve laboratuvarları vardı. Terkibi biliyorlardı. Ancak ellerinde bir sihirbaz yoktu.

Kim bilir, diye içinden geçirdi Triss, *belki de denemişlerdir? Çocuklara büyü kullanmadan hazırlanmış iksirler içirmişlerdir belki?*

Triss, bu çocukların başlarına gelebilecekleri düşününce ürperdi.

Şimdi de kıza mutasyon uygulamak istiyorlar ama nasıl yapacaklarını bilmiyorlar. Bu da... Bu da benden yardım isteyecekleri anlamına gelebilir. Ben de o zaman bugün hayatta olan tek bir sihirbazın bile göremediklerini görür, bilmediklerini bilirim, iksir yapımında kullanılan ünlü otları, virüs kültürlerinin büyük bir titizlikle saklanan sırlarını, ünlü esrarengiz terkipleri öğrenirim.

Ve sarışın kıza bu iksiri veren kişi olurum, değişim sürecindeki mutasyonları izler, kendi gözlerimle... tanık olurum...

Sarışın kızın nasıl öldüğüne tanık olurum.

Oo, hayır. Triss yine ürperdi. *Asla. Bu bedeli bana ödetemezler!*

Ama, diye düşündü, *muhtemelen yine erken davranıp sinirlerimi bozuyorum. Mesele herhalde bu değil. Akşam yemeğinde sohbet ettik, dereden tepeden konuştuk. Lafı birkaç kez sürpriz çocuğa getirmeye çalıştım ama boşa çabaydı. Hemen konuyu değiştirdiler.*

Onları izledim. Vesemir gergin ve durgundu, Geralt huzursuzdu, Eskel ise kendini neşeli ve konuşkan olmaya zorladı, Coën doğal sayılamayacak kadar doğaldı. Kendini kasmayan ve açık davranabilen tek kişi Ciri'ydi; yanakları soğuktan kıpkırmızı kesilmiş, saçları darmadağın olmuştu, mutluydu ve müthiş oburdu. Arpa ve peynirden iyice koyulaşmış bira çorbası içtik. Çorbanın içinde mantar olmamasını Ciri yadırgadı. Çorbanın yanında elma şarabı içtik. Kız, ona su verilmesine belli ki şaşırdı ve sinirlendi. Ansızın bağırarak salatanın nerede kaldığını sordu, Lambert onu sertçe azarlayıp, dirseklerini masadan indirmesini istedi.

Mantar ve salata. Aralıkta mı?

Öyle ya, diye düşündü Triss. *Kıza efsanevi mağara mantarlarını –bilimin tanımadığı dağ bitkilerini– yedirip gizemli bitkilerin özütlerini içiriyorlar. Kız hızla gelişip, şeytani ve Witcherlara özgü*

bir kondisyona ulaşıyor. Üstelik bunlar doğal yollardan, herhangi bir mutasyona uğramadan, riske atılmadan, hormonları altüst olmadan gerçekleşiyor. Ancak sihirbaz kadın bunları öğrenmemeli. Bu sır ondan saklanmalı. Bana hiçbir şey söylemeyecek, hiçbir şey göstermeyecekler.

Kızın nasıl koştuğunu gördüm. Elinde kılıçla kalasın üzerinde nasıl ustaca ve seri hareketlerle dans edercesine, hatta kedileri andıran bir kıvraklıkla akrobatlar gibi süzüldüğünü de gördüm. Kızı mutlaka çıplak görmeliyim, diye düşündü, *burada verdikleri yiyeceklerin etkisiyle nasıl bir değişim gösterdiğinden emin olmalıyım. Şu "mantar"lardan ve "salata"dan birer parça örnek aşırıp yanımda götürmeyi başarırım belki de? Evet, evet...*

Peki ya güveniniz? Sizin güveniniz umurumda değil, Witcherlar. Bu dünyada kanser var, çiçek, epilepsi, lösemi var, alerjiler, ani çocuk ölümleri var. Ama sizler belki de hayat kurtarıcı ilaçların damıtılabileceği o "mantarlarınızı" dünyadan saklıyorsunuz. Size dostluğunu, saygısını ve güvenini bağışlamış olan benden bile gizliyorsunuz. Laboratuvarınızı, o boktan mantarlarınızı benim bile görmeme izin vermiyorsunuz!

O halde neden çağırdınız beni? Beni, sihirbazı?

Sihir!

Triss kıkır kıkır gülmeye başladı. *Hah Witcherlar*, diye düşündü, *avucumdasınız. Ciri, benim kadar sizin de ödünüzü kopardı. Gündüz düşlerine çekildi, kehanetlerde bulunmaya, geleceği görmeye başladı, alanını genişletti– üstelik bunların hepsini benim kadar duyumsuyorsunuz. Yemekte onu izlediğim sırada, içgüdüsel ve psikokinetik olarak bir şeye "uzandı" ya da irade gücüyle çinko bir kaşığı büktü. Düşüncelerinizde sorduğunuz bir soruya, hatta düşüncelerinizde bile sormaya cesaret edemediğiniz bir soruya yanıt verdi.*

Sizin de içinizi korku sardı. Sürprizinizin sandığınızdan da sürprizli olduğunu fark ettiniz.

Kaer Morhen'de bir Kaynak'a sahip olduğunuzu anladınız. Ve de yanınızda bir sihirbaz kadın olmadan işin içinden çıkamıyorsunuz.

Ancak dostunuz olan ve güvenebileceğiniz tek bir kadın sihirbaz yok çevrenizde. Benden ve...

Yennefer'den başka.

Rüzgâr uğultuyla esmeye, kepenkleri takırdatmaya ve goblen halıyı içeriye doğru bastırmaya başlamıştı. Triss Merigold dönüp sırtüstü yattı, başparmağının tırnağını dalgın dalgın kemirmeye başladı.

Geralt, Yennefer'i çağırmamıştı. Onu çağırmıştı. *Yoksa...*

Kim bilir. Belki. Ama düşündüğüm gibiyse peki neden...

Neden...

Sinirli ve heyecanlı bir sesle, "Neden koynuma gelmedi?" diye karanlığın içine alçak sesle çığırdı.

Yanıt olarak sadece yıkıntıların arasında uğuldayan rüzgârı duydu.

Güneşli bir sabahtı ama müthiş soğuktu. Triss üşüyerek uyandı, uykusunu alamamış olmasa da yatışmış ve kararını vermişti.

Salona en son o girdi. Güzelleşmek için verdiği emeklerin karşılığı olarak üzerine saygıyla doğrulan bakışları memnuniyetle kabul etti. Triss, yolculukta üzerinde taşıdığı giysilerini etkili, ancak sade bir elbiseyle değiştirmiş, sihirli parfümler ve sihirli olmasalar da korkunç pahalı kozmetikler kullanmıştı. Şimdi yulaf lapası yiyor, Witcherlarla havadan sudan konular üzerine sohbet ediyordu.

Ciri bardağının içine bakıp, "Yine mi su?" diye çıkıştı ansızın. "Su, dişlerimi ağrıtıyor! Meyve suyu içmek istiyorum! Şu maviden!"

"Doğru otur," dedi Lambert, bir yandan da Triss'i göz ucuyla süzerek. "Ağzını da koluna silme! Yemeğini bitir çabuk, idman saati geldi! Günler giderek kısalıyor."

"Geralt." Triss yulaf lapasını bitirmişti. "Ciri dün *İţ*'de yere düştü. Ciddi bir şey olmadı ama bunun sorumlusu sırtındaki o tuhaf giysiler. Üzerine oturmadığı için hareketlerini güçleştiriyor."

Vesemir hafifçe öksürüp bakışlarını kaçırdı. *Haa*, diye düşündü sihirbaz kadın, *bu demek ki senin eserinmiş, kılıç üstadı. Gerçekten de kızın tuniği kılıçla kesilip, bir okun ucuyla dikilmiş gibi duruyor.*

"Günler gerçekten giderek kısalıyor," diye devam etti Triss, bir yorum beklemeden. "Bugün ise günü daha da kısaltacağız. Ciri, hazır mısın? Benimle gel. Gardırobunla ilgili gerekli değişiklikleri yapalım."

"Kız bir yıldır bunlarla dolaşıyor," dedi Lambert öfkeyle. "Her şey yolunda gidiyordu, ta ki..."

"...ta ki şu zevksiz ve oturmayan giysiler görmeye dayanamayan karı ortaya çıkıncaya kadar, değil mi? Haklısın, Lambert. Ne var ki o karı ortaya çıktı ve düzen bozuldu; çünkü büyük değişimler dönemindeyiz. Gel, Ciri."

Kız duraksayıp Geralt'a baktı. Geralt başıyla onay verip gülümsedi. Çok tatlı. Eskiden de böyle gülümserdi, eskiden, ona...

Triss başını çevirdi. Bu gülümseme ona yöneltilmemişti.

Ciri'nin minik odası Witcher barınaklarının tıpatıp kopyasıydı. O odalarda olduğu gibi burada da alet edevat ve eşya bulunmuyordu. Tahtalardan bir araya getirilmiş bir karyola, bir tabure ve küçük

bir sandıktan başka bir şey yoktu içeride. Witcherlar barınaklarının duvarlarını ve kapılarını avda öldürdükleri hayvanların –geyiklerin, vaşakların, kurtların, hatta sansarların– postlarıyla süslerlerdi. Ciri'nin minik odasının kapısında pullarla kaplı itici bir kuyruğu olan devasa bir farenin postu asılıydı. Triss, bu leş gibi kokan döküntüyü indirip pencereden fırlatmamak için kendini güçlükle tuttu.

Ciri yatağın ucuna ilişmiş, Triss'e umutla bakıyordu.

"Üzerindeki şu kılıfı," dedi sihirbaz kadın, "biraz uygun bir hale getirmeye çalışacağız. Dikişe elim yatkındır, bu durumda şu keçi postunu yoluna sokarım sanırım. Peki sen, Witcher, eline hiç dikiş iğnesi aldın mı? İçi saman dolu çuvalları kılıçla delik deşik etmek dışında bir şey öğrettiler mi sana?"

"Nehir Bölgesi'ne, Kagen'e gittiğim sırada ip eğirdim," diye mırıldandı Ciri isteksiz bir ifadeyle. "Kumaşı berbat ettiğim ve işlediklerimi sökmek zorunda kaldıkları için bana dikiş işleri vermediler. Eğirme işi korkunç sıkıcıydı, off!"

"Doğru." Triss kıkır kıkır güldü. "Daha sıkıcı bir iş yoktur zaten. Ben de hiç sevmezdim."

"Sana da mı ip eğirttiler? Bana tamam, çünkü ben... Ama sen bir sihir... bir büyücüsün. Sen istediğin her şeyi sihirle ayağına getirebilirsin. Üzerindeki güzel elbiseyi sihirle mi yaptın?"

"Hayır." Triss gülümsedi. "Kendim de dikmedim. O kadar da becerikli değilim artık."

"Benim giysimi nasıl hazırlayacaksın peki? Sihirle mi elde edeceksin?"

"Buna gerek kalmayacak. Sihirli sözcüklerle destekleyeceğimiz sihirli bir iğne yeterli olacaktır. Çok mecbur kalırsak..."

Triss, küçük kızın tuniğinin kolunda açılıp saçak saçak olmuş bir deliğin üzerinden eliyle ağır ağır geçti, büyülü sözcükler söyledi ve muskayı harekete geçirdi. Delik, bir anda kapanıvermişti. Ciri sevinçten şakımaya başladı.

"Sihir bu! Sihirli bir tuniğim olacak! Hey!"

"Sana sıradan düzgün bir tunik dikinceye kadar ama. Ancak şimdi üstünde ne varsa çıkar, küçükhanım ve başka bir şey giy. Tek giysin bu değildir umarım?"

Ciri başını iki yana salladı, sandığın kapağını açtı, eskimiş bir geniş etek, kül rengi bir kısa yelek, keten bir gömlek ve çuvala benzeyen bir yün ceket gösterdi.

"Bunlar benim," dedi. "Geldiğimde üzerimde bunlar vardı. Ama artık giymiyorum. Kadın işi hepsi."

"Anlıyorum." Triss'in yüzü alaylı bir ifade aldı. "Kadın işi olsun ya da olmasın, şimdilik giyeceksin bunları. Hadi başla, soyun bakalım. Dur, yardım edeyim sana. Lanet olsun! Nedir bunlar, Ciri?"

Kızın kolları içlerine kan oturmuş, koskoca mor lekelerle doluydu. Çoğu sararmaya yüz tutmuştu ama birkaçı yeniydi.

"Lanet olsun, nedir bunlar?" diye tekrarladı sihirbaz öfkeyle. "Kim dövdü seni böyle?"

"Bu mu?" Ciri, sanki morlukları yeni görüyormuş gibi kollarına bakıyordu. "Ay, bu şey... Yel değirmeninden oldu. Ağır hareket etmiştim."

"Yel değirmeni de nereden çıktı şimdi?"

"Yel değirmeni," diye tekrarladı Ciri. "Bu şey... şey işte... saldırılardan kendimi kurtarmayı öğreniyorum değirmen üzerinde. Sopalardan yapılmış uzun kolları var, dönüyor ve kollarını

sağa sola savuruyor. Çok hızlı atlayıp kaçmak gerekiyor. İyi reflekslerinin olması şart. Eğer reflekslerin zayıfsa yel değirmeni sopalarıyla seni yere devirir. Yel değirmeni başlarda bana sıkı bir sopa çekti. Ama şimdi..."

"Pantolonunu ve gömleğini çıkar. Aman, tanrılar! Kızım bu ne? Bu haldeyken nasıl yürüyebiliyorsun? Bir de koşuyorsun!"

Kızın kalçasının iki yanı ve sol bacağı mosmordu ve şiş içindeydi. Ciri irkildi ve sihirbazın bedeninde gezinen elinden geriye doğru kaçıp, ıslık çalar gibi sesler çıkarmaya başladı. Triss, cüce dilinde okkalı küfürler sıraladı.

"Bunu da mı yel değirmeni yaptı?" diye sorarken sükûnetini korumaya çalışıyordu.

"Bunu mu? Hayır? Aa, bak, şu yel değirmeni yüzünden oldu." Ciri sözde umursamıyormuş gibi yaparak sol dizinin hemen altındaki hatırı sayılır morluğu gösterdi. "Ama diğerlerini paralel bar yaptı. Paralel barın üzerinde elimde kılıçla yürümeyi çalışıyorum. Geralt bu konuda iyi olduğumu söylüyor. Diyor ki şeyim varmış... kabiliyet. Kabiliyetim varmış."

"Kabiliyetin tükendiği zaman," Triss dişlerini gıcırdattı, "sanırım o zaman paralel bar sana bir tane geçiriyor, öyle mi?"

"Öyle tabii," dedi küçük kız ve Triss'in bilgisizliğine şaşırmış gözlerle baktı. "Bana bir tane geçiriyor, hem de ne geçirme!"

"Şu peki? Şu yandaki? O nasıl oldu? Balyoz mu indi oraya?"

Ciri acıyla inleyip kıpkırmızı kesildi. "Dağ sırtından aşağı düştüm..."

"...dağ sırtı da sana bir tane geçirdi, öyle mi?" diye cümleyi tamamladı Triss. Kendini tutmakta gitgide daha çok zorlanıyordu.

Ciri kahkahalarla güldü. "Toprağa gömülü bir dağ sırtı bana nasıl geçirebilir ki? Yapamaz! Düştüm, hepsi bu. Sıçrayıp, tek ayak üzerinde dönmeye çalışıyordum ama başaramadım. O morluk o günden kalma. Çünkü bir direğin üzerine düştüm."

"İki gün yataktan çıkamadın sonra, değil mi? Soluk almakta zorlandın mı? Ağrıların oldu mu?"

"Kesinlikle hayır. Coën bana masaj yaptı ve beni yeniden dağ sırtının üzerine yolladı. Böyle olması gerekiyor, biliyor musun? Aksi halde korkuya kapılırsın."

"Neye?"

"Korkuya kapılırsın," diye yineledi Ciri gururla ve alnına düşmüş sarı saçlarını geriye doğru itti. "Bilmiyor muydun? Bir yerine bir şey olsa bile, nereden düştüysen yeniden tepesine çıkacaksın, yoksa korkmaya başlarsın, korkarsan da bütün idman çöpe gider. Asla vazgeçmeyeceksin. Geralt öyle dedi."

"Bu ilkeyi aklımda tutayım," dedi sihirbaz güçlükle. "Bir de Geralt'a ait olduğunu. Yaşam adına hiç de fena bir reçete değil, ancak her koşulda başarıya götürdüğünden emin olamıyorum. Ama bunu başkasının pahasına gerçekleştirmek kolay. Asla vazgeçmeyeceksin, öyle mi? Binlerce şekilde sana geçirseler, seni kırıp dökseler bile ayağa kalkıp idmana devam edeceksin, öyle mi?"

"Öyle tabii. Bir Witcher hiçbir şeyden korkmaz."

"Gerçekten mi? Sen peki, Ciri? Hiçbir şeyden korkmuyor musun? Samimi ol lütfen."

Küçük kız başını yana çevirip dudaklarını ısırdı. "Kimseye söylemeyecek misin?"

"Kimseye."

"En çok paralel barların arasına sıkışmaktan korkuyorum. İkisi aynı anda inip kalktığı zaman. Bir de yel değirmeninden ama yalnızca çok hızlı döndüğünde. Bir de uzun bir tahterevalli var, önlem alarak da olsa üzerine çıkmak zorundayım. Lambert bana kıçımın kalkmadığını ve salak olduğumu söylüyor ama doğru değil bu. Geralt bana dedi ki kız olduğum için ağırlık merkezim biraz farklıymış. Daha çok idman yapmak zorundayım ama eğer... Sana bir şey sormak istiyordum. Sorabilir miyim?"

"Sor."

"Madem sihirden ve büyülü sözlerden anlıyorsun... Madem sihir yapabiliyorsun... Benim erkek olmamı sağlayabilir misin?"

"Hayır," dedi Triss buz gibi bir sesle, "yapamam."

"Hımm..." dedi küçük Witcher, üzülerek. "Acaba hiç değilse... Acaba şeyi sağlayamaz mısın, benim artık..." Ciri kızardı. "Kulağına söyleyeceğim."

"Peki." Triss aşağıya doğru eğildi. "Dinliyorum."

Ciri daha da kızarıp yüzünü sihirbaz kadının kumral saçlarına yaklaştırdı.

Triss ani bir hareketle doğruldu, gözleri ateş saçıyordu. "Bugün mü? Şimdi mi?"

"Hıı."

"Vay canına!" diye gürledi sihirbaz ve tabureye öyle bir tekme indirdi ki tabure kapıya savruldu ve fare postunu koparark yere indirdi. "Veba, kolera, cüzzam sarsın bedenlerinizi! Bu lanet olası ahmakları geberteceğim!"

"Sakin ol, Merigold," dedi Lambert. "Öfke sağlığı bozar. Üstelik hiç yoktan sinirlendin."

"Bana akıl verme! Bir de bana 'Merigold' demeyi bırak artık! Hatta en iyisi çeneni hiç açma! Seninle konuşmuyorum. Vesemir, Geralt, bu çocuğun ne korkunç duruma getirildiğini göreniniz oldu mu? Bedeninde yarasız beresiz tek bir nokta yok!"

"Yavrum," dedi Vesemir ciddi bir sesle. "Duygularına kapılma. Sen farklı yetiştin, farklı bir eğitim aldın. Ciri güneyden geliyor, orada kızlar ile erkekler eşit eğitilirler, hiç fark gözetilmez, tıpkı elflerde olduğu gibi. Henüz beş yaşındayken bir midillinin sırtına oturtmuşlar onu; sekiz yaşında atına atlayıp ava çıkmış. Ok, yay, mızrak ve kılıç kullanmayı öğretmişler ona. Vücudunun bir yerinin morarması Ciri için yeni bir şey değil..."

"Saçmalama," diye atıldı Triss. "Anlamıyormuş gibi yapmayın. Burada midillilere binmiyor, atıyla gezintilere çıkmıyor, kızakla dolaşmıyor. Burası Kaer Morhen! Sizin şu yel değirmenleriniz ve tahterevallileriniz, *Eğiyet*'iniz yüzünden onlarca çocuğun kemikleri, boyunları kırıldı. Sizin gibi sokaklardan toplanmış, bataklıklardan çekip çıkarılmış taşlaşmış ve deneyimli çocuklar. Kısa yaşamlarında başlarına çok şeyler gelmiş kaslı kafa uçurucular, serseriler. Ciri'nin ne şansı var? Güneyde büyümüş, elf geleneklerine göre eğitilmiş, hatta Calanthe gibi bir aslanın, bir ejderin elinde yetişmiş bile olsa bu ufaklık bir prenses, öyle de kalacak. Hassas bir teni, narin bir vücut yapısı ve incecik kemikleri var... O, bir kız çocuğu! Onu neye dönüştüreceksiniz? Witcher'a mı?"

"Bu kız çocuğu," dedi Geralt alçak ve sakin bir sesle, "bu hassas ve narin prenses Cintra'daki katliamdan sağ kurtuldu. Nilfgaard'ın taburlarının arasından kimseden destek almadan tek başına usulca geçti. Ülkenin her yerine yayılmış, buldukları her şeyi ve herkesi soyan ve öldüren kudurmuş eşkıyaların

ellerine düşmemeyi başardı. Nehir bölgesindeki ormanlarda iki hafta boyunca tek başına hayatta kaldı. Bir ay boyunca bir grup göçmenin arasına katıldı, onlarla birlikte çalışıp çabaladı ve aç kaldı. Altı aya yakın bir süre tarlada ve ahırda çalıştı, sonra bir çiftçi aile onu evlat edindi. İnan bana Triss, yaşam onu en az biz Kaer Morhen'deki sokaklardan toplanmış avareler kadar eğitti, geleceğe hazırladı ve direnç kazandırdı. Ciri bizlerden, Witcherlara meyhanelerde kedi yavruları gibi sepetlerin içinde zorla verilen gayrimeşru çocuklardan daha az güçlü değil, inan bana. Cinsiyeti mi? Ne anlamı var bunun?"

"Soruyorsun bir de? Bunu sorma cesareti gösterebiliyorsun, öyle mi?" diye bağırdı sihirbaz kadın. "Ne anlamı mı var? Anlamı şu: Kız, sizin aksinize şu günlerde âdet görüyor! Ve de bünyesi buna çok ağır tepkiler veriyor! Ama siz onun *Eżiyet*'te ve o boktan yel değirmeninde öksürmekten ciğerlerinin sökülmesini istiyorsunuz!"

Triss, genç Witcherların koyun gibi bakan gözleri ve Vesemir'in ansızın düşen çenesini görünce onca öfkesine karşın keyiflendiğini hissetti.

"Haberiniz bile yoktu." Triss onları suçlayan bir ifadeyle başını sallarken duyduğu kaygıdan biraz sakinleşmişti. "Bir de hamileri olacaksınız! Durumunu size açmaya utanıyor, çünkü bu geçici rahatsızlık hakkında erkeklerle konuşmamayı öğretmişler ona. Zayıf düştüğü, sancı çektiği, becerileri azaldığı için utanıyor. İçinizden bu konuyu akıl eden oldu mu hiç? Hiç ilgilendiniz mi bununla? Kızın ne gibi sıkıntılar çektiğini tahmin etmeye çalıştınız mı? İlk kanamasını Kaer Morhen'de, sizlerin yanında yaşamış olabilir mi acaba? Kimse acısını paylaşmadığı, onu avutmadığı,

hatta anlayış bile göstermediği için ağlamış olabilir mi? Aranızdan biri bunları hiç düşündü mü?"

"Sus artık, Triss," diye inledi Geralt kısık sesle. "Yeter. Amacına ulaştın. Hatta belki istediğinden de fazlasını elde ettin."

"Lanet olsun," diye sövdü Coën. "Su götürmez ahmaklar yerine konduk. Ah, Vesemir, sen nasıl da..."

"Kes sesini," diye homurdandı yaşlı Witcher. "Hiçbir şey söyleme."

En beklenmedik tepki Eskel'den geldi; ayağa kalktı, sihirbaz kadının yanına gitti, önünde yerlere kadar eğilerek elini tuttu ve saygıyla öptü. Triss elini hemen geri çekti. Hayır, öfkesini ve kızgınlığını göstermek için değil, Eskel'in dokunuşuyla bedeninde başlayan hoş titreşimi kesmek için yaptı bunu. Eskel şiddetli –Geralt'tan bile şiddetli– bir elektrik yayıyordu.

"Triss," dedi Eskel, elini yanağındaki çirkin yara izinin üzerinde gezdirerek. "Bize yardım et. Çok rica ediyoruz. Bize yardım et, Triss."

Sihirbaz kadın gözlerini Eskel'in gözlerine dikip dudaklarını birbirine bastırdı. "Hangi konuda? Hangi konuda size yardım edecekmişim, Eskel?"

Eskel yine yara izini ovalayıp Geralt'a doğru baktı. Ak saçlı Witcher başını önüne eğip eliyle gözlerini kaparken Vesemir yüksek sesle öksürür gibi yaptı.

Tam o anda kapı gürültüyle açıldı ve Ciri salona girdi. Vesemir'in öksürüğü yüksek perdeden kesik kesik iniltiye dönüşmüştü. Lambert ağzını açıp öylece kaldı. Triss gülmemek için kendini güçlükle tutuyordu.

Ciri, kesilmiş ve taranmış saçlarıyla küçük adımlar atarak içeridekilere doğru ilerledi. Üzerindeki lacivert elbise kısaltılmış ve daraltılmıştı, ancak eyer çantasında geçirdiği sürenin izlerini hâlâ taşıyordu. Küçük kızın boynunda sihirbaz kadının bir başka armağanı, cilalı deriden yapılmış, yakut gözlü, altın tokalı bir siyah yılan ışıldıyordu.

Ciri, Vesemir'in önünde durdu. Ellerini neresine koyacağını kestiremediği için başparmağını kemerinin içine soktu. Salondan çıt çıkmıyordu.

"Bugün idman yapamayacağım," dedi ağır ağır ve sözcüklerin üzerine basarak, "çünkü ben... çünkü ben..." Gözlerini sihirbaz kadına doğru kaydırdı. Triss ona göz kırptı, yaptığı muziplikten mutlu olmuş yaramaz bir oğlan gibi dudaklarını büzdü ve ezberlettiği sözcüğü söylemek üzere dudaklarını oynattı.

"...hastalandım!" diye cümlesini yüksek sesle ve gururla tamamladı Ciri ve burnunu neredeyse tavana kadar kaldırdı.

Vesemir yine öksürür gibi yapmaya başladı. Ama Eskel, sevgili Eskel kontrolü kaybetmeyip yine davranılması gerektiği gibi davrandı.

"Elbette," dedi rahat bir tavırla gülümseyerek. "Hastalığın geçinceye kadar idmanlara ara vermemiz gayet doğal bir durum ve hiçbir sorun yaratmaz. Teorik dersleri de kısaltırız, eğer kendini iyi hissetmezsen onları da erteleriz. İlaca ihtiyacın olursa ya da..."

"O meseleyle ben ilgileniyorum," diye aynı rahat tavırla araya girdi Triss.

"Şey..." Ciri şimdi biraz kızarıp yaşlı Witcher'a baktı. "Vesemir Amca, Triss'e... yani Bayan Merigold'a rica ettim, şey diye... çünkü... yani bizimle kalması için. Uzunca zaman. Uzun

zaman. Ama Triss, bunun için senin onayın gerektiğini söyledi. Vesemir Amca! Lütfen kabul et!"

"Kabul ediyorum," dedi Vesemir öksürür gibi konuşarak. "Elbette kabul ediyorum..."

"Çok seviniriz." Geralt elini alnından ancak şimdi çekmişti. "Çok, çok memnun oluruz, Triss."

Sihirbaz kadın Witcher'a doğru bakıp hafifçe eğilir gibi yaptı, bir parmağına kumral buklesini dolayıp gözlerini masum bir ifadeyle süzdü.

Geralt'ın yüzü taş gibi ifadesizdi. "Bayan Merigold'a Kaer Morhen'de uzunca bir süre kalmasını önermen çok hoş ve kibar bir davranıştı, Ciri," dedi. "Seninle gurur duyuyorum."

Ciri kızardı ve ağzını yayarak gülümsedi. Sihirbaz kadın ona şimdi aralarında belirledikleri ikinci işareti verdi.

"Şimdi ise," dedi küçük kız, burnunu daha da çok havaya dikerek, "Triss'e önemli meseleleri açıklayabilmeniz için sizleri baş başa bırakıyorum. Merigold Hanım, Vesemir Amca, beyler... Ayrılıyorum. Şimdilik."

Zarif bir reverans yaptı, salondan çıktı, ağır ve vakur adımlarla merdivenlere yöneldi.

Lanet olsun," dedi Lambert sessizliği bozarak. "Onun gerçek bir prenses olduğuna inanmadığımı düşündükçe kahroluyorum."

"Anladınız mı, sersemler?" Vesemir herkesi süzüyordu. "Kız sabahları o elbiseyi giyerse... Hiçbir şekilde idman yapılmayacak... Anlıyor musunuz?"

Eskel'in ve Coën'in ihtiyara yönelttikleri bakışlarında hürmetten eser yoktu. Lambert duygularını gizleme ihtiyacı

duymayıp püskürterek gülmeye başladı. Geralt sihirbaza baktı, sihirbaz da gülümsedi.

"Sana teşekkür ediyorum," dedi Witcher. "Teşekkürler, Triss."

"Ya koşullar?" dedi Eskel tedirginliğini gizlemeden. "Triss, Ciri'nin idmanlarını basitleştireceğimize söz verdik zaten. Önümüze başka hangi koşulları süreceksin?"

"Yani, 'koşul' pek hoş bir tanımlama değil. Size üç öğütte bulunacağım, siz de bunlara uyacaksınız. Ama burada kalmamın ve ufaklığın eğitiminde size yardımcı olmamın sizce önemi varsa tabii."

"Dinliyoruz," dedi Geralt. "Konuş, Triss."

"Öncelikle," diye başladı sihirbaz dudaklarında haince bir gülümsemeyle, "Ciri'nin beslenme listesi çeşitlendirilecek. Şunu söylemek istiyorum: Gizli mantarlar ve gizemli sebzelerin azaltılması gerekiyor."

Geralt ve Coën yüz ifadelerine tamamen hâkimdiler. Lambert ve Eskel onlar kadar başarılı olamamışlardı. Vesemir ise hiç olamamıştı. Triss onun tuhaf bir şekil almış yüzüne bakarken, eh, diye düşündü, onun zamanında dünya bu kadar bozulmamıştı. İkiyüzlülük eskiden utanç verici bir kusurdu. Açık sözlülük başa dert açmazdı.

"Sırlarla dolu otlardan elde edilen özlerden daha az alıp daha çok süt içecek," diye devam etti Triss, kıkır kıkır gülmemek için kendini zorlarken. "Burada keçileriniz var. Süt sağmak zor bir iş değil, göreceksin Lambert, bir çırpıda öğreneceksin."

"Triss," diye başladı Geralt, "dinle..."

"Hayır, sen dinleyeceksin. Ciri'yi ağır bir mutasyona tabi tutmadınız, hormonlarına zarar vermediniz, iksirleri ve otları

üzerinde denemediniz. Bunun için sizi takdir ediyorum. Akıllıca, sorumluluğunuzun bilincinde ve insanca davrandınız. Kıza zehirlerle zarar vermediniz, şimdi kalkıp bedensel özürlü birine dönüştüremezsiniz onu."

"Sen neden söz ediyorsun?"

"Sırrını herkesten sakladığınız o mantarlar," dedi Triss, "kızın gerçekten kondisyonunu koruyor ve kaslarını güçlendiriyor. Otlar, metabolizmanın ideal çalışmasını sağlayıp, gelişimi hızlandırıyor. Ancak bunların hepsi bir araya geldiğinde –tabii ölümcül idmanlarla şiddetlenerek– beden yapısında belli değişimlere yol açıyorlar. Bir de yağ dokusunda. Ciri bir kadın. Onu hormonları açısından özürlü birine dönüştürmediğinize göre, bunu fiziksel açıdan da yapmayın. Gün gelir sizi suçlayabilir, lakayıtlığınızla onu... dişilik alametlerinden ettiğinizi savunabilir. Neden söz ettiğimi anlıyor musunuz?"

"Evet, tabii," diye mırıldandı Lambert, sihirbazın elbisesini iyice geren göğüslerine gözlerini açıkça dikerek. Eskel hafifçe öksürdü ve genç Witcher'a ok atar gibi bir bakış fırlattı.

"Hâlihazırda," dedi Geralt usulca ve bakışlarıyla her yeri tarayarak, "geri döndürülmesi olanaksız bir şey saptamadın umarım?"

"Hayır." Triss gülümsedi. "Neyse ki hayır. Kız normal ve sağlıklı bir gelişim süreci içinde. Genç bir dişi *dryad*'a benziyor, hoş bir görüntüsü var. Ancak hızlandırıcı kullanımında ölçülü davranın, yalvarırım."

"Öyle yaparız," diye söz verdi Vesemir. "Uyarı için teşekkürler, yavrum. Ama sen üç... öğütten söz etmiştin."

"Tabii. İkincisi: Ciri'nin burada yabanileşmesine izin vermemelisiniz. Dünyayla iletişim içinde olmalı. Yaşıtlarıyla. Doğru düzgün bir eğitim alsın ve normal bir yaşama hazırlansın. Şimdilik kılıcıyla oynayıp dursun. Mutasyon olmadan onu zaten Witcher yapamazsınız ama Witcher idmanlarından zarar gelmez. Zor ve tekinsiz zamanlarda yaşıyoruz, zorunlu kaldığında kendini savunmayı öğrensin. Bir elf gibi. Ama bu ıssız yere onu canlı canlı gömemezsiniz. Normal bir yaşama adım atması şart."

"Onun yaşamı Cintra'yla birlikte yanıp kül oldu," diye mırıldandı Geralt. "Ama ne demeli, Triss, her zaman olduğu gibi yine haklısın. Biz de düşündük bunu. Bahar gelince onu tapınak okuluna götüreceğim. Nenneke'nin yanına, Ellander'e."

"Bu çok iyi bir fikir ve akıllıca bir karar. Nenneke olağanüstü bir kadın ve Tanrıça Melitele Tapınağı olağanüstü bir yer. Tehlikesiz, güvenilir ve kızın uygun eğitimi mutlaka alabileceği bir yer. Ciri'nin haberi var mı bundan?"

"Evet. Birkaç gün inatçılık etse de sonunda kabullendi. Şimdi ise baharın gelmesini sabırsızlıkla bekliyor, Temerya'ya gidecek olmak onu çok heyecanlandırıyor. Dünyayı merak eden bir çocuk."

"Onun yaşındayken ben de öyleydim." Triss gülümsedi. "Bu benzetme bizi üçüncü öğüdüme tehlikeli biçimde yaklaştırıyor. Üçüncü ve en önemli öğüdüm. Hem bunun ne olduğunu siz biliyorsunuz. Saf saf bakmayın öyle. Benim büyücü olduğumu unuttunuz mu yoksa? Ciri'nin sihirle ilgili güçlerini fark etmeniz ne kadar sürdü, bilmiyorum. Benim yarım saatimi aldı. Sonrasında bu çocuğun kim ya da ne olduğunu anlamıştım artık."

"Neymiş peki?"

"Bir *Kaynak*."

"Olamaz!"

"Olur. Hatta kesin. Ciri bir *Kaynak*, medyum kudretine sahip. Dahası, bunlar çok ama çok tedirgin edici beceriler. Sizler de bunları fark edip tedirgin oldunuz. Beni sırf bu yüzden Kaer Morhen'e getirttiniz, öyle değil mi? Haksız mıyım? Sırf bu yüzden, değil mi?"

Bir anlık suskunluğun ardından, "Evet," dedi Vesemir.

Triss belli etmeden rahat bir soluk aldı. Bu onay Geralt'tan gelecek diye kaygılanmıştı çünkü.

Akşama doğru ilk kar yağdı; önce hafiften kar taneleri uçuştu, derken tipi başladı. Bütün bir gece yağdıktan sonra Kaer Morhen surları karların içine gömülmüştü. *Eğiyet* üzerinde koşmak söz konusu olamazdı, kaldı ki Ciri kendini hâlâ iyi hissetmiyordu. Triss, Witcherların "hızlandırıcılar"ının âdet sancılarını şiddetlendirdiğinden kuşkulanıyordu. Gelgelelim emin olamıyordu, bu özel konular hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu ve Ciri böyle bir uygulamaya tabi tutulmuş yeryüzündeki tek kız çocuğuydu kuşkusuz. Sihirbaz, bu kuşkusundan Witcherlara söz etmedi. Onları üzmek ya da kızdırmak istemiyor, kendi yöntemlerinden yararlanmayı yeğliyordu. Ciri'ye bazı iksirler içirdi, aktif akik taşlarıyla bezeli bir ipi elbisesinin altından beline bağladı ve kıza zorlayıcı işler yapmayı, özellikle de kılıçla fare avlamayı yasakladı.

Can sıkıntısından patlayan Ciri uykulu gözlerle şatonun içinde geziniyor, at ahırını temizleyen, atların bakımını yapan ve çitleri tamir eden Coën'in yanına gidip zaman öldürmeye çalışıyordu.

Ortadan kaybolarak sihirbaz kadını için için hiddetlendiren Geralt, akşama doğru elinde ölü bir tekeyle dönmüştü sonunda. Triss hayvanı parçalamada ona yardım etmişti. Et ve kan koku-

sundan ölesiye tiksinmesine karşın Witcher'ın yakınında olmayı seçmişti. Hem de iyice yakınında. Olabildiğince yakınında. Triss'in içinde demir gibi soğuk bir kararlılık büyüdükçe büyüyordu. Yatağında artık yalnız yatmak istemiyordu.

"Triss!" diye bağırdı Ciri merdivenlerden paldır küldür inerken. "Bu gece senin yatağında yatabilir miyim? Triss, lütfen, lütfen, evet de! Lütfen, Triss!"

Kar dinmek bilmiyordu. Hava ancak Midinváerne'de, kış gündönümü gününde açılabildi.

Üçüncü günde –olsa olsa on yaşındaki bir erkek çocuk dışında– bütün çocuklar ölmüştü. Öncesinde şiddetli çırpınma nöbetleriyle sarsılmış olan bu çocuk ansızın derin bir baygınlığın içine düştü... Açık gözleri cam gibiydi, elleriyle durmaksızın yorganını çekiştiriyor ya da bir tüyü yakalamak istercesine ellerini havada oradan oraya sallıyordu. Soluğu gürültülü ve sertti, teni yapışkan, buz gibi ve kötü kokulu bir ter kaplıydı. O sırada iksiri bir kez daha damarlarına zerk ettiler ve nöbet tekrarladı. Bu kez burnu kanadı ve öksürük kusmaya dönüşünce çocuk iyice güçsüz düştü.

Bu belirtiler iki gün boyunca azalmadan sürdü. Çocuğun o güne kadar terle kaplı olan teni kuruyup iltihap kaptı, düzenli atan nabzı da çok güçlüydü, ağır değil fazlaca hızlı atıyordu. Çocuk bu süreçte bir kez bile kendine gelemedi, bağırmayı da bıraktı.

Derken yedinci gün gelip çattı. Çocuk uykudan uyanırcasına ayılıp gözlerini açtı, ancak gözleri yılan gözlerine benziyordu...

Carla Demetia Crest, *Witcherların Ot Sınavı ve diğer gizli uygulamaları, tanık olduğum olaylardan betimleme*, Sadece Sihirbazlar Kurulu'nun erişimindeki elyazması.

Bölüm 3

"Kaygılarınız yersizdi, tamamen yersiz." Triss yüzünü buruşturup dirseklerini masaya dayadı. "Sihirbazların *Kaynak*'ların ve sihir yeteneğine sahip çocukların peşlerine düştüğü, bu çocukları şiddet ya da hile yoluyla anne babalarının ya da hamilerinin ellerinden kaptığı çağlar geride kaldı. Ciri'yi elinizden alacağıma gerçekten inandınız mı?"

Lambert burnundan soluyup başını çevirdi. Eskel ve Vesemir Geralt'a baktılar ama Geralt susuyordu. Bakışlarını yana çevirmiş, üzerinde dişlerini gösteren bir kurt kafasının bulunduğu gümüş Witcher madalyonuyla durmaksızın oynuyordu. Bu madalyonun sihirle harekete geçtiğini Triss biliyordu. Midinváerne gibi havanın sihirden neredeyse titreştiği bir gecede, Witcher madalyonu ara vermeden titriyor ve huzursuzluk yayıyor olmalıydı.

"Hayır, çocuğum," dedi sonunda Vesemir. "Bunu yapmayacağını biliyorduk. Ama Sihirbazlar Kurulu'na kız hakkında rapor vermen gerektiğini de biliyoruz. Böyle bir görevin bütün sihirbazlara verildiğini çoktan öğrendik. Yetenekli çocukları artık anne babalarının ve hamilerinin elinden koparıp almıyorsunuz. Bu çocukları izliyorsunuz; amacınız onların sihirle ilgilendikleri doğru ânı yakalamak ve onları kendiliğinden..."

"Korkmayın," diye buz gibi bir sesle Vesemir'in sözünü kesti sihirbaz. "Ciri'den kimseye söz etmeyeceğim. Kurula bile. Bana neden öyle bakıyorsunuz?"

"Sırrımızı saklayacağını söylerken takındığın rahat tavır şaşırtıyor bizi," dedi Eskel usulca. "Kusura bakma, Triss, seni kırmak istemem ama sizin konseye ve Sihirbazlar Kurulu'na karşı duyduğunuz şu efsanevi sadakate ne oldu?"

"Çok şey oldu. Savaş pek çok şeyi değiştirdi. Hele Sodden Savaşı daha da fazlasını. Siyasetle canınızı sıkmak istemem, ayrıca kusura bakmayın ama belli sorunlar ve meseleler açıklayamayacağım sırlarla örülüdür. Fakat bana güvenebilirsiniz, bu konuda hem kurula hem de sizlere karşı sadakatle davranabilirim."

"Böylesine çifte sadakat," dedi Geralt, o akşam ilk kez Triss'in gözlerinin içine bakarak, "felaket zor bir iştir. Bunu başaran pek olmaz, Triss."

Büyücü kadın Ciri'ye doğru baktı. Kız, salonun en dip köşesinde Coën'le birlikte bir ayı postunun üzerine oturmuş el sobeleme oynuyordu. Oyun sıkıcı olmaya başlamış gibiydi, çünkü ikisi de inanılmaz hızlıydı, kimse kimseyi yakalayamıyordu. Ama bu durumdan anlaşılan rahatsızlık duymayıp oyunlarına keyifle devam ediyorlardı.

"Geralt," dedi Triss. "Ciri'yi Jaruga kıyısında bulduğunda onu yanına alıp götürdün. Kaer Morhen'e getirdin, dünyadan sakladın onu, çocuğun en yakınlarının bile yaşadığını öğrenmelerini istemiyorsun. Böyle davrandın çünkü benim bilmediğim ama bize hâkim olup yaptığımız her işte bizi yönlendiren bir yazgının varlığına kesinkes inanıyorsun. Ben de buna inanıyorum ve her zaman inandım. Yazgı, Ciri'nin sihirbaz olmasını istiyorsa,

olacaktır. Kurulun da, konseyin de kızdan haberlerinin olması, onu izlemesi ve ikna etmesi gerekmiyor. Sizin sırrınızı saklayarak kurula sadakatsizlik etmiş olmayacağım. Ama sizin de pekâlâ bildiğiniz gibi belli bir sıkıntı var."

"Yalnızca bir sıkıntı olsa iyiydi," diye iç geçirdi Vesemir. "Konuş, çocuğum."

"Kızın sihirle ilgili becerileri var ve bunlar ihmale gelmez. Yoksa çok tehlikeli olur."

"Ne gibi?"

"Kontrolsüz beceriler bir tehdittir. Hem *Kaynak* hem de çevresi için. Bir *Kaynak* çevreye çeşitli zararlar verebilir. Kendine ise yalnızca tek bir zararı olur. Bu da akıl hastalığıdır. En sık görüleni şizofreninin bir türü, katatonidir."

Bir süre devam eden sessizliği, "Binlerce kez lanet olsun!" diyerek Lambert bozdu. "Sizleri dinlerken birinin aklını oynattığı ve birazdan herkese saldıracağı hissine kapılıyorum. Yazgı, kaynak, sihir, mucize, akıl almaz şeyler... Biraz abartmıyor musun, Merigold? Hisara getirilmiş ilk çocuk mu ki bu? Geralt'ın bulduğu yazgısı falan değil, vatansız ve öksüz bir çocuk yalnızca. Kılıç kullanmayı öğrettikten sonra bu çocuğu azledip dünyaya salacağız, tıpkı diğerleri gibi. Doğrudur, bugüne kadar Kaer Morhen'de kız çocuğu çalıştırmadık hiç. Ciri'yle sorunlar yaşadık, evet hatalar yaptık ama bizi uyardığın iyi oldu. Fakat abartma. Ciri gözlerimizi göğe dikip önünde diz çökülecek kadar eşsiz biri değil. Dünyadaki savaşçı kadın sayısı o kadar mı az? Seni temin ederim ki Merigold, Ciri buradan zehir gibi ve son derece sağlıklı biri olarak gidecek ve yaşamla başa çıkabilen güçlü bir

kadın olacak. Emin ol ki ne katatoni ne de nöbetlerle uğraşacak. Ancak kızın aklına böyle bir hastalık sokarsan o başka tabii."

"Vesemir," dedi Triss koltuğunda dönerek, "söyle ona, çenesini tutsun, çünkü rahatsız ediyor."

"Bilmişlik taslıyorsun," dedi Lambert sükûnetini koruyarak, "ama her şeyi bilmiyorsun henüz. Bak şuraya."

Parmaklarına tuhaf bir şekil verip elini şöminede yanan ateşe doğru uzattı. Şöminenin ateşi ansızın parlayıp gürül gürül yanmaya başladı, alevler hızla yükseldi, rengi açıldıkça açılan kor kıvılcımlar saçtı. Geralt, Vesemir ve Eskel telaşla Ciri'ye baktılar, gelgelelim ateş gösterisi kızın umurunda değildi.

Triss kollarını göğsünde kavuşturup Lambert'a meydan okuyan gözlerle baktı. "Aard işareti," dedi sakin bir sesle. "Beni etkilemek mi istedin? Aynı hareketi yaparak ve bunu konsantrasyonla, irade gücüyle ve büyülü sözcüklerle güçlendiririm, odun yığınını bir çırpıda şöminenin dışına atıp gökyüzüne öyle bir fırlatırım ki tepende gördüklerini yıldız sanırsın."

"Yapabilirsin," diye kabul etti Lambert, "ama Ciri yapamaz. Aard işaretini yapacak beceriye sahip değil o. Başka bir işareti de. Yüzlerce kez denedi ama başaramadı. Bizim işaretlerimizin asgari güç gerektirdiğini bilirsin. Anlayacağın Ciri'de asgarisi bile yok. O son derece normal bir çocuk. Sihir yeteneğine zerre kadar sahip değil, tamamen beceriksiz biri. Sen burada kalkmış *Kaynak*'tan söz ederek bizi korkutmaya çalışıyorsun..."

"Bir *Kaynak*," diye açıkladı Triss buz gibi sesle, "yetenekleri üzerinde denetim kuramaz, ayarlayamaz bunu. O bir medyumdur, bir aktarıcıdır. Farkında olmadan bir enerjiyle iletişime geçer ve yine farkında olmadan şekillendirir onu. Ancak bu enerjiyi denet-

lemeye çalışırsa, sizin işaret yaptırmaya uğraştığınız gibi kendini zorlarsa, bir sonuç alamaz. İsterse yüzlerce, hatta binlerce kez denesin, olmaz. Bu, tipik bir *Kaynak* belirtisidir. Ancak *Kaynak* kendini zorlamadığı bir zamanda, göğe bakıp düşler kurarken, sosis ve salata yemeyi düşünürken, zar atıp oynarken, yatakta biriyle gönlünü eğlendirirken, burnunu karıştırırken... bir gün o an gelir ve bir şey olur. Örneğin bir ev tutuşur. Bazen de koca bir kenti alevler sarar."

"Abartıyorsun, Merigold."

"Lambert." Geralt madalyonunu bırakıp ellerini masanın üzerine koydu. "Birincisi, Triss'e 'Merigold' demeyi bırak, senden bunu defalarca rica etti. İkincisi, Triss abartmıyor. Ciri'nin annesi Prenses Pavetta'yı eylem sırasında kendi gözlerimle gördüm. İnanın görülmesi gereken bir olaydı. Pavetta *Kaynak* mıydı bilmiyorum ama Cintra krallık sarayını yerle bir etmesine ramak kaldığı âna kadar kimse onun bir gücü olduğunu bilmiyordu."

"Yani," dedi Eskel bir şamdanın daha mumunu yakarken, "Ciri'nin genetik bir yatkınlığı olabileceğinin üzerinde durmalıyız."

"Olabileceğinin değil," dedi Vesemir, "böyle bir yeteneğe kesinlikle sahip olduğunun üzerinde durmalıyız. Bir yandan Lambert haklı. Ciri parmaklarıyla işaret yapamıyor. Diğer yandan... hepimiz gördük..."

Sustu ve oyunu kazandığını sevinçli sesler çıkararak ortaya koyan Ciri'ye baktı. Triss, Coën'in yüzündeki gülümsemeyi fark edince, kızı bilerek kazandırdığından emin oldu.

"Yaa," dedi Triss alaylı bir sesle. "Hepiniz gördünüz demek. Ne gördünüz? Hangi koşullarda fark ettiniz? Çocuklar, daha açık

sözlü davranmanız gerektiğinin zamanı gelmedi mi sizce? Lanet olsun, tekrar ediyorum, sırrınızı saklayacağım. Söz veriyorum."

Lambert Geralt'a baktı, o da başıyla onay verdi. Genç olan Witcher ayağa kalktı, yüksek bir raftan büyük, dört köşeli bir kristal sürahi ve biraz küçük bir şişe aldı. Şişenin içindekileri sürahiye boşalttı. Sürahiyi birkaç kez salladıktan sonra masanın üzerinde duran kadehleri bu şeffaf sıvıyla doldurdu.

"Gel, bizimle kafa çek, Triss."

"Gerçekler, üzerinde ayık konuşulamayacak kadar mı korkunçtu?" diye sordu Triss alaylı bir sesle. "Önce kafayı bulup sonra mı konuşacaksınız?"

"Bilmiş sözleri bırak. İç. Daha iyi anlarsın."

"Nedir bu?"

"Beyaz Martı."

"Ne?"

"Hafif bir maddedir," Eskel gülümsedi, "hoş düşler gördürür."

"Lanet olsun! Witcherlara özgü halüsinasyon gördürten bir içki mi? Akşamları gözleriniz bundan parlıyor demek!"

"Beyaz Martı çok hafiftir. Halüsinasyon yapıcı şu siyah olan."

"Bu sıvının içinde sihir varsa ağzıma süremem!"

"Yalnızca doğal bileşenlerden yapılmıştır," diye onu sakinleştirdi Geralt ancak yüz ifadesindeki gerginlik Triss'in gözünden kaçmamıştı. Belli ki iksirin içindeki maddelerin tek tek sorulmasından ürküyordu. "Ayrıca iyice sulandırıldı. Sana zararlı olabilecek hiçbir şey vermeyiz zaten."

Tuhaf bir tadı olan köpüklü sıvı, Triss'in boğazından buz gibi kaydıktan sonra bedenine hoş bir sıcaklık yaydı. Sihirbaz

kadın dilini dişetlerinde ve damağında gezdirdi, ancak sıvının tek bir bileşenini bile teşhis edemedi.

"Ciri'ye şu... Martı'yı içirdiniz," diye tahminde bulundu. "Bunun üzerine..."

"Bir kazaydı," diye hemen sözünü kesti Geralt. "Buraya geldiği ilk akşamdı... Susamıştı, Martı masanın üzerinde duruyordu. Biz ne olduğunu anlayamadan bir kadehi tek dikişte içmişti. Ve de transa geçti."

"Öyle korktuk ki," dedi Vesemir iç geçirerek. "Hem de nasıl, çocuğum. Soluğumuz kesildi."

"Kız, yabancı bir sesle konuşmaya başladı," dedi sihirbaz ve Witcherların mum ışığında yanıp sönen gözlerinin içine baktı. "Bilmesi olanaksız olan şeyler ve meseleler üzerine konuşmaya başladı. Kehanette bulunmaya başladı. Öyle değil mi? Ne dedi peki?"

"Abuk sabuk şeyler," dedi Lambert kuru bir sesle. "Anlamsız zırvalar."

"Hiç kuşkum yok ki," dedi Triss, gözünü Lambert'a dikerek, "kızla o akşam pek güzel anlaşmışsındır. Çünkü zırvalamak senin uzmanlık alanın. Ağzını ne zaman açsan bundan bir kez daha emin oluyorum. Bana bir iyilik yap ve ağzını bir süre kapalı tut. Olur mu?"

Eskel yüzündeki yara izini ovalayarak, "Bu kez Lambert haklı, Triss," dedi ciddi bir sesle. "Ciri o akşam Martı'yı içtikten sonra gerçekten de anlaşılmaz şeyler söyledi. O ilk seferde saçmaladı. Ama..."

Eskel sustu.

Triss başını iki yana salladı.

"Ama ikinci seferden sonra mantıklı şeyler söylemeye başladı," diye tahmin yürüttü Triss. "Yani bu işin ikinci seferi de var. O zaman da sizin dikkatsizliğinize gelmiş ve kız uyuşturucu bir madde içmişti demek?"

"Triss!" Geralt başını kaldırdı. "Kinayeli sözlerle alay etmenin sırası değil. Bizce eğlenceli değil çünkü bu durum. Bize göre can sıkıcı ve rahatsız edici. Evet, ikinci ve hatta üçüncü sefer oldu. Ciri idman sırasında çok kötü düşmüş, bilincini yitirmişti. Kendine geldiğinde yine transa geçti ve yine saçma sapan şeyler söyledi. Ses yine onun sesi değildi. Söyledikleri yine anlaşılmadı. Ama ben benzeri seslere ve benzeri konuşma tarzına daha önceden de tanık olmuştum. Kâhin denen yoksul, hasta, akli dengeleri bozuk kadınlar böyle konuşur. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Kesinlikle. Bu anlattığın ikinci seferdi. Üçüncüye geç hadi."

Geralt, ansızın boncuk boncuk terleyen alnını elinin tersiyle sildi.

"Ciri geceleri sıklıkla uyanır," diye sözlerini sürdürdü. "Çığlık atarak. Çok acı çekmiş. Bunları anlatmak istemiyor, ancak belli ki Cintra'da ve Angren'de bir çocuğun görmemesi gereken şeyler görmüş. Hatta korkarım ki... birisi ona zarar vermiş. Bu da düşlerine tekrar tekrar giriyor... Aslında kolay yatıştırılabilen ve kolayca yeniden uykuya dalabilen bir çocuk... Ama bir seferinde uyanıp... yine transa geçti. Yine o yabancı, rahatsız edici... hain sesle konuştu. Söyledikleri anlaşılıyordu ve anlamlıydı. Kehanette, öngörüde bulundu. Bize verdiği bilgide..."

"Ne? Ne vardı, Geralt?"

"Ölüm," dedi Vesemir yumuşak bir sesle. "Ölüm vardı, çocuğum."

Triss, Ciri'ye doğru baktı. Kız, incecik sesiyle Coën'e çıkışıyor, onu oyunda mızıkçılık yapmakla suçluyordu. Coën ona sarılıp kahkahalarla gülmeye başladı. Sihirbaz kadın bunun üzerine, o güne kadar hiçbir Witcher'ı gülerken görmediğini fark etti.

"Kime söyledi bunu?" diye sordu Triss, gözünü Coën'den ayırmadan.

"Ona," dedi Vesemir.

"Bir de bana," diye ekledi Geralt gülümseyerek.

"Yeniden kendine geldiğinde..."

"Hiçbir şey anımsamıyordu. Biz de soru sormadık."

"Doğru. Kehanete gelince... Somut muydu? Ayrıntılı mıydı?"

"Hayır." Geralt, Triss'in gözlerinin içine baktı. "Karmaşık bir şeydi. Kurcalama Triss. Bizi endişelendiren Ciri'nin kehanetlerinin ve gördüğü hayallerin içeriği değil, o kızın içinde olup bitenler. Biz kendimiz için kaygılanmıyoruz, fakat..."

"Dikkatli ol," diye onu uyardı Vesemir. "Kız buradayken söz etme bundan."

Coën kucağında Ciri'yle masaya yaklaştı.

"Herkese iyi geceler dile Ciri," dedi. "Bu gece kuşlarına iyi geceler de. Biz yatıyoruz. Birazdan gece yarısı olacak ve Midinváerne son bulacak. Yarından başlayarak her günle birlikte bahar yaklaşacak!"

"Susadım." Ciri, Coën'in omuzlarından aşağıya doğru kayıp Eskel'in kadehine uzandı. Witcher kadehi kızın uzanamayacağı bir noktaya itip su sürahisini eline aldı.

Triss hemen ayağa kalktı. "Al." Elindeki yarıya kadar dolu kadehini Ciri'ye uzattı, manidar bir hareketle elini Geralt'ın omzuna bastırdı ve Vesemir'in gözlerinin içine baktı. "İç."

Ciri'nin kadehi iştahla boşaltmaya başladığını izleyen Eskel, "Triss," diye tısladı. "Ne yapıyorsun sen? Ama bu..."

"Hiç sesini çıkarma, lütfen."

Triss'in beklemesi gerekmemişti. Ciri ansızın kasıldı, tiz bir çığlık attı, ağzını yayarak mutlu mutlu gülümsedi. Birkaç kez kırpıştırdığı gözlerini iri iri açtı. Derken gülmeye başladı, tek ayağının üzerinde döndü, parmak uçlarına basarak dans etmeye başladı. Lambert yıldırım gibi süzülüp kızın önünü kesen tabureyi aldı, Coën kız ile şömine ateşinin arasına dikildi.

Triss, ince bir zincirle boynunda asılı olan gümüş çerçeveli, safir taşlı nazarlığı tutup avucunun içine aldı.

"Çocuğum," diyebildi Vesemir güçlükle. "Ne yapıyorsun sen öyle?"

"Ne yaptığımın bilincindeyim ben," dedi Triss sert bir sesle. "Kız transa geçti, ben de onunla ruhsal iletişim kuracağım. Kendimi onun yerine koyacağım. Kızın bir tür aktarıcı olduğunu söylemiştim size; ne aktardığını, o atmosferi nereden ve nasıl bulduğunu ve dönüştürdüğünü anlamalıyım. Bugün Midinváerne, bu tür girişimler için uygun bir gece..."

"Bu hoşuma gitmiyor." Geralt alnını buruşturdu. "Bu hiç ama hiç hoşuma gitmiyor."

"İçimizden biri sara nöbeti geçirecek olursa," sihirbaz kadın Geralt'ın sözlerine aldırmadan konuşuyordu, "ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz. Dişlerin arasına bir tıkaç yerleştirecek, onu sımsıkı tutacak ve bekleyeceksiniz. Meraklanmayın çocuklar, bu işi ilk kez yapmıyorum."

Ciri dans etmeyi bırakıp yere oturdu, kollarını uzattı ve başını dizlerinin üzerine yasladı. Triss, ısınmış olan nazarlığı şakağına

bastırdı ve büyülü sözcükler mırıldandı. Gözlerini kapadı, dikkatini iradesi üzerinde topladı ve bir itki yolladı.

Deniz uğultuyla çağlamaya başladı, dalgaların sarp kıyıya güm güm vurmasıyla birlikte kayaların arasından sular fışkırdı. Triss kanat çırptı, tuzlu rüzgârı bulmaya çalıştı. Tarifsiz bir mutlulukla alçaldı, küme halinde ilerleyen arkadaşlarının önüne geçti, pençeleri dalgaların tepelerinde süzüldü, üzerinden damlalar akarak yine göğe doğru süzüldü, kanatlarındaki ve kuyruğundaki tüylerin arasından çağıldayan girdapla sarsılarak salına salına ilerledi. *Telkinin gücü*, diye geçirdi içinden kendine gelerek. *Yalnızca telkin gücü bu! Bir martı!*

Triiiss! Triiiss!

Ciri? Neredesin?

Triiiss!

Martıların çığlıkları kesildi. Sihirbaz kadın köpüklü dalgaların sıçrattığı suları hâlâ yüzünde duyumsuyordu ama altında uzanan bir deniz yoktu artık. Yoksa var mıydı? Çimenden bir denizdi bu kez gördüğü, ufka kadar uzanan ve sonu gelmeyen bir düzlüktü. Triss, gördüğünün Sodden Tepesi'nden görülen manzara olduğunu fark edince yıkıldı. Ama o tepenin üstünde durmuyordu. O tepe olamazdı orası.

Ansızın gökyüzü kararadı, Triss'in çevresinde gölgeler oluştu. Upuzun bir sıra halinde bayır aşağı inen ama kimliklerini seçemediği siluetler gördü. Fısıldayan sesler duydu; sesler birbirine karışıp kaygı verici ve anlaşılmaz bir koroya dönüştü.

Ciri başını çevirmiş, yanında duruyordu. Rüzgâr küçük kızın açık sarı saçlarını dalgalandırıyordu.

Bulanık, kimlikleri seçilemeyen siluetler upuzun sıra halinde ilerlemeye devam ediyordu. Triss'in yanından geçerken başlarını çevirip bakıyorlardı. Triss umursamaz, sakin, ifadesiz, evet ölü yüzleri görünce çığlık atmamak için kendini güçlükle tuttu. Yüzlerin çoğunu tanımıyor ve seçemiyordu. Yalnızca birkaçını...

Mercan. Vanielle. Yoël. Benekli Axel...

"Beni buraya neden getirdin?" diye fısıldadı. "Neden?"

Ciri yüzünü ona döndü. Elini kaldırmasıyla birlikte sihirbaz kadın, kızın avuç içindeki yaşam çizgisinden el bileğine doğru akan kanı fark etti.

"Bu bir gül," dedi kız sakince. "Shaerrawedd gülü. Dikeni elime battı. Sorun değil. Kan yalnızca. Elflerin kanı..."

Gökyüzü daha da karardı ve bir saniye sonra keskin bir şimşekle her yer aydınlandı. Ne varsa sesini ve hareketini yitirip taş kesildi. Triss kudretinin kalıp kalmadığını ölçmek için bir adım attı. Ciri'nin yanında durdu ve içinden sanki dipten aydınlatılıyormuş gibi görünen kızıl bir dumanın yükseldiği dipsiz bir uçurumun kenarında dikildiklerini fark etti. Sessiz bir şimşek daha çakınca uçurumun dibine inen mermer bir merdiven göründü ansızın.

"Böyle olmak zorunda," dedi Ciri titreyen bir sesle. "Başka bir yol yok. Yalnızca bu var. Aşağıya inen merdiven. Böyle olmak zorunda, çünkü... Va'esse deireádh aep Eigean..."

"Konuş," diye fısıldadı sihirbaz kadın. "Konuş, çocuğum."

"Eski Kan'ın çocuğu... Feainnewedd... Luned aep Hen Ichaer... deithwen... beyaz alev... Hayır, hayır... Hayır!"

"Ciri!"

"Kara şövalye... Miğferinde tüyler olan... Ne yaptı o bana? Vaktiyle ne oldu? Korkuyordum... Hâlâ da korkuyorum. Bu hiç

bitmedi, bitmeyecek de. Aslan yavrusu ölmeli... Ülkenin selameti... Hayır... Hayır..."

"Ciri!"

"Hayır!" Küçük kız kendini kasıp gözlerini sımsıkı yumdu. "Hayır, hayır, istemiyorum! Dokunma bana!"

Ciri'nin sesi ansızın değişti, dondu, haince, zalimce ve madeni bir tını kazandı, buz gibi ve düşmancaydı şimdi.

"Sen onun peşinden buraya kadar geldin mi, Triss Merigold? Buraya kadar, öyle mi? Çok ileri gittin, on dördüncü. Seni uyarmıştım."

"Kimsin sen?" Triss ürperdi. Ancak ses tonuna yine de hâkim olabiliyordu.

"Zamanı geldiğinde öğreneceksin bunu."

"Derhal öğreneceğim!"

Sihirbaz kadın ellerini havaya kaldırdı, parmaklarını hızlı bir hareketle iyice ayırdı, bütün gücünü tanıma sihrine verdi. Sihirli perde yırtıldı; perdenin arkasında başka biri daha vardı... hatta üçüncü biri... dördüncü biri...

Triss inleyerek dizlerinin üzerine çöktü. Ama hakikat önünde deşildikçe deşiliyor, ardı arkası kesilmeyen kapılar peş peşe açıldıkça açılıyordu. Ancak kapıların arkası hiçbir yere çıkmıyordu. Arkaları boşluktu.

"Yanıldın, on dördüncü," diye alay etti insansı olmayan madeni ses. "Gökyüzünü, geceleri göle yansıyan yıldızlarla karıştırdın."

"Dokunma o kıza... Dokunma bu çocuğa!"

"Çocuk değil o."

Ciri'nin dudakları kımıldadı, ancak Triss kızın gözlerinin cansız, sönük, baygın olduğunu fark etti.

"Çocuk değil o," diye yineledi ses. "Alev o; dünyayı tutuşturacak, yakıp kül edecek Beyaz Alev. Eski Kan o, Hen Ichaer. Elflerin kanı. Filizlenmeyecek, aksine her yeri tutuşturacak olan tohum. Kirletilecek kan... Tedd Deireádh gelecek, Sonun Çağı. Va'esse deireádh eigean!"

"Ölüm kehanetinde mi bulunuyorsun?" diye bağırdı Triss. "Sen ölümden başka kehanet bilmez misin? Herkese hem de! Onlara, bu kıza... bana?"

"Sana mı? Sen zaten öldün, on dördüncü. Senin içinde her şey öldü."

"Etki alanlarının gücü adına," dedi sihirbaz kadın iniltiye benzer bir tonda. İçinde kalan son gücü harekete geçirip elini havada gezdirdi. "Su, toprak, ateş ve hava adına yakarıyorum sana. Sana düşünceler, düşler ve ölüm adına; geçmişte olmuşlar, şimdi olanlar ve gelecekte olacaklar adına yakarıyorum. Emrediyorum sana. Kimsin sen? Konuş!"

Ciri başını çevirdi. Uçurumun dibine inen merdiven görüntüsü akıp kayboldu, onun yerine içinde dalgaların köpürerek aktığı çelik mavisi bir deniz belirdi. Sessizliği martıların çığlıkları yırtıyordu.

"Uç," dedi ses, küçük kızın ağzından. "Vakit geldi. Geldiğin yere dön, tepedeki on dördüncü. Martının kanatları üzerinde uç ve diğer martıların çığlıklarını dinle. Ama dikkatini vererek dinle!"

"Seni çağırıyorum..."

"Yapamazsın sen bunu. Uç, martı!"

Derken nemli ve tuzlu havada rüzgâr ıslıklar çalarak yine esmeye başladı ve ne başı ve de sonu olan bir uçuş başladı. Martılar vahşi çığlıklar attılar. Çığlıkları emirdi.

Triss?

Ciri?

Unut onu! İşkence etme ona! Unut! Unut, Triss!

Unut!

Triss! Triss! Triss!

"Triss!"

Triss gözlerini açıp başını yastığın üzerinde sağa sola attı, uyuşmuş ellerini oynattı.

"Geralt?"

"Yanındayım. Nasıl hissediyorsun kendini?"

Triss çevresine göz gezdirdi. Odasındaydı, yatağında yatıyordu. Kaer Morhen'in en iyi yatağında.

"Ciri ne durumda?"

"Uyuyor."

"Ne zamandır..."

"Epeydir," diye sözünü kesti Geralt. Yorganı Triss'in üzerine örtüp kıza sarıldı. Ona doğru eğildiği sırada boynundaki kurt kafalı madalyon Triss'in yüzünün üzerinde sallandı. "Yaptığın şey pek iyi bir fikir değildi, Triss."

"Her şey yolunda." Triss, Geralt'ın kollarında titremeye başladı. Yalan, diye düşündü. Hiçbir şey yolunda değil. Madalyonun ona temas etmemesi için yüzünü çevirdi Triss. Witcher nazarlıklarının özellikleriyle ilgili çeşitli teoriler vardı, ancak bunlardan hiçbiri sihirbazların bu nazarlıklara gün doğumu ve gün batımı sırasında dokunmalarını öğütlemiyordu.

"Biz... Biz transtayken bir şeyler söyledik mi?"

"Sen söylemedin. Tamamen bilinçsizdin. Ciri... Tam kendine gelmek üzereyken... 'Va'esse deireádhaep eigean,' dedi.

"Eski Lisan'ı biliyor mu?"

"Bütün bir cümle söyleyebilecek kadar değil."

"'Bir şey sona eriyor' anlamına gelen cümleyi." Sihirbaz kadın yüzünü ovaladı. "Geralt, bu ciddi bir mesele. Bu kız olağanüstü güçlü bir medyum. Neyle ve kiminle iletişime geçtiğini bilmiyorum ama onun için iletişim sınırlaması olmadığına inanıyorum. Bir şey onu eline geçirmeye çalışıyor. Benim için fazla kudretli olan bir şey... Kız için kaygılıyım. Bir sonraki trans... bir akıl hastalığıyla sonlanabilir. Bunun üzerinde kudretim yok, denetim bende değil, başaramıyorum... Gerekli durumlarda onun yeteneklerini engelleyecek ya da azaltacak güce sahip değilim, eğer başka bir seçenek kalmazsa bile kızın yeteneklerini tamamen ortadan kaldırmanın üstesinden gelemem. Senin... başka bir büyücünün desteğine ihtiyacın var. Daha yetenekli, daha deneyimli birinin. Kimden söz ettiğimi biliyorsun."

"Biliyorum." Geralt başını çevirip dudaklarını birbirine bastırdı.

"Kendini kapama. Direnme. Neden ona değil de bana başvurduğunu tahmin edebiliyorum. Hırsına karşı mücadele et, öfkeni bastır, önyargından kurtul. Bunlar kendini mahvetmenden başka bir işe yaramıyor çünkü. Hem Ciri'nin yaşamını ve sağlığını tehlikeye atıyorsun. Bir sonraki transta kızın büyük olasılıkla başına gelecekler ot sınavının etkisinden çok daha berbat olacaktır. Yennefer'den destek iste, Geralt."

"Ya sen, Triss?"

"Ben mi?" Güçlükle yutkundu. "Aldırma bana. Seni düş kırıklığına uğrattım ben. Her konuda hem de. Ben... ben senin hatandım. Başka bir şey değil."

"Ben hatalara da aldırırım," dedi Geralt güçlükle. "Onları ne yaşamımdan ne de belleğimden silerim. Üstelik hatalarımı başkalarının omuzlarına yıkmam. Ben sana aldırıyorum, Triss, her zaman da aldıracağım. Sen beni asla düş kırıklığına uğratmadın. Asla. İnan bana."

Triss uzun süre sustu. Sesinin titremesine engel olmaya çalışarak, "Bahara kadar buradayım," dedi sonunda. "Ciri'nin yanında olacağım... Başında gece gündüz nöbet tutacağım. Bahar gelince... bahar gelince kızı Melitele'nin Ellander'deki tapınağına götürürüz. Onu ele geçirmek isteyen şey, orada ona muhtemelen ulaşamayacaktır. Ama sen bu arada Yennefer'den yardım isteyeceksin."

"Peki, Triss. Sana teşekkür ederim."

"Geralt?"

"Evet."

"Ciri bir şey daha söyledi, değil mi? Yalnızca senin duyduğun bir şey. Bana da söyle bunu."

"Hayır," diye karşı çıktı Geralt, titreyen bir sesle. "Hayır, Triss."

"Sana yalvarıyorum."

"Bana hitaben konuşmadı."

"Biliyorum, bana hitaben konuştu. Lütfen, söyle bana."

"Uyandığı sıradaydı... Ben onu kucağımda taşırken fısıldadı: 'Unut onu. İşkence etme ona.'"

"Öyle bir şey yapmayacağım," dedi Triss alçak sesle. "Ancak unutamam. Özür dilerim."

"Özür dilemesi gereken benim. Üstelik sadece senden değil."

"O kadar çok seviyorsun onu." Bu bir soru değil, saptamaydı.

"O kadar çok," diye itiraf etti Geralt uzunca süren bir suskunluktan sonra.

"Geralt."

"Evet, Triss."

"Bu geceyi yanımda geçir."

"Triss..."

"Yanımda geçir yalnızca."

"Peki."

Midinváerne biter bitmez kar yağışı kesilmiş, hava dona çekmişti.

Triss gece gündüz Ciri'nin yanından ayrılmıyor, başında nöbet tutuyordu. Açıkça görülür ya da görülmeyen şekillerde onu koruyor kolluyordu.

Küçük kız neredeyse her gece çığlık atarak uyanıyordu. Yorgana sımsıkı sarılarak anlaşılmaz şeyler söylüyor, acıyla ağlıyordu. Sihirbaz kadın onu büyülü sözler ve iksirlerle yatıştırıyor, onu kucağında sallayarak uyutuyordu. Ciri'nin uykusunda ve uyandıktan sonra söylediklerini düşündükçe bu kez kendisi de uzun süre uykuya dalamıyordu. Böylece korkuları arttıkça artıyordu. Va'esse deireádhaep eigean... Bir şey sona eriyor...

Bu durum on gün ve on gece boyunca sürüp gitti ve sonunda geçti. Bitti, kendiliğinden yok olup gitti. Ciri yatıştı, anlaşılmaz şeyler söylemeden ve düş görmeden uyudu.

Ama Triss sürekli uyanıyordu. Kızın yanından bir an olsun bile ayrılmıyordu. Görülür ya da görülmeyen şekilde onu koruması altına almıştı.

"Hızlan, Ciri! Gard, hamle, savun! Dön, siper al, geriye çekil, savun! Sol elinle dengeni sağla, yoksa sırttan aşağı düşersin ve de... dişilik alametlerini bir yerlere çarparsın."

"Ne?"

"Yok bir şey. Yorulmadın mı? İstersen ara verebiliriz?"

"Hayır, Lambert! Devam edebilirim. Beni öyle güçsüz falan sanma. Kazıkları ikişer ikişer atlamayı mı denesem acaba?"

"Asla! Sonra düşersin, Merigold da benim... kafamı koparır."

"Düşmem ben!"

"Bir kez söyledim, bir daha tekrar etmem. Soytarılık istemem! Ayağını sağlam basacaksın! Bir de nefesine dikkat et Ciri, nefesine! Boğulmak üzere olan mamut gibi soluk soluğasın!"

"Hiç de değilim!"

"Mızmızlanma. Çalış! Hamle yap, geriye çekil, savun. Siper al, tek ayak üzerinde dön! Kazığın üzerine sıkı bas, lanet olsun! Sallanma! Gard, hamle! Daha hızlı! Tek ayak üzerinde yarım dönüş! Zıpla ve kes! Oldu! Çok güzel!"

"Gerçekten mi? Gerçekten iyi miydi, Lambert?"

"Kim söyledi ki?"

"Sen! Az önce!"

"Ağzımdan kaçmış olmalı. Hamle! Yarım dönüş! Geriye çekil! Şimdi bir kez daha! Ciri, tek ayak üzerinde dönmeyi unuttun mu? Kaç kez daha söyleyeceğim? Geriye çekildikten sonra hemen tek ayak üzerinde döneceksin, kılıcını başını ve boynunu koruyacak şekilde hızla yukarı kaldıracaksın! Bu daima böyle olacak!"

"Yalnızca tek kişiyle dövüştüğümde de mi?"

"Kiminle dövüştüğünü asla bilemezsin. Arkanda ne olduğunu da asla bilemezsin. Kendini daima güvenceye almalısın. Bu ayak ve

kılıç çalışmasıdır! Reflekse dönüştüreceksin! Refleks, anladın mı? Bunu asla unutma. Gerçek bir dövüşte unutursan, bittin demektir. Bir kez daha! Hah! Aynen böyle! Ne güzel siper aldın, gördün mü? Bu pozisyondan her türlü hamleye geçebilirsin. Gerekirse kılıcını arkaya doğru bile indirebilirsin. Hadi, tek ayak üzerinde arkaya doğru dönmeyi ve vurmayı göster bakalım."

"Haaa!"

"Çok güzel. Meseleyi anladın mı şimdi? Kavradın mı?"

"Aptal değilim!"

"Sen kızsın. Kızların aklı yoktur."

"Ah, Lambert, Triss bunu bir duyarsa!"

"Bir de bıyık bırakabilseydi o kadın yüzbaşı olurdu. Evet, bu kadar yeter. İn aşağı. Dinleneceğiz şimdi."

"Yorulmadım ben!"

"Ama ben yoruldum! Dinleneceğiz dedim. Sırttan aşağıya in."

"Parende atarak mı?"

"Yok nasıl olacaktı? Tavuk gibi mi inecektin? Hadi, atla. Korkma, ben varım."

"Haaa!"

"Güzel. Bir kıza göre hem de çok güzel. Gözlerinin bağını çözebilirsin şimdi."

"Bugünlük yetmez mi, Triss? Ne dersin? Kızakla bayırı inelim mi? Güneş çıkmış, karların parıltısından gözlerim yanıyor! Hava ne de güzel!"

"Pencereden sarkma o kadar, düşersin."

"Hadi kızağa binelim, Triss!"

"Bu öneriyi bana Eski Lisan'da yap. Dersi böylece bitirmiş oluruz. Pencerenin önünden çekil, masaya dön... Ciri, senden daha kaç kez rica edeceğim? Bırak o kılıcı elinden, oynayıp durma."

"Ama bu benim yeni kılıcım! Gerçek bir Witcher kılıcı! Gökten düşen çelikten yapılmış! Gerçekten! Geralt'tan öğrendim, o hiç yalan söylemez, bilirsin!"

"Bilmez miyim!"

"Bu kılıca alışmam gerekiyor. Vesemir Amca benim kiloma, boyuma ve kol uzunluğuma göre yapmış. Elimi ve el bileğimi kılıcıma göre ayarlamalıyım!"

"Tamam, ayarla, sorun yok ama açık havada yap bunu. Burada olmaz. Evet, dinliyorum. Sanırım kızağa binmek için bana bir öneride bulunacaktın. Eski Lisan'da. Evet, öner."

"Hımmm... 'Kızak' nasıl söylenir?"

"Nesne olarak sledd. Eylem olarak da aesledde."

"Haa... Tamam. Va'en aesledde, ell'ea?"

"Soruyu bu şekilde tamamlarsan kaba olur. Soruyu vurguyla yaratacaksın."

"Ama adalı çocuklar..."

"Sen Skellige jargonu değil, klasik Eski Lisan öğreniyorsun."

"Peki bu dili ne için öğreniyorum?"

"O dille tanışmak için. Bilmediğin şeyleri öğreneceksin. Dil bilmeyen özürlü sayılır."

"Ama herkes ortak lisanı konuşuyor zaten!"

"Doğru. Ama bazıları bununla yetinmiyor. Seni temin ederim ki Ciri, herkes gibi olmaktansa çok azı gibi olmak daha iyidir. Evet, dinliyorum. Tam cümle istiyorum: 'Bugün hava çok güzel, hadi kızağa binelim.'"

"Elaine... Hmmm.... Elaine tedd a'taeghane, a va'en aesledde?"

"Çok güzel."

"Hah! O halde gidelim."

"Dur, birazdan. İzin ver makyajımı tamamlayayım."

"Kendini kimin için boyuyorsun böyle?"

"Kendim için. Bir kadın güzelliğini özgüveni için vurgular."

"Hımm... Sana bir şey söyleyeyim mi? Ben de kendimi biraz kötü hissediyorum. Gülme, Triss!"

"Gel buraya. Dizlerimin üzerine otur. Kılıcı elinden bırakmanı rica etmiştim senden! Teşekkür ederim. Şimdi şu büyük fırçayı alıp yüzünü pudrala. Kızım o kadar fazla değil, olmaz, o çok! Aynaya bak. Ne kadar güzel oldun, görüyor musun?"

"Ben hiçbir fark göremedim. Gözlerimi de boyayacağım, tamam mı? Ne gülüyorsun öyle? Sen gözlerini daima boyuyorsun! Ben de istiyorum!"

"İyi. Hadi, göz kapaklarına gölge yap. Ciri iki gözünü birden kapama, hiçbir şey göremediğin için olduğu gibi yüzüne bulaştırıyorsun. Boyadan çok az alıp yalnızca göz kapaklarına hafifçe sür. Hafifçe dedim! Dur, birazını sileyim. Gözlerini kapa. Ve şimdi aç."

"Ooo!"

"Farkı gördün mü? Birazcık gölgenin seninki gibi güzel gözlere bile zararı olmaz. Elfler göz kapaklarını gölgelendirirken ne yaptıklarının bilincindeydiler."

"Elfler mi?"

"Bilmiyor muydun? Makyajı elfler icat etmişler. Bizler pek çok yararlı şeyi Eski Irk'tan devraldık. Karşılığında onlara ne yazık ki çok az şey verdik. Şimdi tebeşiri eline al ve göz kapak-

larına tam kirpiklerinin dibinden incecik bir hat çek. Ciri, ne yapıyorsun sen öyle?"

"Gülme! Göz kapağım titriyor! Ondan!"

"Dudaklarını biraz aralarsan titreme durur. Gördün mü bak? Bitti işte."

"Ooo!"

"Gel şimdi güzelliğimizle Witcherları şaşırtalım. Bundan daha hoş bir an olamaz. Sonra kızakları alalım ve tipide bütün boyalarımız silinip gitsin."

"Biz de yüzümüzü yeniden boyarız!"

"Hayır, Lambert'a banyoya yakmasını söyler ve bir güzel yıkanırız."

"Yine mi? Lambert banyo için çok fazla odun harcadığımızı söyledi."

"Lambert cáen me a'báeth aep arse."

"Ne? Anlamadım bunu..."

"Zamanla deyimlere de hâkim olacaksın. İlkbahara kadar daha çok ders çalışacağız. Ama şimdi... Va'en aesledde, me elaine luned!"

"Şurada, şu gravürün üzerinde... Hayır, tabii ki bunun üzerinde değil... Bunda. Burada bildiğimiz üzere bir gulyabani var. Gulyabani hakkında neler öğrendiğini hadi anlat, Ciri... Hey, baksana sen bana! Lanet olsun, senin göz kapaklarında ne var öyle?"

"Daha yüksek bir özgüven!"

"Ne? Tamam, neyse ne. Evet, dinliyorum."

"Hımm... Vesemir Amca, gulyabani ceset yiyen bir canavardır. Ona mezarlıklarda, höyüklerin yakınlarında, yani ölülerin

gömülü olduğu her yerde rastlanabilir. Nekro... Nekropollerde. Savaş meydanlarında..."

"Yani sadece cesetler için mi tehlikeli?"

"Hayır, yalnız onlar için değil. Bir gulyabani canlılara da saldırır. Açsa ya da sinirliyse... Örneğin savaş varsa... ve de ölenler..."

"Neyin var, Ciri?"

"Yok bir şeyim..."

"Dinle, Ciri. Vaktiyle olanları unut. Bunlar bir daha yaşanmaz."

"Gördüm... Sodden'de ve Nehir Bölgesi'nde gördüm... Meydanlar dolusuydu... Öylece yatıyorlardı, kurtlar ve sahipsiz köpekler kemiriyordu onları. Kuşlar o cansız bedenleri gagalıyordu... Orada mutlaka gulyabaniler vardı..."

"Bu yüzden gulyabaniler hakkında bir şeyler öğreneceksin şimdi, Ciri. Bilinenler kâbus değil artık. Mücadele edilebilen şeyler kaygı verici olmaktan çıkar. Bir gulyabaniyle nasıl mücadele edilir, Ciri?"

"Gümüş kılıçla. Gulyabaniler gümüşe duyarlıdır."

"Başka nelere?"

"Parlak ışığa. Bir de ateşe."

"Yani gulyabaniler ışık ve ateşle etkisiz hale mi gelir?"

"Gelebilir ama tehlikelidir bu. Bir Witcher ne ışık ne de ateş kullanır, çünkü ikisi de görüş alanını olumsuz etkiler. Her ışık gölge oluşturur, gölgelerse yön tayinini güçleştirir. En iyisi karanlıkta, ayın ve yıldızların ışığında dövüşmektir."

"Çok doğru. Aklına çok güzel yazmışsın, zeki bir kızsın sen. Şimdi şuna, şu gravürün üzerindekine bak."

"Ufff..."

"Yani evet, hoş bir yaratık sayılmaz. Bu bir *graveir*. *Graveir*, gulyabaninin bir türüdür. Gulyabaniye çok benzer ama çok daha heybetlidir ondan. Bir diğer farkı –burada gördüğün gibi– kafatasındaki üç kemik çıkıntısıdır. Diğer özellikleri bütün ceset ve leş yiyenlerle aynıdır. Dikkat et: Pençeleri kısa ve küttür, mezar kazmaya ve toprak eşelemeye uygun olarak gelişmiştir. Kemikleri öğütebilmesi için devasa dişleri, eriyip ortaya çıkan ilikleri yalaması için ince ve uzun bir dili vardır. Epeyce kötü kokan ilikler *graveir* için leziz bir yiyecektir... Neyin var senin?"

"Hiç, hiçbir şeyim."

"Benzin soldu. Bir de yeşile döndü. Çok az yemek yiyorsun. Kahvaltını yaptın mı?"

"Eveet, yaptıım."

"Nerede kalmıştık? Ha, az kalsın unutuyordum. *Graveir*'lerin gulyabaniler ve bu gruba giren diğer canavarlar gibi kendi ekolojik oyukları yoktur. Alanların iç içe geçtiği dönemlerden kalmışlardır. Onları öldürürsek, doğanın ve mevut alanımızda hüküm süren düzeni ve bağlantıları bozmuş olmayız. Mevcut alanımızda bu canlılar bilinmez, onlara yer yoktur burada. Anlıyor musun, Ciri?"

"Anlıyorum, Vesemir Amca. Geralt açıkladı bunları bana. Her şeyi biliyorum. Ekolojik oyuk..."

"Tamam, tamam. Onun ne olduğunu biliyorum ben; Geralt sana açıkladıysa, senin de bana anlatman gerekmez. *Graveir*'e dönelim. Neyse ki bu çok tehlikeli pis yaratıklar *graveir*'lere oldukça ender rastlanır. Bir *graveir*'le dövüşürken meydana gelen en ufak yaralanma bile ceset zehri enfeksiyonuna yol açar. Ceset zehri enfeksiyonu hangi iksirle tedavi edilir, Ciri?"

"Bayağı sarıasmayla."

"Doğru. Ama enfeksiyonu önlemek en iyisidir. Bu yüzden *graveir*'le dövüşüyorsan o pisliğe yaklaşmayacaksın. Araya bir mesafe koyarak çarpışacaksın ve darbeyi de sıçrayarak indireceksin."

"Hmmm... Peki, kılıcı neresinden sokmak en doğrusu olur?"

"Zaten oraya gelmiştik. Bak..."

"Bir kez daha, Ciri. Her hareketi öğrenebilmen için bunu acele etmeden çalışacağız. Bak şimdi, ben sana doğru hamle yapıyorum, darbe indirecekmişim gibi bir pozisyon alıyorum... Neden geri kaçtın?"

"Senin aldatacağını biliyorum da ondan! Soldan geniş bir hamle yapabilirsin ya da kenara savuşturup vurabilirsin. Ama ben geri çekilip tek ayak üzerinde dönerim ve ardından karşı hücuma geçerim!"

"Gerçekten mi? Ya ben böyle yaparsam?"

"Ayy! Hani acele etmeyecektik? Hatam ne? Söyle, Coën!"

"Hatan yok. Senden uzun ve güçlüyüm, hepsi bu."

"Ama adil değil bu!"

"Adil dövüş diye bir şey yoktur zaten. Çarpışırken karşına çıkan her olanaktan her şekilde yararlanırsın. Geri çekilmenle güç toplamam ve darbemi kuvvetlendirmem için bana olanak tanıdın. Geri çekilmek yerine tek ayak üzerinde yarım dönüş yapıp kılıcını bana alttan isabet ettirmeyi denemen gerekirdi. Çene altını, yanağı ya da boyunu hedeflemen gerekliydi."

"Sen de buna izin verirdin sanki! Ters yönde bir dönüşle ben siper alamadan kılıcını boynuma soldan saplardın! Senin ne yapacağını nasıl bilebilirim ki?"

"Bileceksin. Üstelik biliyorsun da."

"Yok canım, daha neler!"

"Ciri. Biz burada dövüşüyoruz. Ben senin düşmanınım. Seni yenmeliyim ve bunu istiyorum çünkü ucunda hayatım var. Senden daha uzun ve daha güçlüyüm, bu durumda az önce gördüğün gibi senin savunmalarını etkisiz hale getirecek vuruşlar için fırsat kollayacağım. Tek ayak üstünde dönmüşsün, bana ne! Ben sol elimle saldırıya geçtim bile. Hangisi daha basit: Koltuk altından mı yoksa iç koldan vurmak mı? Atardamarını kesersem birkaç saniye içinde ölürsün. Savun kendini!"

"Haaa!"

"Çok iyi. Hızlı ve güzel bir savunma oldu. Eklem egzersizlerinin nasıl işe yaradığını görüyor musun? Şimdi çok dikkatli ol; birçok kılıç ustası durağan savunma yaparak hata yapar. Bir saniye için duraksadıkları sırada gafil avlanıp darbeyi yerler. Bak, böyle!"

"Haaa!"

"Güzel! Ama geriye atla, derhal geriye atla ve tek ayak üzerinde dön! Sol elimde bir hançer olabilir! İyi! Çok iyi! Ya şimdi, Ciri? Ben şimdi ne yapacağım?"

"Ben nereden bileyim?"

"Ayaklarımı izle! Vücut ağırlığını nereye verdim? Böyle bir duruşun içindeyken ne yapabilirim?"

"Her şey!"

"O halde hareket et, hareket et, beni kendimi açmaya zorla! Savun kendini! Güzel! Kılıcıma bakma, kılıcımla seni yanıltabilirim! Savun kendini! Güzel! Şimdi bir kez daha! Güzel! Ve yeniden!"

"Ayyy!"

"Olmadı."

"Uff... Nerede yanlış yaptım?"

"Yapmadın. Senden hızlıyım, hepsi bu. Zırhını çıkar. Biraz oturup dinlenelim. Yorgun olmalısın, öğleye kadar *İç*'de koşturup durdun."

"Yorgun değilim. Acıktım."

"Lanet olsun, ben de. Bugün sıra Lambert'ta, o da makarnadan başka bir şey pişiremez. Bari onu iyi yapabilseydi..."

"Coën?"

"Evet?"

"Hâlâ yeteri kadar hızlanamadım..."

"Çok hızlısın."

"Bir gün senin kadar hızlı olabilecek miyim?"

"Pek sanmam."

"Hmmm... Neyse. Peki sen... Bu dünyada kılıçla en iyi dövüşen kişi kimdir?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Böyle biriyle tanışmadın mı hiç?"

"Öyle biri olduğunu sanan çok kişi tanıdım."

"Hah! Kimdi onlar? Adları neydi? Becerileri nasıldı?"

"Ağır ol, kızım, ağır ol. Bu soruların yanıtını bilmiyorum. Önemli mi bu kadar?"

"Önemli olmaz mı? Bu dövüşçülerin kimler olduğunu öğrenmek istiyorum. Ve de nerede olduklarını."

"Nerede olduklarını biliyorum."

"Hah! Neredeler peki?"

"Mezarlıklarda."

"Dikkatli ol, Ciri. Üçüncü sarkacı takıyoruz, iki tanesiyle başa çıkıyorsun zaten. Adımlarını ikisi için yaptığın gibi atacaksın, değiştirmeyeceksin ama artık kaçınacak bir tane daha var. Hazır mısın?"

"Evet."

"Dikkatini topla. Rahatla. Soluk al, soluk ver. Hamle!"

"Uff! Ayy! Lanet olsun!"

"Sövme lütfen. Çok mu canını yaktı?"

"Hayır, sıyırıp geçti yalnızca... Nerede hata yaptım?"

"Aşırı düzenli bir ritimde yürüdün, ikinci dönüşün çok hızlıydı, çalımı çok açıktan aldın. Sonuç olarak kendini doğrudan sarkacın altında buldun."

"Of, Geralt, sakınmak ya da dönmek için yer yok! Sarkaçlar birbirlerine çok yakın!"

"İnan bana, bir sürü yer var. Ama sarkaçlar arası mesafeler seni aritmik hareketlere zorlayacak şekilde belirlendi. Bu bir dövüş, Ciri, bale değil. Dövüşürken ritmik hareketler yapamazsın. Hareketlerinle düşmanının dikkatini dağıtmalı, onu şaşırtmalı ve tepkilerini altüst etmelisin. Bir sonraki denemeye hazır mısın?"

"Evet. Lanet olası kalasları harekete geçir hadi."

"Sövme. Rahatla. Hamle!"

"Ha! Ha! Bu nasıldı? Nasıldı Geralt? Bu defa sıyırıp geçmedi bak!"

"Ama iki çuvala kılıcınla dokunmadın bile. Yineliyorum, bu bir dövüş, bale değil, akrobasi de değil... Sen ne mırıldanıyorsun orada öyle?"

"Hiçbir şey."

"Rahatla. Bileğindeki bandajı düzelt. Kılıcın kabzasını tutan elini sıkma öyle; yoksa hem dikkatin dağılır hem de dengen bozulur. Sakin soluk al. Hazır mısın?"

"Evet."

"Hadi!"

"Uffff! Geralt, bu... Olmuyor! Çalım ve ayak değiştirme için yerim yetersiz. Eğer iki ayağımı yere basarak kılıcımı indirsem, çalımsız..."

"Kılıcını çalımsız indirdiğinde ne olduğunu gördüm. Canın acıyor mu?"

"Hayır. Pek değil."

"Gel yanıma otur, dinlen."

"Yorgun değilim, Geralt. On yıl bile dinlensem o üçüncü sarkacı aşamam ben. Daha fazla hızlanamıyorum."

"Gerekmez zaten. Yeterince hızlısın."

"Nasıl yapacağımı söyler misin? Yarım dönüşü, çalımı ve vuruşu bir arada mı yapacağım?"

"Bu çok basit. Beni dinlememişsin. Sana başlamadan önce söylemiştim: Fazladan bir savunma hareketi daha gerekiyor. Bir savunma daha. Buna yarım dönüş eklemen gereksiz. İkinci kez her şeyi iyi yaptın ve bütün sarkaçları aştın."

"Ama çuvalı isabet ettiremedim, çünkü... Geralt, yarım dönüş olmadan vuramam ben, çünkü takılırım, hızım..."

"Hızın yetmez. Bu doğru. O halde hız ve enerji kazan. Ama bunu yarım dönüşle ve ayak değiştirerek yapma, çünkü buna zaman yetmez. Kılıcını sarkaca doğru indir."

"Sarkaca doğru mu? Ama benim işim çuvalları vurmak!"

"Bu bir dövüş, Ciri. Çuvallar, rakibinin hassas noktalarını temsil ediyor, bunları isabet ettirmelisin. Rakibinin silahları yerine geçen sarkaçlardan kaçacaksın, eğilip siper alacaksın. Sarkaçlardan biri sana değerse yaralandın demektir. Gerçek bir dövüşte muhtemelen ayağa kalkamazsın artık. Sarkaç sana temas etmemeli. Ama sen sarkaca darbe indirebilirsin... yüzün niye düştü öyle?"

"Ben... sarkacı kılıcımla savuşturmayı başaramam. Gücüm yetmez... Hiçbir zaman da yetmeyecek! Çünkü ben kızım!"

"Gel yanıma, kızım. Sil o küçük burnunu. Ve beni dikkatle dinle. Bu dünyada hiçbir güç budalası, hiçbir çam yarması ve hiçbir zebella uçanyılanın kuyruğundan, dev akrebin kıskacından ya da bir *griffon*'un pençesinden gelen darbeyi savuşturamaz. Sarkaçlar tam da bu tür silahları temsil ediyor. Onları savuşturmaya hiç kalkma. Sarkacı kılıcınla geriye itemezsin ama ona çarpıp geri itilirsin. Darbe için ihtiyacın olan enerjiyi ondan alırsın. Onu hafifçe ama hızla itmeli, sonra ters yönde yarım bir dönüş yaparken bir saniye bile geçirmeden yine hızlıca bir darbe indirmelisin. Kendini geriye doğru atarken hız kazanırsın. Anlaşıldı mı?"

"Hımm."

"Hız, Ciri, güç değil. Güce ormanda baltasıyla odun parçalayan oduncunun ihtiyacı vardır. Meselenin ne olduğunu anladın mı?"

"Hımm. Sarkaçları harekete geçir."

"Ama önce dinlen."

"Yorgun değilim."

"Nasıl yapılacağını biliyor musun şimdi? Aynı adımlar, bir çalım..."

"Biliyorum."

"Saldır!"

"Haa! Ha! Haaa!" Yakaladım seni! Hakladım seni, *griffon*! Geraaalt! Gördün mü?"

"Bağırma! Soluğun kontrolünde olsun."

"Başardım! Gerçekten başardım! Öv beni, Geralt!"

"Aferin, Ciri, aferin kızım."

Güneydeki tepelerden esen ılık rüzgârların yaladığı karlar, şubat ayı ortalarında eriyip gitmişti.

***

Witcherlar, dünyada olup bitenleri duymak bile istemiyorlardı.

Akşamları koyu renklerin hâkim olduğu, ancak şöminenin alev alev yanan ateşiyle aydınlanan salonda oturup uzun uzun sohbetler ediyorlardı. Triss bu konuşmaları ısrarla ve üzerine basarak siyasete yönlendiriyordu. Witcherların buna tepkisi hiç değişmiyordu. Geralt elini alnına koyup susuyordu. Vesemir başını sallayıp, arada bir "onun zamanında" her şeyin daha iyi, daha doğru, daha ahlaklı ve daha sağlıklı olduğuna dair sözler söylüyordu. Eskel, yüzünde kibar bir ifadeyle konuşulanları dikkatle dinliyor, bolca gülümseyip herkesle gözleriyle iletişim kuruyordu, hatta arada bir de önemsiz bir soru soruyor ya da bir meseleye ilgi gösteriyordu. Coën uluorta esneyip tavana bakıyor, Lambert da konuşulanları küçümsediğini açıkça gösteriyordu.

Hiçbir şeyi duymak istemiyor, kraliçelerin, sihirbazların, hükümdarların ve idarecilerin uykularını kaçıran güçlüklerle, kabinelerin, hanların, hamamların içinde yankılanan sorunlarla ilgilenmiyorlardı. Karların içine gömülmüş sıradağların ardında, sert yatağında buz kütleleri sürükleyen Gwenllech'in karşı kıyı-

sında olup bitenleri yok sayıyorlardı. Onlar için vahşi dağların arasında âdeta kaybolmuş olan Kaer Morhen'den ötesi yoktu.

Bir akşam Triss –belki kale duvarları arasında uğuldayarak esen rüzgârın etkisiyle– oldukça gergin ve huzursuzdu. O akşam herkeste tuhaf bir heyecan vardı ve Geralt dışındaki Witcherların hepsi alışılmadık kadar konuşkandı. Tabii ki herkes tek bir konudan, bahardan söz ediyordu. Yaklaşmakta olan o günler onların yollara düşecekleri mevsimdi. Yolculukların karşılarına çıkaracağı vampirleri, wyvern ejderhaları, kurtadamları ve şahmaranları anlatıyorlardı.

Bu defa Triss esneyip tavana bakmaya başlamıştı. Bu defa –ta ki Eskel ona bir soru yöneltinceye kadar– susan Triss'ti. Tabii beklediği bir soruydu bu.

"Güney ve Jaruga sahili nasıldır peki? Oralara gitmeye değer mi? Meselenin ortasına düşmek istemiyoruz."

"Meseleyle ne kastediyorsun?"

"Şey, hani..." diye kekeledi Eskel. "Sen sürekli yeni bir savaşın çıkacağından söz ediyorsun ya... Sınır bölgelerinde çatışmaların hiç bitmediğini, Nilfgaard'ın işgali altındaki bölgelerde isyanlar olduğunu anlatıyorsun. Nilfgaardlıların Jaruga'yı yine geçebileceklerinin konuşulduğunu söylüyorsun..."

"Aman boş ver," dedi Lambert. "Yüzyıllardan beri birbirlerini vurup şişliyorlar, katlediyorlar. Bunu dert etmeye değmez. Ben kararımı verdim, güneyin iç kısımlarına, Sodden'e, Mahakam'a ve Angren'e kadar ineceğim. Savaş yaşamış bölgelerde canavarların çoğaldığı bilinir. Para en çok böyle yerlerde var."

"Doğru," dedi Coën. "İnsanlar o bölgeleri boşaltırlar, köylerde yalnızca kadınlar kalır, onlar da işin içinden çıkamazlar. Evsiz

ve korunaksız bir sürü çocuk ortalarda gezinip durur. Zahmetsiz av canavarları çeker."

"Bir de baron takımını," diye ekledi Eskel. "Başlarını savaştan kaldıramadıkları için şövalye ve vali efendiler tebaalarını korumaya zaman bulamazlar. Bizi çalıştırmak zorunda kalırlar. Bütün bunlar doğru. Ama Triss'in bize geceler boyunca anlattıklarından çıkan sonuca göre, Nilfgaard'la süren çatışma yerel bir savaş olmaktan öte ciddi bir mesele. Öyle değil mi, Triss?"

"Öyleyse bile," dedi sihirbaz kadın iğneleyici bir edayla, "işinize gelmez mi bu? Ciddi ve kanlı bir savaş, boşaltılmış daha çok köy, daha çok dul kadın, hatta sayısız yetim çocuk demektir..."

"Alaycı tavrına anlam veremiyorum." Geralt elini alnından çekti. "Gerçekten anlayamıyorum, Triss."

"Ben de, çocuğum." Vesemir başını kaldırdı. "Mesele nedir? Dullar ve yetimler mi? Lambert ve Coën bütün gençler gibi rahatça konuşuyorlar ama burada mesele sözcükler değil. Ne de olsa..."

"...bu çocukları koruyorsunuz," diye öfkeyle sözünü kesti Triss. "Evet, biliyorum. Yılda iki ya da üç kişi öldüren kurtadamlardan koruyorsunuz. Oysa Nilfgaardlılar bir baskın yaptıklarında bir saat içinde tüm köyü ateşe verip herkesi öldürebiliyor. Evet, yetimleri koruyorsunuz. Bense yetim sayısının azalması için çabalıyorum. Ben sonuçlara değil, nedenlere karşı savaş veriyorum. Bu yüzden Fercart ve Keira Metz'le birlikte Temerya Kralı Foltest'in konseyinde yer alıyorum. Savaşı nasıl önleyebileceğimizi ama önüne geçilemezse kendimizi nasıl savunacağımızı tartışıyoruz. Çünkü savaş, akbaba gibi tepemizde bekliyor, üstelik hiç ara vermeden. Bunlar sizin için bir macera. Benim içinse hayat memat meselesi.

Bu mücadelenin içindeyim ben, bu yüzden sizin ilgisizliğiniz ve kayıtsızlığınız canımı acıtıyor."

Geralt oturduğu yerde doğrulup, sihirbaza baktı. "Bizler Witcher'ız, Triss. Sen bunu anlayamıyor musun?"

"Bunda anlayamayacak ne var?" Sihirbaz kadın kumral saçlarını sağa sola savurdu. "Her şey açık ve net. Sizler çevrenizdeki dünyaya karşı belli bir duruşu benimsemişsiniz. Bu dünyanın harap olması da bu duruşa dâhil. Ama benimkine değil. İşte aramızdaki fark bu."

"Tek farkımızın bu olduğundan emin değilim."

"Dünya harap oluyor," diye yineledi Triss. "Ya hiçbir şey yapmadan buna seyirci kalacaksın ya da bunu engellemeye çalışacaksın."

"Nasıl?" Geralt'ın dudaklarında alaycı bir gülüş vardı şimdi. "Duygularla mı?"

Triss yanıt vermedi, yüzünü, şöminede çatırdayarak yanan ateşe döndü.

"Dünya harap oluyor," diye yineledi Coën ve sözüm ona düşünceli bir ifade takınarak başını salladı. "Bu cümleyi öyle sık duydum ki!"

"Ben de." Lambert yüzünü buruşturdu. "Hiç şaşmıyorum çünkü son zamanların en gözde deyişi oldu bu. Saltanat sürmek için hiç değilse bir nebzecik akla ihtiyaç olduğu ortaya çıktığında krallar böyle konuşurlar. İhtirasları ve aptallıkları onları iflasa sürüklediğinde tacirler böyle konuşurlar. Siyaset üzerindeki etkinliklerini ya da gelir kaynaklarını yitirmeye başladıklarında sihirbazlar böyle konuşurlar. Kendisine bunlar anlatılan kişi

hemen arkasından bir öneri beklemelidir. O halde girizgâhı kısa tut, Triss ve bize öneride bulun."

"Laf dalaşını oldum olası sevmemişimdir," dedi sihirbaz kadın Lambert'a buz gibi bakarak. "Ayrıca kulağa hoş gelen ancak amacı karşımdakini aşağılamak olan manevralardan da hoşlanmam. Derdimin ne olduğunu hepiniz çok iyi biliyorsunuz. Başınızı kuma gömmek istiyorsanız bu sizin sorununuz. Ama sana çok şaşırdım, Geralt."

"Triss." Ak saçlı Witcher gözlerini yeniden sihirbaza dikti. "Benden ne bekliyorsun? Harap olan dünyayı kurtarmak için verilen mücadelede etkin varlık gösterimemi mi? Orduya katılıp Nilfgaard'ın önünü mü keseyim? Sodden'de yeniden savaş çıkarsa tepede seninle omuz omuza özgürlük adına mı savaşayım?"

"Gurur duyardım," dedi Triss sesini alçaltarak, sonra başını eğdi. "Senin yanında savaşmaktan gurur ve mutluluk duyardım."

"İnanırım. Ancak ben bunu yapabilecek kadar asil biri değilim. Ayrıca yeterince yürekli de değilim. Askerlik ve kahramanlık bana göre değil. Acı çekme, sakat kalma ya da ölüm korkusu tek nedenler değil. Bir askeri korkmamaya zorlayamazsın ancak onu korkusunu yenmeye yardımcı olacak bir motivasyon verebilirsin. Gelgelelim ben böyle bir motivasyona sahip değilim. Sahip de olamam zaten. Ben Witcher'ım. Yapay olarak yaratılmış bir mutant. Para karşılığında canavar öldürürüm. Anne babaları bedelini öderlerse çocukları korurum. Parasını Nilfgaardlı anne babalar öderlerse Nilfgaardlı çocukları da korurum. Dünya harap olsa bile –ki bunu hiç sanmıyorum– bir canavar beni öldürünceye kadar bu dünyanın harabeleri üzerinde canavar öldürmeyi sürdürürüm. Bu benim yazgım, motivasyonum, yaşamım ve dünya

karşısındaki duruşum. Ben seçmedim böyle olmayı. Benim yerime başkaları yaptı bu seçimi."

"İçin bezmiş senin," dedi Triss ve saçının bir tutamını sinirle çekiştirdi. "Ya da bezmiş gibi yapıyorsun. Ama seni tanıdığımı unutuyorsun. Benim karşımda duygusuz, fütursuz ve kendi iradesi olmayan mutantı oynamaya kalkma. Ama bezginliğinin nedenlerini tahmin edebilirim ve anlayabilirim. Ciri'nin kehaneti, öyle değil mi?"

"Hayır, *değil*," dedi Geralt buz gibi sesle. "Beni o kadar da iyi tanımadığını görüyorum. Ölümden herkes gibi korkarım ama bu düşünceye çoktandır alıştım, hayallere kaptırmıyorum kendimi. Bu, kaderle çekişmek değil Triss, sıradan ve soğukkanlı bir hesap. İstatistik. Bugüne kadar yatağında vasiyetini yazdırırken yaşlılığa bağlı nedenlerden ölen bir Witcher olmamıştır. Bir tek bile. Ciri beni ne hazırlıksız yakaladı ne de ürküttü. Bir *griffon*, *lamya* ya da *mantikora* tarafından parçalanıp leş kokan bir çukurda öleceğimi biliyorum. Ama savaşta ölmek istemem, bu bana ters çünkü."

"Şaşkınlık içindeyim," dedi Triss sert bir tonda. "Bu şekilde konuşman, motivasyonunun olmamasını, ilgisizliğini ve uzak duruşunu ifade tarzın beni şaşkına çevirdi. Sen Sodden'de, Angren'de ve Nehir Bölgesi'nde bulundun. Ciri'nin çektiklerini, Kraliçe Calanthe'nin ve oradaki on bini aşkın kişinin başlarına gelenleri biliyorsun. Ciri'nin cehennem azabı yaşadığını, geceleri uzun süre neden çığlık attığını biliyorsun. Ben de biliyorum çünkü ben de orada bulundum. Ben de acı çekmekten ve ölümden korkarım, üstelik şimdilerde eskisinden daha çok korkuyorum, çünkü bunun için nedenlerim var. Motivasyona gelince, eskiden benimkinin seninkinden yüksek olmadığını düşünürdüm. Sodden'in,

Brugge'nin, Cintra'nın ya da başka krallıkların kaderleri benim gibi bir büyücüyü neden ilgilendirsindi ki? Yetenekleri sınırlı hükümdarların yaşadıkları sorunlardan bana neydi? Tacirlerin ve baronların ilgi alanları umurumda mıydı? Ben bir sihirbazdım, bu benim savaşım değil, dünyanın enkazı üzerinde Nilfgaardlılar için iksir hazırlamam, diyebilirdim. Ama ben ne yaptım? Tepeye çıkıp Vilgefortz'la, Artaud Terranova'yla, Fercart'la, Enid Findabair'le, Philippa Eilhart'la ve senin Yennefer'le omuz omuza verdim. Artık hayatta olmayan Mercan'la, Yoël'le ve Vanielle'yle de dayanıştım... Öyle bir an geldi ki bir tanesi hariç bütün büyülü sözleri korkudan unuttum ve aklımda kalan o bir tanesi sayesinde kendimi o korkunç yerden evime, Maribor'daki küçük kuleme ışınlayabilirdim. Öyle bir an geldi ki duyduğum dehşetten kusmaya başladım, Mercan ve Yennefer beni boynumdan ve saçlarımdan tuttular..."

"Sus artık. Lütfen sus."

"Hayır, Geralt. Susmayacağım. Çünkü o tepede olup bitenleri öğrenmek istiyorsun. O halde dinle: Şimşekler çaktı, alevler yükseldi, ateşli oklar ve patlayan alevli toplar havada uçtu, kıyametler koptu ve kendimi ansızın yerde, bir yığın kömürleşmiş, dumanları tüten bir paçavra yığınının üzerinde buldum. Bu paçavra yığınının Yoël, yanındaki o ürpertici çığlıklar atan, kolları ve bacakları kalmamış gövdenin Mercan olduğunu ansızın kavradım. İçinde yattığım kan gölünün Mercan'ın kanı olduğunu sandım. Ama benim kanımdı. Sonra bana ne yaptıklarını görünce, dayak yemiş, canı yanmış bir köpek, bir çocuk gibi uluyarak hüngür hüngür ağlamaya başladım... Bırakın beni! Korkmayın ağlamayacağım! Maribor'daki o küçük kulede yaşayan o küçük kız değilim artık.

Lanet olsun, Triss Merigold'um ben, Sodden'de şehit olan on dördüncü. Tepedeki sütunların altında on dört mezar ama on üç ceset var. Böyle bir yanılgıya nasıl düşebildiklerine şaşırdın mı? Tahmin edemiyor musun? Cesetlerin çoğu tanınmayacak haldeydi, kimse kimlik tespiti yapmadı. Canlıları bile saymak güçtü. Beni yakından tanıyanlar arasından yalnızca Yennefer hayatta kalmıştı ama o da gözlerini kaybetmişti. Diğerleri beni pek bilmezlerdi, yalnızca güzel saçlarımdan tanırlardı. Ama saçlarım da kalmamıştı lanet olsun!"

Geralt Triss'e sarıldı. Sihirbaz onu itmeye yeltenmedi artık.

"Bize en külfetli sihirleri yapmaktan kaçınmadılar," diye alçak sesle devam etti Triss. "Bolca büyü, iksir, muska ve sihirli eşya kullandılar. Tepenin sakat kalmış kahramanları için yok yoktu. Bizi tedavi ettiler, dikip biçtiler, eski görüntümüzü, saçlarımızı ve görme yeteneğimizi geri kazandırdılar. Görülebilir neredeyse hiçbir iz kalmadı. Ancak ben bir daha asla derin dekolteli bir elbise giyemem, Geralt. Asla giyemem."

Witcherlar seslerini çıkarmadılar. Usulca salona dalıp eşikte bekleyen Ciri de omuzlarını büzmüş ve kollarını göğsünde kavuşturmuş halde susuyordu.

"İşte bu yüzden," dedi sihirbaz kadın bir süre sonra, "bana motivasyondan söz etme. Bizler tepeye dizilmeden önce konsey bize, 'Böyle olmak zorunda,' dedi. Kimin savaşıydı bu? Biz orada neyi savunduk? Toprağı mı? Sınırları mı? İnsanları ve kulübelerini mi? Kralların çıkarlarını mı? Sihirbazların güçlerini ve gelirlerini mi? Karmaşaya karşı düzeni mi? Bilmiyorum. Ama savunduk çünkü öyle olması gerekiyordu. Eğer gerekirse tepeye

yeniden çıkarım. Çünkü eğer bunu yapmayacak olursam, vaktiyle yaptığımın gereksiz ve boşuna olduğu söylenir."

"Ben de yanında olacağım!" diye bağırdı Ciri tiz sesiyle. "Göreceksin! O Nilfgaardlılar büyükanneme yaptıklarının bedelini ödeyecekler, yaptıkları her şeyin hesabını verecekler... Ben unutmadım!"

"Kes sesini," diye söylendi Lambert. "Büyükler konuşurken araya girme."

"Hadi canım!" Küçük kız ayağını öfkeyle yere vurdu ve gözlerinden yeşil alevler çıktı. "Kılıçla dövüşmeyi neden öğrendiğimi sanıyorsunuz? Onu öldüreceğim, miğferinde tüyleri olan o Cintralı kara şövalyeyi bana yaptıkları, beni korkuttuğu için öldüreceğim! Onu öldürebilmek için çalışıyorum!"

"İşte bu yüzden çalışmayı bırakacaksın," dedi Geralt. Sesi, Kaer Morhen'in surlarından daha soğuktu. "Kılıcın ne olduğunu, bir Witcher'ın elinde ne işe yaradığını öğreninceye kadar eline bile almayacaksın. Sen, öldürmek ve öldürülmek için çalışmıyorsun. Korku ve kin yüzünden adam öldürmek için değil, yaşam kurtarmak için öğreniyorsun kılıç kullanmayı. Kendinin ve başkalarının yaşamını."

Küçük kız dudağını ısırdı. Heyecan ve öfkeyle titriyordu.

"Anladın mı?"

Ciri ani bir hareketle başını kaldırdı. "Hayır."

"O halde asla anlamayacaksın. Çık dışarı."

"Geralt, ben..."

"Çık."

Ciri olduğu yerde döndü, bir an durdu, sanki bir şey, olmayacak bir şey bekliyor ve karar veremiyor gibiydi. Sonra hızla merdivenleri çıktı. Kapının çarpıldığını hepsi duydular.

"Pek sertti, Kurt," dedi Vesemir. "Aşırı sert. Hem bunu Triss'in yanında yapmamalıydın. Duygusal bağları..."

"Bana duygulardan söz etme. Duygu lakırdısından bıktım!"

"Ama neden?" Sihirbaz kadın yüzünde alaylı bir ifadeyle soğuk soğuk sırıtıyordu. "Neden Geralt? Ciri normal biri. Normal hissediyor, duyguları normal özümsüyor, gerçekte oldukları gibi algılıyor. Tabii bunu anlamadığın için şaşırıyorsun. Bu durum seni şaşırtıyor ve kızdırıyor. Birinin normal bir sevgi besleyebilmesine, normal korku, normal acı ve keder, normal sevinç ve yas duyabilmesine öfkeleniyorsun. Soğukluğu, mesafeyi ve kayıtsızlığı normal bulmaması seni geriyor. Evet, Geralt bunlara kızıyorsun, hem de öyle kızıyorsun ki Kaer Morhen'in mahzenlerini, laboratuvarını, mutant zehirleriyle dolu tozlu şişelerini düşünmeye başlıyorsun..."

"Triss!" diye bağırdı Vesemir, bakışlarını Geralt'ın ansızın bembeyaz olmuş yüzüne çevirerek. Gelgelelim sihirbaz kadın sözünün kesilmesine izin vermiyor, daha hızlı, daha yüksek perdeden konuşuyordu.

"Kimi kandırmak istiyorsun, Geralt? Beni mi? Kızı mı? Yoksa kendini mi? Belki de senden başka herkesin bildiği gerçeği bünyene yaklaştırmak istemiyorsun? İçindeki duyguları ve insani kıpırdanmaları öldürenin iksirler ve otlar olmadığı gerçeğini kabul etmek istemiyorsun belki de? *Sen* kendin öldürdün onları! Bizzat kendin! Ama o küçücük çocuğunkileri de öldürmeye sakın ola ki kalkışma!"

"Sus!" diye bağırdı Geralt ve oturduğu sandalyeden ayağa fırladı. "Sus, Merigold!"

Arkasını döndü ve teslim olurcasına kollarını indirdi.

"Kusura bakma," dedi sonra alçak sesle. "Beni bağışla, Triss."

Hızlı adımlarla merdivene yöneldi. Ama sihirbaz kadın yerinden fırladı, yıldırım hızıyla Geralt'a yetişti ve ona sarıldı.

"Tek başına gitmeyeceksin," diye fısıldadı. "Yalnız kalmana müsaade edemem. Şu an olmaz."

Kızın nereye gittiğini hemen anlamışlardı. O akşam kar hafifçe serpiştirmiş, avluyu incecik ve kusursuz bir beyaz halıyla örtmüştü. Ayak izlerini bunun üzerinde görmüşlerdi.

Ciri, yıkık dökük surların en yüksek noktasında hiç hareket etmeden heykel gibi duruyordu. Kılıcını sağ omzuna kaldırmış, balçağı göz hizasına getirmişti. Sol elinin parmakları kılıcın topuzuna hafifçe dokunuyordu.

Küçük kız onları görünce havaya sıçradı, tek ayak üzerinde döndü, dengeli ve ters pozisyonda hafifçe yere indi.

"Ciri," dedi Witcher. "Lütfen in aşağıya."

Kız onu duymuyor gibiydi. Hareket etmiyor, sanki kılı bile kıpırdamıyordu. Ancak kılıcın yansıttığı ay ışığında yüzünde gümüş bir zincir gibi gözyaşlarının parladığı Triss'in gözünden kaçmadı.

"Kimse kılıcımı elimden alamaz!" diye bağırdı Ciri. "Kimse! Sen bile!"

"İn aşağıya," diye tekrarladı Geralt.

Ciri başını şiddetle iki yana salladı ve bir saniye sonra yine sıçradı. Yerinden oynamış bir taş kızın ayağının altından gıcır-

dayarak kaydı. Ciri kollarını çevirerek dengesini bulmaya çalıştı ama başaramadı.

Witcher öne doğru atladı.

Triss elini havaya kaldırdı, sihir formülü için dudaklarını araladı. Yetişemeyeceğini biliyordu. Geralt'ın da yetişemeyeceğini biliyordu. Olanaksızdı bu.

Ama Geralt yetişti.

Geralt yere savruldu, dizlerinin üzerine, sonra da yan tarafına düştü. Ama Ciri'yi elinden bırakmadı.

Sihirbaz usulca onlara yaklaştı. Kızın fısıldayıp burnunu çektiğini duyabiliyordu. Geralt da fısıldıyordu. Triss sözcükleri anlamasa da anlamlarını çok iyi biliyordu.

Ilık bir rüzgâr surların aralıklarından uğuldamaya başladı. Witcher başını kaldırdı.

"Bahar," dedi usulca.

"Evet," dedi Triss yutkunarak. "Zirvelerde hâlâ kar var ama vadiler... Vadilere bahar geldi bile. Yola koyulalım mı, Geralt? Sen, ben ve Ciri?"

"Evet. Vakit geldi de geçiyor."

Nehrin başlangıç bölgesinde onların kentlerini gördük; içinden çıktıkları sabah sisinden dokunmuşçasına zariftiler. Ve de sanki hemen kaybolacak, suyun yüzeyinde oynaşıp duran rüzgâra karışacak gibi duruyorlardı. Nilüferler kadar beyaz şatoları vardı. Yapraklardan örülmüşe benzeyen küçük kuleler, salkımsöğüt gibi salınan köprüler vardı. Adlandıramadığımız ve tanımlayamadığımız başka şeyler de vardı. Oysa bu yeni, yeniden doğmuş dünyada gözlerimizin algıladığı her şeye adlar ve tanımlar koymuştuk biz. Ansızın, belleğimizin derinlerinden ejderhalar ve griffon*'lar, denizkızları ve periler, silf cinleri ve* dryad*'lar için adlar çıkageldi. Hava kararınca ince boyunlarını suyun içine eğip nehirden su içen beyaz tekboynuzların da adları vardı artık. Her şeye ad koymuştuk. Her şey yakınımızdaydı, tanıdıktı, bizden bir parça olmuştu.*

Onların dışında. Bize çok benzemelerine karşın yabancıydılar, öylesine yabancıydılar ki bu yabancılığa bir ad koymayı uzun süre başaramadık.

Hen Gedymdeith, *Elfler ve İnsanlar*

En iyi elf, ölü elftir.

Mareşal Milan Raupenneck

Bölüm 4

Felaket –bütün felaketlerde ve atmacalarda eskilerden beri gelenek olduğu gibi– gitmek bilmiyor, tepelerinde asılı duruyor ve saldırmak için uygun ânı kolluyordu. Gwenllech ve Buina kıyılarında yer alan birkaç yerleşim merkezinden uzaklaşmalarını, Ard Carraigh'i geçmelerini, balta girmemiş ormanın tek bir insanın olmadığı, uçurumlarla dolu bölgesine dalmalarını bekledi. Ve felaket, hücuma geçen bir atmaca gibi hedefini kaçırmadı. Doğrudan kurbanının tepesine indi ve bu kurban Triss oldu.

Durum başlarda tehlikeli gibi görünmemişti, sıradan bir mide bağırsak bozukluğunu andırıyordu. Geralt ve Ciri aralarında konuşmadan anlaşmışlar, sihirbazın kendini iyi hissetmemesinin üzerinde fazlaca durmamaya karar vermişlerdi, aksi halde yolculukları kesintiye uğrayacaktı. Benzi ölü gibi solmuş ve ter içinde kalmış Triss acıdan iki büklüm halde atın üstünde yola devam etmeye birkaç saat uğraştı. Ama öğleden sonra yol kenarındaki çalılıkların arasında çok zaman kaybettikten sonra atın sırtına çıkmayı başaramadı. Ciri ona yardım etmeye çalıştı ama çabasının sonu kötü bitti: Triss atın yelesini tutamayıp hayvanın sağrısından aşağıya kayıp yere düştü.

Onu taşıyıp yere yatırdılar. Geralt hiç sesini çıkarmadan eyer torbalarını çözdü, içindeki sihirli iksir dolu kutuyu arayıp buldu, açtı ve sövmeye başladı. Şişelerin hepsi birbirinin aynıydı, üzerlerindeki gizemli işaretler ona hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Hangisi, Triss?"

"Hiçbiri," diye inledi sihirbaz ellerini karnına bastırarak. "İçemem... Onların hiçbirini içemem."

"Ne? Neden ki?"

"Aşırı duyarlılığım var..."

"Senin mi? Bir sihirbazın mı?"

"Alerjim var!" Triss öfke ve çaresizlik içinde ağlamaya başladı. "Oldum olası vardı! Bünyem iksir kabul etmiyor! Bunlarla başkalarını iyileştiriyorum, kendimi yalnızca muskalarla iyi edebiliyorum!"

"Muska nerede?"

"Bilmiyorum." Triss dişlerini gıcırdattı. "Kaer Morhen'de kalmış olmalı. Ya da kaybettim..."

"Lanet olsun. Ne yapabiliriz şimdi? Kendine bir sihir yap istersen?"

"Denedim. Şu gördüğün onun sonucu. Sancıdan dikkatimi toplayamıyorum..."

"Ağlama."

"Söylemesi kolay!"

Witcher doğruldu, kendi eyer torbalarını Roach'un sırtından indirip içlerini karıştırmaya başladı. Triss iki büklüm oldu, gelen yeni nöbetle yüzünü iyice buruşturdu.

"Ciri..."

"Ne var, Triss?"

"Sen iyi misin? Alışılmamış bir şeyler hissetmiyorsun, değil mi?"

Küçük kız başını hayır anlamında salladı.

"Belki zehirlenmişimdir? Ne yedim ben? Üçümüz de aynı şeyleri yedik... Geralt! Ellerinizi yıkayın. Ciri'nin ellerini yıkamasını sağla..."

"Kalkma, yat. İç şunu."

"Ne bu?"

"Sıradan bir sakinleştirici. İçinde belki bir zerrecik sihir var, zararı dokunmaz sana. Ama sancılarını hafifletir."

"Geralt, sancılar... sorun değil. Ama ateşim çıkarsa... Dizanteri olabilir. Belki de paratifo."

"Bağışıklığın yok mu?"

Triss yanıt vermedi, başını çevirdi, dudaklarını ısırıp iyice büzüldü. Witcher soru sormaktan vazgeçti.

Triss'i bir süre dinlendirdikten sonra Roach'un sırtına çektiler. Geralt sihirbazın arkasına oturup ona kollarını doladı. Ciri, atını hemen onlarınkinin yanından sürerken hem dizginleri tutuyor hem de Triss'in atını idare ediyordu. Bir mil bile ilerlememişlerdi. Triss kendini eyerin üzerinde tutamayarak, Geralt'ın ellerinden kaydı. Buz kesmiş bedeni zangır zangır titrerken ansızın ateşi yükseldi. Karnındaki ağrı şiddetlendi. Geralt, bu belirtinin Witcher iksirinin içinde eser miktarda bulunan sihirden kaynaklandığını umuyordu. Umuttu onunki. Ama inanmıyordu.

"Aman Tanrım, efendim!" dedi çavuş. "Çok zamansız geldiniz. Daha kötü bir an seçemezdiniz."

Çavuş haklıydı. Geralt ne karşı çıkabilir ne de tartışabilirdi.

Köprünün başındaki sınır karakolunda genelde üç asker, bir seyis, bir gümrük memuru ve en çok birkaç yolcu bulunurken şimdi insan kaynıyordu. Witcher, Kaedwen renklerini taşıyan hafif silahlarla donatılmış en az otuz ve kazıklı setin dibine uzanmış kalkanlı ellinin üzerinde adam saydı. Adamların çoğu, "Bulabildiğin her yerde uyu, uyandırılır uyandırılmaz da ayağa fırla," diyen eski asker ilkesine uyarak ateşin başında yatıyordu. Ardına kadar açık duran büyük kapının arkasında bir kalabalık vardı – sınır karakolunun içi de insan ve at doluydu. Eğilmiş gözetleme kulesinde iki asker vurmaya hazır tatar yaylarıyla nöbet tutmaktaydı. Yürünmekten aşınmış, nal izleriyle kaplı köprünün üzerinde altı çiftçi arabası ve tacirlere ait iki mal arabası duruyordu. Parmaklıkların ardında ise koşumları çözülmüş onun üzerinde öküz, sıkıntıdan başlarını tezekle kaplı bataklığa doğru eğmişlerdi.

"Bu karakola bir saldırı oldu. Dün gece," dedi çavuş soru sorulmadan. "Son anda yetişebildik, yoksa küllerden başka bir şey bulamazdınız burada."

"Saldırganlar kimdi? Haydut mu? Yağmacı mı?"

Asker başını iki yana salladı, yere tükürdü, Ciri'ye ve eyerin üzerinde iki büklüm olmuş Triss'e baktı.

"Avluya geçin," dedi, "çünkü sihirbaz birazdan attan düşecek. İçeride birkaç yaralımız var, bir fazladan zarar gelmez."

Avludaki kenarları açık çadırda kanlı sargılar içinde birkaç kişi yatmaktaydı. Geralt biraz ötede, kazıklı setle makaralı kuyu arasında hareket etmeyen altı beden fark etti; üzerlerini örten çuval bezinin altından eskimiş kirli çizmeleri gözüküyordu.

"Sihirbaz kadını yaralıların yanına yatırın." Asker yanları açık çadırı gösteriyordu. "Ah, Witcher, sihirbazın hasta olması çok yazık. Birkaçımız dövüşürken yaralandık, sihir desteği alabilsek iyi olurdu. Birinin içine saplanmış oku çekip çıkardık ama ucu bağırsaklarında takılı kaldı, çocuk sabaha kadar ruhunu teslim eder, bundan emin olun... Onu kurtarabilecek sihirbazın kendisi hasta, bedeni ateşler içinde sarsılıyor ve bizden yardım bekliyor. Çok zamansız. Dediğim gibi çok zamansız..."

Asker, Witcher'ın üstleri örtülü bedenlerden gözünü ayıramadığını görünce sustu.

"İkisi buradaki nöbetçilerden, ikisi bizden, ikisi de... onlardan," dedi ve sertleşmiş bezin ucunu kaldırdı. "İsterseniz bakın."

"Ciri, çekil."

"Ben de görmek istiyorum!" Kız, Geralt'ın arkasından öne doğru eğildi, ağzı açık halde cesetlere baktı.

"Lütfen git. Triss'le ilgilen."

Ciri burnundan soludu, hiç istemese de denileni yaptı. Geralt yaklaştı.

"Elf bunlar," dedi şaşkınlığını gizlemeden.

"Elf," dedi asker. "Scioa'tael."

"Kim?"

"Scioa'tael," diye yineledi asker. "Orman çeteleri."

"Tuhaf bir tanımlama. Yani yanılmıyorsam, 'Sincaplar' değil mi?"

"Evet. Aynen öyle. Elf dilinde kendilerine böyle derler. Kimilerine göre, berelerinde ve keplerinde bazen sincap kuyruğu taşıdıkları için böyle tanımlanırlarmış. Kimilerine göre de ormanda

yaşadıkları ve yemişle beslendikleri içinmiş. Bunlar başımıza sürekli dert açar."

Geralt başını iki yana salladı. Asker bezi yeniden cesetlerin üzerine serdi, ellerini ceketine sildi.

"Gelin," dedi. "Burada durmanın âlemi yok, sizi komutana götüreyim. Hastayla bizim orman idarecisi ilgilenecek, yapabilirse tabii. Yara yakmayı, dikmeyi, kemikleri yerine oturtmayı bilir, belki ilaç karışımı da hazırlar kim bilir; kafalı bir çocuktur, dağlıdır. Gelin, Efendi Witcher."

Gümrük memurunun duman altı olmuş loş kulübesinde yüksek perdeden hararetli konuşmalar yapılıyordu. Zincir zırhının üzerine sarı bir pelerin atmış olan kısa saçlı bir şövalye, iki tacire ve bir kâhyaya bağırıyor, başı sargılı gümrük memuru ise hüzünlü ve aldırmaz bir ifadeyle onları izliyordu.

"Hayır dedim!" Şövalye, ayakları sallanan masaya yumruğunu indirip göğsündeki zincir yakasını düzeltmek için ayağa kalktı. "Atlılar dönmediği sürece buradan adımınızı bile atmayacaksınız! Yollara dökülmeyeceksiniz!"

"İki gün içinde Daevon'da olmam gerekiyor!" dedi kâhya ve elindeki üzerine bir işaret dağlanmış olan çentikli çubuğu şövalyenin burnuna sokar gibi uzattı. "Bir konvoya refakat ediyorum! Geç kalırsam saray hazinedarı kafamı koparır! Bölgeden sorumlu yüzbaşıya şikâyette bulunacağım!"

"Bulun, kime şikâyette bulunursan bulun," diye alay etti şövalye. "Ama pantolonunun içine bolca saman doldurmanı öğütlerim, çünkü yüzbaşının tekmesi serttir. Ama şimdilik burada emirleri *ben* veririm, çünkü yüzbaşı uzaklarda ve senin saray

hazinedarını ben takmam. Bak hele! Kimi getiriyorsun, çavuş? Bir tacir daha mı?"

"Hayır," dedi çavuş çekinerek. "Kendisi Witcher'dır. Adı, Rivyalı Geralt."

Şövalyenin ağzını yayarak gülümsemesini, yaklaşıp elini uzatmasını Geralt şaşkınlıkla karşıladı.

"Rivyalı Geralt," diye tekrarladı şövalye hâlâ gülümseyerek. "Adınızı duydum, hem de herhangi birinden değil. Sizi buralara hangi rüzgâr attı?"

Geralt gelme nedenini açıklayınca şövalye gülümsemeyi bıraktı. "Zamanlamanız yanlış olmuş. Koşullar malum. Bizim buralarda savaş hüküm sürüyor, Efendi Witcher. Ormanlarımızın içinde Scioa'tael çetesi dolanıyor, daha dün onlarla çarpıştık. Ben burada takviye bekliyorum, ardından sürek avına başlayacağız."

"Elflerle mi savaşıyorsunuz?"

"Sadece elfler değil. Ne o, Witcher, Sincaplar'ı duymadınız mı?"

"Hayır. Duymadım."

"Son iki yıldır neredeydiniz? Denizin karşı kıyısında mı? Çünkü Kaedwen'de, bizim buralarda Scioa'tael epeyce konuşuldu, hem de enine boyuna. Nilfgaard'la savaş başlar başlamaz ilk çeteler ortaya çıktı. Lanet olası insan olmayanlar bizim sorunlarımızdan yararlandı. Bizler güneyde savaşırken onlar bizi sırtımızdan vurup gerilla savaşına başladılar. Nilfgaard'ın bizi paramparça edeceği hesabını yaptıkları için insan hâkimiyetinin sonunun geldiğini, eski koşulların geri döneceğini çığırmaya başladılar. İnsanlar denize dökülsün! Katliam yaparken, yakarken, soyarken böyle bağırıyorlar!"

"Bu sizin suçunuz ve şimdi de sizin sorununuz," dedi kâhya bezgin bir ifadeyle ve makamının sembolünü taşıyan çentikli çubuğu bacağına vurdu. "Siz yüce ve soylu beylerin suçu bu. İnsan olmayanları ezdiniz, yaşatmadınız, şimdi gördünüz işte. Biz burada her zaman konvoylara refakat ettik, kimse kılımıza dokunmadı. Orduya ihtiyacımız yok bizim."

O âna kadar konuşmadan bankta oturan tacirlerden biri, "Doğruya doğru," dedi. "Sincaplar yolları güvensiz hale getiren haydutlardan daha tehlikeli değiller. Elfler önce kimlerden hesap sordular? Bu haydutlardan işte!"

"Boynuma ok saplayanın haydut mu yoksa elf mi olduğundan bana ne?" dedi başı sargılı gümrük memuru ansızın. "Başımın üzerindeki çatıyı kim yakarsa yaksın yanar, fitili kimin elinde tuttuğunun ne önemi var? Sayın Tacir, Scioa'tael'in haydutlardan daha tehlikeli olmadıklarını mı söylüyorsunuz? Yalan bu. Haydutların derdi ganimet, elflerinki ise insan kanı. Altın sikke herkeste bulunmaz ama herkesin damarlarında kan vardır. Bunun ulu beylerin sorunu olduğunu mu söylüyorsunuz? Bu, daha da büyük bir yalan. İşbaşındayken vurup öldürdükleri oduncular, Buchdorf'ta koyun gibi kestikleri kömür işçileri, yakıp yıktıkları köylerdeki çiftçiler – bu insanlar insan olmayanlara karşı nasıl bir günah işledi ki? Bir arada yaşayıp çalıştılar, birbirlerine komşuydular ve ansızın sırtlarına oklar yağdı. Ya ben? Yaşamım boyunca tek bir insan olmayana zarar vermedim ama bakın, alnımı cüce palasıyla yardılar. O yerden yere vurduğunuz askerler olmasaydı şimdi bir avuç toprağın altında yatıyor olurdum..."

"Kesinlikle!" Sarı pelerinli şövalye yumruğunu yeniden masaya indirdi. "Sizin ifadenize göre ezilen ve dediğinize göre bizim

yaşatmadığımız elflerden sizin berbat canınızı koruyoruz, Sayın Kâhya. Ama ben size başka bir şey söyleyeyim: Biz dizginleri onların ellerine çok bıraktık, onlara çok göz yumduk, eşitmişler, insanmışlar gibi davrandık ama onlar bizi şimdi sırtımızdan vurdu. Böyle davranmaları için Nilfgaard'ın onlara bir şeyler ödediğine başım üzerine bahse girerim. Onlar da dağlardaki vahşi elflere silah sağlıyorlar. Ama gerçek desteği sürekli aramızda yaşayanlardan; elflerden, yarı elflerden, cücelerden, *gnom*'lardan ve buçukluklardan görüyorlar. Onlar onlara barınak sağlıyor, gönüllüler veriyor, karınlarını doyuruyor."

"Hepsi değil," dedi bir başka tacir. İnce yüzlü, zayıf bir adamdı, taşıdığı kibar ifadeyle esnafa benzemiyordu. "İnsan olmayanların çoğu Sincaplar'a karşıdır, Sayın Şövalye, onlara bulaşmak istemezler. Çoğunluğu merttir ve bu mertliğin bedelini ağır öderler. Ban Ard Kontu'nu anımsayın. Bir yarı elfti ve herkesi barışa ve birlikte çalışmaya çağırırdı. Bir kiralık katilin fırlattığı okla öldü."

"O oku kendine mert süsü veren bir buçukluk ya da cüce fırlatmıştır mutlaka," diye alay etti şövalye. "Bence onların hiçbiri mert falan değil. Onların hepsi... Hey! Sen kimsin bakalım?"

Geralt döndü. Hemen arkasında Ciri duruyor, zümrüt yeşili iri gözlerini herkesin üzerinde gezdiriyordu. Çıt çıkarmadan ilerleme konusunda gerçekten büyük ilerleme kaydetmişti.

"O benimle birlikte," dedi Geralt.

"Hımm... " Şövalye, Ciri'yi süzdü, sonra kibar yüzlü tacire döndü. Anlaşılan onu en ciddi muhatap olarak görmüştü. "Yani bana mert insan olmayanları anlatmayın, bayım. Onlar topyekûn bizim düşmanlarımız; binbir çabayla öyle değillermiş gibi gö-

rünseler de sonuç değişmez. Buçukluklar, cüceler ve *gnom*'lar yüzyıllardır aramızda yaşıyor, insan bu durumda belli bir uyum sağlandığını düşünmek istiyor. Ama onların silahlara davranıp soluğu ormanlarda almaları için elflerin başlarını kaldırmaları yeterli. İnanın bana, elflere, *dryad*'lara, onların balta girmemiş ormanlarına göz yummak hataydı. Bütün bunlar onlara yetmedi, şimdi de kalkmış, 'Burası bizim dünyamız, defolun sığıntılar,' diyorlar. Tanrılar adına, kimlerin defolacağını, kimlerden tek bir iz bile kalmayacağını onlara göstereceğiz. Nilfgaardlıların derilerini yüzdük, şimdi sıra çetelerde."

"Ormandaki elfi ele geçirmek kolay iş değildir," dedi Witcher. "Ben olsam dağlardaki *gnom*'ların ve cücelerin de peşine düşmem. Bu birliklerin büyüklüğü nedir?"

"Çetelerin," diye düzeltti şövalye. "Bunlar çete, Efendi Witcher. Yirmi adam kadarlar, bazen sayıları artabiliyor. Bu tür toplu eylemlerine 'komando' adını vermişler. Bu, cüce dilinden bir sözcük. Ama bu yaratıkları ele geçirmenin kolay olmadığı konusunda haklısınız, görüyorum ki meseleye hâkimsiniz. Ormanlarda ve sazlıklarda peşlerine düşmenin bir anlamı olmaz. Tek olasılık, onların destek hatlarını kesmek, tecrit etmek, aç bırakmaktır. Onlara yardımcı olan insan olmayanların boğazına yapışmaktır. Yerleşim alanlarından, köylerden, çiftliklerden gelen..."

"Burada sorun," dedi kibar yüzlü tacir, "onlara yardım eden ve etmeyen insan olmayanları birbirlerinden ayırabilmektir."

"O halde hepsinin boğazına yapışacağız!"

"Haa." Tacir gülümsedi. "Anlıyorum. Bunu daha önce bir yerlerde duymuştum. Boğazlarına yapışıp hepsini maden ocaklarına,

taş ocaklarına, çevreleri çitlerle sarılı kamplara tıkmak. Hepsini. Masumları da. Kadın ve çocukları da. Bunu mu kastediyorsunuz?"

Şövalye başını sert bir hareketle dikti, elini kılıcının sapına attı. "Kesinlikle bunu kastediyorum!" dedi hışımla. "Çocuklara acıyorsunuz, oysa bu dünyada kendiniz de çocuk gibisiniz. Nilfgaard'la sağlanan ateşkes yumurta kabuğu kadar kırılgan, savaş her an yeniden başlayabilir, bugün değilse bile yarın ve savaşta her şey mümkündür. Eğer yenilirsek, neler olabilir sizce? Ben size söyleyeyim: Elf komandoları ormanlardan küme küme çıkar ve o mertler onlara katılırlar. Sizin o mert cücelerinizin, dostunuz olan buçuklukların barıştan, dirlik ve düzenden söz edeceklerine inanıyor musunuz o zaman? Hayır efendim, etmezler. Karınlarımızı deşerler, Nilfgaard onların elleriyle bizden öcünü alır. Ve de vaat ettikleri gibi bizi denize dökerler. Hayır efendim, bu canlılar konusunda artık duraksamanın anlamı yok. Ya onlar ya biz. Üçüncü bir yol yok!"

Kulübenin kapısı gıcırdadı ve üstü başı kan içinde bir asker içeri girdi.

"Rahatsız ettiğim için bağışlayın," dedi boğuk bir sesle. "Hasta kadını hanginiz getirdiniz?"

"Ben," dedi Witcher.

"Beni izleyin lütfen."

Birlikte avluya çıktılar.

"Kadının durumu ağır, efendim," dedi asker Triss'i göstererek. "Karabiber ve güherçile kattığım şnaps içirdim ama yararı olmadı. Pek olmadı..."

Geralt sesini çıkarmadı, çünkü söyleyebileceği bir şey yoktu. Sihirbaz kadının midesinin karabiberli ve güherçileli şnapsı kaldırmadığı, orada kıvranarak yatışından belliydi.

"Bir tür veba olabilir." Asker alnını buruşturdu. "Ya da, dur neydi adı... dizanteri. Kimseye bulaştırmasa bari..."

"O bir sihirbaz," diye itiraz etti Witcher. "Sihirbazlar hastalanmaz..."

"Gerçekten," diye araya girdi peşleri sıra gelmiş olan şövalye, alaycı bir sesle. "Görüyorum ki sizinki çevresine sağlık saçıyor! Beni iyi dinleyin, Efendi Geralt. Bu kadının yardıma ihtiyacı var ve biz bunu sağlayamayız. Ben de anlayabileceğiniz üzere birliklere salgın bir hastalık bulaşmasını göze alamam."

"Anlıyorum. Derhal yola çıkacağım. Başka çarem yok, yönümü Daevon ya da Ard Carraigh'e çevireceğim."

"Fazlaca ilerleyemezsiniz. Süvarilere herkesi durdurmaları için emir verildi. Ayrıca tehlikeli olur. Scioa'tael tam o yöne gittiler."

"Ben başımın çaresine bakarım."

"Hakkınızda duyduklarıma göre," dedi şövalye ağzını eğerek, "başınızın çaresine bakacağınızdan hiç kuşkum yok. Ancak yalnız olmadığınızı unutmayın. Yanınızda ağır hasta bir kadın ve şu sümüklü var..."

Tezek bulaşmış çizmesini bir merdiven basamağında temizlemeye çalışan Ciri başını kaldırdı. Şövalye hafifçe öksürüp gözünü kaçırdı. Geralt gülümser gibi oldu. Ciri, son iki yıl zarfında aslını neredeyse unutmuş, prenseslere özgü tavırlarından ve pozlarından neredeyse tamamen sıyrılmıştı. Ancak canı istediğinde bakışları tıpatıp büyükannesine benziyordu. Öylesine çok benziyordu ki, Kraliçe Calanthe görse torunuyla gurur duyardı.

"Şeyyy, yani..." diye kekelemeye başladı şövalye ve mahcup bir ifadeyle kemerini kurcaladı. "Efendi Geralt, ne yapmanız gerektiğini biliyorum. Nehri geçip güneye doğru ilerleyin. Yoldaki kervana yetişin. Çok geçmeden hava kararacaktır. Kervan gece mutlaka mola verecektir, onlara gün ışımadan ulaşırsınız."

"Neyin nesidir bu kervan?"

"Bilmiyorum." Şövalye omuzlarını silkti. "Ama tacir ya da sıradan bir konvoy olmadıkları kesin. Müthiş bir düzenleri var, arabalar tıpa tıp aynı, üstleri kapalı... Saraya bağlı memurlar mutlaka. Köprüden geçmelerine izin verdim, çünkü anayolu kullanarak güneye, Lixel'deki geçitlere iniyorlar."

"Hımm..." Witcher gözlerini Triss'e çevirip düşündü. "Yolumun üzeri aslında. Yardım ederler mi bana?"

"Belki evet," dedi şövalye soğuk bir sesle. "Belki de hayır. Ama burada yardım bulamayacağınız kesin."

Geralt atıyla yaklaşırken onu ne duymuş ne de görmüşlerdi. Kamp ateşinin çevresinde oturmuş sohbet ediyorlardı. Ateşin cansız sarı ışığı daire biçiminde dizilmiş arabalarının brandalarının arkasına yansımıştı. Geralt dizginleri hafifçe çekip kısrağının yüksek sesle burnundan solumasını sağladı. Kamp kurmuş kervanı uyarmak, şaşırmalarını ve heyecanlı hareketler yapmalarını olabildiğince önlemek istiyordu. Tatar yayı çekme mekanizmalarının ani hareketlerden hoşlanmadığını bilirdi.

Adamlar yerlerinden sıçradılar ve aldıkları uyarıya karşın sert ve heyecanlı hareketler yapmaya başladılar. Geralt hemen fark etmişti, çoğu cüceydi. Bu onu rahatlattı; çünkü cüceler çabuk heyecanlansalar da böyle durumlarda önce sorup sonra tatar yaylarıyla vurmak gibi bir alışkanlığa sahiptiler.

Cücelerden biri boğuk sesiyle, "Kimdir o?" diye sordu ve ateşin yanındaki ağaç gövdesine saplanmış baltasını koparırcasına aldı. "Kim var orada?"

"Bir dost." Witcher atından indi.

"Kimin dostuymuş bakalım," diye homurdandı cüce. "Yaklaş. Ellerini görebileceğimiz şekilde uzat."

Geralt yaklaştı ve ellerini göz nezlesi ya da gece körü olan birinin bile görebileceği şekilde uzattı.

"Biraz daha yaklaş."

Geralt denileni yaptı. Cüce baltayı tutan elini indirip başını biraz yan yatırdı. "Ya gözlerim beni yanıltıyor," dedi, "ya da karşımda Rivyalı Geralt diye çağrılan Witcher duruyor. Ya da Geralt'a inanılmaz derecede benzeyen biri."

Ateş ansızın parladı, sarı ışıklar yayarak karanlıktaki yüzleri ve siluetleri aydınlattı.

"Yarpen Zigrin," dedi Geralt şaşkınlık içinde. "Sen Yarpen Zigrin'den başkası olamazsın! Sakalın da yerinde!"

"Aa!" Cüce elindeki baltayı aksöğüt kamışı gibi çevirip savurdu. Balta havada vızlayarak uçtu ve boğuk bir gürültüyle ağaç kütüğüne saplandı. "Alarm iptal edilmiştir! Gelen, gerçekten bir dost!"

Adamlar gerginliklerinden gözle görülür şekilde kurtuldular, hatta rahatladıklarını gösteren derin soluklarını Geralt duyar gibi oldu. Cüce, Witcher'a doğru yürüyüp elini uzattı. Tokalaşması mengeneyle rahatça yarışabilirdi.

"Hoş geldin, büyücü," dedi. "Her nereden geliyor ve her nereye gidiyorsan, hoş geldin. Çocuklar! Yaklaşın yanıma! Çocuklarımı

anımsıyor musun, Witcher? Bu Yannick Brass, şu Xavier Moran, şunlar da Paulie Dahlberg ve erkek kardeşi Regan."

Geralt hiçbirini anımsamıyordu, ayrıca sakalları, iri yapılarıyla hepsi birbirine benziyordu, kalın ve uzun kapitone ceketlerinin içinde âdeta kare şeklindeydiler, enleri boyları birmiş gibi duruyorlardı.

"Altı kişiydiniz." Geralt kemikli elleri sırayla sıktı. "Aklımda doğru kalmışsa tabii."

"Belleğin sağlam." Yarpen Zigrin gülümsedi. "Altı kişiydik, doğru tabii. Ancak Lucas Corto evlenip Mahakam'a yerleşti ve bizden koptu, aptal oğlan. Ondan boşalan yere uygun adam bulamadık işte. Yazık oldu tabii, altı en doğru sayıdır, ne eksik, ne fazla. Bir dana mı kesip yenilecek ya da bir fıçı bira mı boşaltılacak, bu işler en iyi altı kişiyle yapılır."

"Ama görüyorum ki," dedi Geralt, arabaların yanında kararsız yüz ifadeleriyle ayakta duran ekibin diğer üyelerini başıyla göstererek, "üç danayı bile silip süpürmeye yeterli sayıdasınız. Tavuk demiyorum bile. Komuta ettiklerin kimlerdir, Yarpen?"

"Komuta etmiyorum burada. Gel seni tanıştırayım. Efendi Wenck, bunu hemen yapmadığım için kusura bakmayın ama benim çocuklar Rivyalı Geralt'ı çok eskiden tanırlar ve bazı ortak anılarımız vardır. Geralt, bu Efendi Sayın Komiser Vilfried Wenck, kendisi Kaedwen'in lütufkâr hükümdarı Ard Carraigh Kralı Henselt'in hizmetinde çalışmaktadır."

Vilfried Wenck iri yarı bir adamdı, Geralt'tan daha uzundu, cücelerinse üç misli boyundaydı. Sade giyimliydi, üzerindekiler konvoy rehberlerinin, ordu memurlarının ya da atlı ulakların giydiklerini andırıyordu. Ancak hareketlerinde Witcher'ın bir

bakışta fark edebildiği ve gözünden asla kaçmayacak sertlik, diklik ve güven vardı. Adam gecenin bir yarısı, kamp ateşinin zayıf ışığında bile duruşunu koruyordu. Zincirli zırha ve kılıç kemerinin ağırlığına alışmış insanların duruşuydu bu. Wenck eğitimli bir askerdi, Geralt bu konuda her iddiaya girebilirdi. Geralt kendisine uzatılan eli sıktı ve hafifçe eğildi.

"Oturalım." Yarpen Zigrin, devasa baltasının hâlâ saplı olduğu ağaç gövdesini gösterdi. "Buralarda ne işin var, söyle bakalım, Geralt?"

"Yardım arıyorum. Yanımda bir kadın ve bir kız çocuğu var. Kadın hasta. Ağır hem de. Yardım istemek için yetiştim size."

"Hay aksi şeytan, aramızda bir hekim yok." Cüce ateşin içine tükürdü. "Nereye bıraktın kadını?"

"Buradan yüz adım geride, anayolda."

"Bize yolu göster. Hey, bakın buraya! Üçünüz atlara, yedek atları eyerleyin! Geralt, senin hasta kadın eyer üzerinde oturabiliyor mu?"

"Pek sayılmaz. Zaten bu yüzden buraya kadar getiremedim."

"Yanınıza bir keçe pelerin, bir branda, iki de araba direği alın. Yallah!"

Villfrid Wenck kollarını göğsünde kavuşturmuş ayakta dururken boğazını gürültüyle temizledi.

Yarpen Zigrin onun yüzüne bakmadan sert bir sesle, "Seferiyiz," dedi. "Seferdeyken yardım ricası geri çevrilmez."

"Lanet olsun." Yarpen elini Triss'in alnından çekti. "Ateş gibi yanıyor. Hiç hoşuma gitmedi. Ya tifo ya da dizanteriyse?"

"Ne tifo ne de dizanteri olabilir," dedi Geralt, söylediklerine inanıyormuş gibi yaparak ve hastanın üzerini örttü. "Sihirbazlar bu hastalıklara karşı güvendedir. Bir gıda zehirlenmesi bu, bulaşıcı değil."

"Hımm... İyi madem. Gidip torbaları bir karıştırayım. İshale karşı bir ilacım olacaktı, belki kalmıştır biraz daha."

"Ciri," diye mırıldandı Witcher ve atın sırtından çözdüğü postu kıza uzattı. "Git yat. Birazdan devrileceksin. Hayır, arabanın üstüne değil. Oraya Triss'i yatıracağız. Sen ateşin yanına uzan."

"Hayır," diye fısıldadı küçük kız ve giden cücenin arkasından baktı. "Triss'in yanında yatacağım. Beni ondan ayırdığını fark ederlerse sana inanmazlar. Hastalığın bulaşıcı olduğunu düşünür ve karakoldakilerin yaptıkları gibi bizi kovalarlar."

"Geralt," diye inledi sihirbaz ansızın. "Nerede... Neredeyiz?"

"Dostların yanında."

"Ben de yanındayım," dedi Ciri, Triss'in kumral saçlarını okşayarak. "Yanındayım. Korkma. Buranın sıcaklığının farkında mısın? Kamp ateşi yanıyor, birazdan bir cüce sana ilaç getirecek, karın ağrıların için."

"Geralt," diye hıçkırdı Triss ve battaniyeleri üzerinden atmaya çalıştı. "Sakın... sakın sihirli iksir vermesinler, unutma..."

"Unutmam. Sen güzel güzel yat."

"Benim çabuk... Ayyy..."

Witcher hiç sesini çıkarmadan eğildi, sihirbazı üzerindeki örtülerle birlikte kucakladı ve kapkaranlık ormanın yolunu tuttu. Ciri iç geçirdi.

Arkasında sert adım sesleri duyunca arkasına döndü. Arabanın arkasından gelen cücenin kolunun altında kocaman bir

çıkın vardı. Ateşin ışığı, kemerinin arkasına sokulu olan baltanın bıçağına yansımıştı, kalın deri ceketin zımbaları da parlıyordu.

"Hasta nerede?" diye homurdandı cüce. "Süpürgesine binip uçtu mu?"

Ciri ormanı işaret etti.

"Anlaşıldı." Cüce başını salladı. "Bu sancıyı ve nasıl halsiz düşürdüğünü bilirim. Gençliğimde bulduğum ve midemin aldığı her şeyi yerdim, bu yüzden birkaç kez zehirlendim. Kim bu sihirbaz kadın?"

"Triss Merigold."

"Tanımam. Adını da hiç duymadım. O çevrelerle pek işim olmaz tabii. Ama kendimi tanıtsam iyi olacak. Bana Yarpen Zigrin derler. Ya sana küçük ördek?"

"Başka bir şey," dedi Ciri kızarak ve gözlerinden ateş çıktı.

Cüce ağzını yayıp bir kahkaha patlattı. "Vaay." Sonra abartılı bir şekilde eğildi. "Özür dilerim. Karanlıkta fark edemedim. Karşımda küçük bir ördek değil asil bir küçük hanım duruyormuş. Kulunuzum efendim. Eğer sır değilse, küçük hanımın adını öğrenebilir miyim?"

"Sır değil. Adım Ciri."

"Ciri. Haa. Peki, kimdir bu küçük hanım?"

"Ama bu," dedi Ciri burnunu gururla havaya kaldırarak, "sır işte."

Yarpen yine bir kahkaha attı. "Öyle bir dilin var ki küçük hanım, arı gibi sokuyorsun. Küçük hanım beni bağışlasın lütfen. İlaç ve yiyecek bir şeyler getirdim. Küçük hanım bunları kabul edecek mi, yoksa yontulmamış ihtiyar Yarpen Zigrin'i kovalayacak mı?"

"Kusura bakmayın..." Ciri dalgınlaşıp başını önüne eğdi. "Triss'in gerçekten yardıma ihtiyacı var, Efendi... Zigrin. Çok hasta. İlaç için teşekkür ederim."

"Sorun değil." Cüce yine ağzını yayıp kızın omzuna dostça vurdu. "Gel Ciri, bana yardım et. İlacın hazırlanması gerekiyor. Büyükannemin reçetesine göre hap yapacağız. Bu hapların başa çıkamadığı bağırsaklara yerleşmiş hiçbir hastalık yoktur."

Cüce çıkını açtı, torf külçesine benzeyen bir şey ve küçük bir toprak kap çıkardı. Ciri merakla yanına yaklaştı.

"Şunu unutma, sevgili Ciri," dedi Yarpen, "büyükannem şifa işini herkesten iyi bilirdi. Çoğu hastalıkların kaynağının tembellik olduğunu, tembelliğin de en iyi sopayla iyileştiğine inanırdı ne yazık ki. Bu çareyi bana ve akrabalarımıza özenle uygulardı. Bize nedenli nedensiz her fırsatta sopa atardı. Müthiş bir cadalozdu. Ve bir gün bana durduk yerde üzerine pastırma koyup, şeker ektiği bir ekmek ucu verdi. O kadar şaşırmıştım ki heyecandan ekmeği de, üzerindeki pastırmayı da yere düşürdüm. Eh, moruk beni bunun üzerine yine falakaya yatırdı. Ama sonra ekmeğin öbür ucunu verdi ancak ekmek bu kez şekersizdi."

"Benim büyükannem de," dedi Ciri başını sallayarak, "beni bir gün kızılcık sopasıyla dövmüştü."

"Kızılcık sopasıyla mı?" Cüce gülümsedi. "Benimki de kazmanın sapıyla sopa çekmişti bana. Ama şimdi anıları bırakalım, hap hazırlamamız gerekiyor. Al şunu, ucundan biraz kopar ve avucunun içinde küçük toplar yap."

"Nedir bu? Vıcık vıcık yapışıyor... Iyyy... Bir de leş gibi kokuyor!"

"Ufalanmış küflü ekmek. Mükemmel bir ilaçtır. Küçük toplar yap. Küçük, daha küçük olsun, ineğe değil, bir sihirbaza vereceğiz. Ver bakayım birini. Güzel. Şimdi bu topları ilaca batıralım."

"Böööğ!"

"Kötü koku mu yayılmaya başladı?" Cüce topak burnunu toprak kaba yaklaştırdı. "Bu olanaksız. Epsom tuzu ile ezilmiş sarımsak yüz yıl bile dursa kokmaz."

"İğrenç, ıyyy! Triss yemez bunu!"

"Büyükannemin yöntemini uygularız. Sen kızın burnunu kapatırsın, ben de ilacı ağzına tıkarım."

Karanlığın içinden kucağında sihirbazla ansızın beliren Geralt, "Yarpen," diye tısladı. "Dikkat et de senin bir yerine tıkmayayım!"

"Bu ilaç!" dedi cüce alınarak. "Çok yararlı! Küf, sarımsak..."

"Evet," diye inledi Triss örtülerinin altından. "Çok doğru... Geralt, bu bana iyi gelebilir..."

"Gördün mü bak!" Yarpen, Ciri'yi dirseğiyle dürttü, sakalını havaya gururla dikti, yüzünde beliren kahramanca ifadeyle hapları yutan Triss'i gösterdi. "Zeki bir sihirbaz bu. Neyin ona iyi geleceğini biliyor."

"Ne diyorsun, Triss?" Witcher sihirbaza doğru eğildi. "Haa, anladım. Yarpen, elinde melekotu ya da safran var mı acaba?"

"Ararım, bulamazsam sorarım. Size su ve biraz yiyecek getirmiştim..."

"Teşekkür ederim. Ama ikisinin de her şeyden önce dinlenmeye ihtiyaçları var. Ciri, yat artık."

"Triss'e soğuk sargılar yapacağım önce."

"Ben yaparım. Yarpen, konuşabilir miyiz?"

"Ateşin başına gel. Bir küçük fıçı açarız..."

"Seninle baş başa konuşmak istiyorum. Kalabalık bir dinleyici grubu bana göre değil."

"Tabii. Dinliyorum."

"Bu konvoy neyin nesidir?"

Cüce küçük gözlerinden yayılan keskin bakışlarını Geralt'a çevirdi. "Kralın hizmetinde," dedi üstüne basarak ve ağır ağır.

"Tahmin etmiştim." Witcher da cücenin gözlerinin içine bakıyordu. "Yarpen, laf olsun diye meraktan sormuyorum."

"Biliyorum. Senin açından meselenin ne olduğunu da biliyorum. Ama bu konvoy... özel."

"Peki, ne naklediyorsunuz?"

"Tuzlanmış balık," dedi Yarpen ve gözünü bile kırpmadan yalan söylemeye devam etti: "Hayvan yemi, araç gereç, çit malzemeleri, ordu için aklına gelebilecek her türlü pılı pırtı. Wenck, kraliyet ordusunun levazım subayıdır."

"O levazım subayıysa, ben de *druid*'im." Geralt sırıtıyordu. "Ama bu sizin meseleniz, başkalarının sırlarına burnumu sokmak âdetim değildir. Ancak Triss'in ne durumda olduğunu gördün. Size katılmamıza ve kızı arabalarınızdan birine yatırmamıza izin ver. Birkaç gün için. Nereye gittiğinizi sormayacağım, yol zaten dümdüz güneye iniyor, Lixel'i geçtikten sonra çatallanıyor. O güne kadar ateşi düşer ve Triss at binecek duruma gelir. Gelmese bile nehrin ötesinde bir şehirde kalırız biz. Anla beni, on gün boyunca üstü doğru düzgün örtülü olarak arabada yolculuk, sıcak yemek... Sana yalvarıyorum."

"Burada komuta bende değil, Wenck'te."

"Onun üzerinde etkin olmadığına inanmam. Çoğu cücelerden oluşan bir konvoyda olanaksız bu. Adamın seni dikkate alması gerektiği gün gibi ortada."

"Bu Triss senin için ne ifade ediyor?"

"Ne önemi var ki bunun? Bu koşullarda?"

"Evet, bu koşullarda olmaz. Sonraları meyhanelerde çıkacak dedikoduları bastırabilmek için meraktan sordum sırf. Öyle ya da böyle, sihirbazlar senin üzerinde şiddetli bir çekim gücüne sahipler, Geralt."

Witcher yüzünde buruk bir ifadeyle gülümsedi.

"O küçük kız peki?" Yarpen, postun altında kıpırdayıp duran Ciri'yi başıyla gösterdi. "Senin mi?"

"Benim," dedi Geralt duraksamadan. "Benim, Zigrin."

Gün ağardığında hava puslu ve nemliydi, gece yağmur yağdığı mis gibi kokudan belliydi. Ciri, yalnızca birkaç dakika uyuduğunu, arabanın içindeki çuval yığınına başını dayar dayamaz uyandırıldığını hissediyordu.

Geralt o sırada, yine zorunlu olarak ormana yaptıkları ziyaret dönüşünde Triss'i yanına yatırıyordu. Sihirbazı sardığı battaniyelerin üzerinde çiy taneleri vardı. Geralt'ın gözlerinin altı halka halka olmuştu. Onun bir an bile uyumadığını biliyordu Ciri. Çünkü Triss bütün gece ateşle sarsılmış, çok acı çekmişti.

"Uyandırdım mı seni? Kusura bakma. Hadi uyu, Ciri. Henüz çok erken."

"Triss nasıl oldu?"

"Daha iyiyim," diye inledi sihirbaz. "Daha iyiyim ama... Geralt, dinle... Amacım sana..."

"Evet?" Witcher, ona doğru eğildiğinde Triss uyumuştu bile.

"Geralt," dedi Ciri fısıldayarak. "Arabada gitmemize izin verecekler mi?"

"Göreceğiz." Witcher dudağını ısırdı. "Uyuyabildiğin kadar uyu. Dinlen."

Geralt arabadan atladı. Ciri, kulağına gelen seslerden kampın toplandığını anladı: Atlar küçük adımlar atıyor, tabaklar çanaklar şangırdıyor, araba direkleri gıcırdıyor, araba falakalarının kancaları birbirine geçiyor, birileri konuşup sövüyordu. Sonra yakınlardan bir yerden Yarpen Zigrin'in boğuk, adına Wenck denilen uzun boylu adamın sakin sesi duyuldu. Ve de Geralt'ın buz gibi sesi... Ciri yattığı yerden biraz doğrulup araba brandasının altından usulca dışarı baktı.

"Bu konuda kesin yasaklarım yoktur," dedi Wenck.

"Harika," dedi cüce sevinçle. "Mesele çözülmüştür o halde, değil mi?"

Komiser, sözünü bitirmediğini göstermek için hafifçe elini kaldırdı. Sonra bir süre konuşmadı. Geralt ve Yarpen sabırla beklediler.

"Yine de," dedi Wenck sonunda, "bu nakliyenin gideceği yere ulaşması benim için hayati bir mesele."

Sonra yine sustu. Kimse sesini çıkarmıyordu. Komiserle konuşurken cümleler arasında uzun molalar vermesine kuşkusuz alışılması gerekiyordu.

"Hem de güvenli bir şekilde ulaşması," diye devam etti Wenck. "Bir de belirlenen gün ve saatte. Gelgelelim hastanın bakımı ilerleme hızımızı düşürebilir."

"Zamanından önce varacağız," diye güvence verdi Yarpen, bir süre bekledikten sonra. "Zaten planımızdan ilerideyiz, Efendi

Wenck, belirlenen gün ve saate uyacağız. Güvenlik konusuna gelince... Bence aramızda bir Witcher'ın bulunmasından zarar gelmez. Yol ormanın içinden geçiyor, Lixel'e kadar sağımız solumuz balta girmemiş orman olacak. Ormanların nahoş canlılarla dolu olduğu söyleniyor."

"Doğru," dedi komiser. Witcher'ın doğrudan gözlerinin içine bakarken her sözcüğü tartar gibiydi. "Son zamanlarda Kaedwen ormanlarında başka nahoş canlıların kışkırttığı nahoş yaratıklara rastlanabiliyor. Güvenliğimizi tehlikeye atabilirler. Kral Henselt bunu bildiği için, konvoyumuza katılacak silahlı gönüllülere iş verme hakkı tanıdı bana. Efendi Geralt? Bu sizin sorununuzu çözecektir."

Witcher sustu, hatta Wenck'in molalarını ve konuşmasını kapsayan sürenin tamamından daha uzun bir süre sustu.

"Hayır," dedi sonunda. "Hayır, Efendi Wenck. Şuna açıklık getirmemiz gerekiyor. Büyücü Merigold'a sağlanacak desteğin karşılığını vermeye hazırım, ancak bu yolla değil. Atlarınıza bakabilirim, su ve yakacak odun bulup getiririm, hatta yemeklerinizi de pişirebilirim. Ancak kiralık asker gibi sarayın hizmetine giremem. Lütfen benim kılıcımı hesaba katmayın. Sizin deyiminizle nahoş canlıları, bana göre onlardan hiç de daha üstün olmayan başka canlıların emriyle öldürmeyi düşünmüyorum."

Ciri, Yarpen Zigrin'in yüksek sesle burnunu çekip avucunun içine öksürdüğünü duydu. Wenck, Witcher'a sakin bir ifadeyle bakıyordu.

"Anlıyorum," dedi sonra katı bir sesle. "Açık konuşulmasını severim. İyi madem. Efendi Zigrin, ilerleme hızımızın düşmemesine dikkat edin lütfen. Size gelince, Efendi Geralt... Sizce uygun olan

şekilde bize destek vereceğinizi biliyorum. Ancak sağlayacağınız faydayı hastanıza yardımımızın karşılığı olarak görürseniz hem beni hem de kendinizi kırmış olursunuz. Hastanız kendini daha iyi hissediyor mu bugün?"

Witcher bu soruyu başını sallayarak yanıtladı. Ciri, Geralt'ın başını her zamankinden daha derin ve daha nazik eğdiğini fark eder gibi oldu. Wenck'in yüz ifadesi değişmemişti.

"Sevindim," dedi Wenck her zamanki molayı verdikten sonra. "Büyücü Merigold'u konvoyumdaki bir arabayla taşıyarak sağlığı, rahatlığı ve güvenliğiyle ilgili sorumluluğu üzerime almış oluyorum. Efendi Zigrin, hareket emrini verin lütfen."

"Efendi Wenck."

"Dinliyorum, Efendi Geralt."

"Teşekkür ederim."

Komiser başını eğdi. Ciri, Wenck'in başını geleneksel kibarlık hareketinin gerektirdiğinden daha derin ve daha nazik eğdiğini fark eder gibi oldu.

Yarpen Zigrin araba kafilesinin yanına geçti, yüksek sesle emir verip öğütlerde bulundu, sonra arabanın sürücü koltuğuna oturdu, çığlıklar atarak dizginleri atların sırtına indirdi. Araba takur tukur sesler çıkararak orman yolunda ilerlemeye başladı. Triss sarsıntıdan uyanınca Ciri onu yatıştırıp alnındaki bezi değiştirdi. Patırtılar ninni etkisi yaratmış ve çok geçmeden sihirbaz kadın yeniden uykuya dalmış, Ciri'nin de gözleri kapanmıştı.

Ciri uyandığında güneş çoktan tepeye ulaşmıştı. Fıçıların ve balyaların arasından dışarıya baktı. İçinde bulundukları araba, konvoyun en önünde ilerliyordu. Arkalarındaki arabayı boynuna kırmızı bir bez bağlamış bir cüce sürüyordu. Ciri, cücelerin kendi

aralarında yaptıkları konuşmadan arabacının adının Paulie Dahlberg olduğunu öğrenmişti. Adamın yanında erkek kardeşi Regan oturuyordu. Ciri, iki saray memuru eşliğinde atının üzerinde ilerleyen Wenck'i de gördü.

Geralt'ın kısrağı Roach arabaya koşulmuştu, hafif bir kişnemeyle gelenlere selam verdi. Kendi kestane rengi atını ve Triss'in kırmasını hiçbir yerde göremiyordu Ciri. Muhtemelen konvoyun yedek atları arasında en arkadaydılar.

Geralt, Yarpen'in yanına araba sürücü koltuğuna oturmuştu. İkisi kısık sesle sohbet ediyor, aralarında duran küçük fıçıdan doldurdukları biradan arada sırada birer yudum alıyorlardı. Ciri kulaklarını dikti, ancak bir süre sonra ilgisini kaybetti, çünkü sohbet politika üzerine yoğunlaşmıştı. Ağırlıklı olarak Kral Henselt'in planlarını ve hedeflerini, savaş tehdidi altında bulunan komşuları Aedirn Kralı Demawend'e gizlice yardım edilmesini sağlayacak özel hizmetleri ve görevleri konuşuyorlardı. Geralt'ın ilgisini çekmişti, tuzlanmış balık taşıyan beş arabayla Aedirn'in savunma gücü nasıl artırılabilirdi acaba? Yarpen, Witcher'ın sesindeki alaylı tınıya aldırmadan belli balık türlerinin çok değerli olduğunu, birkaç arabalık balıkla küçük bir zırhlı süvari taburunun yıllık giderinin karşılanabildiğini ve her yeni zırhlı süvari taburunun Aedirn için önemli bir destek sayıldığını açıkladı. Geralt'ın verilen desteğin neden böylesine gizli tutulduğuna dair sorusunu cüce, "Sır da burada zaten," diye yanıtladı.

Triss uykusunda kıpırdandı, başındaki kompres düştü ve anlaşılmaz şeyler söylemeye başladı. Kevyn diye birinden ellerini zapt etmesini istedi ve hemen arkasından kaderden kaçılamaya-

cağını söyledi. Belli bir ölçüde herkesin mutant olduğuna karar verdikten sonra da huzurla uykuya daldı.

Ciri'nin de gözünden hâlâ uyku akıyordu ama Yarpen'in Geralt'a geçmişte yaşadıkları maceraları anlatırken böğürürcesine attığı kahkahalar uyumasını engelliyordu. Konu bir altın ejderha avıydı; ejderha kendini avlatmadığı gibi avcıların kemiklerini kırmış ve Keçiyiyen adlı bir kunduracıyı yutuvermişti. Ciri şimdi büyük bir ilgiyle onlara kulak verdi.

Geralt, Yağmacılar'ın şimdilerde ne yaptıklarını sordu ama Yarpen onlardan haber alamamıştı. O daha çok Yennefer adlı bir kadını merak ediyordu ama Geralt bu soru üzerine tuhaf bir suskunluğa büründü.

Cüce biradan bir yudum daha alıp üzerinden uzun yıllar geçmiş olmasına karşın Yennefer'in ona hâlâ hınç beslediğinden yakındı. "Ona Gors Velen panayırında rastladım," dedi Yarpen. "Beni görür görmez kedi gibi tıslayıp ölmüş anama sövdü. Ben de tabana kuvvet uzaklaştım oradan ama arkamdan seslenip beni bir gün yakalayacağını ve kıçıma ot tıkayacağını söyledi."

Ciri, Yarpen'i otlarla gözünün önüne getirince kıkır kıkır gülmeye başladı. Geralt homurdanarak kadınların fevri kişilik özelliklerinden söz etti, cüce ise bunu hainliğin, önyargının ve kinciliğin hafif bir ifadesi olarak değerlendirdi. Witcher konunun üzerine gitmedi ve Ciri yine uyuklamaya başladı.

Bu kez heyecanlı sesler yüzünden uyandı. Daha doğrusu Yarpen'in "Aynen öyle! Bunu kafana koy! Ben öyle belirledim!" diye bağırmasıyla gözlerini açtı.

"Kıs sesini," dedi Witcher usulca. "Arabada hasta bir kadın yatıyor. Yanlış anlama, senin kararlarını ya da tayinlerini eleştirmiyorum..."

"Elbette eleştirmiyorsun!" diye sözünü kesti cüce zehir gibi bir sesle. "Ama manalı manalı gülümsüyorsun."

"Yarpen, seni dostun olarak uyarıyorum. Duvarın üstüne at biner gibi oturan birinden iki taraf da nefret eder, en iyi ihtimalle onu küçümseyerek cezalandırırlar."

"Ben at biner gibi oturmuyorum. Taraflardan birini seçtiğimi açıkça söylüyorum."

"Bu taraf için daima cüce olarak kalacaksın. Farklı biri. Yabancı. Karşı taraf içinse..."

Sözünü yarıda kesti.

"Ee!" diye homurdandı Yarpen, ona doğru dönerek. "Ee, hadi, devam et, ne susuyorsun? Söyle, benim bir hain, birilerinin boynuna yular geçirdiği, bir avuç gümüş ve bir kap lanet bir yiyecek uğruna özgürlük için savaşan kendi soyundan gelenlerin üzerine saldığı bir köpek olduğumu söyle. Hadi, durma, kus içindekileri. Bir şeylerin ima edilmesini sevmem ben!"

"Hayır, Yarpen," dedi Geralt kısık sesle. "Hayır. Hiçbir şey kusmayacağım."

"Yaa, öyle mi?" Cüce dizginleri atların sırtında şaklattı. "Canın mı istemiyor? İzleyip sırıtmayı mı yeğliyorsun? Yüzüme söylemiyorsun, ha? Ama Wenck'e, 'Benim kılıcımı hesaba katmayın,' diyebildin. Ah nasıl da azametli, asil ve gururlu! Senin azametinin canı cehenneme! Gururunun da!"

"Nazik olmak istemiştim, hepsi bu. Bu çekişmeye dâhil olmak istemiyorum. Tarafsızlığımı korumak istiyorum."

"Olmaz!" diye kükredi Yarpen. "Koruyamazsın, anladın mı? Hayır, bir şey anladığın yok senin! Hadi in arabamdan, bin atına. Gözüm görmesin seni, tarafsız kasıntı. Sinirimi bozuyorsun."

Geralt döndü. Ciri merakla soluğunu tutmuştu. Ama Witcher tek bir söz bile söylemedi. Ayağa kalkıp hızla, tüy gibi uçarak arabadan atladı. Yarpen Geralt'ın kısrağını çözmesini bekledi, sonra sakalının içine doğru anlaşılmayan ama kulağa korkunç gelen sözler söyleyerek atları hareket ettirdi.

Ciri ayağa kalktı; kahverengi atını bulmak için o da arabadan atlayacaktı.

Cüce arkasına dönüp kıza ters ters baktı. "Sen de başımıza dert açmaktan başka işe yaramıyorsun, küçük hanım," dedi burnundan öfkeyle soluyarak. "Burada bir hanımefendiler ve küçük kızlar eksikti, lanet olsun, oturduğum yerden işeyemiyorum bile, illa hayvanları durdurup çalılıkların arasına girmek zorundayım!"

Ciri ellerini beline koydu, sarı saçlarını savurdu ve burnunu havaya dikti. "Ya?" diye patladı. "Daha az bira için, Efendi Zigrin, o kadar sık işemezsiniz o zaman!"

"Sen benim birama karışamazsın, sümüklü!"

"Bağırmayın, Triss az önce uykuya daldı!"

"Bu benim arabam! Keyfimce bağırırım!"

"Kütük!"

"Ne? Terbiyesiz keçi seni!"

"Kütük!"

"Kütüğü şimdi gösteririm sana... Of, lanet olsun! Bırrr!"

Cüce sert bir şekilde arkasına yaslandı, arabaya bağlı iki atın yolda enlemesine duran ağaç kütüğünün üzerinden geçmeye niyetlendiklerini anlayınca son anda dizginleri çekti. Yarpen arabacı

koltuğunda doğruldu, ortak lisanda ve cüce dilinde küfrü bastı, ıslık çalıp böğürerek atları durdurdu. Arabadan atlayan insanlar ve cüceler koşarak geldiler, dizginlerden ve at gözlüklerinden tutup çekerek atları yolun engelsiz tarafına geçirmeye yardım ettiler.

"Uyukluyordun herhalde, ha Yarpen?" diye homurdandı koşup yetişen Paulie Dahlberg. "Lanet olsun, eğer şunun üzerinden geçseydin dingil kırılır, tekerlekler paramparça olurdu. Yahu, neden..."

"Toz ol, Paulie!" diye haykırdı Yarpen ve dizginleri öfkeyle atların kıçlarına çarptı.

"Şansınız varmış," dedi Ciri şirin bir sesle ve arabacı koltuğunda cücenin yanına yerleşti. "Gördüğünüz gibi tek başınıza olmaktansa arabada bir Witcher bulundurmanız daha iyi. Sizi son anda uyardım. Ama koltuktan aşağıya işeseydiniz ve kütüğü göremeseydiniz, vay, vay, vay. Başınıza gelecekleri düşünmek bile istemiyorum..."

"Sen susacak mısın?"

"Sustum zaten. Tek söz yok."

Ama Ciri bir dakika bile dayanamadı.

"Efendi Zigrin?"

"Efendi değilim ben." Cüce, kızı dirseğiyle dürtüp dişlerini gösterdi. "Ben Yarpen. Anlaşıldı mı? Arabayı birlikte mi kullanıyoruz, ha?"

"Tabii. Dizginleri alabilir miyim?"

"Tabii. Dur, öyle değil. İşaret parmağının üzerine koyup başparmağınla bastır, şöyle. Sol elinle de aynısını yap. Ani hareketlerden sakın, fazla germe."

"İyi mi böyle?"

"Evet."

"Yarpen?"

"Hı?"

"Tarafsızlığı korumak ne demek?"

"Kayıtsız kalmak," diye mırıldandı Yarpen sıkıntıyla. "Dizginleri kaydırma. Soldakini daha çok kendine doğru çek!"

"Neden kayıtsız? Neye karşı kayıtsız?"

Cüce dışa doğru iyice eğilip, arabanın altına tükürdü. "Scioa'tael bize saldırırsa, senin Geralt öylece durup adamların boğazlarımızı kesmesini sakin sakin izlemeyi düşünüyor. Herhalde sen de onun yanında duracak ve hatırı sayılır dersler alacaksın. Dersin konusu, kafası çalışan ırklar arasında anlaşmazlık çıktığında Witcher'ın tutumu, olacak."

"Anlamadım."

"Hiç şaşırmadım."

"Bu yüzden mi tartıştın onunla? Şu Scioa'tael kim ki? Şu... Sincaplar?"

"Ciri," dedi Yarpen, elini hiddetle sakalında gezdirerek. "Bu, reşit olmamış küçük kızlara göre bir şey değil."

"Ooo, şimdi de bana öfkelendin. Küçük değilim ben. Karakoldaki askerlerin Sincaplar hakkında konuştuklarını duydum. Ben... iki elf ölüsü gördüm. Ama şövalye onların da can aldıklarını söyledi. Üstelik aralarında yalnızca elfler yokmuş. Cüceler de varmış."

"Biliyorum," diye kestirip attı Yarpen.

"Ama sen de cücesin."

"Bu tartışılmaz."

"Peki Sincaplar'dan neden korkuyorsun? Anlaşılan yalnızca insanlara saldırıyor onlar."

"Bu o kadar basit değil," dedi Yarpen dalgın dalgın. "Maalesef."

Ciri uzunca süre duraksadı, alt dudağını kemirip minik burnunu buruşturdu. "Biliyorum," dedi ansızın. "Sincaplar özgürlük için savaşıyorlar. Sen gerçi bir cücesin ama Kral Henselt'in insan yularına bağlanmış olağanüstü gizli bir görevdesin."

Yarpen kahkahayı bastı, burnunu koluna sildi ve Wenck'in atıyla yanlarına yaklaşmadığından emin olmak için oturduğu koltukta yana doğru eğildi. Ama komiser epey uzakta Geralt'la sohbete dalmıştı.

"Kız senin ne keskin kulakların varmış öyle!" Ağzını yaymış sırıtıyordu. "Ama çocuk doğurmak, çorba pişirmek ve yün eğirmek için doğmuş biri için fazlaca uyanıksın. Her şeyi bildiğini mi sanıyorsun? Sümüklünün biri olduğun için öyle geliyor sana. Bakma öyle aptal aptal. Öyle yapınca büyükmüş gibi gözükmezsin, yalnızca çirkinleşirsin. İtiraf ediyorum, Scioa'tael'i doğru anlamışsın, pislikler hoşuna gitmiş. Onları neden anladığını söyleyeyim mi sana? Çünkü Scioa'tael'dekiler de sümüklü de ondan! Alet edildiklerini, birinin onları özgürlük laflarıyla kandırıp çocuksu saflıklarından yararlandığını anlamayan korkaklar onlar."

"Ama gerçekten özgürlük için savaşıyorlar." Ciri başını kaldırıp cüceye iri iri açtığı yeşil gözleriyle baktı. "Tıpkı Brokilon ormanlarındaki *dryad*'lar gibi. İnsanları öldürüyorlar, çünkü insanlar... bazı insanlar onlara acı veriyor. Çünkü oralar sizin topraklarınızdı bir zamanlar, cücelere, elflere, bir de şu... buçukluklara, *gnom*'lara ve başkalarına aitti oralar. Ama şimdi insanlar yerleşmiş buraya, elfler de bu yüzden..."

"Elfler!" diye tısladı Yarpen. "Doğruyu konuşmak gerekirse, onlar da siz insanlar gibi başıboş sığıntılar, her ne kadar beyaz gemileriyle sizden en az bin yıl önce gelmiş olsalar da. Şimdi bizimle dost olmak için üzerimize atlıyorlar, şimdi kardeş gibiler, şimdi dişlerini göstere göstere, 'Biz soydaşlar', 'Biz Eski Irklar' diyorlar. Ama eskiden o soyunu... Hımm, hımm... Okları üzerimize yağıyordu, biz o zaman..."

"Yani dünyaya ilk gelen cüceler miymiş?"

"Doğrusu *gnom*'lar. Ama dünyanın bu kısmı için söylüyorum bunu. Çünkü dünya gözünün önüne getiremeyeceğin kadar büyük, Ciri."

"Biliyorum. Bir harita görmüştüm..."

"Görmüş olamazsın. Çünkü bugüne kadar kimse öyle bir harita çizmedi, yakın zamanda birinin bunu başaracağından da kuşkuluyum. Yanardağların ve ulu denizin ardında neler var, kimse bilmiyor. Her şeyi bilmekle övünen elfler bile! Bok biliyor onlar, haberin olsun."

"Hımm... Ama şimdi... İnsanların sayısı sizden daha fazla."

"Çünkü tavşanlar gibi ürüyorsunuz da ondan," dedi cüce, dişlerini gıcırdatarak. "Çünkü rastgele, bir orada bir burada, nerede kimi bulursanız düzüşüyorsunuz. Kadınlarınız bir erkeğin pantolonunun üzerine oturmaya görsün, hemen karınları şişiyor. Niye gelincik gibi kızardın öyle? Sana bu dünyanın en dürüst ve en doğru hikâyesini anlatıyorum işte. Bu dünyaya, başkalarının kafalarını daha ustalıklı kıranlar ve kadınları daha hızlı gebe bırakanlar hâkim. Can alma ve düzüşme konusunda siz insanlarla yarışmak zordur..."

Roach'un sırtında onlara doğru yaklaşan Geralt, "Yarpen," dedi buz gibi bir sesle, "ağzından çıkanları kulağın duysun. Ciri, sen de arabacılık oynamayı bırak ve Triss'e bak. Belki uyanmıştır, bir ihtiyacı vardır."

"Ben uyanalı çok oldu," diye arabanın arkalarından zayıf bir sesle kendini duyurdu Triss. "Ama şey... şu ilginç sohbeti bölmek istemedim. Araya girme, Geralt. Ben düzüşmenin toplumun gelişimi üzerindeki etkilerini biraz daha dinlemek istiyorum."

"Biraz su ısıtabilir miyim? Triss yıkanmak istiyor."

"Isıt," dedi Yarpen Zigrin. "Xavier, ateşteki şişi al artık, bizim tavşan kızarmıştır. Kazanı ver, Ciri. Oo, ağzına kadar doldurmuşsun! Bu ağır şeyi dereden buraya kadar sen mi taşıdın?"

"Ben güçlüyüm."

Dahlberg kardeşlerin yaşça daha büyük olanı kahkahayla gülmeye başladı.

Yarpen kızarmış tavşanı ustaca hareketlerle parçalara ayırırken, "Görünüşe göre karar verme, Paulie," dedi ciddi bir sesle. "Bunda gülünecek bir şey yok. Tamam, kız yarım porsiyon ama görüyorum ki güçlü ve dayanıklı bir çocuk. Deri kemer gibi: Çok ince olmasına karşın ellerinle koparamazsın onu. Asıldığında da dayanır, kopmaz."

Kimse gülmedi. Ciri, ateşin başında yere uzanmış cücelerin yanına oturdu. Bu kez Yarpen Zigrin ve sayıları dört olan "çocukları" kendi kamp ateşlerini yakmışlardı, çünkü Xavier Moran'ın vurduğu, onlara bile çerez olabilecek tavşanı kimseyle paylaşmayı düşünmüyorlardı.

"Ateşe biraz daha odun atın," dedi Yarpen, parmaklarını yalarken. "O zaman su daha çabuk ısınır."

"Şu su işi saçmalık," dedi Regan Dahlberg, ağzındaki kemiği tükürdükten sonra. "Hasta birini yıkamak zararlıdır. Hatta sağlıklıyı bile. Yaşlı Soso'yu hatırlar mısınız? Karısı ona bir gün yıkanmasını söylemiş ve adam çok geçmeden ölmüş."

"Kuduz köpek ısırdığı için ölmüştü."

"Yıkanmamış olsaydı köpek ısırmazdı onu."

"Bence de," dedi Ciri, parmağıyla kazandaki suyun ısısını ölçerken, "her gün yıkanmak abartılı bir durum. Ama Triss yıkanmak için yalvarıyor, hatta bunun için ağladı bile... Bunun üzerine Geralt ile ikimiz..."

"Biliyoruz." Yaşça büyük olan Dahlberg başını salladı. "Ama bir Witcher'ın... Şaşırmaktan kendimi alamıyorum. Hey, Zigrin, bir karın olsaydı, onu yıkar, saçlarını tarar mıydın? Kadın sıkıştı diye onu kucağına alıp çalılıklara taşır mıydın?"

"Kes sesini, Paulie," diye azarladı onu Yarpen. "Witcher'a dil uzatma, düzgün bir herif o."

"Ben aksini mi savundum? Yalnızca şaşırdım..."

"Triss," diye araya girdi Ciri, "onun karısı falan değil."

"Öyleyse daha da şaşırırım."

"Bu da senin sandığımdan daha ahmak olduğun anlamına geliyor," diye durumu özetledi Yarpen. "Ciri, sudan bir miktar ayır, sihirbaz için haşhaşlı safran kaynatacağız. Kız bugün biraz daha iyi gibiydi, değil mi?"

"Öyle görünüyor," diye mırıldandı Yannick Brass. "Onun yüzünden konvoyu altı kez durdurmak zorunda kaldık. Yolda yardım isteyenin geri çevrilmesinin yanlış olduğunu biliyorum,

farklı düşünen varsa da sersemin tekidir. Yardım etmeyen ise başsersem ve itoğluittir. Ama şu ormanlarda epeydir takılıp kaldık. Kaderimizi zorluyoruz, lanet olsun, hem de aşırı zorluyoruz. Burası güvenli değil. Scioa'tael..."

"Bu sözcüğü ağzından tükür gitsin, Yannick."

"Tü, tü. Yarpen, ben savaşmaktan korkmam, bizim için kan yeni bir şey değil ama... Kendi adamlarımızla karşı karşıya gelirsek... Bombok olur! Neden bizim başımıza geldi bu? Bu boktan yüke, yüz kişilik boktan atlı birliğinin refakat etmesi gerekirdi, bizim değil! Açıkgözler Art Carrigh'de cehennemin dibini boylasınlar, onlara..."

"Kes sesini, dedim. Lapa çanağını ver, konuşacağına. Lanet tavşan çerez gibi gitti, şimdi sıra yemekte. Ciri, sen de bize katılır mısın?"

"Elbette."

Çanağın içine daldırılan tahta kaşıkların takırtıları, çiğneme ve ağız şapırdatma sesleri epeyce sürmüştü.

"Lanet olsun," dedi Paulie Dahlberg ve uzun uzun geğirdi. "Midemde hâlâ boş yer var."

"Benim de," dedi Ciri ve cücelerin yapmacıklıktan uzak tavırlarından etkilenerek o da geğirdi.

"Aman lapa olmasın," dedi Xavier Moran. "Şu yulafı birazdan kusacağım. Tuzlu eti de."

"Bu kadar zevksiz biriysen ot ye o zaman!"

"Ya da bir armut kemir. Kunduzlar da öyle yapıyor ve hayatta kalıyor."

"Kunduzun kendisini yemek isterdim."

"Ben de balık," dedi Paulie düşlere dalarak ama bir yandan da cebinden çıkardığı bir peksimeti takur tukur sesler çıkarıp ısırarak. "Canım nasıl balık istedi, bilseniz."

"O halde balık tutmaya gidelim."

"Nerede?" diye çıkıştı Yannick Brass. "Çalılıklarda mı?"

"Derede."

"Dere mi ki o? Oturduğun yerden karşı kıyısına sıçabiliyorsun. Orada balık ne gezer?"

"Ama var." Ciri kaşığını yalayıp çizmesinin koncuna soktu. "Su getirmeye gittiğimde gördüm. Ama hastalıklı balıklar onlar. Derilerinde döküntüler var. Kırmızı ve siyah lekeler..."

"Alabalık," diye bağırdı Paulie, ağzından peksimet kırıntıları saçarak. "Hadi çocuklar, doğru dereye gidiyoruz! Regan! Sıyır pantolonunu! Pantolonundan kepçe yapacağız."

"Neden benimkinden?"

"Çıkar hadi, çabuk, yoksa haşlarım seni, ödlek! Annem sözümü dinlemeni söyledi mi, söylemedi mi?"

"Balık tutacaksanız acele edin, çünkü birazdan hava kararacak," dedi Yarpen. "Ciri, su ısındı mı? Bırak, bırak, suyu üzerine döküp yanacaksın ya da kazana yapışacaksın. Güçlü olduğunu biliyorum ama bırak ben taşıyayım."

Geralt onları bekliyordu. Açılmış araba brandalarının arasından ak saçlarını daha uzaktan fark etmişlerdi. Cüce, suyu tekneye boşalttı.

"Yardıma ihtiyacın var mı, Witcher?"

"Hayır, teşekkür ederim, Yarpen. Ciri yardım eder bana."

Triss'in ateşi düşmüştü, ancak hâlâ çok dermansızdı. Geralt ve Ciri sihirbazı soyup yıkama konusunda deneyim kazanmışlardı,

ayrıca onun kendini tutamayıp işlerini tek başına halletmeye kalkışmasını da frenliyorlardı. İyi bir ekip olmuşlardı; Geralt Triss'i kollarından tutuyor, Ciri de onu yıkayıp kuruluyordu. Ancak bir nokta Ciri'yi hem şaşırtıyor hem de çekiyordu – Triss sanki Geralt'a fazlaca sokulur gibiydi. Hatta son sefer onu öpmeye bile çalışmıştı.

Geralt bir baş hareketiyle sihirbazın eyer torbalarını gösterdi. Ciri hemen anladı, çünkü bu da ritüelin bir parçasıydı, Triss her banyodan sonra saçlarının taranmasını istiyordu. Ciri tarağı buldu ve Triss'in yanına oturdu. Triss başını küçük kıza doğru eğip Witcher'a sarıldı. Ciri'nin görüşüne göre epeyce şiddetli bir sarılmaydı bu.

"Ah, Geralt," diye ağlamaya başladı sihirbaz kadın. "Çok özür dilerim... Aramızda geçenler beni çok üzüyor..."

"Triss, rica ederim."

"Yeniden yaşanmalı... şimdi. Sağlığıma kavuşunca... Çok farklı olurdu... Ben... Ben hatta..."

"Triss."

"Yennefer'i kıskanıyorum... Senden dolayı kıskanıyorum..."

"Ciri, git buradan."

"Ama..."

"Git lütfen."

Ciri arabadan atlarken, bir tekerleğe dayanmış, dalgın dalgın uzun bir ot sapını kemiren Yarpen'e çarptı. Cüce kolunu küçük kıza doladı. Geralt gibi eğilmesi gerekmiyordu çünkü boyu ondan uzun değildi.

"Asla bu hataya düşme, küçük Witcher," diye mırıldandı Yarpen ve gözleriyle arabayı gösterdi. "Birisi sana acır, yakınlık

gösterir, özveride bulunursa ve düzgün karakteriyle seni şaşırtırsa, bunu takdir etmeyi bilmeli ama asla şeyle... başka bir şeyle karıştırmamalısın."

"Başkalarını dinlemek hoş değil."

"Biliyorum. Ayrıca tehlikeli de. Sen yıkanma suyunu tekneden boşaltırken son anda zıplayıp kurtuldum. Gel, Regan'ın pantolonuna kaç alabalık kaçmış, bakalım."

"Yarpen?"

"Hımm?"

"Sevdim ben seni."

"Ben de seni, keçi."

"Ama sen bir cücesin. Ben değilim."

"Peki bunun ne... Haa! Scioa'tael. Mesele Sincaplar, değil mi? Rahatsız ediyor seni, değil mi?"

Ciri, cücenin ağır kolunun baskısından kendini kurtardı. "Ama seni de öyle," dedi. "Diğerlerini de. Gözünüzden okuyorum bunu."

Cüce sesini çıkarmadı.

"Yarpen?"

"Dinliyorum."

"Kim haklı? Sincaplar mı, siz mi? Geralt'ın isteği... tarafsız kalmak. Sen cücesin ama Kral Henselt'in hizmetindesin. Ama karakoldaki şövalye, hepsi düşmanımız, diye bağırdı, hepsini... ama hepsini... Hatta çocukları bile. Neden, Yarpen? Kim haklı?"

"Bilmiyorum," dedi cüce, güçlükle. "Ben öğretilenleri kaşıkla yiyip bitirdim. Doğru bulduğum şeyleri yapıyorum. Sincaplar silahları kapıp ormana koştular. 'İnsanları denize dökeceğiz,' diye bağırıyorlar ve bu kolay parolayı bile Nilfgaard'ın ulaklarının

öğrettiğini bilmiyorlar. Ama bu parolanın hedefinin kendilerinin değil, genç elflerin mücadele ruhları yerine insanların nefretlerini kamçılamak olduğunu anlamadılar. Ben bunu anladığım için Scioa'tael'in yaptığını ağır bir aptallık olarak görüyorum. Eh, birkaç yıl içinde beni bu yüzden hain ve satılık, onları da kahraman ilan edecekler belki de... Tarihimiz, dünyamızın tarihi benzeri vakalarla doludur."

Sustu ve parmaklarını sakalında gezindirdi. Ciri de sesini çıkarmadı.

Sonra ansızın, "Elirena..." diye mırıldandı cüce. "Elirena bir kahramansa, yaptıklarına kahramanlık denebiliyorsa, dert değil, bana hain ve ödlek desinler. Çünkü ben Yarpen Zigrin, ödlek, hain ve dönme, birbirimizi öldürmemekte ısrar ediyorum. Yaşamakta ısrar ediyorum. Öyle yaşamalıyız ki sonrasında kimseden özür dilemek zorunda kalmayalım. Kahraman Elirena... O özür dilemek zorunda kaldı. Bağışlayın, diye yalvarmak zorunda kaldı, bağışlayın. Lanet olsun! Özür dilemeyi gerektirecek bir şey yapmış olmanın bilinciyle yaşamaktansa, ölmeyi yeğlerim."

Yine sustu. Ciri, dilinin ucuna kadar gelen soruları sormadı. Sormaması gerektiğini içgüdüsel olarak biliyordu.

"Yan yana yaşamak zorundayız," diye devam etti Yarpen. "Bizler ve siz insanlar. Çünkü seçebileceğimiz başka yol yok. Bunu iki yüz yıldır biliyoruz, yüz yıldır da bunun için çabalıyoruz. Kral Henselt'in hizmetine neden girdiğimi, bu kararı nasıl aldığımı bilmek ister misin? Bu çabanın boşa gitmesine izin veremem. Yüz yıla yakın bir süredir insanlarla uzlaşmaya çalışıyoruz. Buçukluklar, *gnom*'lar, bizler, hatta elfler –*rusalka*'ları, su perilerini, *silf*'leri kastetmiyorum, onlar hep vahşiydi– emek

veriyoruz. Onlar, sizler daha yokken buraların yabani sahipleriydi. Lanet olsun, yüz yıl sürdü ama sonunda ortak yaşamı bir şekilde kurmayı, yan yana var olmayı başardık. Hatta kısmen de olsa birbirimizden çok farklı olmadığımıza insanları ikna etik..."

"Bizim birbirimizden hiçbir farkımız yok, Yarpen."

Cüce ani bir hareketle arkasına döndü.

"Birbirimizden hiçbir farkımız yok," diye yineledi Ciri. "Çünkü Geralt gibi hissediyor ve düşünüyorsun, bir de... benim gibi. Aynı şeyleri, aynı kazandan çıkanları yiyoruz. Hem Triss'e hem bana yardım ediyorsun. Senin de bir büyükannen vardı, benim de... Benimkini Nilfgardlılar öldürdü. Cintra'da."

"Benimkini de insanlar," diyebildi cüce güçlükle. "Brugge'de. Bir katliam sırasında."

"Atlılar!" diye seslendi Wenck'in öncü birliğinde yol alan adamı. "Ön taraftan atlılar geliyor!"

Komiser, atının sırtında Yarpen'in arabasına doğru ilerlerken Geralt da karşı taraftan yaklaştı.

"Arkaya geç, Ciri," dedi sert bir sesle. "Araba koltuğundan in ve arkaya geç. Triss'in yanından ayrılma."

"Ama oradan hiçbir şey görülmüyor!"

"Tartışma!" diye atıldı Yarpen. "Şimdi doğru arkaya, şipşak! Savaş baltamı ver, postun altında."

"Şunu mu?" Ciri, sivri ve hafifçe kıvrık kancalı bir çekici andıran ağır ve iğrenç şeyi havaya kaldırdı.

"Evet," dedi cüce. Sapını çizmesinin koncuna sokup baltayı dizine dayadı. Sakinmiş gibi duran Wenck, elini gözlerine siper etmiş anayola bakıyordu.

"Ban Gléan'dan küçük bir süvari birliği. Boz Bölük denir, onları pelerinlerinden ve kunduz kürkü berelerinden tanıdım. Lütfen sükûnetinizi koruyun. Ama gözünüzü dört açın. Pelerin ve kunduz kürkü berelerin sahibi kolayca değişebilir."

Atlılar hızla yaklaştılar. On adam kadardılar. Arkalarındaki arabada oturan Paulie Dahlberg'in gerilmiş iki tatar yayını dizine yatırması, Regan'ın da bunları bir şalla örtmesi Ciri'nin gözünden kaçmadı. Küçük kız usulca sürünerek araba brandasının altından başını çıkarıp Yarpen'in geniş omuzlarının arkasına saklandı. Triss doğrulmaya çalıştı, sövdü, kendini tutamayıp sırtüstü döşeğine düştü.

"Durun!" diye bağırdı en öndeki atlı. Gelenlerin komutanıydı kuşkusuz. "Neyin nesisiniz? Nerden gelip nereye gidersiniz?"

"Kimmiş bunu soran?" Wenck soğukkanlı bir ifadeyle eyerinde doğruldu. "Hem hangi hakla?"

"Kral Henselt'in ordusu, meraklı beyefendi! Soran ise Süvari Birliği Komutanı Zyvik ve sorusunu yinelemeyecektir! Derhal yanıt istiyorum, haydi! Neyin nesisiniz?"

"Kraliyet ordusu levazım subayları."

"Bunu herkes iddia edebilir! Kraliyet renkleri göremiyorum ben burada!"

"Yaklaş, süvari birliği komutanı ve şu yüzüğe dikkatle bak."

"Yüzüğünüzle ne havası atıyorsunuz?" Asker yüzünü buruşturdu. "Bütün yüzükleri tanımam mı gerekiyor yani? Bundan herkeste olabilir. Amma da işaretmiş hani!"

Yarpen Zigrin arabacı koltuğunda doğruldu, baltasını kaldırdığı gibi seri bir hareketle askerin burnuna dayadı. "Bu işareti tanır mısın peki?" diye hırladı. "İyice kokla ve kokusunu beynine yaz."

Asker dizginlere koparırcasına asıldı, atını yan tarafa doğru çevirdi. "Beni tehdit mi ediyorsunuz?" diye kükredi. "Beni hem de? Kralın hizmetindeyim ben!"

"Bizler de," dedi Wenck sesini yükseltmeden. "Üstelik kuşkusuz senden eskiyiz. Kendine gel, asker, iyi niyetle verilmiş bir öğüttür bu."

"Ben burada nöbetteyim! Kim olduğunuzu nereden bileceğim?"

"Yüzüğü gördün," diye tısladı komiser dişlerinin arasından. "Taşa kazınmış işareti tanımıyorsan, o zaman ben senin neyin nesi olduğunu sorgularım. Boz Bölük flamasında tam da bu amblem yer alır, yani tanıman gerekirdi."

Asker gözle görülür şekilde geri adım attı. Bunda, Wenck'in sakin konuşması kadar arabalarından kararlı ifadelerle ters ters bakan nöbetçi erlerin payı büyüktü.

"Hmm..." dedi asker, beresini sol kulağının üzerine kaydırarak. "Güzel. Gerçekten olduğunuzu söylediğiniz kişilerseniz eğer, arabalarda ne taşıdığınızı bakmama karşı çıkmazsınız mutlaka."

"Çıkarız." Wenck kaşlarını çattı. "Hem de şiddetle. Yükümüz seni ilgilendirmez, süvari birliği komutanı. Ayrıca arabalarda ne bulmaya çalıştığını da anlamadım."

"Anlamıyorsunuz." Asker başını salladı ve elini kılıcının sapına doğru indirdi. "O halde anlatayım, bayım. İnsan ticareti yasaktır, ancak Nilfgaardlılara köle satan pek çok şerefsiz var hâlâ. Eğer arabalarda prangalı insanlar bulursam, bana o zaman kralın hizmetinde çalıştığınızı anlatmayın. Onlarca yüzük gösterseniz bile işe yaramaz."

"Peki," dedi Wenck kuru bir sesle. "Mesele köleyse, ara o halde. Buna izin veririm."

Asker atını ağır adımlarla ortadaki arabaya doğru sürdü, eyerin üzerinden arabaya doğru eğilip brandayı kaldırdı.

"Bu fıçılarda ne var?"

"Ne olacak ki? Köle mi?" dedi Yannick Brass alaycı bir tonla. Arabanın sürücü koltuğuna oturmuş ve alabildiğine yayılmıştı.

"Ne var, diye sordum. Yanıt versene!"

"Tuzlanmış balık."

"Şu sandıklarda peki?" Asker atını bir sonraki arabaya doğru sürmüş, ayağını yan tahtaların kenarına vuruyordu.

"Nal," diye homurdandı Paulie Dahlberg. "Şu arkada duranlar da bizon derisi."

"Görüyorum." Süvari birliği komutanı eliyle geçiştirdi, atına doğru dilini şaklattı, öne doğru ilerleyip Yarpen'in arabasının içine baktı.

"Şu yatan kadın neyin nesi?"

Triss Merigold gücü yettiğince gülümsedi, ağırlığını tek dirseğinin üzerine verip diğer eliyle kısa ve karmaşık bir hareket yaptı. "Kim, ben mi?" diye sordu usulca. "Beni görmüyorsun ki!"

Asker gözlerini kırpıştırdı, gerilmişti, derken biraz irkildi. "Tuzlanmış balık," dedi sözcüklerin üstüne basa basa ve brandayı indirdi. "Ya bu çocuk?"

"Kurutulmuş mantar," dedi Ciri adamın yüzüne küstahça bakarak.

Asker sustu, gözlerini irice açtı ve taş kesildi.

"O ne ya?" diye sordu bir süre sonra alnını buruşturarak. "Ne?"

Wenck buz gibi bir sesle, "Kontrol bitti mi, asker?" diye sordu. Arabanın diğer tarafından atının sırtında adama yaklaşmıştı.

Asker bakışlarını Ciri'nin yeşil gözlerinden güçlükle ayırabildi. "Bitti. Yollanın, tanrılar size eşlik etsin. Ama dikkatli olun. İki gün önce Scioa'tael'in bir birliği atlı bir devriye kıtasını Porsuk Boğazı yakınlarında katletti. Güçlü, büyük bir kıtaydı. Porsuk Boğazı buraya uzak elbette ama böyle bir elf ormanlara daldı mı rüzgârdan hızlıdır. Bize onların çevresini sarmamızı emrettiler ama bir elfi nasıl yakalayacaksınız? Bu, rüzgârı yakalamak gibi bir şey..."

"İyi tamam, merak etmedik," diye askerin sertçe sözünü kesti komiser. "Hem acelemiz hem de önümüzde upuzun bir yolumuz var."

"O halde sağlıcakla kalın. Hey, takılın peşime!"

"Duydun mu, Geralt?" diye homurdandı Yarpen Zigrin, atlarıyla uzaklaşmakta olan birliğin ardından bakarken. "Çevrede korkunç Sincaplar varmış. Hissetmiştim zaten. Sırtımda epeydir bir karıncalanma duyuyorum, sanki biri okuyla belimi hedef alıyormuş gibi oluyorum. Hayır, lanet olsun, böyle körü körüne yol alıp pinekleyemeyiz, ıslık çalıp uyuşuk uyuşuk osuramayız. Bizi nelerin beklediğini bilmeliyiz. Dinle, bir fikrim var."

Ciri, kahverengi atının dizginlerine asıldı, hemen dörtnala geçip eyerin üzerinde öne doğru kaykıldı. Wenck'le derin bir sohbete dalmış olan Geralt hızla doğruldu. "Çıldırma!" diye bağırdı. "Afacanlık yapma, ufaklık! Boynun mu kırılsın istiyorsun? Hem o kadar uzaklaşma..."

Ciri sözlerin devamını duyamadı, atının sırtında uçar gibi ilerliyordu. Kasten böyle davranıyordu, günlük nasihatleri canı dinlemek istemiyordu çünkü. Bu kadar hızlı, bu kadar sert olmaz, Ciri! *Peh, peh!* Uzaklaşma! *Peh, peh, peh.* Dikkatli ol! *Peh, peh.*

Çocukmuşum gibi davranıyorlar, diye düşündü. *On üçüme yaklaştım oysa, altımda hızlı bir atım, sırtımda keskin bir kılıcım. Üstelik hiçbir şeyden korkum yok!*

Bir de bahar gelmiş!

"Hey, dikkatli ol, kıçın yara olacak!"

Yarpen Zigrin. Bir çokbilmiş daha. *Peh, peh.*

Devam, dörtnala devam, delik deşik yoldan, yeşil çimlerin üzerinden, çalıların arasından, gümüş gibi parlayan su birikintilerinden, altın sarısı nemli kumların içinden, tüylü eğreltiotlarının arasından devam... Ürken bir geyik ormana kaçtı, zıplayıp kaçarken siyah-beyaz kuyruğu parlıyordu. Ağaçlardaki kuşlar –alakargalar, arıkuşları, tuhaf kuyruklu siyah saksağanlar– ciyaklayarak havalandı. Birikintilerdeki sular, atın çarparak inen nalları altında çevreye sıçradı.

İleri, daha ileri! Uzun süre arabanın arkasından ağır ağır gelmek zorunda kalmış olan at, kızı süratle ve keyifle sırtında taşıyor, hızlanmaktan mutlu bir halde durmaksızın koşuyordu. Kasları kızın bacaklarının arasında dolanıyor, nemli yelesi yanaklarını yalıyordu. Ciri dizginleri gevşettikçe hayvan boynunu uzattı. *Devam, güzel atım, şimdi ne gem hissetmelisin ne dizgin, devam et, dörtnala, dörtnala, sert, daha sert! Koştur!*

Ciri, atını yavaşlatıp çevresine bakındı. Sonunda yalnızdı. Sonunda uzaklardaydı. Başını alıp gittiği için kimse onu azarlamıyor, uyarmıyor, yönlendirmiyor, tehdit etmiyordu. Sonunda yalnızdı, özgürdü, bağlı ve bağımlı değildi.

Yavaşladılar. Tırısa geçtiler. Sonunda keyif için gezintiye çıkmamıştı Ciri, belli görevleri vardı. Şimdi atlı keşif koluydu, devriyeydi, öncü birlikti. *Heyt*, diye içinden geçirdi Ciri, *bütün*

konvoyun güvenliği şimdi bana bağlı. Şimdi hepsi geri dönüp şu haberi vermemi bekliyor: Yol açık ve düzgün, kimseleri görmedim, ne nal ne de tekerlek izi var. Gidip raporumu vereceğim, bunun üzerine sıska Bay Wenck buz gibi mavi gözleriyle bakıp ciddi bir ifadeyle başını sallayacak, Yarpen Zigrin at çenesini andıran ağzındaki sarı dişlerini gösterecek, Paulie Dahlberg, "Aferin ufaklık!" diyecek ve Geralt belli belirsiz gülümseyecek. Son zamanlarda neredeyse hiç yapmadığı halde gülümseyecek.

Ciri çevresine bakınıp aklından notlar aldı. Devrilmiş iki huş ağacı – sorun değil. Dal yığını – olsun, arabalar rahatlıkla geçer. İçine yağmur suyu dolmuş oluk – engel oluşturmaz; en öndeki arabanın tekerlekleri altında kalıp dağılır, arkadaki arabalar da tekerlek izleri boyunca ilerler. Şu geniş açıklık alan, kamp kurmak için ideal...

İz mi? Nereden gelecek ki izler? Burada kimse yok. Orman var. Bir de taze yapraklar arasında cıvıldaşan kuşlar. Kızıl tilki usul usul yolun karşısına geçiyor... Ve her yer, her şey bahar kokuyor.

Yol, tepenin yarı hizasında kıvrılıp kumlarla kaplı dar bir geçide giriyor, iki yanda dallarını uzatmış bodur çamların arasına dalıyordu. Ciri, çevreyi yukarıdan inceleyebilmek için yoldan ayrılıp atının sırtında bayır yukarı çıktı. Bir arzusu da mis gibi kokan ıslak yapraklara dokunmaktı belki...

Atından atladı, dizginleri bir budağın üstüne attı, tepeyi örten ardıç çalılıklarının arasından ağır ağır yürümeye başladı. Tepenin karşı tarafında gözüne boş bir alan çarptı; burası sık ormanın içinde açılmış bir deliği andırıyordu. Belli ki çok uzun zaman önce meydana gelmiş bir yangının izleriydi bu, çünkü

hiçbir yerde kömürleşmiş siyah ağaç kütükleri yoktu, her yer taze çamlardan ve bodur çamlardan göz alabildiğine yemyeşildi.

Ve de tehlikesizdi.

Neden korkuyor bunlar acaba? diye düşündü. *Scioa'teal'den mi? Korkacak ne var ki? Ben elflerden korkmam. Bir şey yapmadım onlara.*

Elfler. Sincaplar. Scioa'tael.

Ciri, Geralt onu kovalamadan önce karakoldaki cesetleri görmüştü. İçlerinden özellikle biri aklına yer etmişti – yüzünü; kahverengiye dönmüş kandan yapış yapış olmuş saçları örtmüştü, boynu tuhaf bir şekilde dönüp bükülmüştü. Yüzü hortlaklarınkini andırıyordu, üst dudağı ürkütücü bir şekilde kalkıktı, ağzında insanlarınkine benzemeyen çok küçük ve aşırı beyaz dişler vardı. Ciri, elfin eski püskü çizmelerini anımsadı; çizmeler dize kadardı, ayak kısımları bağcıklıydı, konçlarının uçları küçük kancalarla birleştirilmişti.

İnsanları öldüren ama savaşta kendileri de ölen elfler... Geralt, tarafsız kalınması gerektiğini, Yarpen de kişinin kimseden bağışlanmayı istemeyecek şekilde davranmasını söylüyor.

Ciri ayağını köstebeklerin yığdığı bir tümseğe vurdu sonra dalgın dalgın topuğunu kumun içinde çevirdi.

Kim kimi bağışlayacak, hangi suçundan dolayı?

Sincaplar insan öldürüyor. Nilfgaard da onlara bunun için para veriyor. Kullanıyor onları. Kışkırtıyor. Nilfgaard.

Ciri, Cintra'da olup bitenleri unutmamıştı, unutmak istese de unutamıyordu. Vatansızlık, çaresizlik, korku, açlık, acı. Bunlara sonra, çok daha sonra Nehir Bölgesi'nden gelen *druid*'lerin onu bulup sahiplenmeleriyle eklenen bedenen erime ve hissizleşme

eklenmişti. Ciri bunları çok bulanık anımsıyordu, oysa beyninden silip atmak istiyordu.

Ama anılar beynine hücum etmişti yine. Düşüncelerinde ve düşlerinde. Atların ayaklarını yere vurmaları, delice çığlıklar, cesetler, yangın... Tüylü miğferiyle kara şövalye... ve sonra... Nehir Bölgesi'nde kulübeler... Yangın yerinin ortasındaki is kaplı baca... Yanında, nasıl olduysa yıkılmaktan kurtulmuş tulumbanın dibinde korkunç yanık yarasını yalayan bir kara kedi... Tulumba... Tulumba kolu... Kova...

Kan dolu kova.

Ciri yüzünü ovaladı ve şaşkınlıkla eline baktı. Ayası ıslanmıştı. Küçük kız burnunu çekti, giysisinin koluyla gözyaşlarını sildi.

Tarafsızlık mı? Kayıtsızlık mı? İçinden bağırmak geliyordu. *Kayıtsızca seyreden bir Witcher mı? Hayır, bir Witcher insanları korumalı. Orman cinlerinden, vampirden, kurtadamdan korumalı. Üstelik yalnızca onlardan değil. İnsanları olabilecek bütün kötülüklerden korumalı. Ama ben kötünün ne demek olduğunu Nehir Bölgesi'nde gördüm.*

Bir Witcher korumalı ve kurtarmalıdır. Ellerinden ağaçlara asılmamaları, kazığa oturtulmamaları için erkekleri korumalıdır. Toprağa çakılmış ağaçtan korkuluklara bağlanmamaları için sarışın kızları korumalı. Öldürülüp kuyuya atılmamaları için çocukları korumalı. Ateşe verilmiş çiftlikte yanmış bir kedi bile korunmayı hak eder. Bu yüzden Witcher olacağım; Sodden ve Nehir Bölgesi halkı gibilerini savunmak için bir kılıcım var benim. Çünkü onların kılıçları yok, el hareketlerini, adımları, siper almayı ve tek ayak üzerinde dönmeyi bilmiyorlar, kimse onlara dövüş öğretmemiş, kurtadamlar ve Nilfgaardlı eşkıyalar karşısında korumasız ve savunmasızlar. Bana korumasızları

savunmam için dövüşmeyi öğretiyorlar. Ben de bunu yapacağım. Daima. Asla tarafsız olmayacağım. Asla kayıtsız kalmayacağım. Asla!

Ansızın dikkat kesildi, ancak buna neyin yol açtığını anlayamadı. Ani bastıran, soğuk bir gölge gibi ormana vuran sessizlik miydi yoksa göz ucuyla görür gibi olduğu o hareket mi? Ciri yıldırım hızıyla harekete geçti, Cintra'dan kaçtıktan sonra ölüm kalım savaşı verirken Nehir Bölgesi ormanlarında edindiği içgüdüyle davrandı. Kendini yere attı, ardıç çalılıklarının artına doğru süründü ve hiç kımıldamadan taş kesildi. Ah, bir de şu at kişnemese, diye geçirdi içinden.

Dar geçidin karşı bayırında yine bir şey hareket etti. Ciri, yaprakların arasından süzülüp bulanıklaşan bir siluet gördü. Çalıların arasından bir elf dikkatle dışarı bakıyordu. Sonra kapüşonunu başından indirdi, bir an çevresini inceledi, kulak kabarttı ve hızlı ama sessiz adımlarla tepeye doğru ilerledi. Arkasından, yaprak yığınlarının arasından iki elf daha belirdi. Derken başka elfler. Sonra art arda elfler. Upuzun bir sırada peş peşe ilerliyorlardı. Yaklaşık yarısı atlıydı, eyerlerine dimdik oturmuşlar, ağır ağır ilerliyorlardı, gergindiler, gözleri çevrede fır dönüyordu. Ağaçların aralanıp ormanın aydınlandığı bir noktada gökyüzünü fon gibi arkalarına almış sessizce ilerledikleri sırada Ciri yüzlerini bir an açıkça gördü. Derken ormanın ışıltılı karanlığına dalıp yok oldular. Tek bir ses, tek bir hışırtı bile çıkarmadan cinler gibi kaybolup gittiler. Atlardan hiçbiri ne ayağını yere vurmuş ne de kişnemişti, ayaklarının ya da nallarının altında tek bir dal çıtırdamamıştı. Taşıdıkları silahlar şakırdamamıştı.

Onlar gözden kaybolsalar da Ciri yerinden kımıldamadı, bedenini ardıç çalılarına bastırmış öylece olduğu yerde yatıyor, hatta soluğunu bile sessizce alıp vermeye çalışıyordu. Ürken bir kuşun ya da başka bir hayvanın onu ele verebileceğini biliyordu, üstelik çıkardığı sesler ve yaptığı hareketler istediği kadar dikkatli ve zayıf olsun, hayvanların kolayca ürkebileceğinin bilincindeydi. Ayağa kalkmak için ormanın iyice sakinleşmesini, elflerin aralarına daldığı ağaçlardaki saksağanların bağırmaya başlamasını bekledi.

Ama ayağa kalktığında güçlü iki kolun bedenini sımsıkı sardığını fark etti. Siyah bir eldiven ağzını kapadı, korkudan çığlık atmasını önledi.

"Sessiz ol."

"Geralt?"

"Sessiz ol, dedim."

"Gördün mü?"

"Gördüm."

"Onlar..." diye fısıldadı Ciri. "Scioa'tael mi? Öyle mi?"

"Evet. Çabuk, atlara. Yola dikkat et."

Bayırı dikkatle ve usulca indiler ama anayola dönmeyip ormanın içinde kaldılar. Geralt gözünü dört açmış çevreyi kolluyordu; Ciri'nin tek başına ilerlemesine göz yummadığı için kahverengi atın dizginlerini kıza vermemiş, kendi idare ediyordu.

"Ciri," dedi ansızın. "Gördüklerimizden kimseye tek söz etmek yok. Ne Yarpen'e ne de Wenck'e. Kimseye. Anlıyor musun?"

"Hayır," diye mırıldandı kız, başını önüne eğip. "Anlamıyorum. Neden susmamı istiyorsun? Onları uyarmamız gerekir. Biz kimden yanayız, Geralt? Kime karşıyız? Dostumuz ve düşmanımız kim?"

"Yarın konvoydan ayrılıyoruz," dedi Geralt, bir süre sessiz kaldıktan sonra. "Triss iyileşti sayılır. Onlarla vedalaşıp kendi yolumuza gideriz. Kendi sorunlarımız, kendi sıkıntılarımız, kendi güçlüklerimiz olacaktır. İşte o zaman, bu dünyanın sakinlerini dostlar ve düşmanlar olarak ayırmaktan vazgeçersin umarım."

"Biz... tarafsız mı olalım? Kayıtsız, öyle mi? Ama saldırırlarsa..."

"Saldırmazlar."

"Ama ya olursa..."

"Dinle beni." Geralt kıza döndü. "Böylesine önemli bir yüke, altın ve gümüşe, Kral Henselt'in Aedirn'e sağladığı gizli yardıma neden insanlar değil de cüceler eşlik ediyor sence? Dün de bizi bir ağacın üzerinden gözetleyen bir elf görmüştüm. Hatta gece kampın kıyısında gezindiklerini duydum. Scioa'tael cücelere saldırmaz, Ciri."

"Ama gelmişler," diye mırıldandı Ciri. "Buradalar. Çevremizde dönüyor, etrafımızı sarıyorlar."

"Neden geldiklerini biliyorum. Sana göstereceğim."

Atı bir anda çevirip dizginleri Ciri'ye attı. Küçük kız topuklarını kahverengi atının sağrısına batırdı, hayvanı hızlandırdı ama Geralt ona bir yüz ifadesiyle arkasında kalmasını işaret etti. Anayolun karşı tarafına geçip yeniden ormana daldılar. Witcher önden, Ciri arkasından ilerlediler. İkisi de uzun süre konuşmadı.

"Bak." Geralt atını durdurmuştu. "Bak, Ciri."

"Nedir bu?" diye iç geçirdi Ciri.

"Shaerrawedd."

Önlerinde, ormanın içinde, kaymak gibi dümdüz granit ve mermer kalıplar göz alabildiğine tepeleme yığılmıştı; kenarları

rüzgârdan aşınmıştı, üzerleri yağmurun sildiği desenlerle bezeliydi. Kalıplar dondan çatlamış, ağaç köklerinin aralara girmesiyle kırılmıştı. Ağaç gövdelerinin arasında parçalanmış sütunlar, kemerler, fresk kalıntıları vardı, hepsi yapraklarla sarılı ve kalın bir yosun tabakasıyla kaplıydı.

"Burada... bir kale mi varmış?"

"Bir saray. Elfler kaleler yapmazlar. Hadi in. Atlar yıkıntıların arasında zorlanır."

"Kim yıkıp harap etmiş buraları? İnsanlar mı?"

"Hayır. Kendileri. Buraları terk etmeden önce."

"Neden yapmışlar böyle bir şey?"

"Buralara bir daha dönemeyeceklerini biliyorlardı. Bu, insanlarla aralarında çıkan ikinci çatışmadan sonra oldu, yaklaşık iki yüz yıl önce. Eskiden bir yerden çekilirken kentleri sağlam bırakırlardı. İnsanlar yapılarını elflerden kalan temeller üzerine kurdular. Novigrad, Oxenfurt, Vizima, Dreiberg, Maribor, Cidaris böyle ortaya çıktı. Ve de Cintra."

"Cintra da mı?"

Geralt bakışlarını kalıntılardan ayırmadan başını salladı.

"Buradan gitmişler, şimdi de geri döndüler," diye fısıldadı Ciri. "Neden?"

"Bakmak için."

"Neye?"

Geralt hiç konuşmadan elini kızın omzuna koyup onu kendinden hafifçe uzaklaştırdı. Mermer merdivenden aşağıya, daha derinlere indiler, zemindeki çatlamış ve aşınmış kalıpların arasından boy vererek büyümeyi başarmış esnek fındık dallarına tutundular.

"Burası sarayın merkeziydi. Kalbiydi. Fıskiye."

"Burası mı?" diye şaşırdı Ciri, aşınmış kütlelerin ve parçaların ortasından göğe yükselmiş kayın ağaçlarını incelerken. "Burası mı? Burada bir şey yok ki."

"Gel."

Fıskiyeyi besleyen akarsu, yatağını sık sık değiştirmiş olmalıydı; sabırla ve hiç ara vermeden altlarından aktığı mermer kütleleri ve kaymak taşı kalıpları çökmüş, barajlar oluşmuş ve akıntıyı yeniden başka bir yöne çevirmişti. Sonuç olarak arazi olduğu gibi basık çukurlarla kaplıydı. Su, bina kalıntılarının üstünden yer yer çağlayarak akıyordu; yaprakları, kumu ve iğneleri sürükleyip götürmüştü. Böyle noktalarda mermer, pişmiş kil ve mozaikler aradan iki yüzyıl değil de üç gün geçmiş gibi hâlâ canlı ve alacalı ışıldıyordu.

Geralt derelerden birinin üstünden atlayıp kalıntıların arasına daldı. Ciri arkasından koşup yetişti. Enkazın yan tarafındaki basamaklarda başlarını eğip, yarısı toprağın altına girmiş yıkık bir kapı kemerinin altından geçtiler. Witcher durup eliyle gösterdi. Ciri yüksek sesle iç geçirdi.

Çatlamış, üstü renk renk yıkıntılarla dolu killerin arasında gül ağaçları yetişmişti, dalları beyaz ve leylak renklerinde şahane güllerle doluydu. Çiçeklerin yapraklarına konmuş çiy damlaları gümüş gibi parlıyordu. Gül ağaçları, devasa beyaz mermer kalıbı kökleriyle sarıp sarmalamışlardı. Plakanın üzerinden hüzünlü, güzel bir yüz bakmaktaydı; ince, zarif hatlarını yılların yağmurları ve buzları silememişti. Fresklerin içindeki altın tabanları, mozaikleri ve değerli taşları kırıp alan haydutların kancaları bu yüzü bozup çirkinleştirememişti.

"Aelirenn," dedi Geralt, uzun bir suskunluğun ardından.

"Güzel kadınmış," diye fısıldadı Ciri ve Geralt'ın elini tuttu. Witcher bu teması fark etmemiş gibiydi. Freske bakarken çok çok uzaklara, başka bir dünyaya, başka bir zamana dalıp gitmişti.

"Aelirenn," diye yineledi kısa bir duraksamadan sonra. "Cüceler ve insanlar ona Elirena derler. İki yüz yıl önce onları savaşa soktu. Elflerin en yaşlıları bu savaşa karşı çıktılar. Kazanma şansları olmadığını biliyorlardı. Bir yenilgiden sonra ayağa kalkamayacaklarını biliyorlardı. Uluslarını kurtarmak, kalıcı olmak istiyorlardı. Şehirleri yakıp yıkmaya, dağlara çekilmeye ve beklemeye karar verdiler. Elflerin ömürleri uzundur, Ciri. Bizim zaman ölçülerimize göre neredeyse ölümsüzdürler. Onların gözünde insanlar kuraklık, sert bir kış gibi gelip geçicidir, çekirge istilası gibidir, arkadan yağmur, bahar ve yeni hasat gelir. Bekleyip görmek istediler. Kalıcı olmak istediler. Kentleri ve sarayları yıkmaya karar verdiler. Binalarla birlikte onurlarını, güzelim Shaerrawedd'i de yıktılar. Kalıcı olmak istiyorlardı, ancak Elirena... Elirena delikanlıları peşinden sürükledi. Gençler silahlara davrandılar ve Elirena'yla birlikte umutsuz son savaşa girdiler. Topluca katledildiler. Acımasızca katledildiler."

Ciri, gözlerini cansız güzel yüze dikmiş susuyordu.

"Gençler Elirena'nın adını sayıklayarak öldüler," diye usulca devam etti Witcher. "Elirena'nın çağrısını ve çığlığını tekrarlayarak Shaerrawedd için öldüler. Çünkü Shaerrawedd bir simgeydi. Taş ve mermer uğruna öldüler... Bir de Aelirenn. Aelirenn'in onlara vat ettiği gibi kahramanca, şerefli ve onurlu öldüler. Kendi onurlarını kurtardılar ama soylarını ortadan kaldırdılar, onları yok olmaya mahkûm ettiler. Kendi ırklarını. Yarpen ne demişti anımsıyor musun? Dünyaya kimlerin hâkim olacağını ve

kimlerin soylarının tükeneceğini söylemişti? Sana bunu kabaca ama olduğu gibi açıklamıştı. Elfler uzun ömürlüdür, gelgelelim yalnızca gençleri doğurgandır, yalnızca gençlerin çocukları olabilir. İşte gençlerin neredeyse tamamı vaktiyle Elirena'nın peşinden gittiler. Shaerrawedd'in beyaz gülü Aelirenn'in peşinden. Şu an Aelirenn'in sarayının, akşamları çağıltısını dinlediği fıskiyesinin kalıntıları üzerinde duruyoruz. Bunlar... Bunlar da onun çiçekleriydi."

Ciri konuşmadı. Geralt kendine doğru çekip sarıldı kıza.

"Scioa'tael'in buraya neden geldiğini, neye bakmak istediklerini anladın mı şimdi? Elflerin ve cücelerin gençlerinin bir kez daha katledilmelerine neden izin verilmemesi gerektiğini anlıyor musun şimdi? Bu katliama senin de, benim de katılmamamız gerektiğini anlıyor musun? Bu güller yıl boyu açar. Aslında her yerlerini ot sarması ve bozulmaları gerekirdi ama onlar en bakımlı bahçelerdeki güllerden daha güzeller. Çünkü Shaerrawedd'e hâlâ elfler gelir, Ciri. Çeşitli elfler. Çatlamış taşları simge sayan taşkın ve aptal elfler. Bir de kendilerini sürekli yenileyen, ölümsüz çiçekleri simge sayan aklı başında elfler. Bu ağaçlar söküldüğünde ve toprak yakıldığında Shaerrawedd gülünün bir daha asla açmayacağını bilen elfler. Anlayabiliyor musun bunu?"

Ciri başını salladı.

"Senin aklını karıştıran tarafsızlığın ne olduğunu anlıyor musun şimdi? Tarafsızlık, kayıtsız ve duygusuz olmak değildir. Kişinin içindeki duyguları öldürmesi gerekmez. İçimizdeki kini öldürmemiz yeterlidir. Anladın mı?"

"Evet," diye fısıldadı kız. "Şimdi anladım. Geralt, ben... ben bunlardan... ben bu güllerden birini yanımda götürmek istiyorum. Anı olması için. Alabilir miyim?"

"Al," dedi Geralt bir an duraksadıktan sonra. "Al ki anımsa. Gidelim şimdi. Konvoyun yanına dönüyoruz."

Ciri kopardığı gülü ceketinin kordonunun arasına soktu. Ansızın küçük bir çığlık atıp elini kaldırdı. Parmağından avucunun içine doğru ip gibi kan akıyordu.

"Diken mi battı?"

"Yarpen..." diye fısıldadı küçük kız, yaşam çizgisi üzerinde biriken kana bakarak. "Wenck... Paulie..."

"Ne var?"

"Triss!" diye keskin ve yabancı bir sesle bağırdı, zangır zangır titremeye başladı, kolunu yüzüne sürdü. "Çabuk, Geralt! Hemen... yardıma koşmalıyız! Atlarımıza atlayalım, Geralt!"

"Ciri! Neyin var?"

"Ölüyorlar!"

Ciri, kulağını atının boynuna bastırmış dörtnala ilerlerken, hayvanı bağırarak ve sağrısını tekmeleyerek hızlandırıyordu. Ormanlık yoldaki kumlar nalların altında sağa sola savruluyordu. Ciri uzaklardan çığlıklar duyuyor, duman kokusu alıyordu.

Karşıdan gelen ve yolu kaplayan iki at, peşleri sıra koşum takımını, dizginleri ve kırılmış bir at arabası dingilini sürüklüyordu. Ciri atının hızını kesmeden yanlarından geçti, köpükler yüzüne sıçradı. Arkadan gelen Roach'un kişnediğini, Geralt'ın söverek yavaşlamasını istediğini duyuyordu.

Ciri dönemeci aldıktan sonra ağaçsız, geniş bir alana vardı.

Kervan alevler içindeydi. Çalılıkların arasından alevli oklar cehennem kuşları gibi arabalara doğru uçuyor, brandaları delip tahtalara saplanıyordu. Scioa'tael, kulakları sağır eden çığlıklarla saldırıyordu.

Ciri, Geralt'ın arkadan gelen bağırmalarına aldırmadan atını öne doğru çekilmiş iki arabaya doğrudan yöneltti. Arabalardan biri devrilmişti, yanında Yarpen Zigrin duruyordu, bir elinde baltası, bir elinde de tatar yayı vardı. Ayaklarının dibinde hareketsizce ve baygın, mavi elbisesi kalçalarına doğru sıyrılmış olarak yatan...

"Triiisss!" Ciri eyerin üzerinde doğruldu, topuklarını atın yanlarına batırdı. Scioa'tael kıza doğru döndü ve Ciri'nin kulaklarının dibinde oklar uçmaya başladı. Ciri hızını kesmeden başını sağa sola attı. Geralt'ın ormana kaçmasını buyuran sesini duyuyordu. Ama onun dediğini yapmaya hiç niyeti yoktu. Büzüldü ve atını doğrudan onu hedef alan okçuların üzerine sürdü. Ceketine soktuğu beyaz gülün keskin kokusunu duydu ansızın.

"Triiisss!"

Elfler çılgınca yaklaşan atı görünce kenara atladılar. İçlerinden biri üzengiye hafifçe çarptı. Ciri sert bir vızıltı duydu, at seğirdi, kişnedi ve kendini yana attı. Ciri bacağının yanından eyerin hemen altına saplanmış olan oku gördü. Ayaklarını üzengilerden koparırcasına çekti, atın üzerine çıktı, çömelip iyice hız aldı ve atladı.

Devrilmiş arabanın kasasına uçarcasına indi, kollarıyla dengesini sağlayıp yeniden sıçradı, dizlerini büktü ve baltasını sallayarak haykıran Yarpen'in dibine indi. Onun hemen yanındaki ikinci arabada Paulie Dahlberg mücadele ediyordu. Arkaya doğru yaslanmış olan Regan, ayaklarını arabacı koltuğuna bastırmış

atları güçlükle dizginlemeye çalışıyordu. Hayvanlar delirmişçesine kişniyor, ayaklarını yere vuruyor ve brandayı yutmaya çalışan alevlerden ürktükleri için arabanın şaftını bütün güçleriyle çekmeye çalışıyorlardı.

Ciri kendini, her yere saçılmış fıçıların ve sandıkların arasında yatan Triss'in yanına attı ve onu giysisinden yakaladığı gibi devrilmiş arabaya doğru sürükledi. Sihirbaz kadın inliyor, ellerini şakaklarına bastırıyordu. Ciri'nin dibinde bir nal patırtısı duyuldu; atlar kişniyor, iki elf de kendini öfkeyle savunan Yarpen'i kılıçlarını sallayarak atlara doğru itiyordu. Cüce topaç gibi dönüyor, üzerine doğru inen kılıç darbelerini ustalıkla kullandığı baltasıyla savuşturuyordu. Ciri'nin kulağına küfürler, şangırtılar, inlercesine çıkan demir şakırtıları çalındı.

Yanmakta olan konvoydan bir at daha kendini kurtarmış, onlara doğru olanca gücüyle koşuyor, peşi sıra duman ve alevler sürüklüyor, etrafa yanan çaputlar saçıyordu. Arabacının bedeni arabacı koltuğundan aşağıya sarkmıştı; yanında Yannick Brass duruyor, dengesini güçlükle koruyordu. Bir eliyle dizginleri tutuyor, diğer eliyle de arabanın iki yanında atlarının üzerinde koşturan iki elfe karşı kendini savunuyordu. Hızını arabanın atlarına göre ayarlamış olan üçüncü Scioa'tael, hayvanların sağrılarına ok yağdırıyordu.

"Atla!" diye haykırdı Yarpen onca gürültünün içine. "Atla, Yannick!"

Ciri, Geralt'ın dörtnala sürdüğü atıyla kıstırılan arabaya ulaştığını, elflerden birini seri bir kılıç darbesiyle eyerden alaşağı ettiğini, karşı yönden uçarak gelen Wenck'in ise atları ok yağmuruna tutan diğer elfe kılıcını indirdiğini gördü. Yannick

dizginleri bıraktı ve üçüncü Scioa'tael'in atının tam önüne atladı. Elf, üzengiye basıp ayağa kalktı ve kılıcıyla karşı saldırıya geçti. Cüce yere düştü. İşte o anda alevler içindeki araba savaşanların üstüne doğru ilerledi, herkesi etrafa savurup dağıttı. Ciri, hızla geçen atların nallarının altından Triss'i çekip kurtarmayı son anda başarmıştı. Araba falakası gümbürtüyle ikiye ayrıldı, araba havaya uçtu, tekerleklerinden birinin fırlamasıyla birlikte devrildi, çevreye taşınan yükler ve için için yanan tahtalar saçıldı.

Ciri, sihirbaz kadını Yarpen'in devrilen arabasının altına doğru sürüklemeye devam ediyordu. Bir anda yanında beliren Paulie Dahlberg küçük kıza yardım etti, Geralt da Roach'u onlara saldıran Scioa'tael'in arasına iterek siper sağladı. Arabanın çevresinde kıyamet kopuyordu. Ciri tangur tungur sesler, çığlıklar, at solumaları, nal sesleri duydu. Çevreleri elflerle sarılı olan Yarpen, Wenck ve Geralt uçan şeytanlar gibi dövüşüyorlardı.

Derken Regan'ın arabasına koşulmuş atlar, dövüşenleri tekmeleriyle dört bir yana saçtı. Regan vaşak postundan tunik giymiş şişko bir buçuklukla arabacı koltuğunun üzerinde boğuşmaktaydı. Buçukluk, Regan'ın üstüne oturmuş, upuzun bir bıçağı saplamaya çalışıyordu.

Yarpen ustalıklı bir sıçrayışla arabaya çıktı, buçukluğu boğazından yakaladığı gibi tekmeyle aşağıya yuvarladı. Regan tiz bir çığlık attı, dizginleri kaptı ve atları dürttü. Hayvanlar önce sarsıldı, derken araba hareket etti ve derhal hızlandı.

"Daire çiz. Regan!" diye bağırdı Yarpen. "Daire çiz! Dön!"

Araba virajı aldı ve yeniden elfleri kovalamaya başlayıp hepsini kenara savurdu. Elflerden biri atladı, sağ taraftaki atı kuburluktan yakaladı ama tutunamadı. Arabanın hızıyla nalla-

rın ve tekerleklerin altını boyladı. Ciri kulakları tırmalayan bir çığlık duydu.

Arabanın yanında dörtnala ilerleyen bir başka elf soldan kılıcını salladı. Yarpen darbeyi savuşturdu, kılıç brandayı tutan direğe gümbürtüyle daldı, hızını kesemeyen elf öne doğru itildi. Cüce hemen sırtını kamburlaştırdı ve kolunu savurdu. Scioa'tael çığlığı bastı, eyerde havaya uçup yere çarpıldı. Kürek kemiklerinin arasına bir savaş baltası saplanmıştı.

"Hadi gelin, orospu çocukları!" diye kükredi Yarpen baltasını havada sallayarak. "Var mı biri daha? Daire çiz, Regan! Daire!"

Tepesinde oklar uçtuğu için büzülmüş halde arabacı koltuğunda oturan Regan, kan içinde kalmış saçlarını savurdu, atları böğürerek çılgın gibi sürmeye devam etti. Atlar küçük bir daire çiziyor, devrilmiş arabanın çevresinde duman ve alev kusan bir engel oluşturuyordu. Ciri, yarı baygın ve perişan durumdaki sihirbazı bu arabanın altına sürüklemişti.

Wenck'in boz renkli atı, hemen yakınlarında küçük adımlarla hareket ediyordu. Wenck eyerin üzerine iyice eğilmişti. Adamın yanına saplanmış bir okun beyaz tüyleri Ciri'nin gözünden kaçmadı. Wenck yaralı olmasına karşın, onu sağdan ve soldan sıkıştıran iki yaya elfle ustalıklı kılıç darbeleriyle dövüşüyordu. Ciri'nin gözlerinin önünde sırtından bir kılıç darbesi daha aldı. Komiser, hayvanın boynunun üzerine yüzükoyun devrildi ama eyerden düşmemeyi başardı. Paulie Dahlberg yardım için hemen yanına koştu.

Ciri yalnız kalmıştı.

Kılıcına uzandı. İdmanlarda arkasından çarçabuk çıkardığı kılıç şimdi ne yapsa çekilmiyordu, kendini kilitlemiş, kına sıkışıp

kalmıştı. Çevresinde kıyametler koparken, gözleriyle bile takip edemediği seri hareketler birbirini izlerken, Ciri'nin kılıcı yabancı gibiydi, alışılmadık kadar yavaştı, kızın kılıcını kınından tamamen çekip çıkarması sanki yüzyıllar sürmüştü. Zemin titreyip sallandı. Ciri ansızın kavrayıverdi; titreyen zemin değil, dizleriydi.

Paulie Dahlberg, onu sıkıştıran elfi baltasıyla kendinden uzak tutuyor ve yaralı Wenck'i yerde çekerek götürüyordu. Roach arabanın yanından uçarcasına fırladı, Geralt elfe saldırdı. Bir yerlerde alınlığını kaybetmiş olmalıydı, ak saçları hava akımının hareketlerine ayak uydurmuş, dalgalandıkça dalgalanıyordu.

Arabanın arkasından bir Scioa'tael daha çıktı, yayandı. Paulie, Wenck'i bırakıp doğruldu, baltasını hızla döndürdü. Ve donup kaldı.

Karşısında bir cüce duruyordu; beresi bir sincap tüyüyle bezeliydi, siyah sakalı iki saç örgüsü olarak iniyordu. Paulie duraksadı.

Ama siyah sakallı bir an bile duraksamadı. Silahını iki eliyle salladı. Baltasının bıçağı önce havada uçtu ve iğrenç gıcırtılar çıkararak Paulie'nin köprücük kemiğine saplandı. Paulie gıkını bile çıkarmadan oracıkta devrildi. Darbenin ağırlığı iki dizini birden kırmıştı sanki.

Ciri çığlık attı.

Yarpen Zigrin arabadan atladı. Siyah sakallı cüce hızla döndü ve vurdu. Yarpen Zigrin, ustalıklı bir yarım dönüş yaparak darbeyi savuşturdu, iç geçirdi ve alttan yukarı doğru öylesine korkunç bir darbe indirdi ki karşısındakinin siyah sakalı, boynu, çenesi ve burun hizasına kadar yüzü ortadan ikiye ayırdı. Scioa'tael iki büklüm oldu, yere düştü, her yerinden kanlar fışkırırken kollarını oraya buraya atıp topuğuyla toprağı eşeledi.

"Geraaalt!" diye bağırdı Ciri, arkasında bir hareket hissettiğinde. Ölümdü bu hissettiği.

Belirsiz, savrulan bir siluet, bir hareket, bir parlamaydı bu yalnızca. Ama küçük kız yıldırım hızıyla harekete geçti, Kaer Morhen'de öğrendiği gibi çaprazlamasına siper alıp, çalımla karşılık verdi. Gelen darbeyi savuşturdu, ancak darbeyi karşılamak için yana fazlaca eğildiği için ayaklarını sağlam basamamıştı. Darbenin hızıyla arabanın kasasına doğru devrildi ve kılıcı elinden kayıp düştü.

Karşısında duran uzun bacaklı, güzel dişi elf, yüzünü zalimce bir ifadeyle buruşturdu, kılıcını kaldırdı, arkaya attığı kapüşonundan taşan saçlarını sallayıp omuzlarına döktü. Kılıç göz alıcı bir ışıltıyla parladı; Sincap'ın el bileklerindeki bilezikler de ışıl ışıl yanıyordu.

Ciri hareket kabiliyetini yitirmişti.

Gelgelelim kılıç inmedi, küçük kızı vurmadı. Çünkü elf, Ciri'ye değil kızın ceketine iliştirilmiş beyaz güle bakıyordu.

"Aelirenn!" diye haykırdı dişi elf; bu çığlıkla yaşadığı duraksamayı kırmak istiyordu sanki. Ama bunu başaramadı. Geralt, Ciri'yi arkaya doğru itip, kılıcıyla elfin göğsünü enlemesine biçti. Ciri'nin yüzüne ve giysilerine kan sıçradı, gülün beyaz yaprakları kırmızıya boyandı.

"Aelirenn..." diye yüreği parçalanırcasına inledi elf ve dizlerinin üzerine çöktü. Yüzüstü düşmeden önce bir çığlık daha koparmayı başardı. Avazı çıktığı kadar, bağıra bağıra, çaresiz...

"Shaerraweeedd!"

Gerçeklik, kaybolduğu hızla geri dönmüştü. Ciri, kulaklara dolan tekdüze ve boğuk hışırtılar arasından sesler duymaya başladı. Gözyaşlarından örülmüş bulanık ve nemli perdenin ardından canlıları ve öldürülenleri görüyordu şimdi.

"Ciri," diye fısıldadı Geralt. Küçük kızın yanında diz çökmüştü. "Kendine gel."

"Çatışma..." diye inledi kız ve doğruldu. "Geralt, ne..."

"Geçti. Yardımımıza koşan Ban Gléan birlikleri sayesinde."

"Ama sen..." diye fısıldadı Ciri ve gözlerini yumdu, "tarafsız kalmadın."

"Kalmadım. Ama sen yaşıyorsun. Triss yaşıyor."

"O ne durumda?"

"Yarpen'in kurtarmaya çalıştığı arabadan düşerken başını çarpmış. Ama iyi şimdi. Yaralılara şifa dağıtıyor."

Ciri çevresine bakındı. Dumanların ve yanan arabaların arasında silahlı adamlar sağa sola koşturup duruyorlardı. Çevreye fıçılar ve sandıklar saçılmıştı. Bazıları kırılmış, içindekiler yerlere saçılmıştı. Tarlalarda gördüğü boz rengi sıradan taşlardı bunlar. Ciri taşlara şaşkınlıkla baktı.

Biraz ötede duran Yarpen Zigrin, "Aedirn'den Demawend'e gönderilen yardım," dedi dişlerini gıcırdatarak. "Gizli ve olağanüstü önemli bir yardım. Özel önem taşıyan bir konvoy!"

"Tuzak mıydı?"

Cüce döndü, önce Ciri'ye, sonra Geralt'a baktı. Ardından gözlerini fıçılardan dökülmüş taşlara dikti yeniden. Yere tükürdü sonra. "Evet," dedi. "Tuzaktı."

"Sincaplar için mi hazırlanmıştı?"

"Hayır."

Çatışmada öldürülenler sıra halinde yan yana yatırılmıştı. Elfler, insanlar ve cüceler ayrım yapılmaksızın yerde diziliydiler. Aralarında Yannick Brass da vardı. Güzel saçlı, çizmeli dişi elf ve saç örgülü siyah sakalı kurumuş kanla kaplı cüce de oradaydı. Yanında da...

"Paulie!" diye hıçkırdı Regan Dahlberg. Kardeşinin başını dizlerine yatırmıştı. "Paulie! Neden?"

Sustular. Kimse konuşmuyordu. Hatta nedenini bilenler bile susuyordu.

Regan, gözyaşlarından ıslanmış, acıyla dolu yüzünü onlara çevirdi. "Annemize ne derim ben şimdi?" diye inledi. "Ne derim ona?"

Kimse konuşmuyordu.

Biraz ötede Wenck yatıyordu, çevresi Kaedwen'in renkleri olan siyah ve yaldızlı sarı giysilere bürünmüş askerlerle sarılıydı. Güçlükle soluk alabiliyordu ve her soluk verişinde dudaklarında kanlı kabarcıklar beliriyordu. Yanında Triss diz çökmüştü, tepelerinde de ışıltılı donanımıyla bir şövalye duruyordu.

"Ee?" diye sordu şövalye. "Büyücü Hanım? Kurtulacak mı?"

"Elimden geleni yaptım." Triss ayağa kalktı, dudaklarını birbirine bastırdı. "Ancak..."

"Ne?"

"Şunu kullanmışlar." Triss tuhaf uçlu bir oku gösterip yanlarında duran bir fıçıya bunu saplayınca okun ucu yarıldı, dikenli ve kancalı dört iğneye bölündü. Şövalye küfrü bastı.

"Fredegard..." dedi Wenck güçlükle. "Fredegard, dinle..."

"Konuşman yasak!" diye çıkıştı Triss. "Hareket etmen de! Büyü anca tutunuyor zaten!"

"Fredegard," diye yineledi komiser. Dudaklarında yine kanlı bir kabarcık patladı, yerine hemen bir yenisi oluştu. "Yanılmışız... Herkes yanıldı. Yarpen değil... Onu haksız yere suçladık... Ona kefilim. Yarpen bize ihanet etmedi... Bize ihanet etm..."

"Sus!" diye bağırdı şövalye. "Sus, Vilfried! Hey, çabuk sedye getirin! Sedye!"

"Gerekmiyor maalesef," dedi sihirbaz kadın boğuk bir sesle ve Wenck'in artık kabarcıklar çıkmayan ağzına baktı. Ciri başını çevirip yüzünü Geralt'ın beline doğru bastırdı.

Fredegard doğruldu. Yarpen Zigrin onun yüzüne bakmadı. Gözü öldürülenlerdeydi. Hâlâ kardeşinin yanında diz çöken Regan Dahlberg'deydi.

"Bu gerekliydi, Efendi Zigrin," dedi şövalye. "Savaştayız. Bir komut verilmişti. Kuşkuların ortadan kalkması gerekiyordu..."

Yarpen konuşmadı.

Şövalye gözlerini yere dikti. "Bağışlayın," dedi.

Cüce başını ağır ağır çevirdi ve şövalyeye baktı. Geralt'a. Ciri'ye. Herkese. İnsanlara baktı.

"Siz bize ne yaptınız böyle?" diye acıyla sordu. "Bize böyle ne yaptınız? Bizi... ne hale getirdiniz!"

Kimsenin verecek yanıtı yoktu.

Uzun bacaklı dişi elfin gözleri donuk ve fersizdi. Büzülmüş dudaklarında bir çığlık donup kalmıştı.

Geralt, Ciri'ye sarıldı. Usulca bir hareketle kızın ceketindeki kırmızıya boyanmış beyaz gülü çözdü ve tek söz etmeden çiçeği Scioa'tael'in bedenine attı.

"Elveda," diye fısıldadı Ciri. "Elveda, Shaerrawedd gülü. Elveda ve..."

"Ve bağışla bizi," diye tamamladı Witcher.

Ülkede avare avare dolaşırlar, sırnaşık ve arsız, kendilerini "kötünün peşine düşen", "kurtadamların kökünü kazıyan, vampirleri yok eden" diye tanımlarlar; safların paralarını sızdırırlar, bu tür ahlakdışı kârlar sağladıktan sonra benzeri dolandırıcılıklara girişmek üzere yeniden yola koyulurlar. En kolay da dürüst ve sade köylünün kulübesine kabul edilirler – her türlü felaketi ve talihsiz rastlantıyı hemen sihre, doğaya aykırı yaratıklara, canavarlara, yıldızların etkisine ya da kötü bir cine yükleyen köylülerdir onlara kapılarını açanlar. Bu ahmaklar, tanrılara dua etmek, tapınağa bolca bağışta bulunmak yerine hain Witcher'a son paralarını vermeye hazırdırlar. Çünkü –zaten imansız yolunu şaşırmışın teki olan– Witcher'ın yazgısını değiştireceğini ve felaketlerin önünü keseceğini sanır.

Anonim, *Canavarlar Kitabı veya Witcher'ın Tarifi*

Witcherlarla bir derdim yok.
Düşsünler vampirlerin peşine.
Yeter ki vergilerini ödesinler.

Yürekli III. Radowid, Redanya Kralı

Adalet peşindeysen, bir Witcher'a görev ver.

Oxenfurt Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde duvar yazısı

Bölüm 5

"Bir şey mi söyledin?"

Çocuk burnunu çekti ve âdeta birileri çekiştirsin diye arkasından sülün tüyü sallanan, başına büyük gelen kadife beresini alnından geriye doğru itti.

"Şövalye misin?" diye sorusunu yineledi çocuk, çivit mavisi gözleriyle Geralt'a bakarak.

"Hayır," dedi Witcher, içinden yanıt verme isteğinin gelmesine şaşırarak. "Değilim."

"Ama kılıcın var! Babam, Kral Foltest'in şövalyesidir. Onun da kılıcı var. Ama seninkinden çok daha büyük!"

Geralt dirseğini güverte parmaklığına dayayıp, yük teknesinin kıçının ardında dalgalanan suya doğru tükürdü.

"Sırtında taşıyorsun," diye ısrar etti çocuk. Bu arada beresi yine gözlerinin üstüne kaymıştı.

Neyi?"

"Kılıcını. Sırtında. Sırtında neden bir kılıç var ki senin?"

"Küreklerimi çaldılar da ondan."

Sümüklü oğlan ağzını ardına kadar açınca dökülen süt dişlerinden kalan boşluklar ortaya çıktı.

"Bordadan çekil," dedi Witcher. "Bir de ağzını kapa, yoksa sinek kaçacak içine."

Çocuk ağzını değil kapamak daha da açmıştı şimdi.

"Saçları ağarmış ama hiçbir şey öğrenmemiş," diye mırıldandı çocuğun zarif giyimli annesi ve paltosunun kunduz kürklü yakasından tutup oğlunu kendine doğru çekti. "Gel buraya, Everett! Sıradan insanlarla konuşmaman gerektiğini sana kaç kez söyledim!"

Geralt iç geçirdi, sonra da adaların ve dağların sabah sisini yarıp ortaya çıkmış konturlarına baktı. Bir kaplumbağa kadar biçimsiz olan tekne, deltanın ağır akıntısının gerektirdiği gibi kendine özgü bir tempoyla kaplumbağa hızında ilerliyordu. Çoğu esnaf ve köylü olan yolcular eşyalarının başında kestiriyorlardı. Witcher ruloyu bir kez daha açıp, Ciri'nin mektubunu okumaya koyuldu.

...adına yatakhane dedikleri geniş bir salonda yatıyorum, yatağım nasıl büyük, anlatamam! Orta gruptaki kızların arasındayım, on iki kişiyiz, en yakın arkadaşlarımın adları Eurneid, Katje ve İkinci Iola. Bugün Corba içtim; beni en çok arada sırada tuttuğumuz Oruç ve sabahları gün doğumuyla birlikte yataktan kalkmak zorluyor. Kaer Morhen'den daha erken kalkılıyor burada. Devamını yarın yazacağım, çünkü birazdan dua edeceğiz. Kaer Morhen'de dua eden olmazdı, burada neden ediyoruz, annamıyorum. Burası tapınak olduğu içindir mutlaka.

Geralt. Nenneke Ana yazdıklarımı okudu ve aptalca şeyler yazmamam, hele hata yapmamam konusunda beni uyardı. Ayrıca burada öğrendiklerimi, kendimi iyi hissettiğimi ve sağlıklı olduğumu

da yazmamı istedi. İyiyim, sağlıklıyım ama maalesef açım. Neyse ki birazdan öğle yemeği yiyeceğiz. Nenneke Ana bir de dua etmekten bugüne kadar kimseye, bana da sana da zarar gelmediğini yazmamı söyledi.

Geralt, şimdi yine boş vaktim var, öğrendiklerimi sana anlatayım. Okumayı ve gerçek runik yazıyı öğreniyorum. Tarih. Doğa. Şiir ve nesir. Ortak lisanda ve Eski Lisan'da kendimi doğru ifade etmeyi öğreniyorum. Eski Lisan'da daha iyiyim, eski runik işaretleri daha düzgün yazabiliyorum. Sana bir şeyler yazayım, kendi gözlerinle gör. Elaine blath, Feainnewedd. Anlamı şu: Sevimli güzel çiçek, güneş çocuğu. Öğrendiğimi görüyorsun işte! Ayrıca...

Evet, şimdi devam edebiliyorum; önceki tüyüm kırılmıştı, ama şimdi elimde yenisi var. Nenneke Ana yazdıklarımı okudu, doğru olduğu için beni övdü. Söz dinlediğimi ve beni merak etmemen gerektiğini de yazmamı istedi. Sakın merak etme, Geralt.

Yine vakit buldum, olanları anlatacağım sana. Biz –ben, Iola ve Katje– hindileri beslerken kocaman bir hindi bize saldırdı, boynu kırmızıydı ve müthiş ürkütücüydü. Önce Iola'ya saldırdı, sonra benim üzerime atlamak istedi ama korkmadım, çünkü bir sarkaç kadar büyük ve hareketli değildi. Bir çalım atıp tek ayağımın üzerinde fır döndüm, kızıl sopasıyla iki kez vurunca hemen kaçtı. Nenneke Ana üzerimde kılıç taşımama izin vermiyor, yazık aslında, oysa Kaer Morhen'de öğrendiklerimi o hindiye gösterecektim. Eski runiklerle Caer a'Muirehen yazılması gerektiğini ve bunun anlamının Eski Deniz Kalesi olduğunu biliyorum. Orada taşların üzerine herhalde bu yüzden çok sayıda istiridye, sümüklüböcek ve balık izi kazınmış. Cintra'nın

doğru yazılımı da Xin'trea aslında. Benim adım Zireael'den geliyor, kırlangıç demek, bunun anlamı...

"Okuyor muydunuz?"

"Okuyordum." Başını kaldırdı. "Ne var? Bir şey mi oldu? Birisi bir şey mi fark etti?"

"Hayır, bir şey olmadı," dedi gemici, ellerini deri tuniğine silerken. "Sular sakin. Ama sis var ve Kranichwerder Adası'na epeyce yaklaştık."

"Biliyorum. Oraya altıncı kez gidiyorum, dönüş yolunu saymıyorum bile, Plepper. Yolu öğrendim artık. Gözümü dört açıyorum, merak etme."

Kaptan başını salladı, yolcuların her yere yığılmış eşyalarının üzerinden atlaya atlaya pruvaya doğru yürüdü. Gemide yan yana sıkışmış olan atlar burunlarından soluyup, nallarını kalaslara vurdular. Yoğun bir sis vardı ve nehrin tam ortasındaydılar. Gemi sazlıkları yara yara nilüferlerin arasından ilerliyordu. Geralt kendini yeniden elindeki metne verdi.

...bunun anlamı şu: Ben bir elf adı taşıyorum. Oysa elf değilim. Geralt, bizim burada da Sincaplar konuşuluyor. Bazen askerler gelip bizi sorguya çekiyorlar ve yaralı elfleri iyileştirmememiz konusunda uyarıyorlar. Baharda olanlardan kimseye tek söz etmedim, korkma. İdman yapmayı da unutmuyorum elbette. Zaman buldukça parka gidip çalışıyorum. Bunu her zaman yapamıyorum, çünkü bütün kızlar gibi ben de bahçede ve mutfakta yardım ediyorum. Ayrıca derslerimiz çok sıkı. Ama sorun değil, öğreniyorum. Sen de tapınakta ders almışsın,

Nenneke Ana söyledi. Ayrıca, kılıç sallamayı her sersemin bildiğini ama bir Witcher'ın zeki olması gerektiğini söyledi.

Geralt, geleceğine söz vermiştin. Gel.

Ciri

Not: Gel, gel.

Not 2: Nenneke Ana, mektubumu bitirirken, Yüce Melitele'ye senalar olsun, bereketi ve lütfu her zaman senin üzerinde olsun diye yazmamı istedi. Ve de kötülüklerden korunmanı istedi.

Ciri

Geralt, mektubu cebine sokarken, *Ellander'e gitmeyi ne çok isterdim,* diye içinden geçirdi. *Ama bu tehlikeli. Onlara kızın izini buldururum yoksa... Şu mektuplaşma işine de son vermek gerekir. Gerçi Nenneke rahip postasını kullanıyor ama yine de belli olmaz... Lanet olsun, çok riskli.*

"Hımmm... Hm..."

"Ne var yine, Plepper? Kranichwerder'i geçtik."

"Tanrılara şükürler olsun ki olaysız geçtik," dedi kaptan rahat bir soluk alarak. "Hı, Efendi Geralt, yolculuk yine sakin geçecek, görebiliyorum bunu. Sis birazdan dağılacak, güneş de yüzünü gösterdi mi, her şey aşıldı demektir. Canavar güneşe çıkmaz."

"Bence uygun."

"Sanırım," dedi Plepper sırıtarak, "gemi şirketi size yolculuk başına para veriyor. Bir şey olsun olmasın ödüyor. İşe yarayan bir meblağ mı bari?"

"Bilmiyormuş gibi soruyorsun. Hasetliğinden mi söylüyorsun bunları? Küpeştede durup martıları izleyerek para kazanmamı

mı kıskanıyorsun? Sana ne için para ödeniyor? Aynısı için! Güvertede olduğun için. Her şey yolunda gittiğinde hiçbir işin olmuyor, geminin burnu ile kıçı arasında gezinip duruyor ve tacirlerin sana bir kadeh şnaps ikram etmeleri için uğraşıyorsun. Ben de güvertede durmam için işe alındım. Ne olur ne olmaz diye. Gemide bir Witcher olduğu için güvenlikli yolculuk yapılıyor. Witcher'ın masrafı yol parasının içinde, değil mi?"

"Evet, tabii," diye iç geçirdi gemici. "Şirket cepten ödemez. Onları iyi tanırım. Onlar adına deltayı beş yıldır geçiyorum, Gysst'den Novigrad'a, Novigrad'dan Gysst'e. Bu kadar iş konuşmak yeter Witcher. Siz küpeşteye yaslanın, ben pruva ve kıç arasında gidip geleceğim."

Sis biraz dağılmıştı. Geralt cebindeki ikinci mektubu çıkardı. Tuhaf bir ulak bir süre önce ulaştırmıştı bunu ona. Mektup leylak ve frenküzümü kokuyordu.

Sevgili dostum...

Geralt, güçlü bir el tarafından yazılmış, yazanın ruh halini doğrudan yansıtan, keskin, düzgün ve köşeli runik işaretlere bakıp içinden sövdü. Kendi hatasını düşünüp öfkelendi. Bir ay önce sihirbaz kadına mektup yazarken, ona nasıl hitap edeceğini bulabilmek için iki gece boyunca düşünmüş, sonunda "Sevgili dostum" başlığında karar kılmıştı. "Al sana bakalım," diye düşündü.

Sevgili dostum, son karşılaşmamızın üzerinden üç yıl geçtikten sonra hiç beklemediğim bir anda senden mektup almak beni ziyadesiyle sevindirdi. Ansızın ve şiddete maruz kalarak yaşamını yitirdiğine dair dedikodular ortada dolaşırken duyduğum sevinç sonsuzdu. Bu dedi-

koduları çürütmek için bana yazmaya karar vermen ve bunu hemen yapmış olman çok iyi. Mektubundan sakin, harika, can sıkıcı ve her türlü olaydan uzak bir yaşam sürdüğün anlaşılıyor. Böyle zamanlarda böylesi bir yaşam gerçekten ayrıcalıktır, sevgili dostum; buna ulaşabildiğine senin adına sevindim.

Sağlığım için birdenbire kaygılanıyor olman beni duygulandırdı, sevgili dostum. Şunu hemen bildireyim, genelde iyiyim, ufak tefek rahatsızlıkları ve sıkıntılı günleri atlattım, bunları anlatarak seni sıkmak istemem.

Yazgının sana hiç ummadığın bir anda sunduğu armağanın başına dert açmasına üzüldüm ve tedirgin oldum. Bu durumun bir uzman desteği gerektirdiğini varsaymakta haklısın. Yaşanan sıkıntılarla ilgili tasvirin esrarengiz olsa da –ki bu doğaldır– sorunun kaynağını bildiğimden kuşkum yok. Bir başka sihirbazın daha desteğinin kaçınılmaz olduğu görüşüne katılıyorum. Başvurduğun bu ikinci sihirbaz olmaktan onur duyarım. Listende böylesine yüksek bir mertebeye ulaşmak için ne yaptım acaba?

Sakin ol, dostum, eğer başka sihirbazları da işin içine çekmen gerektiği fikrine sahipsen, bu düşünceden uzaklaş, çünkü böyle bir ihtiyaç söz konusu değil. Yolunu biraz yetersiz ama benim anladığım şekilde tarif ettiğin yere doğru hemen yola çıkacağım. Yola elbette gizlice koyulacağım ve bütün önlemleri alacağım. Oraya varır varmaz sorunun özüne ineceğim ve fokurdayan kaynağı yatıştırmak için elimden ne geliyorsa yapacağım. Yardım bulabilmek için başvurduğun, başvurmakta olduğun ya da başvurmayı sürdürdüğün o hanımlardan daha başarısız olmamaya çalışacağım. Ne de olsa senin sevgili dostunum. Değerli dostluğunu, seni düş kırıklığına uğratamayacağım kadar önemsiyorum, sevgili dostum.

Önümüzdeki yıllarda bana mektup yazma isteği duyarsan, bir an bile duraksama. Mektuplarına fevkalade seviniyorum.

Dostun Yennefer

Mektup leylak ve frenküzümü kokuyordu.

Geralt içinden sövdü.

Güverteden gelen ani bir hareket ve yönünü değiştiren geminin sarsılmasıyla düşüncelerinden sıyrıldı. Yolculardan bir kısmı sancak tarafında toplandılar. Kaptan Plepper pruvadan bağırarak emirler yağdırıyordu. Gemi ağır ağır ve güçlükle Temerya kıyılarına doğru dönüp rotadan çıktı ve sislerin arasından beliren iki gemiye yer açtı. Geralt merakla izliyordu.

Önce kocaman, en az yetmiş arşın uzunluğunda, üç direkli bir kalyon göründü; direklerden birinde gümüş yaldızlı ayıyla bezeli bir bayrak dalgalanıyordu. Kalyonu, kırk küreğinin eşzamanlı sulara çarptığı ince ve küçük bir kadırga izliyordu. Siyah dış zemininin üzerinde kızıl yaldızla çizilmiş bir cirit dikkat çekiyordu.

"Oo, ne devasa canavarlarmış bunlar böyle," dedi Plepper, Geralt'ın yanına gelerek. "Suları öyle bir yarıyorlar ki dalgaların arkası kesilmiyor."

"İlginç," diye mırıldandı Geralt. "Kalyon, Redanya bayrağı taşıyor ama kadırga Aedirn'den."

"Tabii, Aedirn'den," dedi kaptan. "Ve de Hagge valisinin forsunu taşıyor. Ama gemilerin omurgalarına dikkat edin, en az iki arşın gövdeye giriyor. Bunun anlamı şu: Hagge'ye kadar gitmiyorlar, çünkü şiddetli akıntıları ve nehrin en derin bölgelerini aşamazlar. Gysst'e ya da Akköprü'ye gidiyorlar. Hem

bakın, güverteler silahlı adamlarla dolu. Bunlar tacir değil. Şu gördükleriniz savaş gemileridir, Efendi Geralt."

"Kalyonda önemli bir yolcu olmalı. Güverteye çadır kurmuşlar."

"Evet, önemli adamlar günümüzde böyle yolculuk yapıyorlar." Plepper güverte parmaklığından kopardığı kıymıkla dişlerini karıştırırken başını salladı. "Nehir daha güvenli. Ormanlarda elf komandoları ortalığı kasıp kavuruyor, hangi ağacın arkasından okların uçacağını kestiremiyorsun. Ama sular tehlikesizdir. Elfler kedi gibidir, suyu sevmezler. Onlar balta girmemiş ormanlara çöreklenmeyi yeğlerler."

"Adam çok önemli biri olmalı. Çadır muhteşem."

"Evet, mümkün. Kral Vizimir nehri bizzat onurlandırmıştır belki, kim bilir? Şimdilerde her türlü kişi yollarda... Ama konuya değinmişken; Gysst'te benden kulak kabartmamı, birileri sizinle ilgili bir şeyler söylüyor mu, sizi soruyor mu diye dikkat etmemi istemiştiniz. Şuradaki beceriksizi görüyor musunuz?"

"Parmakla göstermeyin, Plepper. Kimin nesidir?"

"Ben ne bileyim? Bize doğru geliyor zaten, kendiniz sorun. Bakın nasıl sallanıyor. Oysa su çarşaf gibi... Demek biraz hareketli olsa dört ayak üzerine düşecek, budala."

"Budala" pek uzun boylu olmayan, ince yapılı bir adamdı, yaşını tahmin etmek güçtü. Sırtındaki temiz denemeyecek geniş yün paltosu yuvarlak bir pirinç tokayla tutturulmuştu. Tokanın belli ki kaybolmuş olan kopçasının yerini başı ezilip düzleştirilmiş yamuk bir çivi almıştı. Adam yaklaştı, hafifçe öksürdü, gözlerini kısarak baktı.

"Hımm... Rivyalı Geralt'la, Witcher'la mı müşerref oluyorum?"

"Evet, sayın beyefendi. Öyle oluyorsunuz."

"Kendimi tanıtınama izin verin. Adım Linus Pitt, üniversite profesörüyüm, Oxenfurt Üniversitesi'nde doğa tarihi dersleri veriyorum."

"Çok memnun oldum."

"Hımmm... Duydum ki, Malatius ve Grock gemi şirketinden aldığınız görevle bu yolculuğun güvenliğini sağlıyormuşsunuz. Sözde bir canavarın saldırısını önlemek için buradaymışsınız. Söz konusu olan hangi canavardır, merak ettim?"

"Bunu ben de merak ettim." Witcher küpeşteye yaslanıp karşıdaki Temerya kıyısının sisten bulanıklaşmış grimsi konturlarına baktı. "Benim çıkardığım sonuca göre, ben daha çok bu çevrede kol gezen bir Scioa'tael komandosunun saldırısına karşı işe alınmışım. Çünkü altıncı kez Gysst'ten Novigrad'a gidiyorum ve testereağız şimdiye kadar hiç görünmedi..."

"Testereağız mı? Bu halk arasında kullanılan bir tanım gibi geldi bana. Bilimsel terminolojiyi kullanmanızı yeğlerim. Hmmm... Testereağız... Hangi cinsi kastettiğinizi gerçekten anlamadım."

"Benim söylediğim pullu bir hayvan, yaklaşık iki arşın uzunluğunda, gövdesi yosunla kaplı ağaç gövdesini andırıyor, on ayağı, testereyi andıran çenesi var."

"Tarifiniz bilimsel açıdan gerçekten çok yetersiz. Acaba *Hyphydridae* familyasına ait bir cins mi?"

"Değildir, diyemem," diye iç geçirdi Geralt. "Şunu biliyorum ki testereağız hiçbir tanımın onur kırıcı olamayacağı kadar berbat bir familyadan geliyor. Şöyle ki, Sayın Profesör, bu sevimsiz soyun bir üyesi iki hafta önce gemi şirketinin bir gemisine saldırmış. Bu deltada, şu an bulunduğumuz yerin yakınlarında."

"Bunu savunan," dedi Linus Pitt ve gaklayarak güldü, "ya cahildir ya da yalancı. O dediğiniz şeyler burada yaşamış olamaz. Deltanın hayvan varlığını çok iyi bilirim. *Hyphydridae* familyası burada kesinlikle yaşamaz. Ya da benzeri tehlikeli, yırtıcı bir tür. Suyun yüksek tuz oranı ve yaygın olmayan kimyasal bileşimi, özellikle de gelgit sırasında..."

"Gelgitte, dalgalar Novigrad kanallarını aşarken bu deltada o bildiğiniz suyun yerinde yeller eser. Geriye çöplerden, sabunlu sulardan, yağlardan ve fare leşlerinden oluşan bir sıvı kalır."

"Maalesef, maalesef." Profesörün yüzü karardı. "Çevrenin çöküşü... İnanmayacaksınız ama elli yıl öncesine kadar bu nehirde yaşayan iki bin balık türünden dokuz yüzü bile kalmadı bugün. Bu gerçekten çok üzücü."

İkisi de küpeşteye dayanıp yeşil ve bulanık derinliğe hiç konuşmadan baktılar. Gelgit başlamıştı, çünkü sudan gelen kötü kokular gitgide artıyordu. İlk fare leşleri su yüzüne çıkmaya başlamıştı bile.

"Tatlısu kayabalığının nesli tamamen tükendi," diye sessizliği bozdu Linus Pitt. "Harhar yok oldu, yılanbaş, inci balığı, misgurnus, barbun, aynalı sazan, kralboynuzu..."

On arşın kadar ötede nehrin suyu fokurdamaya başladı. Bir an için ikisi de on kiloyu aşkın bir kralboynuzunun siluetini gördüler. Katil balık bir fare leşini kaptığı gibi kuyruk yüzgecini sallayarak yeniden derinlere daldı.

Linus Pitt irkildi. "Neydi bu?"

"Bilmem." Geralt gökyüzüne baktı. "Bir penguen belki de?"

Bilim adamı ağzını büzüp Witcher'a ters ters baktı. "En azından sizin şu meşhur testereağız değildi. Bana, Witcherların

nadir görülen türler hakkında önemli bilgilere sahip oldukları anlatılmıştı. Siz ise söylentileri ve kocakarı masallarını yinelemekle kalmıyor, bir de benimle aptalca eğlenmeye kalkışıyorsunuz... Beni dinliyor musunuz siz?"

"Sis dağılmayacak," dedi Geralt usulca.

"Ha?"

"Rüzgâr hâlâ çok zayıf esiyor. Adaların arasındaki sulara girdiğimizde daha da zayıflayacak. Novigrad'a kadar bütün gün hava sisli olacak."

"Ben Novigrad'a gitmiyorum, Oxenfurt'ta ineceğim," dedi Pitt sert bir sesle. "Sis mi? Navigasyonu engelleyecek kadar yoğun değil. Siz ne düşünüyorsunuz?"

Tüylü bereli çocuk yanlarından geçti, küpeşteden iyice sarktı ve geminin yanına çarpan fareyi elindeki değnekle yakalamaya çalıştı.

Geralt çocuğun yanına gidip elindeki değneği çekip aldı. "Çek git buradan! Küpeşteye bir daha sakın yaklaşma!"

"Anneeee!"

"Everett! Çabuk buraya gel!"

Üniversite hocası yerinden doğruldu, bakışlarını Witcher'ın gözlerine dikti. "Siz gerçekten tehdit altında olduğumuza inanır gibisiniz, öyle mi?"

"Efendi Pitt," dedi Geralt olabildiğince sakin bir sesle. "İki hafta önce bir şey iki kişiyi bir geminin güvertesinden aşağıya çekmiş. Hava sisliymiş. Kimin, neyin yaptığını bilmiyorum. Belki de sizin şu *Hyphydra* mıdır nedir, o yapmıştır? Belki de aynalı sazandı. Ama ben testereağız olduğunu düşünüyorum."

Bilim adamı yüzünü kibirle buruşturdu. "Varsayımların ciddi bilimsel zeminlere oturtulması gerekir, kulaktan dolma bilgilerle ve söylentilerle olmaz. Size söyledim, ısrarla testereağız dediğiniz *Hyphydra* delta sularında bulunmaz. En az elli yıl önce yok edildi; üstelik gözlerine sevimli gelmeyen her şeyi düşünmeden, araştırmadan, gözlemlemeden, ekolojik hücreleri bir an bile gözetmeden derhal öldürmeye hazır olan sizin gibilerin eylemleriyle hayvanların nesli tükendi."

Geralt adamın testereağızı ve hücreleri neresine sokması gerektiğini bir an yüzüne haykırmak istediyse de vazgeçti. "Sayın Profesör," dedi usulca. "Güverteden aşağıya çekilen kişilerden biri hamile bir kadındı. Şişmiş ayaklarını suda dinlendirmek istemişti. Kadının çocuğu teorik olarak günün birinde okulunuzun rektörü olabilirdi. Ekolojiye bu açıdan yaklaşmaya ne dersiniz?"

"Bu bilimsellikten uzak, duygusal ve kişisel bir yaklaşımdır. Doğa kendi kanunlarına göre işler ve bu kanunlar acımasız ve kaba olsalar da düzeltilemez. Bu, varoluş savaşıdır!" Bilim adamı küpeşte üzerinden eğilip suya tükürdü. "Ancak birçok türün neslinin tüketilmesi –ki bunlar katil türler bile olsalar– hiçbir şekilde haklı gösterilemez. Buna ne dersiniz?"

"Bu şekilde aşağıya eğilmenin tehlikeli olduğunu söylerim. Yakınlarda bir testereağız olabilir. Testereağızın varoluş savaşını nasıl verdiğini kendi bedeninizde mi deneyimlemek istiyorsunuz yoksa?"

Linus Pitt küpeşteden uzaklaşıp hızla geriye doğru atladı. Benzi biraz solduğu halde kendini hızla toparlayıp yine küçümseyen bir tavırla ağzını büzdü. "Şu fantastik testereağızlar hakkında mutlaka çok bilginiz vardır, değil mi Efendi Witcher?"

"Bilgim kuşkusuz sizinkinden azdır. İsterseniz bu fırsattan yararlanalım. Bana bir şeyler öğretin, Sayın Profesör, sularda yaşayan yırtıcı hayvanlar hakkında biraz bilgilendirin beni. Seve seve dinlerim sizi, böylece yolculuk kısalmış olur."

"Benimle alay mı ediyorsunuz?"

"Asla. Eksik bilgilerimi tamamlamayı çok isterim."

"Hımmm... Eğer gerçekten... Neden olmasın? O halde dinleyin. *Hyphydridae* familyası, amfipotlar ya da tırnaksılar sınıfındandır, bilim dünyasının tanıdığı dört türü kapsar. Bunlardan ikisi yalnızca tropik sularda yaşar. Buna karşın bizim iklimimizde –şimdilerde çok ender de olsa– küçük *Hyphydra longicauda* ve ondan biraz daha büyük olan *Hyphydra marginata* vardır. İki türün de yaşam alanı durgun ya da ağır akan sulardır. Bunlar gerçekten yırtıcı hayvanlardır ve sıcakkanlılar sınıfından canlılarla beslenirler... Eklemek istediğiniz bir şey var mı?"

"Şimdilik yok. Pür dikkat dinliyorum."

"Evet, hımmm... Kitaplarda, Angren bataklıklarında yaşayan ve bir alt tür olan *Pseudohyphdra* da geçer. Ancak Aldersbergli âlim Bumbler geçenlerde bunun *Mordidae* familyasından tamamen ayrı bir tür olduğunu kanıtladı. Yalnızca balık ve küçük amfibilerle beslenen bu canlıya âlim, *Ichthyovorax bumbleri* adını verdi."

"Şanslı bir canlıymış." Witcher gülümsedi. "Kendisine üçüncü kez isim verildi."

"Nasıl olmuş o?"

"Sözünü ettiğiniz yaratık, Eski Lisan'da Cinerea diye anılan taş ısıran balığıdır. Âlim Bumbler, bu balığın yalnızca balıkla beslendiğini savunuyorsa, ben bu ifadeden onun taş ısıran balıklarının yaşadığı bir gölde yaşamı boyunca yüzmediği sonucunu

çıkarırım. Ama Bumbler bir noktada haklı: Benim bir tilkiyle ne kadar ortak yanım varsa, taş ısıran balığının da testereağızla o kadar vardır. İkimiz de ördek yemeyi severiz."

"Cinerea da nereden çıktı?" diye hiddetlendi Pitt. "Cinerea masal yaratığıdır! Bilgisizliğiniz karşısında şaşkınım gerçekten. İnanamıyorum..."

"Biliyorum," diye adamın sözünü kesti Geralt. "Yakın görüşmelerde ben her zaman kaybederim. Bununla beraber izninizle teorinizde bazı düzeltmeler yapacağım, Efendi Pitt. Yani testereağız her zaman deltada yaşamıştır ve burada yaşamayı sürdürüyor. Gelgelelim testereağızın neslinin tükendiğinin düşünüldüğü bir dönem oldu. Karınlarını şu küçük foklarla..."

"Küçük cins nehir yunuslarıyla," diye düzeltti profesör. "Cahilce konuşmayın. Foklarla yunusları karış..."

"Yani yunusla beslenirler. Bu arada yunusların nesli tüketildi, çünkü bir açıdan foklara benziyorlardı: Onlardan da fok derisi ve yağı çıkıyordu. Ne var ki sonraları nehrin üst kısmında kanallar kazıldı, barajlar ve savaklar kuruldu. Akıntı zayıfladı, delta çamurlandı ve otlarla kaplandı. Ve testereağız mutasyon geçirdi, ortama uyum sağladı."

"Hı?"

"İnsanlar ona yepyeni bir yiyecek zinciri yarattılar. Yunusların yerine başka sıcakkanlı canlılar koydular. Delta üzerinden koyun, sığır, domuz taşımaya başladılar. Deltayı geçen her yük gemisinde, her salda bolca yiyecek olduğunu testereağızlar bir çırpıda çözdüler."

"Mutasyon peki? Siz bir mutasyondan söz ettiniz!"

"Şu cıvık bokun içinde," dedi Geralt yeşil suyu göstererek, "Testerağız belli ki rahat ediyor. Büyümeyi destekliyor bu sıvı. Canavar anlaşılan o kadar büyüyebiliyor ki bir ineği bir saldan aşağıya çekebiliyor. Bir insanı güverteden çekmek ise en kolay iş. Hele ki gemicilik şirketinin yolcu taşımacılığı için kullandığı şu mavnalarla hiç zor değil. Suya nasıl gömüldüğümüzü kendiniz görüyorsunuz işte."

Profesör, arabalar ve eşyalar izin verdiği ölçüde bordadan uzaklaştı hemen.

"Suda bir ses duydum," diye fısıldadı ve sise doğru baktı. "Efendi Witcher! Ben..."

"Sakin olun. Vurma sesi dışında ıskarmozlardaki küreklerden gıcırtılar da geldi. Redanya kıyısındaki gümrük memurları bunlar. Göreceksiniz, birazdan burada olacaklar ve üç, hatta dört testereağızın başaramayacağı kadar büyük bir karışıklık yaratacaklar."

Plepper yanlarından geçip gitti. Tüylü bereli çocuk ayağına dolaştığı için ağız dolusu sövdü. Bu arada yolcular ve tacirler heyecanla mallarını karıştırıyor, kaçak mallarını saklamaya çalışıyorlardı.

Çok geçmeden büyük bir teknenin bordaya çarpmasıyla birlikte yük gemisinin güvertesine atak, hışımla bağırıp çağıran dört şahıs atladı. Kaptanın çevresini sardılar, tehditler savurdular, yaptıkları işe çok önemliymiş süsü vermek için büyük bir çaba içinde yolcuların mallarına mülklerine heyecanla saldırdılar.

Plepper, Witcher'ın ve profesörün yanlarına gelip, "Daha karaya varmadan kontrole başladılar!" diye yakındı. "Yasa dışı değil mi bu? Henüz Redanya topraklarına ayak basmadık. Redanya sağ kıyıda, buradan yarım mil uzakta!"

"Hayır," diye karşı çıktı profesör. "Redanya ve Temerya arasındaki sınır Pontar Nehri'ndeki akıntının tam ortasından geçiyor."

"O lanet olası akıntıyı nasıl saptayacakmışım peki? Delta burası! Sazlıklar, nehrin kolları ve adacıklar akıntıyı sürekli değiştiriyor, ortası her gün başka bir noktaya denk geliyor! Lanet gelsin! Hey! Ödlekler! Dokunmayın o tekne kancasına, yoksa kıçınızı paralarım! Muhterem hanımefendi! Çocuğunuza sahip çıkın! Lanet gelsin!"

"Everett! Bırak şunu, üstünü kirletiyorsun!"

"Bu bavulun içinde ne var?" diye bağırdı gümrük memuru. "Hey, açın şu yükü! Kimin bu balya? Valuta var mı üzerinizde? Valutanız var mı, diye sordum! Temerya ya da Nilfgaard parası?"

"Gümrük savaşı buymuş demek," dedi Linus Pitt gördüğü karmaşa karşısında ve bilmiş bir ifade takındı. "Vizimir, Novigrad'a ambar yasasını dayattı. Foltest, buna Vizima ve Gors Velen'e mutlak ambar yasası getirerek karşılık verdi. Bu kararıyla Redanyalı tacirlere sarsıcı bir darbe indirmiş oldu, Vizimir de Temerya ürünlerine karşı gümrük yasalarını ağırlaştırdı. Redanya ekonomisini koruyor bu yolla. Temerya, Nilfgaard imalathanelerinde üretilmiş ucuz mallarla dolup taşıyor. Gümrük memurları bu yüzden göz açtırmıyorlar. Çok fazla Nilfgaard ürünü gümrükten geçerse Redanya ekonomisi çökebilir. Redanya'da neredeyse hiç imalathane olmadığı için zanaatkârlar rekabete ayak uyduramazlar."

"Kısacası," dedi Geralt gülümseyerek, "Nilfgaard silah zoruyla sahip olamadıklarını mal ve altınla gitgide ele geçiriyor. Peki, Temerya kendini korumuyor mu? Foltest güneydeki sınırları kapattırmadı mı?"

"Nasıl olacak ki bu? Mallar Mahakam'dan, Brugge'den, Verden'den, Cidaris limanlarından geçerek giriyor. Tacirlerin derdi siyaset değil, kârlarıdır yalnızca. Kral Foltest sınırları kapatacak olsa, esnaf loncası kıyameti koparır..."

Gözleri kan çanağına dönmüş kirli sakallı bir gümrük memuru yanlarına yaklaşıp,"Valuta var mı?" diye sordu. "Gümrüğe tabi mallarınız peki?"

"Ben âlimim!"

"İstersen papaz ol! Ben sınırdan ne geçirdiğini soruyorum!"

"Bırak onları, Boratek," dedi grubun başı olan uzun boylu, geniş omuzlu, uzun bıyıklı gümrük memuru. "Witcher'ı tanımadın mı? Selam, Geralt! Yanındaki ahbabın mı? Bilim adamı mı? Oxenfurt'a mı, bayım? Eşyanız yok mu?"

"Aynen. Oxenfurt'a. Eşyam yok."

Gümrükçü kolundan kocaman bir mendil çekip alnını, bıyığını ve boynunu sildi. "Bugün durum nasıl, Geralt?" diye sordu. "Canavar görünmedi mi yine?"

"Hayır. Sen peki, Olsen, senin gözüne bir şey çarptı mı?"

"Çevreme bakınmaya zamanım yok. Çalışıyorum."

Usulca yanlarına yaklaşmış olan Everett, "Benim babam Kral Foltest'in şövalyesi! Hem bıyığı çok daha uzun!" dedi.

"Kaybol, ufaklık," dedi Olsen çocuğa ve derin derin iç geçirdi. "Biraz şnapsın var mı acaba?"

"Hayır."

"Ama bende var," dedi akademili âlim herkesi şaşırtarak ve paltosunun cebinden yassı bir kırba çıkardı.

"Bende de ısırmalık bir şeyler var," dedi Plepper övünerek. Sanki yerin dibinden bitivermiş gibiydi. "Füme tatlısu gelinciği var bende!"

"Ama babam..."

"Kaybol, kıçı boklu."

Geminin tam ortasında duran bir arabanın gölgesi altındaki halat yığınlarının üzerine oturdular ve kırbadan sırayla birer yudum alıp tatlısu gelinciği yediler. Ortalık karışınca Olsen yanlarından kısa bir süre için ayrıldı. Mahakamlı bir cüce tacir, gümrükten soktuğu postların gümüş tilkilere değil, sıra dışı büyük kedilere ait olduğu konusunda gümrük memurlarını ikna edip daha düşük gümrük vergisi ödemek için uğraşıyordu. Her yerde mantar gibi biten afacan Everett'in annesi ise eşyalarının aranmasını kesinlikle istemiyor, tiz sesiyle kocasının makamından ve soyluluk ayrıcalıklarından dem vuruyordu.

Gemi, fundalıklarla örtülü iki küçük adanın arasında bulunan geniş kanaldan ağır ağır geçiyor, nilüferleri, su zambağı ve çivitotu demetlerini bordaları boyunca beraberinde sürüklüyordu. Sazlıkların arasından balabanlar tehditkâr çığlıklar atıyor, kurbağalar kısa ve tiz ıslıklar çalıyordu. Telliturnalar tek ayakları üzerinde durmuş, sakince suyun içine bakıyorlardı. Çünkü acele etmeleri için ortada bir neden olmadığını, balıkların er ya da geç kendiliğinden geleceklerini biliyorlardı.

"Ee, Efendi Geralt?" diye sordu Plepper, elindeki tatlısu gelinciği derisini yalarken. "Bu yolculuk da mı sakin geçecek? Size ne söylediğimin bilincinde misiniz? Bu canavar aptal değil. Niyetinizin farkında. Biliyor musunuz, köyümüzden küçük bir nehir geçerdi, içinde bir susamuru yaşardı, geceleri gizlice çift-

liğe girip, tavukları boğazlardı. Ama öyle cingöz bir hayvandı ki babam ya da abilerimle ben evde olduğumuzda asla uğramazdı. Dedem çiftlikte tek başına kaldığında gelirdi yalnızca. Ama biliyor musunuz, dedemin aklı biraz gitmişti, bacakları da felçliydi. O canavar samur anlaşılan bunu biliyordu. Derken bir gün babamı..."

"Değeri üzerinden yüzde on!" Elindeki tilki postunu sallayarak bağıran cüce tacirin sesi geminin içinde çınladı. "Önceden belirlenen budur, tek kuruş bile fazla ödemem!"

"Ben de her şeyinize el koyuyorum!" diye öfkeyle bağırdı Olsen. "Ayrıca Novigrad'daki karakola da haber vereceğim, o zaman değerin yüzde kaçıymış görürsünüz! Boratek, ne varsa topla! Hey, bana da ayırdınız mı? Dibine darı ekmediniz, değil mi?"

"Otur, Olsen." Geralt, iplerin üzerinde memura yer açtı. "Görüyorum ki yıpratıcı bir işin var."

"Aman, bıktım zaten," diye iç geçirdi gümrükçü ve kırbadan bir yudum içip bıyığını sildi. "Bu işi bırakıp Aedirn'e döneceğim. Doğma büyüme Vengerbergliyim, kız kardeşimin ve enişte min peşine takılıp Redanya'ya yerleştim ama artık döneceğim. Biliyor musun Geralt, orduya katılmayı planlıyorum. Kral Demawend'in özel timler aradığını duydum. Altı ay eğitim kampında kaldıktan sonra rüşvetleri de hesaplarsam burada aldığımın üç mislini kazanacağım. Şu gelincikler de amma tuzluymuş!"

"Özel birlikler konusu benim de kulağıma çalındı," dedi Plepper. "Bunlar Sincaplar'a karşı konumlandırılacak, normal birlikler elf komandolarıyla başa çıkamıyor çünkü. Duyduğuma göre yarı elf bulmaya çalışacaklarmış. Ne var ki savaş tekniklerinin öğretildiği kamplar cehennemin ta kendisiymiş. Oraya girenlerin yarısı görev başına geçiyormuş, yarısı da mezarı boyluyormuş."

"Öyle olması gerekiyor," dedi gümrük memuru. "Özel birlik çocuk oyuncağı değildir, kaptan. Bunlar, mızrak ucunun nerede olduğu dışında başka bir şey bilmeyen boktan yaşlı askerler değiller. Özel birlik vurdu mu, yer gök inlemeli!"

"Sen böyle keskin bir savaşçısın, öyle mi Olsen? Sincaplar'dan da korkmuyorsun, değil mi? Kıçını hedef tahtası yapsalar da mı korkmuyorsun?"

"Amaan! Yay germeyi bilirim ben. Nilfgaard'a karşı savaşmış birine elfler ne yapabilir ki!"

"Deniyor ki," dedi Plepper irkilerek, "şu Scioa'tael'in eline canlı olarak düşen biri... Aslında hiç doğmasa daha iyi edermiş. Adamların işkenceleri feciymiş."

"Öf, kes sesini, kaptan. Karı gibi gevezelik ediyorsun. Savaş savaştır. Düşmanı doğduğuna bir sen pişman ediyorsun, bir de o seni. Bizimkiler de esir düşmüş elflere pek hoş davranmıyorlar."

"Terör taktiği." Linus Pitt, bir tatlısu gelinciğinin başını ve kılçığını denize attı. "Şiddet, şiddet doğurur. Kin, yüreklere çöktü bir defa... ve de soydaşların kanlarını zehirledi..."

"Ne?" Olsen yüzünü buruşturdu. "Normal insanlar gibi konuşun!"

"Zor günlerden geçiyoruz."

"Hem de ne zor," diye onayladı Plepper. "Savaş günlerinden farksız. Kargalar her gün büyük sürüler halinde uçuyorlar, herhalde leş kokularını aldılar bile. Kâhin Itlina dünyanın sonunun yaklaştığını söyledi. Önce Beyaz Işık, hemen ardından da Beyaz Ayaz gelecekmiş. Ya da tersi olacakmış, sırasını unuttum. Halk, gökyüzünde belirgin işaretlerin başladığını söylüyor..."

"Kaptan, göğe bakacağına dümen suyuna bak, yoksa batacak gemin. Oxenfurt seviyesine ulaştık bile. Bakın, *Fıçı* göründü!"

Sis epeyce dağılmış, sağ kıyıdaki ormanlar ve çayırlar, bir de su kemerinin üst kısmı ortaya çıkmıştı.

"Burası beyler, atık suların temizlenmesi için kurulmuş deneysel bir tesistir," dedi üniversite profesörü gururla ve kırbayı içinden içmeden yanındakine uzattı. "Bilimin büyük bir başarısı, akademinin büyük bir hizmetidir. Elflerden kalma eski su kemerini, kanalları ve tortu havuzlarını onardık, bütün üniversitenin, kasabanın, çevre köylerin ve çiftliklerin atık sularını arıtmaya başladık. Bilimin dev bir başarısı..."

"Başlarınızı eğin," diye uyardı Olsen ve bordanın arkasında büzüldü. "Geçen sene o canavar patladığında boklar Kranichwerder'e kadar uçmuştu."

Gemi şimdi nehir kollarından birine, iki adanın arasına girmişti. Tortu havuzunun basık kulesi ve su kemeri sisin içinde gözden kayboldu. Herkes derin birer soluk aldı.

"Doğrudan Oxenfurt koluna girmiyor musun, Plepper?" diye sordu Olsen.

"Önce Porsuk Körfezi'ne sapacağım. Temerya tarafındaki balıkçıları ve tacirleri alacağım."

"Hmm..." Gümrük memuru boynunu ovaladı. "Körfezde... Geralt, baksana, senin şu aralar Temeryalılarla işlerin olabilir mi acaba?"

"O nereden çıktı? Birisi beni mi sordu?"

"Tam üstüne bastın. Benden, seninle ilgilenen kişilere dikkat etmemi istemiştin, gördüğün gibi ricanı unutmadım. Düşünsene, Temeryalı muhafızlar seni sormuşlar. Aramın iyi olduğu oralı

gümrük memurundan öğrendim bunu. Geralt, kötü bir koku var burada."

"Sudan mı geliyor?" diye korkuyla sordu Linus Pitt, sonra su kemerine ve bilimin dev başarısına ürkerek baktı.

"Şu kıçı bokludan olmasın?" Plepper, hâlâ ayakaltında dolaşan Everett'i gösteriyordu.

"Onu kastetmedim." Gümrük memuru yüzünü buruşturdu. "Dinle Geralt, Temeryalı gümrük memurları sözünü ettiğim muhafızın tuhaf sorular sorduğunu anlattılar. Malatius ve Grock'un yük gemilerinde yolculuk yaptığını biliyorlar. Yalnız mısın, diye sormuşlar. Demişler ki... Şeytan işte... Bak sakın gülme! Sözüm ona senin yanında görülmüş olan çocukluk çağında bir kızla ilgili sorular sormuşlar."

Plepper kahkahayı bastı. Linus Pitt ise Witcher'ı çocukluk çağındaki küçük kızlara eğilimi olan ak saçlı adamlara yasaların baktığı gibi tiksinerek süzdü.

"Bu yüzden," dedi Olsen hafifçe öksürerek, "Temeryalı gümrük memurları bunun büyük olasılıkla özel bir mesele olduğu üzerinde durdular. Birinin muhafızları içine çektiği kişisel bir hesaplaşma. Mesela küçük hanımın ailesi ya da nişanlısı... Gümrük memurları bu işin arkasında kimin olduğunu dikkatlice sormuşlar. Ve de öğrenmişler. Soylu biriymiş, bir de ağzı başbakan gibi laf yapıyormuş, ne yoksul ne cimriymiş, adı da... Rience ya da ona benzer bir şeymiş. Sol yanağında yanık yarası gibi bir iz taşıyormuş. Sen böyle birini tanıyor musun?"

Geralt ayağa kalktı. "Plepper," dedi. "Porsuk Körfezi'nde gemiden ineceğim."

"Nasıl yani? Canavar ne olacak peki?"

"O sizin sorununuz."

"Sorun deyince aklıma geldi," diye araya girdi Olsen, "sancağa bir baksana, Geralt. İti an çomağı hazırla..."

Sisin hızla dağılmasıyla birlikte adalardan birinin arkasında bir cankurtaran teknesi belirdi, direğinde simli akzambaklarla bezeli siyah bir flama dalgalanıyordu. Tekne, Temerya muhafızlarına özgü sivri bereler taşıyan adamlarla doluydu.

Geralt elini hemen sırt çantasına attı, Ciri ve Yennefer'in mektuplarını çıkardı. İkisini de yırtıp küçük kırpıntılara dönüştürdü ve nehre savurdu.

Gümrük memuru onu önce sessizce izledi. "Ne yaptığını sorabilir miyim?"

"Soramazsın. Plepper, atımla ilgilen."

"Sen yoksa..." Olsen alnını buruşturdu. "Niyetin..."

"Niyetim beni ilgilendirir. Sen sakın karışma, çünkü o zaman siyasi bir olaya dönüşür. Temerya bayrağıyla yol alıyorlar."

"Sıçarım onların bayraklarına." Gümrükçü kemerinin içindeki hançerini rahat bir noktaya itti, kırmızı zemin üzerindeki kartalı koluyla ovaladı. "Eğer ben bu gemideysem, kontrol de bendeyse burası Redanya'dır. Asla izin vermeyeceğim bir şey de..."

"Olsen," diye sözünü kesti Witcher ve kolundan tuttu. "Sen karışma lütfen. Yanık yüzlü adam cankurtaran teknesinde değil. Ama onun kim olduğunu ve ne istediğini öğrenmeliyim. Onunla karşılaşmalıyım."

"Seni prangaya vurmalarına izin mi vereceksin? Aptallık etme! Bu kişisel bir hesapsa, özel talimatla alınacak bir öçse eğer, o zaman seni boynunda bir çapayla adanın arkasından bulanık

sulara gömerler. Karşılaştığın tek şey de suyun dibindeki yengeçler olur!"

"Temeryalı muhafız onlar, haydut değil!"

"Öyle mi? Şunların yüzlerine bir baksana! Gerçekten kim olduklarını birazdan öğrenirim. Görürsün."

Cankurtaran teknesi hızla yaklaştı ve yük gemisinin yanına demirledi. Muhafızlardan biri bir halat attı, diğeri de tekne kancasını küpeşteye geçirdi.

"Kaptan benim!" Plepper, güverteye atlamaya çalışan üç kişinin önünü kesti. "Malatius ve Grock şirketinin gemisi bu. Neden..."

Adamlardan iri yarı ve dazlak olanı, meşe dalı gibi kalın koluyla kaptanı bir an bile duraksamadan kenara itti. "Geralt diye biri, Rivyalı Geralt!" diye gürleyip gözlerini kaptana dikti. "Böyle biri var mı gemide?"

"Hayır."

"O benim." Witcher torbaların ve balyaların üzerinden atlayıp yaklaştı. "Geralt benim, Rivyalı Geralt. Mesele nedir?"

"Sizi kanun namına tutukluyorum." Dazlak, gözlerini yolcuların üzerinde gezdirdi. "Kız nerede?"

"Yalnızım."

"Yalan söylüyorsun!"

"Durun bir dakika, durun." Olsen, Witcher'ın arkasından çıkıp, elini onun omzuna koydu. "Sakin olun, bağırmayın. Geç kaldınız, Temeryalılar. O zaten tutuklandı, hem de kanun namına. Ben bizzat yakaladım onu. Kaçakçılıktan. Aldığım emir üzerine onu Oxenfurt'taki merkez karakola götürüyorum."

"Nasıl yani?" Dazlak alnını buruşturdu. "Küçük kız peki?"

"Burada küçük bir kız yok, hiç de olmadı."

Muhafızlar yüzlerinde kararsız ifadelerle sessizce bakıştılar. Olsen ağzını yayarak gülüp siyah bıyığını burdu. "Ne yapacağız, biliyor musunuz," dedi gülerek. "Bizimle Oxenfurt'a gelin, Temeryalılar. Sizler de bizler de, basit insanlarız, hukuk konularını nereden bileceğiz? Ama Oxenfurt merkez karakolu komutanı akıllı ve kültürlü bir adamdır, aramızda bir karar verecektir. Bizim komutanımızı tanımıyor musunuz yoksa? O sizinkini, körfez komutanını yakından tanıyor. Derdinizi ona anlatın. Emri ve mührü gösterin... Elinizde yoluna ve yordamına uygun mühürlü bir emir vardır, öyle değil mi?"

Kabak kafa susup gümrük memuruna ters ters baktı.

"Oxenfurt'a gitmeye ne zamanım ne de isteğim var!" diye böğürdü ansızın. "Bu serseriyi bizim kıyıya götüreceğim, o kadar! Stan, Vitek! Hadi, arayın geminin her yerini bakayım! Kızı getirin bana, çabuk!"

"Bir dakika, aceleye gerek yok." Olsen adamın böğürmesinden etkilenmemiş gibi görünüp sözcüklerin üzerine tek tek basıyordu. "Siz deltanın Redanya kıyısındasınız, Temeryalılar. Gümrüğe tabi eşyalarınız yok mu yanınızda? Ya da kaçak mallarınız? Bakarız buna şimdi. Arayacağız sizi. Bir şey bulursak, zahmet edip Oxenfurt'a geleceksiniz artık! Biz istersek mutlaka bir şey buluruz. Çocuklar! Yanıma!"

Dazlak kafanın yanında ansızın bitiveren Everett, "Babam," diye sızlanmaya başladı, "şövalyedir! Kocaman bir bıçağı var onun!"

Dazlak kafa çocuğu bir anda kunduz kürklü yakasından yakaladı ve güvertede hızla havaya kaldırır kaldırmaz çocuğun

tüylü beresi düştü. Adam bir kolunu çocuğa dolamış, diğer eliyle tuttuğu avcı bıçağını boğazına dayamıştı.

"Geri dönün!" diye haykırdı. "Geri dönün, yoksa sümüklü veledi boynundan ikiye ayırırım!"

Soylu hanımefendi, "Evereeeeett!" diye çığlığı bastı.

"Temerya muhafızlarının tuhaf yöntemleri varmış," dedi Witcher ağır ağır konuşarak. "Gerçekten öylesine tuhaf ki bu adamların muhafız olduklarına inanmak zorlaşıyor."

"Kapa çeneni!" diye kükredi dazlak kafa ve çılgınlar gibi bağıran Everett'i sarstı. "Stan, Vitek, yakalayın şunu! Ellerini ayaklarını bağlayıp doğru cankurtaran teknesine atın! Diğerleri tekneye dönsün! Kız nerede, merak ediyorum! Çabuk verin kızı, yoksa bu sümüklüyü doğrarım!"

Memurlarından birine işaret verip hançerini çeken Olsen, "Hadi doğra bakalım," diye tısladı. "Benim mi ki o? Sen onu şişle, sonra oturup konuşuruz."

"Sen karışma!" Geralt kılıcını güverteye attı, gümrük memurlarını ve Plepper'in tayfalarını bir el hareketiyle durdurdu. "Size teslim oluyorum, sayın sahte muhafız. Bırak çocuğu."

"Doğru cankurtaran teknesine!" Dazlak kafa Everett'i elinden bırakmadan bordaya doğru geriledi ve halatı kavradı. "Vitek, bağla ellerini ayaklarını! Hepiniz geriye doğru gidin! Kımıldayan olursa ufaklık geberecek!"

"Çıldırdın mı Geralt?" diye haykırdı Olsen.

"Karışma sen!"

"Evereeeett!"

Temerya cankurtaran teknesi ansızın sarsılıp yük gemisinden uzaklaştı. Suda patlarcasına bir gürültü koptu, derinliklerden

uzun, yeşil ve pullu iki pençe uzandı, üzerlerinde çekirge kollarını andıran çentikler vardı. Pençeler, muhafızı elindeki kancayla birlikte çekti ve bir çırpıda suyun içine aldı. Dazlak kafa kulakları sağır eden bir çığlık attı, Everett'i bıraktı, cankurtaran teknesinin bordasından aşağıya sarkan halatlara tutundu. Everett, kızıla boyanan suya küt diye düştü. Gemideki ve cankurtaran teknesindeki herkes çılgınca bağırmaya başlamıştı.

Geralt, ellerini ayaklarını bağlamaya çalışan iki muhafızın elinden kurtuldu, adamlardan birinin çenesine yumruk indirdikten sonra suya fırlattı. Diğer muhafız elindeki kancayla Witcher'a vurmak üzere tam hız aldığı sırada Olsen'in kollarında yere yığıldı; gümrük memurunun hançeri sapına kadar kaburgalarının arasına girmişti.

Witcher alçak küpeşteden atladı. Başı, bitkilerle tamamen örtülü olan suya gömülmeden önce Oxenfurt akademisinde doğa tarihi profesörlüğü yapan Linus Pitt'in çığlıkları geldi kulağına: "Nedir bu? Hangi familyadan acaba? Böyle hayvanlar yok!"

Geralt, Temerya cankurtaran teknesinin tam dibinde su yüzüne çıktı ve dazlak kafanın adamlarından birinin kafasına indirmeye çalıştığı zıpkın darbesinden mucize eseri kurtuldu. Muhafız ikinci bir darbeye kalkışamadı, çünkü boynuna saplanan okla birlikte suyu boyladı. Geralt boşta kalan zıpkını kaptı, ayaklarını vurarak bordadan uzaklaştı, fokurdayan girdabın içine daldı ve bütün hızıyla çarptığı nesnenin Everett olmaması için içinden dua etti.

"Olamaz bu!" diye profesörün bağırdığını duydu. "Böyle bir hayvan olamaz! Yani olmamalı!"

Son söylediğine katılıyorum, diye içinden geçirdi Geralt, elindeki zıpkını testereağızın girintili çıkıntılı sert zırhına saplarken.

Temeryalı muhafızın canavarın hilal şeklindeki çenesinin içinde oradan oraya savrulan cansız bedeninden kanlar fışkırıyordu. Testereağızın yassı kuyruğunu sertçe vurup suyun dibine dalmasıyla birlikte nehrin içi çamur deryasına döndü.

Geralt tiz bir çığlık duydu. Köpek yavrusu gibi suyun içinde çırpınan Everett, sarkan iplere tutunarak tekneye çıkmaya çalışan dazlak kafanın bacaklarına sarılmıştı. İpler suya doğru kayınca muhafız da, çocuk da pat diye suyun dibine düştüler. Geralt kendini onların bulunduğu yöne atıp daldı. Parmaklarının bir an sonra çocuğun kunduz kürkü yakasını bulması tamamen rastlantıydı. Everett'i su bitkilerinin arasından koparıp aldı, sırtüstü yatıp su yüzeyine çıktı ve bacaklarını sertçe çırparak yük gemisine doğru yüzdü.

"Bu tarafa, Geralt! Bu tarafa!" Geralt'ın kulağına gelen çığlıkların ardı arkası kesilmiyordu. "Ver onu bana!" "Halatı tut! Tut halatı!" "Lanet olsun!" "Geraaalt! Kancayı, kancayı yakala!" "Yavruuum!"

Birisi çocuğu kollarının arasından koparıp aldı ve yukarı doğru çekti. Aynı anda birisi bedenini arkadan kavradı, boynuna bir darbe indirdi, üzerine atlayıp onu aşağıya doğru çekmeye başladı. Geralt elindeki zıpkını bıraktı, döndü ve saldırganı kemerinden yakaladı. Diğer eliyle adamı saçlarından yakalamak istedi ancak başarılı olamadı çünkü gelen dazlak kafaydı.

Birlikte bir an için su yüzüne çıktılar. Temerya cankurtaran teknesi yük gemisinden biraz uzaklaşmıştı, Geralt ve dazlak kafa birbirlerine âdeta kenetlenmiş halde ikisinin ortasındaydı. Dazlak kafa, Geralt'ı boğazından yakalayınca Geralt başparmağını onun gözüne daldırdı. Muhafız böğürerek Geralt'ı bıraktı ve yüzerek

uzaklaştı. Ama Geralt yüzemedi; çünkü bir şey onu ayağından yakalamış, derinlere çekiyordu. Hemen yanında, şişeden fırlayan bir mantar gibi ortadan ikiye ayrılmış bir beden ansızın su yüzüne çıktı. Geralt onu neyin tuttuğunu biliyordu şimdi ve yük gemisinden bağıran Linus Pitt'in verdiği bilgilere hiç mi hiç ihtiyacı yoktu: "Eklembacaklılardan bu! Amfipotlar cinsi! Büyükçeneliler sınıfı!"

Geralt kollarını suyun içinde bir sağa bir sola savuruyor, ayağını düzenli açılıp kapanan çenesine doğru çeken testereağızın kıskacından kurtarmaya çalışıyordu. Profesör yine haklıydı. Canavarın çenesi küçük değildi.

"Halatı tut!" diye bağırdı Olsen. "Halatı yakala!"

Witcher'ın kulağının üstünden uçarak giden bir zıpkın, canavarın yeniden su yüzüne çıkmış olan yosunla kaplı zırhına çatırtıyla saplandı. Geralt zıpkının ucunu yakaladı, bütün gücüyle canavarın içine gömdü ve ayağını hızla kaldırıp testereağıza bir tekme indirdi. Kendini yaratığın pençelerinden kurtardı ama çizmesini, pantolonunun bir kısmını ve epeyce derisini geride bıraktı. Havada başka mızraklar ve zıpkınlar da uçuşuyor, ancak çoğu hedefi vuramıyordu. Testereağız pençelerini kendisine doğru çekti, kuyruğunu suya çarpıp, usulca yeşil derinlere indi.

Geralt yüzünün ortasına düşen halatı yakaladı. Yukarıdakilerin kemerinin altına sokmaya çalıştıkları tekne kancası yan tarafını kanattı. Bir sarsıntı hissetti; onu tutan eller arasında yukarı doğru çekiliyordu. Küpeşteyi aştı, güverte tahtalarının üzerine düştü. Bedeninden su, çamur, yosun sızıyor, kan fışkırıyordu şimdi. Yolcular, gemi mürettebatı ve gümrük memurları çevresini sardı. Tilki postlarının sahibi cüce ve Olsen, bordanın üzerine eğilmişler

ok fırlatıyorlardı. Everett sırılsıklam olmuş, her yerini yosunlar kaplamıştı, annesinin kucağına oturmuş, dişleri birbirine çarparken hüngür hüngür ağlıyor, isteyerek yapmadığını söylüyordu.

Plepper, Witcher'ın kulağına, "Efendi Geralt!" diye haykırdı. "Yaşıyorsunuz, değil mi?"

"Lanet olsun..." Geralt ağzındaki yosunları tükürdü. "Bu işler için yaşlandım ben artık... yaşlandım."

Yanında duran cüce, okunu fırlattı ve Olsen sevinç çığlığını bastı. "Bağırsaklarının tam ortasına! Ha ha ha! Şahane vurdun, sakallı dostum! Hey, Boratek, şuna para iadesi yap biraz! Bu vuruşla gümrük indirimini hak etti!"

"Durun..." diyebildi Geralt güçlükle ve bütün çabasına karşın ayağa kalkmayı başaramadı. "Hepsini vurmayın, lanet olsun! İçlerinden birini canlı ele geçirmeliyim!"

"Birini bıraktık," dedi gümrük memuru. "Benimle dalaşan dazlak kafa sağ. Onu birazdan sudan çıkaracağız. Verin bana şu kancayı!"

Borda kenarında volta atan Linus Pitt, "Keşif! Büyük keşif!" diye bağırdı. "Yepyeni, bilimin tanımadığı bir tür! Kuşkusuz ilk ve tek! Size nasıl müteşekkirim Efendi Witcher, bilemezsiniz! Bu cins bundan böyle kitaplara şöyle geçecek: *Geraltia maxiliosa pitti!*"

"Profesör," diye inledi Geralt, "bana gerçekten şükranlarınızı sunmak istiyorsanız, şu canavarın adını *Everetia* koyun."

"O da güzelmiş," dedi âlim. "Tanrım, ne büyük bir keşif! Nasıl eşsiz, muhteşem bir parça! Kuşkusuz deltada tektir..."

"Hayır," dedi Plepper ansızın kararan bakışlarla. "Tek değil. Bakın!"

Yakınlardaki küçük bir adanın önünde nilüferlerden oluşmuş halı şiddetle dalgalanmaya başladı. Önce dalgalar dikkatlerini çekti, ardından çürümüş bir ağaç gövdesini anımsatan upuzun bir gövde gördüler; yaratık sayısız pençelerini hızla oynatıyor, kıskaçlarını şakırdatıyordu. Dazlak kafa çevresine bakındıktan sonra korkunç bir çığlık attı, kolları ve bacaklarıyla suları köpürte köpürte yüzmeye başladı.

Pitt, "Müthiş bir parça, müthiş bir parça," diyerek heyecanla notlar alıyordu. "Başında yırtıcı kollar, dört çift üst çene kemiği... Güçlü kuyruk... Keskin pençeler..."

Dazlak kafa yeniden arkaya baktı ve daha ürpertici bir çığlık attı. *Everetia maxiliosa pitti* başındaki yırtıcı kolları uzatmış, kuyruğuyla sulara daha sert vuruyordu. Dazlak kafa çaresiz ve umutsuz kaçışı sırasında suyu kabarttıkça kabartıyordu.

"Su günahlarını bağışlasın," dedi Olsen beresini çıkarmadan.

"Babam," dedi Everett, dişleri birbirine vururken, "bu adamdan daha hızlı yüzer!"

"Çocuğu buradan uzaklaştırın!" diye homurdandı Witcher.

Canavar pençelerini ayırıp çenesini açtı. Benzi atan Linus Pitt başını çevirdi.

Dazlak kafa kısa bir çığlık attı, su yuttu ve su yüzeyinden kayboldu. Suya koyu bir kırmızı yayılmaya başladı.

"Lanet olsun." Geralt güvertede güçlükle doğruldu. "Bu işler için yaşlandım... Kesinlikle yaşlandım..."

Söyleyecek fazla bir söz yoktu – Dandelion, Oxenfurt kasabasını seviyordu işte!

Üniversite kampüsü surlarla çevriliydi; gürültülü, soluksuz, hareketli ve sesi hiç kesilmeyen kasaba ise ikinci bir halka gibi bu surların çevresine kurulmuştu. Ahşap binalardan oluşan Oxenfurt, dar sokakları ve sivri çatılarıyla rengârenk bir kasabaydı. Burası geçimini akademiden, öğrencilerden, hocalardan, âlimlerden, araştırmacılardan, onların konuklarından, kısacası bilimden ve bilgiye ulaşma sürecinin getirdiklerinden karşılıyordu. Çünkü Oxenfurt kasabasında deneyim, ticaret ve kâr, kuram atıklarından ve kıymıklarından doğuyordu.

Ozan, atının sırtında kalabalık ve pis bir sokakta ağır ağır ilerliyor, atölyelerin, mağazaların, irili ufaklı dükkânların önünden geçiyordu. Bu iş yerlerinde akademi sayesinde binlerce ürün ve mucizevi nesne üretiliyor ve satılıyordu, bunlar dünyanın başka bir yerinde bulunamazdı, zaten üretilmeleri olanaksız ya da gereksiz olurdu. Ozan lokantaların, hanların, birahanelerin, meyhanelerin, barakaların ve dünyanın başka bir yerinde bilinmeyen müthiş yiyeceklerin baştan çıkarıcı kokular yaydığı seyyar ızgaraların önünden geçti. Bu yiyecekler başka yerlerde kimselerin bilmediği malzeme ve baharatlarla hazırlanıyordu. Burası Oxenfort'tu; açık-göz ve girişimci insanların zaman zaman üniversitenin surlarından sızan kupkuru ve işe yaramaz kuramlardan yarattığı mucizelerden doğan renkli, neşeli, gürültülü ve mis gibi kokan kasaba. Burası aynı zamanda festivallerin, bitmeyen kutlamaların, sonsuz tatil havasının ve eğlencenin merkeziydi. Dar sokaklardan gece ve gündüz müzikler, şarkılar, cam şangırtıları, kupa tokuşturma sesleri duyulurdu; çünkü bilindiği üzere hiçbir şey bilgi edinme süreci kadar susuzluğu körüklemezdi. Güneş batmadan önce içki içip zevk ve sefa içinde yaşamak öğrencilere ve profesörlere

rektörün talimatıyla yasaklanmış olsa da Oxenfurt'ta yirmi dört saat içilip zevk ve sefa içinde yaşanırdı. Çünkü susuzluğu bilgi edinme sürecinden de fazla körükleyen bir şey varsa o da kısmi veya bütünüyle içki yasağı koymaktı.

Dandelion, dilini şaklatarak atını hızlandırdı ve sokaklardaki kalabalıkların arasında yol almaya devam etti. Küçük semt esnafı, hurdacılar ve seyyar hilebazlar mallarını ve hizmetlerini bağıra çağıra överek ortamın gürültüsünü daha da artırıyorlardı.

"Kalamar! Fırında kalamar!"

"Çiçek hastalığına merhem! Tek bende var! Etkisi kesin, mucizevi merhem!"

"Kedilerim var, fareleri hop diye yakalarlar, eşsiz kedilerim var! Dinleyin bakın, nasıl da miyavlıyorlar!"

"Muska! İksir! Aşk iksiri ve etkisi garantili afrodizyaklar! Bir tutamı bile ölüyü canlandırır! Kim ister, kim alır?"

"Dişlerinizi sökerim, hiç acı duymazsınız! Ucuz, çok ucuz!"

"Ucuz dediğiniz ne kadar?" diye sordu Dandelion, şişten aldığı ve ayakkabı köselesi kadar sert kalamarı ağzında çiğnerken.

"Saati iki para!"

Ozan irkildi ve topuğunu atının sağrısına geçirdi. Çaktırmadan arkasına baktı. Belediye binasının önünde peşine takılmış iki kişi hâlâ arkasındaydı; şimdi berberin önünde durmuşlar, tebeşirle bir tahtanın üzerine yazdığı fiyatlarıyla ilgileniyormuş gibi yapıyorlardı. Ama Dandelion buna kanmadı. Adamların aslında neyle ilgilendiklerini çok iyi biliyordu.

Yoluna devam etti. "Gül Goncası" adlı genelevin kocaman binasının önünden geçti. İçeride dünyanın başka yerlerinde bilinmeyen ya da yaygınlaşmamış olan müthiş hizmetler verildiğini

biliyordu. Aklıyla kişiliği içeriye girip girmemek konusunda bir süre savaştı. Kazanan aklı oldu. Dandelion iç geçirdi ve neşeli sohbetlerin sesinin geldiği meyhanelerin bulunduğu yöne bakmamaya kendini zorlayıp üniversite yoluna saptı.

Evet, fazla söze gerek yoktu, Dandelion bu şirin kasabayı, Oxenfurt'u seviyordu işte.

Yeniden dönüp arkasına baktı. İki adam –aslında ihtiyaçları olmasına karşın– berberin hizmetinden yararlanmamıştı. Şimdi müzik aletleri satan küçük dükkânın önünde durmuşlar, sözüm ona seramik okarinalara bakıyorlardı. Satıcı kılıktan kılığa girip para kazanma umuduyla mallarını övüyordu. Ama adamın boşuna umutlandığını Dandelion biliyordu.

Atını, akademinin ana girişi olan Filozoflar Kapısı'na yöneltti. Ziyaretçi defterine kaydını yapmak ve atı ahıra teslim etmek gibi formaliteleri hızla çözdü.

Filozoflar Kapısı'nın ardında onu bambaşka bir dünya karşıladı. Eğitim kurumunun kampüsü alışılmış kent mimari çizgisinden çok uzaktı, kasabadan farklı olarak her milim toprak uğruna acımasız savaşlara sahne olmuş bir yer değildi. Buradaki her şey elfler zamanındaki halini neredeyse korumuştu. Gözleri okşayan şirin köşkler arasından geçen, renkli mıcırla kaplı geniş yolların, tahta parmaklıkların, alçak duvarların, çitlerin, kanalların, küçük köprülerin, çiçek bahçelerinin ve yemyeşil çimlerin aralarına bazı yerlerde elflerden sonraki dönemlerde inşa edilmiş kütük gibi yapılar sıkıştırılmıştı. Her yer tertemiz, sakin ve heybetliydi. Burada ticaret ve para karşılığı hizmetin her türlüsü, hele eğlence ve bedensel hazlar yasaktı.

Parkların ve bahçelerin arasından geçen yollarda ellerindeki kitaplara ve kâğıtlara dalmış öğrenciler yürüyordu. Banklarda ve çimlerin üzerinde oturanlarsa birbirlerine ödevlerini gösteriyor, fikir alışverişinde bulunuyor, dama ve kale savaşları gibi zekâ oyunları oynuyorlardı. Burada aynı zamanda vakur ve ölçülü adımlarla profesörler dolaşıyor, birbirleriyle sohbet edip bilimsel tartışmalar yapıyorlardı. Kimi genç asistanlar gözlerini kız öğrencilerin kalçalarından ayıramıyorlardı. Dandelion, akademide onun döneminden beri değişen hiçbir şeyin olmadığını fark edince gülümsedi.

Deltadan esen hafif deniz meltemine, kanalın kıyısında yükselen görkemli kimya fakültesi yönünden ağır bir hidrojen sülfür kokusu karışmıştı. Öğrenci yurdunun hemen önündeki parkın çalılıkları içinde sarıya çalan boz renginde florya kuşları cıvıldıyor, bir akçakavak dalında büyük olasılıkla doğa tarihi kürsüsünün ağılından kaçmış bir orangutan oturuyordu.

Ozan hiç zaman kaybetmeden ağaçlıklı yolların ve çitlerin oluşturduğu labirentten geçti. Üniversite kampüsünü avucunun içi gibi bilirdi; aslında böyle olması doğaldı, çünkü burada dört yıl okumuş, sonrasında da lirik şarkı ve şiir kürsüsünde bir yıl ders vermişti. Bitirme sınavını dereceyle verdikten sonra ona hocalık kürsüsü teklif edilmişti ve ona öğrenimi boyunca tembel, avare ve geri zekâlı gözüyle bakan profesörlerini hayrete düşürmüştü. Sonraları aşk şarkıları ozanı olarak elinde lavtasıyla yıllarca ülkeyi karış karış dolaşıp ünü dört bir yana yayılınca akademi peşine düşmüş, konuk konuşmacı olarak konferanslar vermesi için âdeta yalvarmıştı. Dandelion böyle ricalar karşısında fazla nazlanmazdı; çünkü boş boş gezip tozmak ve tembellik yapmak

kadar lüks yaşam ve düzenli para kazanma isteği de içinde çarpışıp dururdu. Hem Oxenfurt kasabasını böylesine severken nazlanması söz konusu bile olamazdı.

Ozan çevresine bakındı. O iki kişi, okarina, kaval ya da lavta satın almamışlardı; ağaç tepelerini, binaların ön cephelerini inceleyerek ve arada belli bir mesafe bırakarak peşi sıra geliyorlardı.

Dandelion adamları umursamadan ıslık çalarak yönünü değiştirdi, tıp ve eczacılık kürsülerinin bulunduğu köşke doğru ilerledi. Bu binaya giden ağaçlıklı yol, bu kürsülere özgü açık yeşil önlükler giymiş kız öğrencilerle doluydu. Dandelion çevresine dikkatle bakınıp tanıdık yüzler aradı.

"Shani!"

Kulak hizasında koyu kızıl saçları olan genç tıp öğrencisi başını anatomi atlasından kaldırıp oturduğu banktan fırladı. "Dandelion!" Kız, hayat dolu kahverengi gözlerini kırpıp gülümsedi. "Seni görmeyeli ne çok oldu! Gel, seni arkadaşlarımla tanıştırayım! Şiirlerine tapıyorlar..."

"Daha sonra," diye mırıldandı ozan. "Çaktırmadan karşıya bak, Shani. Şu iki adamı görüyor musun?"

"Ajanlar." Kız kalkık küçük burnunu buruşturdu, sesli soluk aldı ve öğrencilerin ajanları, inceleme yapanları ve muhbirleri kolayca seçmekte gösterdikleri ustalık karşısında Dandelion'ı bir kez daha şaşırttı. Öğrencilerin gizli servislere karşı duydukları antipati dillere destan olsa da aslında pek mantıklı değildi. Üniversite kampüsü kutsaldı, bağımsız bir topraktı, öğrencilerin ve öğretim üyelerinin dokunulmazlıkları vardı. Gizli servisler casusluk faaliyetlerinden geri kalmasa da akademisyenleri rahatsız etme cesareti gösteremiyordu.

"Pazar yerinden beri beni izliyorlar," dedi Dandelion, öğrenci kıza sarılıp onunla flört ediyormuş gibi yaparak. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Ne istediğine bağlı." Kız, güzel boynunu ürkmüş bir ceylan gibi oynattı. "Yine aptalca bir belaya karıştıysan..."

"Hayır, hayır," dedi ozan hemen. "Yerine ulaştırmak istediğim bir haber var yalnızca, ancak topuklarıma bulaşan bu bokla kendim yapamıyorum..."

"Çocukları çağırayım mı? Bir çığlık atmam yeterli, ajanlardan anında kurtulursun."

"Sakin ol. Arbede mi çıksın istiyorsun? İnsan olmayanların varoşlarda kurdukları dükkânlarla ilgili kargaşalar daha yeni yatışmışken, sen aklına yenilerini mi koydun? Ayrıca şiddetten tiksiniyorum. Ajanları başımdan savarım ben. Ama sen yapabilirsen eğer..."

Ağzını kızın saçlarına yaklaştırıp bir an bir şeyler fısıldadı. Shani'nin gözleri iri iri açılmıştı şimdi.

"Witcher mı? Bildiğimiz gerçek Witcher mı?"

"Tanrılar aşkına, sessiz ol. Yapar mısın, Shani?"

"Elbette." Öğrenci kız gönüllü olduğunu gösteren bir ifadeyle gülümsedi. "En azından meraktan yaparım. Yakından şu ünlü..."

"Sessiz ol, lütfen. Unutma, kimseye tek söz etmek yok."

"Hekim sözü." Shani daha da güzel gülümseyince Dandelion'ın içini bu tür kızlar hakkında bir balad yazma arzusu kapladı yeniden. Çok güzel sayılmayan ama hoş kızlardı bunlar, klasik güzelleri erkeklere beş dakika içinde unutturup geceleri düşlerini süslerlerdi.

"Teşekkür ederim, Shani."

"Önemli değil, Dandelion. Yakında görüşmek üzere. Hoşça kal."

Âdet olduğu üzere birbirlerinin yanaklarından öptüler ve kız kürsüye, ozan da Düşünürler Parkı'na olmak üzere farklı yönlere hızla uzaklaştılar.

Dandelion, teknik bilimler kürsüsü öğrencilerinin "Deus ex machina" diye adlandırdıkları hüzün verici modern binasının önünden geçip Guildernstern Köprüsü'ne saptı. Ancak fazla ilerleyemedi. Yolun ilk kıvrımını geçer geçmez karşısına çıkan, ortasında akademinin ilk rektörü Nicodemus de Bott'un büstünün bulunduğu küçük çiçek bahçesinde o iki şahıs bekliyordu. Dünyadaki bütün ajanlar gibi ozanın gözlerinin içine bakmaktan kaçınıyorlardı ve dünyadaki bütün ajanlar gibi yüzlerine sıradan, anlamsız, akıllı bir ifade kazandırmaya çalıştıkça da ruh hastası maymunlara benziyorlardı.

"Dijkstra'nın selamı var," dedi ajanlardan biri. "Gidelim."

"Benden de selam söyleyin," dedi ozan küstah bir tavırla. "Gidin hadi."

Ajanlar aralarında bakıştılar, ardından gözlerini birinin rektör büstünün üzerine yazdığı müstehcen sözcüğe diktiler.

Dandelion iç geçirdi. "Aklıma gelmişti," dedi omuz silkerek. "Değerli beylerle birlikte bilmediğim bir yere gitmekten başka çarem yok anlaşılan, öyle değil mi? Ne yapalım! Gidelim o halde. Siz önden, ben arkadan. Bu durumda öncelik hakkını güzellik yaşa teslim etsin."

Redanya kralı Vizimir'in gizli servisinin şefi Dijkstra kesinlikle ajana benzemiyordu. Hele bir ajanın kısa boylu, sıska, fare suratlı olmasını ve siyah bir başlığın altından keskin, küçük gözlerle

bakmasını öngören klişeden çok uzaktı. Dandelion zaten bilirdi, Dijkstra asla başlık takmadığı gibi açık renk giysiler giyerdi. Yaklaşık iki metre boyunda, muhtemelen yüz kilo ağırlığındaydı. Ellerini göğsünde kavuşturduğunda –ki bu duruşu severdi– iki ispermeçet balinası bir mavi balinayla buluşmuş gibi görünürdü. Yüz ifadesi, saç rengi ve tenine gelince yeni kırpılmış yaban domuzuna benzerdi. Dandelion, Dijkstra gibi görüntüsü özüyle böylesine bağdaşmayan çok az insan tanırdı. Çünkü yaban domuzunu, uyurgezer ve şişmiş bir budalayı andıran bu dev, inanılmaz ölçüde kıvrak bir zekâya ve oldukça güçlü bir otoriteye sahipti. Kral Vizimir'in sarayında yaygın olarak kullanılan bir deyişe göre, ortalık zifiri karanlıkken eğer Dijkstra öğlen olduğunu savunursa, güneşin başına geleceklerden kaygılanmaya başlamak gerekirdi.

Ancak şairin kaygılanmak için hâlihazırda başka nedenleri vardı.

"Dandelion," dedi Dijkstra uykulu sesiyle ve ispermeçet balinalarını mavi balina önünde kavuşturdu. "Seni beyni uyuşmuş saman kafa. Ahmak oğlu ahmak. Dokunduğun her şeyi eline yüzüne bulaştırmak zorunda mısın? Hayatında hiç değilse bir kez olması gerektiği gibi davranamaz mısın? Kendi başına düşünemediğini biliyorum zaten. Kırka merdiven dayadığını, otuzundaymış gibi göründüğünü, yirmilerinde olduğunu sandığını ve on yaşındaki bir çocuk gibi davrandığını biliyorum. Bütün bunları bilmemden dolayı sana ayrıntılı talimatlar vermeyi alışkanlık edindim. Ne yapman, ne zaman ve nasıl yapman gerektiğini sana söylüyorum. Ama her seferinde duvara konuşuyormuşum duygusuna kapılıyorum."

"Ben de," dedi şair küstah bir ifade takınarak, "her seferinde dudaklarını ve dilini biraz hareket ettirebilmiş olmak için

konuştuğun duygusuna kapılıyorum. Yani sadede gel, yakışıksız belagat süslemelerini bırak. Bu kez mesele nedir?"

Kitaplarla ve parşömen kâğıtlarıyla dolu rafların ortasına oturtulmuş kocaman meşe masanın başında toplanmışlardı. Rektörlük binasının en üst katında kiraladıkları bu odalara Dijkstra espri olsun diye Yeni Tarih Kürsüsü, Dandelion ise Karşılaştırmalı Casusluk ve Uygulamalı Sabotaj Kürsüsü adını vermişti. Şairle birlikte dört kişiydiler; görüşmeye Dijkstra dışında iki kişi daha katılıyordu. Bu kişilerden biri her zaman olduğu gibi Redanyalı casusluk şefinin her daim nezleli, kır saçlı asistanı Ori Reuven'di. Diğer kişi ise her zaman katılan sıradan biri değildi.

"Meselenin ne olduğunu sen çok iyi biliyorsun," dedi Dijkstra buz gibi bir sesle. "Ama alımağı oynamak anlaşılan hoşuna gittiği için eğlenceni bozmayıp konuyu sana herkesin anlayabileceği bir dilde anlatacağım. Yoksa bu ayrıcalıktan sen mi yararlanmak istersin, Philippa?"

Dandelion, toplantıya katılıp o âna kadar susmayı seçen dördüncü kişiye şöyle bir baktı. Philippa Eilhart, Oxenfurt'a henüz gelmiş ya da yola çıkmak üzere olmalıydı, çünkü üzerine bir elbise giymemiş, siyah akik taşlarıyla bezeli o çok sevdiği mücevherlerini takmamış ve ağır makyajını yapmamıştı. Bir erkek ceketi ve tayt giymiş, ayağına yüksek konçlu çizmeler geçirmişti; ozan bu giysilere "sefer kıyafeti" derdi. Sihirbaz kadının her zaman açık ve darmadağınık olan koyu kumral saçları arkaya doğru taranıp bir bantla enseden toplanmıştı.

"Zamanımıza yazık," dedi Philippa düzgün kaşlarını kaldırarak. "Dandelion haklı. Süslü sözlere ve etki yaratsın diye

uğraşılan belagata gerek yok, hiçbir işe yaramıyor. Oysa halletmemiz gereken olay basit ve sıradan."

"Yaa, öyle mi!" Dijkstra gülümsedi. "Sıradan demek! Nilfgaardlı tehlikeli bir ajan –ki çoktan sıradan bir şekilde hapse atmış olabilirdim onu– sıradan bir şekilde sıvıştı, Efendi Dandelion'ın ve Geralt'ın sıradan aptallıklarına karşı sıradan bir şekilde uyarıldı ve korkutuldu. İnsanların daha sıradan şeyler yüzünden darağacını boyladıklarını gördüm. Bana neden tuzağa düşürüldüğünden söz etmedin, Dandelion? Beni Witcher'ın her niyeti hakkında bilgilendirme görevi vermemiş miydim sana?"

"Geralt'ın planlarından haberim yoktu," diye yalan söyledi Dandelion ikna edici bir edayla. "Şu Rience'i aramak üzere Temerya ve Sodden'e gittiğini sana söylemiştim zaten. Aynı şekilde döndüğünü de anlattım. Onun bu işten vazgeçtiğinden hiç kuşkum kalmamıştı. Rience kelimenin tam anlamıyla toz olup gitmişti, Witcher onun hiçbir izini bulamadı – ki anımsayacağın üzere sana bunu da söylemiştim..."

"Yalan söylüyorsun," dedi ajan buz gibi bir sesle. "Witcher, Rience'e dair izler buldu. Ceset şeklinde. Bunun üzerine taktik değiştirmeye karar verdi. Rience'in peşinden koşmak yerine Rience onu buluna kadar beklemeye karar verdi. Malatius ve Grock gemicilik şirketine kendini güvenlik elemanı olarak işe aldırdı. Bunu düşünüp planlayarak yaptı. Şirketin bunu her tarafa duyuracağını, Rience'in de kulağına gideceğini ve harekete geçeceğini biliyordu. O tuhaf, anlaşılmaz Rience'in. O umursamaz, kendinden emin, canı takma ad bile kullanmak istemeyen Rience'in. Bir mil öteden bile, Nilfgaard şöminesinden yükselip üzerine sinmiş leş

gibi duman kokan Efendi Rience. Kaçak bir sihirbaz olduğu belli olan Efendi Rience... Öyle değil mi, Philippa?"

Sihirbaz kadın ne onayladı ne da karşı çıktı. Susuyor ve Dandelion'ı delici bakışlarla süzüyordu. Ozan gözlerini indirdi, ne yapacağını bilemez halde hafifçe öksürdü. Böyle bakışları hiç sevmezdi o.

Dandelion çekici kadınları çok hoş, hoş, hoşluktan nasibini az almış ve hiç almamış olarak dört gruba ayırırdı. Çok hoş olan kadınlar sevişme önerisini sevinçle, hoş olanlar ise keyifli bir gülümsemeyle kabul edenlerdi. Hoşluktan nasiplerini az almış olanların tepkilerini önceden kestirmek güç olurdu. Ozana göre, hoşluktan nasibini hiç alamamış kadınlar, sevişmeyi önermeyi düşündüğünde bile korkuyla içini ürperten ve dizlerini titreten kadınlardı.

Philippa Eilhart çok çekici olsa da hoşluktan nasibini kesinlikle almamış bir kadındı.

Philippa ayrıca sihirbazlar divanında önemli bir şahsiyet ve Kral Vizimir'in nezdinde yüksek itibar gören bir saray müneccimiydi. Philippa çok yetenekli bir sihirbazdı. Hatta çokbiçimlilik sanatına vakıf sayılı kişilerden biri olduğu söylenirdi. Otuz yaşında gibi duruyordu. Ama muhtemelen en az üç yüzü devirmişti.

Hacimli ellerini karnının üzerinde kavuşturmuş olan Dijkstra, başparmaklarını birbirinin çevresinde dolandırıyordu. Philippa ise hâlâ susuyordu. Ori Reuven öksürüyor, burnunu çekiyor, cübbesini huzursuzca çekiştirip duruyordu. Üzerindeki cübbe profesörlerinkini andırsa da, ona kuruldan verilmiş gibi durmuyordu. Daha çok çöplükten alınmış gibiydi.

"Senin Witcher," dedi ajan ansızın burnundan soluyarak, "Efendi Rience'i küçümsedi. Ona bir tuzak kurdu, Rience'in bu tuzağa şahsen düşeceğini sanarak akıl namına hiçbir şey sergileyemedi. Witcher'ın planına göre Rience kendini tamamen güvende hissedecekti. Witcher'ın aklına kalırsa Rience tuzağın kokusunu alamayacak, Efendi Dijkstra'nın pusuya yatmış adamlarını fark etmeyecekti. Çünkü Witcher'ın talimatı üzerine Bay Dandelion planlanan tuzaktan Bay Dijkstra'ya tek bir söz etmeyecekti. Yani Bay Dandelion'ın aldığı emirler doğrultusunda böyle davranması gerekiyordu. Bay Dandelion kendisine bu konuda verilen açık ve net komutları göz ardı etmeyi gerekli gördü."

"Ben senin emrinde çalışan biri değilim," dedi ozan tepeden bakarak. "Kendimi senin arzularına ve komutlarına göre de ayarlamam. Sana arada sırada yardım ediyorum, ancak bunu kendi isteğimle, meydana gelen değişimlere elimi kolumu bağlayıp seyirci kalmamak için vatanperver sorumluluk duygumla yapıyorum..."

"Ücretini ödeyen herkes için ajanlık yapıyorsun sen," diye sözünü kesti Dijkstra. "Seni kıskacına almış herkese muhbirlik yapıyorsun. Bende sana epeyce uygun iyi kıskaçlar var, Dandelion. Yani kaçamak sözleri bırak."

"Bana şantaj yapamazsın!"

"Bahse var mısın?"

"Baylar." Philippa elini kaldırdı. "Ciddiyet istiyorum, lütfen. Konumuzdan sapmayalım."

"Doğru." Ajan, koltuğuna yayıldı. "Şimdi dinle beni, şair. Olan oldu. Rience uyarıldı ve kendini ikinci bir kez hazırlıksız yakalatmaz. Ama ben bir kez daha böyle bir şey yaşanmasına izin veremem. Bu yüzden Witcher'la görüşmek istiyorum. Onu bana

getir. Kasabada boş boş dolanıp durmayı ve ajanlarımı atlatmaya çalışmayı bırak artık. Doğrudan Geralt'a git ve onu buraya, kürsüye getir. Onunla konuşmalıyım. Baş başa, tanıksız. Witcher'ı tutuklatacak olsam tantanasız ve gürültüsüz yaparım bunu. Getir onu bana, Dandelion. Şimdilik senden isteğim bu kadar."

"Geralt ayrıldı buradan," diye yalan söyledi ozan kılını bile kıpırdatmadan. Dijkstra, sihirbaz kadına bir bakış attı. Dandelion, beyni sondajlayan bir itkinin gelebileceği beklentisiyle kendini kastı, ancak hiçbir şey duyumsamadı. Philippa gözlerini kısmış ona bakıyordu, ancak ozanın ağzından çıkan sözcüklerin doğruluğunu ölçmeye çalışıyormuş gibi görünmüyordu.

"Dönmesini beklerim," diye iç geçirdi Dijkstra, Dandelion'a inanıyormuş gibi yaparak. "Witcher'la görüşmeyi düşündüğüm mesele önemli; bu yüzden programımı değiştirip gelmesini bekleyeceğim. Onu döner dönmez buraya getirirsin. Ne kadar erken olursa o kadar iyi. Birçok kişi için daha iyi olacak."

"Geralt'ı buraya getirmeye ikna ederken sorun yaşayabilirim," dedi Dandelion yüzünü buruşturarak. "Ajanlara karşı anlaşılması zor bir antipati besliyor. Bu işin diğer tüm işlerden farksız olduğunu anlıyormuş gibi görünse de mesleği icra edenlerden tiksiniyor. Vatanseverlik geçerli bir sebep der, ancak casusluk mesleği sadece katıksız hergeleleri ve en aşağılık..."

"Yeter, yeter." Dijkstra eliyle geçiştirdi. "Yavan konuşma lütfen, boş lakırdı can sıkıntısı yapıyor bende. Öyle saçma ki bunlar."

"Bence de öyle," diye homurdandı şair. "Ancak Witcher iyi ve basit bir herif, iddiasız bir mizaca sahip, bizim gibi görmüş geçirmiş adamlara benzemez. Ajanlardan nefret eder, ne pahasına olursa olsun konuşmaz seninle, hele gizli servislere yardım

etmesi söz konusu bile olamaz. Onu kıstırabileceğin bir kıskacın da yok senin."

"Yanılıyorsun," dedi ajan. "Var. Üstelik bir tane değil hem de. Ama Porsuk Körfezi'ndeki kavga bana şimdilik yeterli. Gemiye atlayanlar kimmiş, öğrendin mi? Rience'in adamları değillerdi."

"Benim için yeni bir konu değil," dedi ozan rahat bir tavırla. "Temeryalı muhafızların arasına karışmış serserilerden birkaçıydı kuşkusuz. Rience, Witcher'ı sormuş, onun hakkındaki haberler karşılığında hatırı sayılır meblağlar vaat etmiştir muhtemelen. Witcher'ı çok önemsediği açıkça ortadaydı. Bu yüzden birkaç uyanık Geralt'ı yakalayıp bir deliğe tıkmayı ve Rience'e satmayı umdu. Bunu başarsaydılar koşulları Rience'e dayatacak ve ondan olabildiğince çok para koparacaklardı. Çünkü sadece nerede olduğunu söyleseler, muhtemelen hiçbir kazançları olmayacaktı."

"Keskin zekâyı kutlarım. Senin değil, Witcher'ın zekâsını, çünkü senin aklına böyle bir şey asla gelmezdi. Ama mesele senin sandığından daha karmaşık. Anlaşıldığı üzere meslektaşlarım, yani Kral Foltest'in gizli servisinin çalışanları Rience'le de ilgileniyorlar. Senin deyiminle o uyanıkların art niyetlerini çözmüşler. Yük gemisine girenler onlarmış; niyetleri Witcher'ı yakalamakmış. Belki Rience'e yem olarak belki de başka bir amaçla. Geralt, Porsuk Körfezi'nde Temeryalı ajanları öbür dünyaya gönderdi, Dandelion. Şefleri çok ama çok kızgın. Geralt'ın buradan ayrıldığını söylüyorsun. Umarım Temerya'ya gitmemiştir. Oradan hiç geri dönemez muhtemelen."

"Kıskaç bu mu?"

"Elbette. Tam da bu. Temeryalıları yatıştırabilirim. Ama karşılıksız olmaz. Senin Witcher nereye gitti, Dandelion?"

Ozan hiç duraksamadan, "Novigrad'a," diye yalan söyledi. "Orada Rience'i arayacak."

"Hata, büyük hata." Ajan, yalan söylendiğini fark etmemiş gibi gülümsedi. "Biliyor musun, antipatisini aşamayıp benimle görüşmemesi yazık olmuş. Onu bu zahmetten kurtarırdım. Rience, Novigrad'da değil. Orası Temerya ajanı kaynıyor. Muhtemelen Witcher'ı bekliyorlardır. Benim uzun zamandır bildiğim şeyi onlar da öğrenmiş. Rivyalı Witcher Geralt'ın, gereğince sorgulandığı zaman birçok soruya yanıt verebileceğini çözmüşler. Dört krallığın da gizli servislerinin soruları bunlar. Anlaşma çok basit. Witcher bu kürsüye gelip bana bu soruların yanıtını verecek. Sonra rahata erecek. Ben Temeryalıları sakinleştireceğim ve Geralt'ın güvenliğini sağlayacağım."

"Bu sorular neler? Belki de ben yanıtlayabilirim?"

"Gülünç olma, Dandelion."

"Belli olmaz," diye söze karıştı Philippa Eilhart, "belki de yanıtlayabilir. Belki zaman kazanmamızı sağlar. Şunu unutma, Dijkstra, şairimiz bu skandalın içine boğazına kadar battı ve elimizde ama Witcher henüz değil. Kaedwen'de Geralt'ın yanında görülen küçük kız nerede? Şu açık sarı saçlı, yeşil gözlü kız? Rience'in seni ağaca bağlayıp sana işkence ettiği gün sorduğu o kız? Ha, Dandelion? O kız hakkında ne biliyorsun? Yennefer, Geralt'tan mektup aldıktan sonra nereye gitti? Triss Merigold nerede saklanıyor ve saklanmak için ne gibi nedenleri var?"

Dijkstra kımıldamamıştı, ancak sihirbaz kadına attığı bakıştan hayretler içinde olduğunu Dandelion anlamıştı. Philippa'nın soruları belli ki erken sorulmuştu. Ve de yanlış kişiye. Sorular aceleye gelmişti ve yüzeysel gibiydi sanki. Ama şöyle bir sorun

vardı; Philippa her şeyle suçlanabilirdi ama aceleci ve yüzeysel olduğu asla söylenemezdi.

"Üzgünüm," dedi ozan ağır ağır konuşarak, "ama bu sorulardan hiçbirine verecek yanıtım yok. Elimde olsa size yardım etmek isterdim. Ama yapamıyorum."

Philippa gözlerini ozanın gözlerinin içine dikmişti. "Dandelion," dedi dişlerinin arasından. "Kızın yerini biliyorsan, söyle bize. Seni temin ederim ki benim de, Dijkstra'nın da kızın güvenliğinden başka bir derdimiz yok. Kızın güvenliği tehlikede çünkü."

"Derdinizin bu olduğundan kuşkum yok," diye yalan söyledi şair. "Ancak neden söz ettiğinizi gerçekten bilmiyorum. O çok ilgilendiğiniz çocuğu hayatımda görmedim. Geralt da..."

"Geralt," diye şairin sözünü kesti Dijkstra, "sana bilgi vermedi, sana tek bir söz söylemedi, öyle mi? Oysa onu soru yağmuruna tuttuğundan kuşkum yok benim. Sence neden, Dandelion? Ajanlardan nefret eden bu aklı kıt adam, senin gerçekte kim olduğunu hissetti mi yoksa? Onu rahat bırak, Philippa, harcadığımız zamana yazık. Bir bok bildiği yok, kurnaz bakışları ve anlamlı gülümsemesi aldatmasın seni. Bize yardım etmesinin tek bir yolu var. Witcher saklandığı yerden ortaya çıktığında, başka hiç kimseyle değil, yalnızca onunla iletişime geçecek. Düşünsene, onu dostu biliyor."

Dandelion başını ağır ağır kaldırdı. "Gerçekten öyle," dedi. "Beni dostu biliyor. Düşünsene, Dijkstra, boşuna da yapmıyor bunu. Bunu artık anla ve bundan bir sonuç çıkar. Çıkardın mı? O halde, şansını şimdi şantajla deneyebilirsin."

"Oo, oo." Ajan gülümsedi. "Bu konuda bayağı hassasmışsın. Ama suratını asma, şair. Şaka yaptım, hepsi bu. Dostlar arasında

şantaj olur mu hiç? Söz konusu bile olamaz. Ayrıca senin şu Witcher'a kötülük etme niyetim yok, inan bana, ona zarar vermeyi de düşünmüyorum. Kim bilir, iki tarafın çıkarına olacak şekilde onunla anlaşırım belki, ne dersin? Ancak bunun gerçekleşebilmesi için onunla görüşmeliyim. Ortaya çıkarsa onu bana getir. Bunu senden özellikle rica ediyorum, Dandelion. Samimiyetle rica ediyorum. Ne kadar samimi olduğumu anladın mı?"

Ozan bir kahkaha attı. "Ne kadar samimi olduğunu anladım."

"Gerçekten böyle olduğuna inanmayı çok isterim. Ama şimdi git artık. Ori, şaire çıkışa kadar eşlik et."

"Hoşça kal." Dandelion ayağa kalktı. "İşinde ve özel yaşamında başarılar diliyorum. Saygılar, Philippa! Ha, bir nokta daha var, Dijkstra! Gizlice peşimden gelen şu ajanlar. Geri çağır onları."

"Elbette," diye yalan söyledi ajan. "Çağıracağım. Bunu yapacağıma inanırsın herhalde, değil mi?"

"Elbette," diye yalan söyledi şair. "İnanıyorum."

Dandelion akşama kadar akademi civarında kalmıştı. Sürekli dikkatle çevresine bakınmış ama peşine takılmış ajan fark edememişti. En çok da bundan rahatsız olmuştu.

Lirik şarkı kürsüsünde, bir klasik şiir dersine katılıp anlatılanları dinledi. Ardından modern şiir üzerine düzenlenen bir seminerde tatlı tatlı kestirdi. Daha önceden tanıştığı asistanlar onu uyandırdı ve onlarla birlikte felsefe kürsüsüne gidip, "Yaşamın özü ve kaynağı" başlıklı uzun ve hararetli bir tartışmaya katıldı. Hava daha kararmadan tartışmacıların yarısı menekşe gibi mosmor olmuştu; diğerleri ise birbirlerine bağırıp korkunç

bir gürültü koparıyor ve saldırıya geçmeye hazırlanıyordu. Bu kargaşa şairin çok işine geldi.

Kimse görmeden tavan arasına gitti, tavan arası penceresinden dışarı tırmandı, yağmur oluklarına basarak kütüphane çatısına çıktı ve bölüm başkanlığı binasının çatısına atlarken az kalsın bacağı kırılıyordu. Oradan duvarın dibindeki bahçeye ulaştı. Frenküzümü çalılıklarının arasında bir zamanlar öğrenciyken kazıp genişlettiği çukuru buldu. Çukurun karşı tarafı Oxenfurt kasabasıydı.

Kalabalığa karıştı, peşine avcı köpekleri düşmüş tavşan gibi sıçrayarak yan sokaklara daldı. Araba hangarına ulaşınca bir köşeye saklanıp yarım saat kadar bekledi. Şüpheli bir şey göremediğinden emin olduktan sonra merdiveni tırmanıp çatıya çıktı, ünlü bira imalatçısı Wolfgang Amadeus Keçisakal'ın çatısına atladı. Yosun kaplı çatı padavralarına tutunarak sonunda çatı katı odasının küçük penceresine ulaştı. Odada gaz lambası yanıyordu. Çatı oluğunun üzerinde güçlükle durarak camın kurşun çerçevesini tıklattı. Pencere kapalı olmadığı için bu hafif darbeyle hemen açılıverdi.

"Geralt! Hey Geralt!"

"Dandelion? Dur... İçeri girme, lütfen..."

"Ne demek içeri girme? Niye girmeyecekmişim?" Şair pencereyi ardına kadar açtı. "Yalnız değil misin, hı? Birini mi düzüyorsun yoksa?"

Dandelion bir yanıt beklemeden bedenini pencere pervazına doğru itti, orada dizili elmaları ve soğanları yere yuvarladı.

"Geralt..." dedi ve aynı anda sustu. Bir tıp öğrencisi kıza ait olan yere savrulmuş açık yeşil renkteki giysiyi görünce sesini

yükseltmeden küfrü bastı. Ağzını şaşkınlıkla açtı ve bir küfür daha patlattı. Her şeyi beklerdi ama bunu asla!

"Shani..." başını iki yana salladı. "Bu nedir böyle..."

"Yorum yapma lütfen." Witcher yatakta doğruldu. Shani yorganı kalkık burnuna kadar çekip üzerini örttü.

"Hadi gir içeri." Geralt pantolonunu almak için uzandı. "Pencereden içeri giriyorsan, mesele önemli olmalı. Eğer önemli değilse, seni pencereden geri fırlatacağım."

Dandelion pencere pervazından atlarken kalan soğanlar da yeri boyladı. Şair ayağıyla bir tabure çekip oturdu. Geralt hem Shani'nin hem de kendi giysilerini yerden kaldırdı. Yüzü pek keyifli sayılmazdı. Hiç konuşmadan giyindi. Tıp öğrencisi kız, Geralt'ın arkasına gizlenip gömleğini giymeye çalıştı. Şair ise kıza ters ters bakarken aklından kızın kandil ışığında altın sarısına dönmüş tenine ve küçük memelerine uygun betimlemeler ve kafiyeler arıyordu.

"Ne oldu Dandelion?" Geralt çizmesinin tokalarını kapattı. "Konuş."

"Eşyalarını topla," dedi şair sert bir tonla. "Buradan acilen ayrılmalısın."

"Ne kadar acil?"

"Olağanüstü acil."

"Shani..." Geralt hafifçe öksürdü. "Shani bana senin peşindeki ajanlardan söz etti. Anladığım kadarıyla atlatmışsın onları, öyle mi?"

"Senin bir şey anladığın yok."

"Rience mi?"

"Daha fena."

"O zaman gerçekten hiçbir şey anlamıyorum. Redanyalılar mı? Dreiberg mi? Dijkstra mı?"

"Bildin."

"Ama bu gitmem için bir neden..."

"Gitmen için kesinlikle bir neden," diye sözünü kesti Dandelion. "Onların derdi artık Rience değil, Geralt. Onların derdi küçük kız ve Yennefer. Dijkstra onların yerini öğrenmek istiyor. Senin ağzından bunu zorla almak istiyor. Anladın mı şimdi?"

"Şimdi oldu. O halde kaybolalım. Pencereden çıkmamız gerekecek, değil mi?"

"Kesinlikle. Shani? Becerebilecek misin?"

Kız giysisini sıkıca bedenine sardı. "Bu benim tırmandığım ilk pencere olmayacak."

"Tahmin etmiştim." Şair, kızı dikkatle incelerken yüzünde, mecaz ve kafiye olarak işine yarayacak bir kızarına bulmaya çalıştı. Ama yanılmıştı. Tek görebildiği, neşeyle parlayan kahverengi gözler ve hınzır bir gülümsemeydi.

Boz rengi, kocaman bir baykuş pencere pervazına usulca kondu. Shani kısık sesle bir çığlık attı. Geralt kılıcına uzandı.

"Çocukça davranma, Philippa," dedi Dandelion.

Baykuş gitti, onun yerinde garip bir şekilde çömelmiş oturan Philippa Eilhart belirdi. Sihirbaz kadın hemen odanın içine atladı, saçlarını ve üstünü başını düzeltti.

"İyi akşamlar," dedi soğuk bir sesle. "Tanıştır bizi, Dandelion."

"Rivyalı Geralt. Tıp fakültesinden Shani. Peşimden kurnazca uçup gelen bu baykuş, baykuş değil aslında. Adı Philippa Eilhart, sihirbazlar konseyi üyesidir, şimdilerde Kral Vizimir'in

hizmetinde çalışıyor, Dreiberg Sarayı'nın onurudur kendisi. Ne yazık ki birden fazla sandalyemiz yok."

"Önemli değil." Sihirbaz kadın, ozandan boşalan tabureye oturdu, orada bulunanları keskin bakışlarla süzdü ve gözlerini Shani'den ısrarla ayırmadı. Dandelion, öğrenci kızın kızardığını görünce şaşırıp kaldı.

"Aslında burada olma nedenim yalnızca Rivyalı Geralt," diye söze başladı Philippa. "Birilerinden dışarıya çıkmalarını istemek kabalık olacağı için..."

"Ben gidebilirim," dedi Shani çekinerek.

"Gidemezsin," diye mırıldandı Geralt. "Durum açıklığa kavuşuncaya kadar kimse bir yere gidemez. Öyle değil mi Hanımefendi Eilhart?"

"Sen Philippa diyebilirsin." Sihirbaz kadın gülümsedi. "Resmiyeti bırakalım. Kimsenin dışarı çıkması gerekmez, kimsenin varlığından rahatsız olmam. Olsa olsa şaşırırım ama ne yaparsın, yaşam kesintisiz bir sürprizler zinciridir... Bir ahbabımın sözüdür bu. İkimizin ortak bir ahbabının, Geralt. Sen tıpta mı okuyorsun, Shani? Kaçıncı yılındasın?"

"Üçüncü," diye mırıldandı kız.

"Yaa," dedi Philippa ama kıza değil, Witcher'a bakarak. "On yedi, nasıl da güzel bir yaş! Yennefer yeniden on yedi olabilmek için neler vermezdi! Ne dersin, Geralt? Ha, bir fırsatını yakaladığımda kendisine soracağım bu."

Witcher, yüzünde tatsız bir ifadeyle gülümsedi. "Bundan hiç kuşkum yok. Soruyu yorumlarınla zenginleştireceğinden de. Bundan müthiş zevk alacağından da eminim. Ama şimdi sadede gel lütfen."

"Doğru," diye başını salladı kadın ciddileşerek. "Zamanı geldi de geçiyor. Hem senin fazla zamanın da yok. Dandelion anlatmıştır mutlaka, Dijkstra'nın canı ansızın seni görmek ve seninle küçük bir kızın yerini konuşmak istedi. Dijkstra bununla ilgili Kral Vizimir'den bazı emirler almış, bu yüzden kızın yerini öğrenmek için çok çaba harcayacaktır."

"Elbette. Uyarın için teşekkürler. Ama bir noktaya biraz şaşırdım. Dijkstra'nın kraldan bazı emirler aldığını söyledin. Sen alınadın mı peki? Öyle ya, Vizimir'in divanında seçkin bir yere sahipsin."

"Tabii." Sihirbaz kadın bu sözlerdeki alayı duymazdan geldi. "Sahibim. Kralı hatalara karşı uyarmak olan görevimi ciddiye alıyorum. Ama bazen, mevcut olayda söz konusu olduğu gibi, krala hata yapmak üzere olduğunu söyleyip onu aceleci bir eyleme karşı uyaramıyorum. Onun yerine, onun hatalı bir olaya girişmemesini sağlamak zorunda kalıyorum. Anlıyor musun beni?"

Geralt onaylayan bir ifadeyle başını salladı. Dandelion, Geralt'ın anladığından çok emin değildi. Çünkü Philippa'nın insanın gözünün içine baka baka yalan söylediğini bilirdi.

Geralt, çok iyi anladığını kanıtlamak için, "Görüyorum ki," dedi sözcüklerin üzerine basa basa, "sihirbazlar konseyi de benim korumam altındaki çocukla ilgileniyor. Velayetim altındaki çocuğun yerini sihirbazlar da öğrenmek istiyorlar. Ve de Vizimir'den ya da bir başkasından önce çocuğu bulmak istiyorlar. Neden Philippa? Velayetim altındaki çocuğun bunca ilgi çekecek ne özelliği var?"

Sihirbaz gözlerini kıstı. "Bilmiyorsun öyle mi?" diye tısladı sonra. "Velayetin altındaki çocuk hakkında bu kadar az mı bilgiye sahipsin? Bundan sonuç çıkarmakta aceleci davranmak istemem

ama böylesi bir bilgisizlik, hamilikte yeterliliğinin sıfır olduğunu gösteriyor. Böylesine yetersiz bilgiye sahipken velayeti üstlenme hakkını alabilmiş olman beni gerçekten şaşırtıyor. Dahası, sen bunu yaparak hem yeterliliğe hem de böyle bir hakka sahip olanların velilik şanslarını ellerinden almış oluyorsun. Kibrinin seni felakete sürüklememesi için sakın kendini, Geralt! Sakın kendini! Lanet olsun, bir de o çocuğu sakın! Küçük kızı göz bebeğin gibi sakın! Eğer kendin yapamazsan, başkalarından bunu yapmalarını iste!"

Dandelion bir an için Geralt'ın, Yennefer'in üstlendiği rolden söz edeceğini sanmıştı. Geralt bundan bahsederse hiçbir tehlikeye girmeden Philippa'yı gerekçesiz bırakırdı. Ama susmayı yeğledi. Ozan bu tavrın nedenini anlamıştı tabii. Philippa her şeyi biliyordu. Philippa onu uyarıyordu. Geralt da bu uyarıyı anlamıştı.

Dandelion bütün gücünü onların gözlerini ve yüzlerini incelemek için harcarken, "Bu ikisi acaba bir zamanlar bir ilişki yaşadı mı?" diye içinden geçirdi. Witcher ve sihirbaz kadınlar arasında bu tür sözlerle gerçekleşen çekişmelerin aslında birbirlerinden etkilenmelerinden kaynaklandığını ve çoğu zaman yatakta sonlandığını bilirdi. Ancak Dandelion her zaman olduğu gibi incelemesinden bir sonuç çıkaramadı. Geralt'ın biriyle bir ilişkisi olup olmadığını öğrenmenin tek yolu, doğru anda pencereden içeri girmekti.

"Velayet," diye sihirbaz kadın bir süre sonra devam etti, "kendini güvenceye alamayan birinin güvenliğiyle ilgili sorumluluğu üstlenmektir. Koruma altına aldığın çocuğa bir zarar gelirse... Eğer kızın başına bir şey gelirse bu senin sorumluluğundadır, Geralt. Yalnızca senin."

"Biliyorum."

"Korkarım hâlâ yeterince bilmiyorsun."

"O halde beni bilgilendir. Neden ansızın bunca kişi beni sorumluluğumun yükünden kurtarmak istiyor, neden hepsi himayemdeki çocuğu korumaları altına almak, yükümlülüklerimi üstlenmek istiyor acaba? Sihirbazlar konseyi Ciri'den ne istiyor? Dijkstra, Kral Vizimir, Temeryalılar kızdan ne istiyorlar? İki yıl önce benimle ve Ciri'yle iletişime geçtiler diye Sodden'de ve Temerya'da üç kişiyi öldüren Rience denen kişi bu kızdan ne istiyor? Ağzından laf alabilmek için Dandelion'ı öldürmenin eşiğine gelen bu adam ne istiyor? Kimdir bu Rience, Philippa?"

"Bilmiyorum," dedi sihirbaz kadın. "Rience'in kim olduğunu bilmiyorum. Ama öğrenmeyi senin kadar istiyorum."

"Şu Rience'in," diye umutsuz bir sesle söze karıştı Shani, "yüzünde üçüncü dereceden yanık izi var mıdır? Eğer varsa, onun kim olduğunu biliyorum. Nerede olduğunu da."

Ansızın oluşan sessizlikte yağmur oluğuna düşen ilk yağmur tanelerinin sesi duyuldu.

Nedenler ve koşullar ne olursa olsun cinayet her zaman cinayettir. Bu yüzden öldüren ya da cinayet planlayan kişiler, kim olursa olsunlar, kral, prens, mareşal ya da hâkim bile olsalar canidir. Şiddet planlayan ve uygulayan hiç kimsenin kendini sıradan bir caniden daha üstün görmeye hakkı yoktur. Çünkü her türlü şiddet, doğası gereği mutlaka suça yol açar.

Nicodemus de Boot,
Yaşam, Mutluluk ve Esenlik Üzerine İncelemeler

Bölüm 6

"Hata yapmamalıyız," dedi Redanya Kralı Vizimir ve yüzüklerle bezeli parmaklarını şakaklarındaki saçların arasına gömdü. "Hata yapmayı ya da yanılmayı göze alamayız."

Huzurundakiler sustular. Aedirn hükümdarı Demawend, bir koltuğa kaykılmış, gözünü göbeğinin üzerinde duran bira sürahisine dikmişti. Temerya, Pontar, Mahakam ve Sodden hâkimi, kısa bir süreden beri de Brugge'nin yaşlı hamisi olan Foltest, başını pencereye doğru çevirerek soylu profilini herkese gösterdi. Masanın karşı tarafında haydut sakallı Kaedwen Kralı Henselt oturuyor, küçük gözlerinden yayılan delici bakışlarını istişare toplantısına katılmış kişilerin üzerinde gezdiriyordu. Lirya Kraliçesi Meve, kolyesinin dev yakut taşlarıyla dalgın dalgın oynuyor, arada sırada da güzel ve dolgun dudaklarını anlamlı bir şekilde büzüyordu.

"Hata yapmamalıyız," diye yineledi Vizimir. "Çünkü tek bir hata bize pahalıya mal olabilir. Başkalarının deneyimlerinden yararlanalım. Atalarımız bundan beş yüz yıl önce bu sahile ayak bastıklarında elfler kafalarını kuma gömmüşlerdi. Topraklarını ellerinden gıdım gıdım aldık, onlarsa geri çekildiler ve sürekli bunun son sınır olduğunu, daha fazla ilerlemeyeceğimizi sandılar.

Biz onlardan akıllı olalım! Çünkü sıra şimdi bizde. Elfler şimdi biziz. Nilfgaard, Jaruga kıyısına dikilmiş ve buradan duyabiliyorum: 'Orada dursunlar bakalım.' Şunu da duyuyorum: 'Daha fazla ilerleyemezler.' Ama ilerleyecekler, göreceksiniz. Tekrar ediyorum: Elflerin hatasına bizler de düşmeyelim!"

Yağmur damlaları camlara vuruyor, rüzgârın uğultusu ürpertiyordu. Kraliçe Meve başını kaldırdı. Kargaların ve kuzgunların gaklamalarını duyar gibi olmuştu sanki. Oysa kulağına çalınan rüzgârdı yalnızca. Rüzgâr ve yağmur...

"Bizi elflerle kıyaslama," dedi Kaedwen Kralı Henselt. "Bu kıyaslamayla bize ayıp ediyorsun. Elfler savaşmayı bilmezdi, atalarımızdan korkup kaçtılar, dağlara ve ormanlara gizlendiler. Elfler, atalarımıza Sodden'i sunmadılar. Ama biz, bizimle takışmanın ne demek olduğunu Nilfgaardlılara gösterdik. Bizi Nilfgaard'la, korkutma Vizimir, propaganda yapma. Nilfgaard, Jaruga kıyısına mı geldi diyorsun? Ben de diyorum ki Nilfgaard, delikteki fare gibi nehrin öbür kıyısında pinekliyor. Çünkü Sodden'de omurgalarını kırdık onların! Askeri açıdan sildik onları. Özellikle de moral açısından! Vaktiyle Emhyr var Emreis'in bu ölçüdeki saldırganlığa karşı olduğu ve Cintra'ya yapılan saldırının düşman bir siyasi grup tarafından düzenlendiği doğru mudur, bilmiyorum. Bence eğer bizi yenebilseydiler, Emhyr bunu alkışlar, imtiyazlar tanır, araziler dağıtırdı. Ama Sodden'den sonra anlaşıldı ki o buna karşıydı ve her şeye mareşallerin dikbaşlılığı yol açmıştı. Kelleler alındı. Darağaçları kan gölüne döndü. Bunlar dedikodu değil, kesin bilgiler. Törenlerle sekiz kişi idam edildi, sessiz sedasız bir sürü infaz yapıldı. Kimileri sözde ecelleriyle ama esrarengiz bir şekilde yaşamlarını kaybettiler, birçok kişi ansızın emekliye sevk

edildi. Emhyr kontrolü kaybetti, hatta kendi yönetim kadrosunun kökünü kazıdı. Ordularını kim yönetecek şimdi? Başçavuşlar mı?"

"Hayır, başçavuşlar yönetemez," dedi Aedirn Kralı Demawend buz gibi bir sesle. "Bu işi Emhyr'in uzun zamandır eğittiği ve nicedir böyle bir olanak bekleyen genç ve yetenekli subaylar üstlenecek. Yönetim kadrolarına girmelerine ve yükselmelerine yaşlı mareşallerin izin vermediği subaylar... İsimleri duyulmuş genç ve yetenekli komutanlar... Metinna ve Nasair'deki ayaklanmaları bastırmış, Ebbing'deki isyancıları kısa zamanda susturan komutanlar... Kuşatma manevralarının, süvari taarruzlarının, piyadelerin yıldırım hızıyla yer değiştirmelerinin, denizden hücum etmenin önemini bilen komutanlar. Bunlar, seçilmiş belirli noktalara yoğunlaşmış saldırı taktiği uygulayan, hisarları kuşatırken sihir yerine modern teknikler kullanan subaylar. Onları küçümsemek hata olur. Jaruga'yı geçmek ve eski mareşallerin hatalarından ders çıkardıklarını kanıtlamak için yanıp tutuşuyorlar."

"Eğer çıkardıkları bir ders varsa," dedi Henselt omuz silkerek, "o zaman Jaruga'yı geçmezler. Cintra ve Verden sınırındaki nehir ağzını, Nastrof, Rosrog ve Bodrog kaleleriyle Ervyll kontrolü altında tutuyor hâlâ. Bu üç kaleyi kimse elini sallayıp fethedemez öyle, modern teknikler de bir işe yaramaz. Bizim kanadı Ciradis Kralı Ethain'in donanması da koruyor, o sayede kıyıyı elimizde tutuyoruz. Tabii Skelligeli korsanların da payı var bunda. Anımsarsanız Prens Crach an Craite, Nilfgaard'la ateşkes anlaşmasını imzalamadı, onlara göz açtırmıyor, taşradaki sahil yerleşim merkezlerine ve kalelere saldırıyor. Nilfgaardlılar ona, deniz yaban domuzu anlamına gelen Tirth ys Muire adını taktılar. Onunla çocukları korkutuyorlar!"

"Nilfgaardlı çocukları korkutmak," dedi Kral Vizimir sırıtarak, "bizim güvenliğimizi temin etmez."

"Elbette yapmaz bunu," dedi Henselt. "Bize başka bir şeyi temin eder ama: Emhyr var Emreis nehre ve kıyıya egemen olmadan, bir kanadı taarruza açık bir konumdayken Jaruga'nın sağ kıyısına çıkarmak istediği birliklerinin ihtiyaçlarını karşılayamaz. Ne kuşatma manevrası, ne yıldırım süvarisi? Gülerim ben buna! Ordusu nehri geçtikten üç gün sonra sıkışıp kalır. Yarısı hisarları kuşatır, kalanı çalıp çırpmak, hayvan yemi ve yiyecek bulmak için kaybolur. O ünlü süvari sınıfları kendi atlarının büyük bir bölümünü kesip yedikten sonra biz de onlara ikinci bir Sodden yaşatırız. Lanet olsun, keşke nehri geçseler! Ama korkmayın, yapmayacaklar."

"Diyelim ki," dedi Lirya Kraliçesi Meve, "Jaruga'yı geçmeyecekler. Diyelim ki Nilfgaard beklemeyi seçecek. Ama düşünelim, bunun kime yararı olur? Onlara mı, bize mi? Hiçbir şey yapmadan beklemeye kimin gücü yeter, kimin yetmez?"

"Kesinlikle!" dedi Vizimir. "Meve her zaman az konuşur ama on ikiden vurur. Emhyr'in zamanı var efendiler ama bizim yok! Ortada dönenleri görmüyor musunuz? Nilfgaard bundan üç yıl önce yamaçtan küçük bir taşı söktü, şimdi köşeye çekilmiş çığ düşmesini bekliyor. Öylece bekliyor ve yamaçtan sürekli yeni taşlar yuvarlanıyor. Yerinden oynatılan ilk küçük taş, hareket ettirilemeyen bir kaya parçasıydı anlaşılan. Ama çok geçmeden görüldü ki harekete geçmesi için ucundan dokunmak bile yeterli olmuştu. Derken çığı ellerini ovuşturarak bekleyen başkaları ortaya çıktı. Ormanların içi Mavi Dağlar'dan Bremervoord'a kadar elf komandolarıyla dolu. Bu artık çetecilik değil, gerçek

bir savaş. Biz ne olduğunu anlayana kadar Dol Blathannalı özgür elfler kendilerini savaşın içine atacaklar. Mahakam'da cüceler ayaklandı, Brokilon'da *dryad*'lar gitgide pervasızlaşıyor. Bu bir savaş, genişlemiş bir savaş. İçeride yaşanan bir savaş. Bir iç savaş. Bizim savaşımız. Ve Nilfgaard bekliyor... Zaman kimin lehine çalışıyor, ne dersiniz? Scioa'tael birliklerinde otuz-kırk yaşlarında elfler var. Ancak onlar üç yüz yıldan uzun yaşıyor! Onların zamanları var, bizim yok!"

"Scioa'tael," dedi Henselt, "bayağı zararlı olmaya başladılar. Ticareti ve ulaşımı felce uğratıyorlar, köylüleri yıldırıyorlar. Bu işe bir dur demeliyiz!"

"İnsan olmayanlar savaş istiyorlarsa, buyursunlar," diye araya girdi Temerya Kralı Foltest. "Ben her zaman dirlik düzenden ve birlikte yaşamaktan yana oldum. Ama ille de bir güç gösterisine kalkışmak istiyorlarsa, kimin daha güçlü olduğunu gösteririz onlara. Ben hazırım. Temerya ve Sodden'de Sincaplar'ın kökünü altı ayda kurutmanın yolunu buluruz. Bu topraklar daha önce de atalarımızın döktüğü elf kanıyla sulanmıştı. Bu bence bir trajedi ama başka bir çıkış yolu göremiyorum, trajedi tekrar edecek. Elflerin durdurulmaları gerekiyor."

"Sen emir verir vermez ordun elflere saldıracaktır," dedi Demawend. "Peki, insanlara da hücum edecek midir? Piyadelerini aralarından topladığın köylülere de saldıracak mıdır? Esnaf birliklerine? Bağımsız kentlere? Vizimir, Scioa'tael'i anlatırken tek bir taştan söz etti. Evet, evet, baylar, bakmayın öyle yüzüme! Nilfgaard'ın boyunduruğu altına girmiş topraklarda köylülerin, çiftçilerin ve zanaatkârların daha iyi, daha özgür koşullarda yaşadıkları ve mali durumlarının daha iyi olduğu, esnaf birlik-

lerine daha fazla imtiyazlar tanındığı köylerde ve kasabalarda konuşulmaya başladı. Nilfgaard atölyeleri bizi mala boğuyor. Brugge ve Verden'de onların parası yerel paranın yerini almaya başladı. Hiçbir şey yapmadan öylece otururuz batacağız, birbirimize gireceğiz, sorunların içine gömüleceğiz, işimiz gücümüz yenilgilerle, isyanlarla ve olaylarla uğraşmak olacak, zaman içinde Nilfgaard'dan gelecek parasal desteğe bağımlı olacağız. Batacağız, kendi vatanımızda boğulacağız. Çünkü şunu bilin ki Nilfgaard güneye inen yolu da bize kapatacak. Kendimizi geliştirmeli, yayılmacı politika izlemeliyiz, aksi halde torunlarımız buraya sığamaz olacaklar!"

Herkes sustu. Redanya Kralı Vizimir derin bir soluk aldı, masanın üzerinde duran kadehlerden birine uzandı ve içindekini uzun uzun içti. Sessizlik uzadıkça uzuyor, yağmur damlaları camlara vuruyor, uğultuyla esen rüzgâr kepenkleri takırdatıyordu.

"Burada sözü edilen bütün zorluklar," dedi sonra Henselt, "Nilfgaard'ın eseridir. İnsan olmayanları kışkırtan, propagandalarını sürekli artıran ve isyanları körükleyen Emhyr'in ulaklarıdır. Çevrelerine altın saçıp esnaf birliklerine ve loncalara imtiyaz sözü veriyorlar, devletimizi güçlendirmek yerine baronlara ve kontlara yüksek makamlar vaat ediyorlar. Sizde durumun nasıl olduğunu bilemem ama Kaedwen'de ortalık ansızın dünyanın sonunun geldiğini bildiren papazlarla, rahiplerle, kâhinlerle ve başka bir sürü boktan mistikle doldu."

"Bizde de durum aynen böyle," dedi Foltest. "Lanet olsun, yıllardır huzur içinde yaşıyorduk. Büyükbabamın rahiplerin sayılarını azaltıp hadlerini bildirdiği dönemden beri kalanlar yararlı uğraşlara yöneldiler. Kitapları inceleyip çocuklara bilgi

aktardılar, yoksullarla, hastalarla ve evsizlerle ilgilendiler. Ve de siyasete karışmadılar. Ama şimdi ansızın uyandılar ve aşağı tabakanın kulağına saçma sapan şeyler çığırıyorlar, ayaktakımı da onları dinliyor ve neden kötü koşullarda yaşadıklarını öğreniyor. Büyükbabam kadar fevri ve bir kral olarak otoritem ve asaletim konusunda onun kadar hassas olmadığım için bu duruma göz yumuyorum. Çılgın bir fanatiğin yaygarasıyla sarsılacak bir otoritenin, bir asaletin ne önemi var zaten! Ancak sabrım taşmak üzere. Şimdilerde papazların ana konusu güneyden geleceği söylenen bir kurtarıcı. Güneyden, dikkatinizi çekerim! Jaruga'nın karşı kıyısından!"

"Beyaz Alev," diye mırıldandı Demawend. "Önce Beyaz Ayaz, ardından Beyaz Işık gelecek. Sonra dünya, Beyaz Alev'den ve Beyaz Kraliçe'den yeniden doğacak. Bunu ben de duydum. Elf kâhini Ithlinne aep Aevenien'in kehanetinin yüze göze bulaştırılmış hali bu. Vengerberg pazarında böyle saçmalıklar çığırıp duran bir papazı yakalatmıştım ben. Cellat, kâhinin bu iş için Emhyr'den kaç para aldığını papaza uzun süre kibarca sordu. Ama papaz Beyaz Alev ve Beyaz Kraliçe diye zırvalayıp durdu... son âna kadar hem de."

"Dikkatli ol, Demawend." Vizimir yüzünü buruşturdu. "Şehit yaratma, çünkü Emhyr'in derdi tam da bu. Nilfgaard'ın ajanlarını yakala ama papazlara dokunamazsın, doğuracağı sonuçları kestiremezsin çünkü. Halkın gözünde hâlâ nüfuzlu onlar ve saygı görüyorlar. Sincaplar'la yeterince sorunlarım var, kasabalarda ayaklanmayı ve çiftçi savaşlarını göze alamam."

"Lanet olsun!" diye patladı Foltest. "Bu yapmayalımlar, göze almayalımlar, yapamayızlar ne demek oluyor! Yapamayacaklarımızı

konuşmak için mi toplandık biz? Ağlayıp açılalım, zaaflarımıza ve aczimize hayıflanalım diye mi bizi Hagge'ye çağırdın Demawend? Harekete geçelim artık! Bir şeyler yapmalıyız! Dönen dolaplara bir dur demeliyiz!"

"Ben zaten baştan beri bunu öneriyorum." Vizimir gerindi. "Şu an yapılacak şeyi öneriyorum."

"Neyi?"

"Ne yapabiliriz?"

Yine sessizlik oldu. Rüzgâr uğulduyor, panjurlar sarayın surlarına çarpıyordu.

"Neden herkes bana bakıyor?" diye ansızın sordu Meve.

"Güzelliğinden büyülendik," diye mırıldandı Henselt.

"O da var tabii," diye Henselt'i destekledi Vizimir. "Meve, senin her koşulda bir çıkış yolu bulabildiğini hepimiz biliyoruz. Kadınsı içgüdülerin var, bilge bir kadınsın..."

"Gönlümü okşamayı bırak." Lirya Kraliçesi ellerini kucağında kavuşturup gözlerini renkleri kararmış av desenli goblen halılara çevirdi. Av köpekleri atlıyor, dişlerini kaçmakta olan beyaz tekboynuzun böğrüne geçiriyordu. *Hayatım boyunca canlı bir tekboynuz görmedim*, diye düşündü Meve. *Hiç görmedim. Bundan sonra da görmem herhalde.*

Bir süre düşünmeye devam ettikten sonra, "İçinde bulunduğumuz durum," dedi, bakışlarını duvar halısından ayırarak, "Rivya sarayındaki uzun kış gecelerini anımsattı. O yıllarda her zaman beklenen olaylar olurdu. Kocam, bir başka nedimeye nasıl yanaşacağını düşünürdü. Mareşal, ona şöhret kazandıracak bir savaşı tezgâhlamanın hesaplarını yapardı. Sihirbaz, kendini kral olarak düşlerdi. Uşaklar hizmet etmek istemezdi, soytarılar

üzgün, keyifsiz ve müthiş sıkıcı olurdu, köpekler içine düştükleri hüznün etkisiyle ulurdu, kediler uyur ve masanın üstünde zıplayan farelere aldırmazdı. Herkes bir şeyleri beklerdi. Herkes başını önüne eğip kaşlarının altından yukarı bakardı. Bense... ben onlara o zaman... gösterdim onlara. Onlara neler yapabilecek güçte olduğumu gösterdim; öyle ki duvarlar zangırdadı, çevredeki ayılar kış uykularından uyandı. Ve bir anda aptalca düşünceler uçup gidiverdi. Kimin sözünün geçtiğini ansızın kavradılar."

Kimse yanıt vermedi. Rüzgârın uğultusu daha da arttı. Surların üstündeki muhafızlar birbirlerine keyifsizce laf attılar. Yağmur damlaları, kurşun çerçeveli camlara daha kısa aralıklarla ve daha şiddetli vurmaya başladı.

"Nilfgaard izliyor ve bekliyor," diye ağır ağır devam etti Meve, boynundaki kolyeyle oynarken. "Nilfgaard gözlemliyor. Bir olay bekleniyor, insanların zihinlerinden tehlikeli düşünceler geçiyor. O halde gücümüzü herkese gösterelim. Burada asıl kralın kim olduğunu gösterelim. Kış uykusuna yatmış sarayın surlarını sarsalım!"

"Sincaplar'ı silelim," dedi Henselt heyecanla. "Birlikte büyük bir askerî operasyon başlatalım. İnsan olmayanları katledelim. Pontar, Gwenllech ve Buina'yı kaynaklarından denize döküldükleri noktaya kadar elf kanıyla dolduralım!"

"Bir ceza harekâtıyla Dol Blathanna'daki özgür elfleri boyunduruk altına alalım," diye ekledi Demawend alnını buruşturarak. Verden Kralı Ervyll'e, Brokilon'daki *dryad*'lara el atması için izin verelim artık. Evet, katliam olsun! Sağ kalanları da kamplara kapatalım!"

"Craich an Craite'i Nilfgaard'ın kontrolü altındaki sahillere doğru harekete geçirelim," diye konuyu toparladı Vizimir. "Craich'i Cidaris Kralı Ethain'in donanmasıyla destekleyelim ve Jaruga'dan Ebbing'e kadar her yeri ateşe vermelerini sağlayalım! Güç gösterisi..."

"Yetmez bu," diye araya girdi Foltest başını iki yana sallayarak. "Bunların hiçbiri yetmez. Bizim asıl... Asıl ne yapmamız gerektiğini biliyorum."

"Konuş hadi!"

"Cintra."

"Ne?"

"Nilfgaardlıların elinden Cintra'yı alalım. Jaruga'yı aşıp ilk saldıran biz olalım. Şimdi yapalım, çünkü beklemiyorlar bunu. Onları yeniden Marnadal'ın arkasına atarız."

"Nasıl olacak peki? Bir ordunun Jaruga'yı geçemeyeceğini az önce konuşmadık mı?"

"Nilfgaard ordusu geçemez dedik. Ama nehir bizim kontrolümüzde. İkmal hatları da öyle. Nehrin ağzı elimizde, Skellige, Cidaris ve Verden surları da yan hatlarımızı koruyor. Kırk, elli bin adamını nehirden geçirmek Nilfgaard için son derece zahmetli. Oysa biz sol kıyıya çok daha fazla adam çıkarabiliriz. Açma ağzını öyle, Vizimir! Şu sonsuz bekleyişi sonlandıracak bir şey istemiyor muydun? Çarpıcı bir şey istemiyor muydun? Bizleri yeniden gerçek krallara dönüştürecek bir şey? O şey, Cintra'dır. Cintra kudretimizi artıracak, çünkü bir simgedir Cintra. Sodden'i düşünün! Kentte katliam olmasaydı ve Calanthe şehit düşmeseydi vaktiyle o zafer kazanılamazdı. Güçler eşitti, onları böylesine paramparça edeceğimizi kimse hesaba katmamıştı. Ama birliklerimiz Cintra'nın

dişi aslanının öcünü almak için kuduz köpekler gibi boğazlarına çöktüler. Öfkesi Sodden'in savaş alanında tükenmemiş birileri hâlâ var. Deniz yaban domuzu Crach an Craite'i unutmayın!"

"Doğru." Demawend başını evet anlamında salladı. "Crach, Nilfgaard'dan kanlı bir öç almaya ant içti. Marnadal'da öldürülen Eist Tuirseach'ın ve de Calanthe'nin öcünü. Sol kıyıya saldırırsak, Crach bizi bütün Skellige ordusuyla destekler. Tanrılar adına, bu saldırı başarılı olabilir! Foltest'i destekliyorum! Haydi beklemeyelim, ilk saldıran taraf olup Cintra'yı kurtaralım, köpeğin evlatlarını Amell Boğazı'nın ötesine kovalayalım!"

"Ağır ol bakalım," diye homurdandı Henselt. "Aslanın bıyıklarını çekiştireceğiz diye acele etmeyin, çünkü ortada ölü bir aslan yok henüz. Birincisi bu. İkincisi, ilk biz vurursak adımız saldırgana çıkar. Mührünü kendi bastığımız ateşkesi ihlal etmiş oluruz. O zaman bizi birlikleriyle ne Niedamir ne de Esterad Thyssen destekler. Cidaris Kralı Ethain'in nasıl davranacağını kestiremiyorum. Esnaf birliklerimiz, tacirlerimiz ve soylularımız hücum savaşına kapılarını kapayacaklardır. Özellikle de sihirbazlar. Sihirbazları unutma!"

"Sol kıyıya yapılacak bir saldırıyı destekleyecek tek bir sihirbaz çıkmaz," dedi Vizimir. "Ateşkes, Roggeveenli Vilgefortz'un eseriydi. Ateşkesin adım adım kalıcı bir barışa dönüşmesini hedeflediğini biliyoruz. Vilgefortz savaşa arka çıkmaz. Konsey de –inanın bana– Vilgefortz'un talepleri doğrultusunda hareket edecektir. O, Sodden'den sonra konseyin bir numaralı adamı oldu, öteki sihirbazlar istediklerini söylesinler, Vilgefortz dediğini yaptırır."

"Vilgefortz, Vilgefortz," diye hiddetlendi Foltest. "Bu büyücü bizi aşıyor artık. Vilgefortz'un ve konseyin planlarını dikkate

almaktan artık sıkılmaya başladım; kaldı ki o planlardan ne haberim var ne de anlıyorum. Ama bunu aşmanın da bir yolu var, efendiler. Ya ilk önce Nilfgaard saldırıya geçerse? Örneğin Dol Angra'da? Aedirn ya da Lirya'da? Bunun üstesinden bir şekilde geliriz... Bir tertip yaparız... Küçük bir kışkırtmaca örneğin... Sınırda bir olay çıkarılıp onların üstüne atılabilir. Grenzfort'a saldırmak gibi... Tabii ki biz de bütün gücümüzle kararlı bir şekilde saldırmaya hazır oluruz, diğerlerinin tam onayını, hatta Vilgefortz'un ve konseydeki diğerlerinin de onayını alırız. Ardından, Emhyr var Emreis dikkatini Sodden'e ve nehir bölgesine yöneltmekten vazgeçtikten sonra Cintralılara topraklarını hatırlatırız. Brugge'de, Vissegerd komutasında toplanıp silah altına alınmış sekiz bin göçmen var. Daha mükemmel bir ordu olabilir mi? Bu adamlar, kaçarak terk etmek zorunda bırakıldıkları toprakları yeniden kazanma umudu içindeler. Savaşmak için yanıp tutuşuyorlar. Sol kıyıyı ele geçirmek için her an saldırmaya hazırlar. Bir işaret bekliyorlar yalnızca."

"Bir işaret," dedi Meve, "bir de destek göreceklerine dair söz bekliyorlar. Çünkü Emhyr sınır garnizonlarına sekiz bin adamı bir çırpıda toplayabilir, takviye sağlamasına bile gerek yok. Vissegerd bunu çok iyi biliyor ve senin Redanyalı askerlerle güçlendirilmiş birliklerin sol kıyıya varıp arkalarına geçmeden yerinden kımıldamayacaktır. Ama Vissegerd hepsinden öte, Cintralı aslan yavrusunu bekliyor. Kraliçenin torunu katliamdan sağ kurtulmuş anlaşılan. Birileri onu göçmenlerin arasında gördüğünü söylemiş ama küçük kız sonra gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuş. Göçmenler onu yana yana arıyorlar. Çünkü

Cintra tahtını yeniden kazandıktan sonra kral soyundan birine ihtiyaçları var. Calanthe'nin kanından."

"Saçma," dedi Foltest buz gibi sesle. "Olayların üzerinden iki yıldan fazla geçti. Çocuk bugüne kadar ortaya çıkmamışsa, demek ki ölmüştür. Efsaneyi unutalım gitsin. Calanthe artık yok. Aslan yavrusu, tahta layık kral kanından birisi de yok. Cintra, dişi aslan döneminde olduğu günlere bir daha asla dönemeyecek. Ama Vissegerd'in göçmenlerine bu söylenemez tabii."

"Yani Cintralı göçmenleri ölüme yollayacaksın, öyle mi?" Meve gözlerini kıstı. "Cephenin en önündekileri, öyle mi? Cintra'nın ancak senin hükümranlığın altında bağımlı bir devlet olarak yeniden doğacağını söylemeden, öyle mi? Hepimize, Cintra'ya saldırmayı öneriyorsun... Bunu senin için yapmamızı istiyorsun. Sodden'i ve Brugge'yi hâkimiyetin altına aldın, gözün Verden'de... Canın bir de Cintra'yı çekiyor, öyle mi?"

"İtiraf et, Foltest," diye homurdandı Henselt. "Meve haklı mı? Bizi bu yüzden mi bu maceraya atılmaya kışkırtıyorsun?"

"Kesin artık." Temerya Kralı soylu yüzünü buruşturup, elini öfkeyle salladı. "Dünya imparatorluğu kurmayı tasarlayan bir fatih gibi göstermeyin beni. Sizin derdiniz nedir? Sodden ve Brugge mi? Sodden Kralı Ekkehard annemin üvey kardeşiydi. Onun ölümünden sonra akrabası olmam sıfatıyla bağımsız kantonların tacını bana sunmuş olmalarına şaşırıyor musunuz? Kan, sudan yoğundur! Brugge Kralı Venzlav, bana hiç zorlamadan derebeylik yemini etti! Ülkeyi kurtarmak için yaptı bunu! Çünkü güzel havalarda, Nilfgaard mızraklarının uçlarının Jaruga'nın sol kıyısında parladığını görüyor!"

"İşte tam da bu sol kıyıdan söz ediyoruz," diye ağır ağır konuştu Lirya Kraliçesi. "Saldırmamız gereken kıyı. Ancak sol kıyının adı Cintra. Yıkılmış, yakılmış, yerle bir edilmiş, viraneye çevrilmiş, tırpanlanmış, işgal edilmiş olsa da adı hâlâ Cintra. Cintralılar sana ne taç sunar, Foltest ne de derebeylik yemini eder. Kan, sudan yoğundur!"

"Cintra'yı... Eğer Cintra'yı özgürlüğüne kavuşturursak, orası hepimizin ortak kolonisi olmalı," dedi Aedirn Kralı Demawend. "Cintra, Jaruga'nın denize karıştığı yer ve bu özelliğiyle üzerindeki kontrolü kaybetmeyi göze alamayacağımız kadar çok önemli bir stratejik nokta."

"Cintra bağımsız bir ülke olmalı," diye karşı çıktı Vizimir. "Özgür, bağımsız ve güçlü. Demirden kapılı, kuzeyin kalesi, bir karış toprağı bile yanmamış bir ülke olmalı ve Nilfgaard'ın süvarileri bu topraklar üzerinde at koşturamamalı!"

"Böyle bir Cintra yeniden kurulabilir mi? Calanthe'siz hem de?"

"Heyecana kapılma, Foltest." Meve dudaklarını büzdü. "Söyledim zaten, Cintralılar ne başka bir devletin himayesi altına girmeyi ne de tahtta yabancı bir kan görmeyi kabul ederler. Hükümranlığını onlara dayatmaya kalkarsan, işler tersine döner. Vissegerd, bu kez Emhyr'in himayesi altında yeni birlikler oluşturacaktır. Ve gün gelecek bu kıtalar, Nilfgaard fırtına birliklerinin öncü birliği olarak bize karşı harekete geçecektir."

"Foltest biliyor bunu," diye tısladı Vizimir. "İşte bu yüzden aslan yavrusunu, Calanthe'nin torununu harıl harıl aratıyor. Anlamıyor musunuz, kan, sudan koyudur, insan evlilik yoluyla

taç sahibi olabilir. Tek yapması gereken kızı bulmak ve evliliğe zorlamak..."

"Sen aklını mı yitirdin?" Temerya Kralı bağırırken boğulacak gibi olmuştu. "Aslan yavrusu yaşamıyor artık! Bu kızı kesinlikle aramıyorum ben, hem ben... Onu bir şeye zorlamayı aklımın ucundan bile geçirmedim."

"Onu zorlamana gerek yok," diye atıldı Meve, tatlı tatlı gülümseyerek. "Sen hâlâ yüzüne bakılabilir bir adamsın, akrabam. Hem aslan yavrusunun damarlarında Calanthe'nin kanı akıyor. Alev alev yanan bir kan. Cali'yi çocukluğundan beri tanırdım. Bir delikanlıya baktığı zaman bacaklarını öyle bir oynatırdı ki, yere fitil koysan alevler içinde kalırdı. Kızı Pavetta, yani aslan yavrusunun annesi aynı özelliklere sahipti. Bu durumda aslan yavrusu onlara çekmiştir. Birazcık gayretle kız çok da fazla direnmez, değil mi Foltest? Sen buna güveniyorsun. Hadi, itiraf et."

"Tabii ki buna güveniyor." Demawend gürültülü bir kahkaha attı. "Kralımız kurnaz bir plan hazırlamış! Biz sol kıyıya saldıracağız ve daha dönüp çevremize bile bakamadan bizim Foltest kızı bulup onun bakire yüreğini fethedecek. Cintra tahtına oturtacak genç bir eş sahibi olacak ve Cintra halkı sevinç gözyaşları dökecek. Çünkü Calanthe'nin kanından ve canından bir kraliçeye sahip olacaklar. Bir kraliçeye... Ancak yanında da bir kralları olacak. Kral Foltest."

"Bu kadar saçmalık yeter!" diye kükredi Foltest, renkten renge girerken. "Siz neler uyduruyorsunuz öyle? Şu konuştuklarınızda zerre kadar mantık yok!"

"Var, hem de çok var," dedi Vizimir. "Çünkü bu çocuğu birinin yana yana aradığını biliyorum. Kimdir bu, Foltest?"

"Bu açıkça ortada! Vissegerd ve Cintralılar!"

"Hayır, onlar aramıyor. Ya da en azından yalnızca onlar aramıyor. Biri daha var. Gözünü kırpmadan çok canlar almış biri. Şantaj, rüşvet ve işkenceden kaçınmayan biri... Madem konuyu açtık: Rience diye bir adam aranızdan birinin hizmetinde olabilir mi? Adamın hizmetinizde olmadığı ya da bunu itiraf etmek istemediğinizi –ki aynı kapıya çıkar– gözlerinizden okuyorum. Tekrar ediyorum: Calanthe'nin torunu aranıyor, hem de düşündürücü bir ısrarla. Kızı kim arıyor, diye soruyorum?"

"Lanet olsun!" Foltest yumruğunu masaya indirdi. "Ben değil! Taht derdine bir kız çocuğuyla evlenmeyi aklımın ucundan bile geçirmedim. Ben zaten..."

"Sen zaten dört yıldan beri Barones La Valette'le gizlice birliktesin." Meve yine gülümsedi. "Kumrular gibi sevişiyorsunuz ve baronun vadesinin yetmesini bekliyorsunuz. Ne bakıyorsun öyle? Herkes biliyor bunu. Sence ajanlarımıza neden para ödüyoruz? Gelgelelim Cintra tahtı uğruna, sevgili akrabam, birçok kral kişisel mutluluğunu feda edebilir..."

"Bir dakika." Henselt haşır huşur sesler çıkararak ellerini sakalında gezdirdi. "Birçok kral, diyorsunuz. O zaman Foltest'e bulaşmayın şimdilik. Başkaları da var. Calanthe vaktiyle torununu Verden Kralı Ervyll'in oğluna vermek istemişti. Ervyll'in de canı Cintra'yı çekiyor olabilir. Hem sadece o da değil..."

"Hmm," diye mırıldandı Vizimir. "Bu doğru. Ervyll'in üç oğlu var. Aynı şekilde erkek evlatları olan burada bulunan kişilerle ilgili ne söylemeli peki? Hı? Meve? Bizi yanıltmaya çalışmayacaksın herhalde, değil mi?"

"Beni işin içine katmayın." Lirya Kraliçesi daha da içten gülümsüyordu şimdi. "Benden doğma iki yetişkin kişi dünyanın bir yerlerinde dolanıp duruyor elbette... Unutulmuş meyveler... Bu arada birileri onları asmadıysa tabii... İkisinden birinin ansızın kral olmaya kalkışacağını sanmıyorum. Buna ne yetenekleri ne de meyilleri vardı. İkisi de –huzur içinde uyusun– babalarından daha aptaldılar. Merhum eşimi tanımış olanlar, bu sözlerimin ne anlama geldiğini bilirler."

"Gerçekten," dedi Redanya Kralı, "tanırdım onu. Oğulları daha da mı aptal? Lanet olsun, daha aptalı yoktur sanıyordum... Kusura bakma, Meve."

"Sorun değil, Vizimir."

"Erkek evlat başka kimde var?"

"Sende, Henselt."

"Benim oğlum evli!"

"Zehir neden icat edilmiş? Buradaki birinin pek yerinde söylediği gibi Cintra tahtı için kimileri kişisel mutluluğunu feda ederdi. Buna değer!"

"Bu tür suçlamalardan sizi men ederim! Ayrıca hiçbirini üstüme almıyorum! Benim de oğullarım var!"

"Hengfors Kralı Niedamir'in iki oğlu var. Üstelik kendisi de dul, eşi ölmüş. Yaşlı da değil. Ayrıca Kovir Kralı Esterad Thyssen'i de unutmayın."

Vizimir başını hayır anlamında salladı. "Ben olsam onları devre dışı bırakırdım. Hengfors'a ve Kovir'e bağlı cemiyetler kendi aralarında evlenilmesi için planlar yapıyorlar. Cintra ve güney onları ilgilendirmiyor. Ama Verden Kralı Ervyll, oralara mesafe olarak da yakın."

"Oralara mesafe olarak yakın biri daha var," diye söze atıldı Demawend.

"Kim?"

"Emhyr var Emreis. Kendisi evli değil. Ayrıca senden genç, Foltest."

"Lanet olsun." Redanya Kralı alnını buruşturdu. "Bu gerçekleşirse eğer... Emhyr bizi açlıktan öldürür. Doğrudur, Cintra halkı ve soyluları her zaman Calanthe'nin soyunun peşindedir. Düşünsenize, Emhyr, aslan yavrusunu bulsa neler olurdu? Lanet olsun, bir bu eksikti! Cintra Kraliçesi ve Nilfgaard İmparatoriçesi!"

"İmparatoriçe!" dedi Henselt burnundan soluyarak. "Ama şimdi gerçekten abarttın, Vizimir. Emhyr ne yapsın o kızı, neden evlensin onunla? Cintra tahtını ele geçirmek için mi? Cintra zaten onun! Ülkeyi nasılsa hâkimiyeti altına aldı ve Nilfgaard'ın bir eyaletine dönüştürdü! Kıçını olduğu gibi tahta gömmüş, üstelik sağa sola dönebilecek kadar yeri de var hâlâ!"

"Birincisi," dedi Foltest, "Emhyr, Cintra'yı saldırganın hukuku, daha doğrusu hukuksuzluğuyla elinde tutuyor. Kızı bulup onunla evlenirse yasal bir hükümdar olur. Anladın mı? Calanthe'nin soyundan biriyle yapılmış evlilik yoluyla Cintra'yı bağlamış bir Nilfgaard, artık bütün kuzeyin diş bilediği, istilacı bir ülke olmaktan çıkar. Bir komşuya dönüşür. Böyle bir Nilfgaard'ı Marnadal'ın, Amell Boğazı'nın arkasına nasıl atarsın? Tahtında, Cintra'nın dişi aslanının torunu olan aslan yavrusunun meşru yollardan oturduğu bir krallığa saldırarak mı? Lanet olsun! Bu çocuğu kimin aradığını bilmiyorum. Ama o kişi ben değilim. Fakat şunu bilin ki bu işe şimdi başlıyorum. Aslan yavrusunun hayatta olmadığını hâlâ savunuyorum ama yine de riski göze

alamayız. Anlaşılıyor ki bu kız önemli bir şahsiyet. Ama kurtulduysa onu bulmalıyız!"

"Kızı bulacak olursak kime eş olarak vereceğimizi hemen saptayalım mı?" diye sordu Henselt yüzünü buruşturarak. "Böyle işler rastlantıya bırakılmaz. Tabii kızı Vissegerd'in gerillalarına flama olarak verebiliriz, onlar da onu uzun bir direğe bağlayıp karşı kıyıya hücum ederken önlerine siper edebilirler. Ama yeniden ele geçirilecek Cintra'nın hepimize hayrı dokunacaksa... Neyi kastettiğimi biliyorsunuzdur herhalde? Nilfgaard'a saldırır ve Cintra'yı kazanırsak, aslan yavrusunu tahta oturtabiliriz. Ancak aslan yavrusunun yalnızca *bir* kocası olabilir. Jaruga'nın denize döküldüğü noktada bizim çıkarlarımızı düşünecek bir koca. Burada hazır bulunanlar arasından kim talip buna?"

"Ben değil," dedi Meve alaylı bir sesle. "Ben bu ayrıcalığı almayayım."

"Bence burada bulunmayanları da dâhil etmeliyiz," dedi Demawend ciddi bir tonda. "Ervyll'i ve Niedamir'i örneğin. Ayrıca Vissegerd gibi birinin bizi şaşırtarak, uzun bir direğe bağlanmış bir flamadan beklenmedik şekilde yararlanabileceğini de hesaba katın. Morganatik evlilik nedir bilir misiniz? Vissegerd yaşlı ve tezek kadar iğrenç biridir ama aslan yavrusunun içini absent ve damiana özleriyle tıka basa doldurursanız, kız beklenmedik bir anda Vissegerd'e âşık olabilir. Beyler, planlarınızda Kral Vissegerd için yer açtınız mı?"

"Hayır," diye mırıldandı Foltest, "ben açmadım."

"Hmm..." Vizimir duraksadı. "Ben de açmadım. "Vissegerd ortak değil, bir alettir. Nilfgaard'a saldırıyla ilgili yaptığımız

planlarda yalnızca bu rolü oynamalıdır. Ayrıca, aslan yavrusunu ısrarla arayan kişi Emhyr var Emreis ise riski göze alamayız."

"Asla alamayız," diye onu destekledi Foltest. "Aslan yavrusu Emhyr'in eline geçmemeli. Hem kimsenin... Yanlış kişilerin eline geçmemeli... Canlı olarak."

"Çocuk cinayeti mi?" Meve yine alnını buruşturdu. "Güzel olmayan bir çözüm bu, sayın krallar. Uygunsuz. Üstelik gereksizce aşırı. Önce kızı bulalım, çünkü elimizde değil henüz. Ele geçirdikten sonra bana verin onu. Kızı iki yıllığına dağlardaki şatolardan birine atar, şövalyelerimden biriyle evlendiririm. Sonrasında karşınıza kocaman karınlı iki çocuk annesi olarak çıkar."

"Ya da doğru hesap yaptıysam, geleceğin üç potansiyel taht için hak iddia edecek ya da zorla ele geçirmeye çalışacak kişisiyle göreceğiz onu." Vizimir başını iki yana salladı. "Olmaz, Meve. Gerçekten güzel değil ama aslan yavrusu kurtulduysa eğer, şimdi ölmeli. Devletin çıkarları için. Efendiler?"

Yağmur camlara vuruyordu. Hagge Sarayı'nın kuleleri arasından rüzgâr uğultuyla esmekteydi.

Krallar seslerini çıkarmadılar.

"Vizimir, Foltest, Demawend, Henselt ve Meve," dedi mareşal. "Gizli bir görüşme yapmak için Pontar kıyısındaki Hagge Sarayı'nda toplanmışlar."

"Nasıl da sembolik," dedi ince yapılı, siyah saçlı adam arkasına dönmeden. Sırtındaki geyik derisinden yapılmış tuniğin üzerinde zırhından kalma ezilmeler ve pas lekeleri vardı. "Virfuril yaklaşık kırk yıl önce Medell'in birliklerini Hagge yakınlarında yenerek Pontar vadisinde hâkimiyetini tescillemiş ve Temerya ile Aedirn arasında bugün mevcut olan sınırı çekmişti. Şimdi

gün geldi Virfuril'in oğlu Demawend, Medell'in oğlu Foltest'i Hagge'ye davet ediyor ve ekip yarım kalmasın diye Dreiberg Kralı Vizimir'i, Ard Carraigh Kralı Henselt'i ve şen dul Meve'yi de aralarına katıyor. Toplanıp gizlice görüş alışverişinde bulunuyorlar. Neyi görüştüklerini tahmin edebiliyor musun, Coehoorn?"

"Ediyorum," diye kestirip attı mareşal. Başka tek bir söz söylemedi. Ona arkasını dönmüş olan adamın onun karşısında belagat yapılmasından ve bariz gerçeklerin konuşulmasından hoşlanmadığını bilirdi.

"Ne Ethain'i ne de Verden Kralı Ervyll'i davet etmişler," dedi geyik derisinden tunik giymiş adam ellerini arkasına bağlayıp masa ile pencere arasında ağır ağır volta atarken. "Esterad Thyssen ve Niedamir'i de almamışlar aralarına. Bu, meselelerinden çok emin ya da tamamen güvensiz olduklarını gösteriyor. Sihirbazlar kurulundan kimseyi çağırmamışlar. Bu çok ilginç. Çok şey anlatıyor. Coehoorn, sihirbazların bu görüşmenin yapıldığını öğrenmelerini sağla. Krallarının onlara eşit davranmadıklarını bilsinler. Kuruldaki sihirbazların bu konuda kuşkuları var gibi geliyor bana. O kuşkuları kaldır ortadan."

"Emredersiniz."

"Rience'le ilgili yeni haberler var mı?"

"Hayır."

Pencerenin önündeki adam uzunca bir süre durdu, bakışlarını yağmurdan ıslanmış tepelere çevirdi. Coehoorn bekledi, kılıcının topuzunu tutan elini bir açıp bir kapadı, huzursuzdu. Birazdan uzun bir monolog dinlemek zorunda kalmaktan korkuyordu. Pencerenin önünde duran adamın böylesi bir monoloğu konuşma, hatta onur veren ve güveni kanıtlayan bir sohbet olarak addet-

tiğini biliyordu. Bunu biliyor olsa da monolog dinlemekten yine de hoşlanmıyordu.

"Bu toprakları nasıl buluyorsun, vali? Yeni eyaletine ısınabildin mi?"

Coehoorn irkildi, şaşırmıştı. Böyle bir soruyla karşılaşmayı beklemiyordu. Yine de yanıt vermek için uzun süre düşünmedi. Yeterince açık ya da kararlı olmamak ona pahalıya patlayabilirdi.

"Hayır, majesteleri. Isınamadım. Bu topraklar... çok kasvetli."

"Bir zamanlar farklıydı," dedi adam arkasına dönmeden. "Ama gün gelecek değişecek. Göreceksin. Güzel ve iç açıcı bir Cintra göreceksin, Coehoorn. Sana söz veriyorum. Ama üzülme, seni uzun süre burada tutmayacağım. Bu eyaletin valiliğini başkası üstlenecek. Sana Dol Angra'da ihtiyacım var. Ayaklanmayı bastırdıktan sonra yola çıkacaksın. Dol Angra'da bana sorumluluk sahibi birisi gerek. Kolay kolay kışkırtılamayan birisi. Liryalı şen dul ya da Demawend... bizi kışkırtmaya çalışacaklardır. Sen genç subayların dizginlerini ele alacaksın. Soğukkanlı adamlar yapacaksın onları. Ancak ben emir verdikten sonra harekete geçeceksiniz. Daha önce değil."

"Başüstüne!"

Dışarıdaki odalarda silahlar şakırdayıp mahmuzlar şaklarken heyecanlı konuşmalar yapılıyordu. Sonra kapı çalındı. Geyik derisinden tunik giymiş adam pencerenin önünden çekildi, başını sallayarak izin verdi. Mareşal hafifçe eğilip dışarı çıktı.

Adam masanın başına dönüp haritaların üzerine eğildi. Uzun uzun baktıktan sonra başını, kavuşturduğu ellerine dayadı. Yüzüğündeki devasa elmas, mum ışığında binlerce ateş saçtı.

"Majesteleri?" kapı hafifçe gıcırdadı.

Adam duruşunu değiştirmedi. Ancak ellerinin titrediği mareşalin gözünden kaçmadı. Elmasın ışıltısında fark etmişti bunu. Mareşal içeri girip, kapıyı arkasından usulca kapadı.

"Haberler mi var, Coehoorn? Rience'ten mi?"

"Hayır, majesteleri. Ama güzel yenilikler var. Eyaletteki ayaklanma bastırıldı. İsyancıları dağıttık. Verden'den kaçmayı çok azı başarabildi. Elebaşları olan Attre Prensi Windhalm'ı yakaladık."

"Güzel," dedi adam bir süre bekledikten sonra, ama kavuşturduğu ellerine yasladığı başını kaldırmadı. "Attre Prensi Windhalm... Uçurun kellesini. Hayır... uçurmayın. Diğer yoldan öldürün. Heyecan uyandırsın, zalimce olsun, uzun sürsün. Ve tabii ki halkın önünde. Caydırıcı örnekler işe yarar. Herkesi sindiren örnekler. Ama rica ediyorum, bana ayrıntıları anlatmaya kalkma. Bana verdiğin raporlarda açık betimlemelere girmen gerekmez. Bunlardan hoşlanmıyorum."

Mareşal başını salladı ve güçlükle yutkundu. O da hoşlanmıyordu bunlardan. Hem de hiç. İdam hazırlıklarını ve infazı işin ehillerine devretmeyi düşünüyordu. Ehil kişilere ayrıntıları sormayı aklının ucundan bile geçirmiyordu. Hele infaza katılmayı hiç düşünmüyordu.

"İnfazda sen de hazır bulunacaksın." Adam başını kaldırdı, masadaki mektubu alıp mührünü kırdı. "Resmî görevle, Cintra eyaletinin valisi olarak. Beni temsil edeceksin. Olacakları görmeyi canım istemiyor. Bu bir emirdir, Coehoorn."

"Başüstüne!" Mareşal sıkıntısını gizlemeye çalışmadı. Emri veren bu adamdan bir şey gizlemeye çalışmak yanlış olurdu. Zaten kimse başaramıyordu bunu.

Adam göz ucuyla baktığı açık mektubu derhal şömine ateşine fırlattı.

"Coehoorn."

"Buyurun, majesteleri?"

"Rience'in raporunu beklemeyeceğim. Büyücüleri uyandır, Redanya'daki iletişim noktasıyla uzaktan bağlantı kurmaya hazırlansınlar. Derhal Rience'e iletilmesi gereken sözel emrimi aktarsınlar. Emrin içeriği şöyledir: Rience orada burada takılmaktan ve Witcher'la yakınlaşmaktan vazgeçsin. Çünkü sonu kötü bitebilir. Witcher'la kedi fare oyunu oynamasını istemiyorum. Onu tanırım ben, Coehoorn. Rience'e ipucu vermeyecek kadar kurnazdır o. Tekrar ediyorum, Rience derhal bir suikast organizasyonu yapsın ve Witcher'ı hemen ortadan kaldırsın. Öldürsün onu. Sonra da ortadan kaybolsun, saklansın ve gelecek emirleri beklesin. Eğer öncesinde sihirbaz kadının izini bulursa, rahat bıraksın onu. Yennefer'in kılına bile zarar gelmesin. Anladın mı, Coehoorn?"

"Başüstüne."

"Uzaktan bağlantı şifreli olsun ve sihir yoluyla deşifreye karşı en iyi şekilde korunsun. Sihirbazlara söyle bunu. Kötü iş çıkarırlar da bu emrin içeriğini yetkisiz kişiler öğrenirse, onlardan hesap sorarım."

"Başüstüne." Mareşal hafifçe öksürüp üstünü başını çekiştirdi.

"Başka ne var, Coehoorn?"

"Kont... Kendisi ulaştı buraya, majesteleri. Emrettiğiniz gibi derhal geldi."

"Hemen mi?" Adam gülümsedi. "Şaşırtıcı bir hız. Herkesi kıskandıran atına zarar vermemiştir umarım. Gelsin."

"Görüşmede hazır bulunayım mı, majesteleri?"

"Elbette, Cintra valisi."

Dışarıdaki odalardan birinden çağırılan şövalye azimli, kuvvetli ve gürültülü adımlarla salona girerken zırhı şakırdıyordu. Durdu, gururla gerindi, ıslanmış ve balçık bulaşmış siyah pelerinini omzundan attı ve elini devasa kılıcının topuzuna koydu. Bir yırtıcı kuşun kanatlarıyla bezeli miğferini ise kalçasına doğru bastırdı. Coehoorn, şövalyenin yüzünü inceliyordu. Bu yüzde sert bir asker azameti ve yürekliliği vardı. Coehoorn, son iki yılını bütün yolların her koşulda darağacına çıkacağı bir hapishanede geçirdiğini gösteren hiçbir belirtiye rastlayamadı bu yüzde. Mareşal için için gülümsedi. Gençlerin ölümü hiçe saymalarının ve korkusuzca davranmalarının, hayal gücü yoksunluğundan kaynaklandığını biliyordu çünkü. Hem de çok iyi biliyordu. Bir zamanlar kendisi de böyle bir gençti.

Masada oturan adam çenesini bağladığı ellerine dayayıp şövalyeye ciddi bir ifadeyle baktı. Genç adam bedenini yay gibi gerdi.

"Şunu bilmelisin ki," dedi masadaki adam delikanlıya, "iki yıl önce burada yaptığın hata hiç bağışlanmadı. Ama sana bir şans daha veriyorum. Bir emir daha alacaksın. Bu emri yerine getirme şekline göre kaderine karar vereceğim."

Genç şövalyenin yüzünde hiçbir hareket olmadı, kalçasına dayadığı miğferini süsleyen kanatlardaki tüylerin bir teki bile kıpırdamadı.

"Ben kimseyi asla aldatmam, boş yere umutlandırmam," diye sözlerini sürdürdü adam. "Celladın baltasından kurtulmak için belli bir şansın olduğunu bilmelisin, tabii bu kez de hata yapmaman kaydıyla. Tam bir af kazanma şansın oldukça düşük. Hele seni bağışlamam ve yaptıklarını unutmamın ihtimali hiç yok."

Siyah zırh içindeki genç şövalye bu kez de en ufak bir hareket göstermedi ama gözlerinde beliren ışık, Coehoorn'un dikkatinden kaçmadı. *Ona inanmıyor*, diye düşündü Coehoorn. *İnanmıyor ve yanılıyor. Büyük bir hata yapıyor.*

"Pür dikkat dinleyeceksin beni," diye devam etti adam. "Sen de Coehoorn. Çünkü birazdan vereceğim emir seni de ilgilendirecek. Evet, birazdan. Ama öncesinde içeriğini ve tam metni düşünmem gerekir."

Cintra eyaleti valisi, yakın geleceğin Dol Angra ordusu başkomutanı Mareşal Menno Coehoorn başını hızla kaldırdı, bedenini dikleştirip elini kılıcının topuzuna attı. Bir yırtıcı kuşun kanatlarıyla bezeli miğfer taşıyan siyah zırhlı şövalye de aynı pozisyonu almıştı. İki adam da bekliyordu şimdi. Suskun. Sabırla. Nilfgaard İmparatoru Emhyr var Emreis'in, Deitwen Addan yn Carn aep Morvudd'un, düşmanların mezarlarının üzerinde savrularak yanan Beyaz Alev'in içeriğini düşüneceği emir böyle beklenirdi zaten...

Ciri uyandı.

Öylece yatıyordu, daha doğrusu birkaç yastığa birden yasladığı başıyla yarı oturur gibiydi. Alnındaki kompresler artık ısınmış ve hâlâ biraz nemliydi. Ciri bezleri kaldırıp attı; teninde meydana getirdikleri basınca ve yanmaya dayanacak gücü yoktu. Güçlükle soluk alabiliyordu. Boğazı kurumuş, burnu kan pıhtılarından tıkanmıştı. Ama iksirler ve büyü formülleri işe yaramıştı; birkaç saat öncesine kadar gözünün önünü karartan ve başı ortadan ikiye ayrılıyormuş hissini veren ağrı kaybolmuş, geriye şakaklarında zonklama ve basınç kalmıştı yalnızca.

Elinin tersiyle hafifçe burnuna dokudu. Artık kanamıyordu.

Tuhaf bir düş gördüm, diye geçirdi içinden. *Kaç gündür gördüğüm ilk düştü bu. Beni korkutmayan ilk düştü. İçinde benim olmadığım ilk düş. Seyirciydim yalnızca. Her şeyi tepeden, yüksek bir yerden izledim sanki... Âdeta bir kuş gibi... Bir gece kuşu...*

Geralt'ı gördüğüm bir düş...

Düşünde gece olmuştu. Kanalın üstünde kıvrıla kıvrıla akan yağmur suları, çatı padavralarına ve ambarların samandan çatılarına hızla iniyor, köprülerin tahtalarında, teknelerin güvertelerinde ve sandalların üzerinde pırıl pırıl parlıyordu... Ve Geralt oradaydı. Yalnız değildi. Yanında, kenarı tüylü, yağmurdan sarkmış tuhaf bir şapka giymiş bir adam vardı. Bir de kapüşonlu yeşil palto giymiş çelimsiz bir kız... Üçü birlikte ıslanmış bir köprüden dikkatle geçiyorlardı... *Ama ben onları tepeden gördüm. Bir kuş misali. Bir gece kuşu...*

Geralt durdu. "Daha çok gidecek miyiz?" diye sordu. "Hayır," dedi çelimsiz kız ve yeşil paltosundaki suları silkeledi. "Birazdan oradayız... Hey, Dandelion, arayı açma, yoksa bu dar sokaklarda kaybolursun... İyi de Philippa nerede kaldı? Daha bir dakika önce kanalın üzerinde uçarken gördüm onu... Hava gerçekten iğrenç... Gidelim hadi. Bize yolu göster, Shani. Aramızda kalsın ama şarlatanı nereden tanıyorsun? Ne işin var onunla?"

"Okulun atölyesinden yürüttüğüm ilaçları arada sırada ona satıyorum. Dik dik bakacak ne var bunda? Üvey babam eğitim giderlerimi karşılamakta zorlanıyor... Biraz bozuk paraya ihtiyaç duyduğum günler oluyor. Eline doğru ilaç geçtiği zaman şarlatan insanlara şifa dağıtıyor... ya da hiç değilse zehirlemiyor onları... Hadi bakalım, devam."

Tuhaf bir düştü, diye düşündü Ciri. *Keşke uyanmasaydım. Devamında olacakları görmeyi çok isterdim... Orada neler yaptıklarını öğrenebilseydim... Nereye gittiklerini...*

Yandaki odadan sesler geliyordu, onu uyandıran sesler. Nenneke Ana, hızlı hızlı konuşuyordu, belli ki kızmış ve sinirlenmişti. "Güvenimi kötüye kullandın," diyordu. "Bu duruma gelmesine izin vermemeliydim. O kıza karşı duyduğun antipatinin bir felakete yol açabileceğini düşünmeliydim. Sana izin vermemeliydim... çünkü tanıyorum seni. Sen saygısızsın, zalimsin; üstüne üstlük sorumsuz ve dikkatsiz olduğun da çıktı şimdi ortaya. Bu çocuğa acımasızca işkence ediyorsun, onu altından kalkamayacağı ağır çalışmalara zorluyorsun. Kalpsizsin sen.

"Sen gerçekten kalpsizsin, Yennefer."

Ciri, sihirbaz kadının yanıtını, onun sert, buz gibi ve tok sesini duymak için kulaklarını dikti. Başrahibenin aşağılaması, aşırı titizliğiyle alay etmesi karşısında vereceği tepkiyi duymak istiyordu. Her zaman söylediği şeyi söylemesini duymak istiyordu; sihirbaz olmanın çocuk oyuncağı olmadığını, burada çalışmanın incecik camdan yapılmış porselen bebeklere uygun olmadığını söylemesini bir kez daha duymak istiyordu. Gelgelelim Yennefer alçak sesle yanıt verdi. Sesi o kadar alçaktı ki, küçük kız hiçbir şey anlayamadı, sözcükleri bile birbirlerinden ayıramadı.

Bari yeniden uykuya dalayım, diye düşündü Ciri, dikkatlice burnunu ovalarken. Burnu hâlâ kurumuş kanla tıkalıydı, dokunduğunda acıyordu. *Düşüme dönüyorum. Gecenin ortasında, yağmur yağarken kanalın üstünde Geralt'ın neler yaptığını görmeliyim...*

Yennefer onun elinden tutmuştu. Karanlık bir koridordan geçerek, taştan sütunların ya da heykellerin arasından yürü-

yorlardı, Ciri bu derin karanlıkta şekilleri seçemiyordu. Ancak karanlıkta biri vardı, biri orada gizlenmiş onu izliyordu. Meltemi andıran fısıltılar duydu.

Yennefer onun elinden tutmuş, emin adımlarla hızlı hızlı yürüyordu. Öylesine kararlı ilerliyordu ki Ciri ona ayak uydurmakta güçlük çekiyordu. Önlerinde kapılar açıldı. Ardı ardına. Devasa kanatları olan kapılar çıt çıkarmadan sonsuza kadar sürecekmiş gibi açıldıkça açılıyordu.

Karanlık daha da yoğunlaşmıştı şimdi. Ciri önünde başka kapılar gördü. Yennefer'in adımları ağırlaşınca, Ciri bu kapıların kendiliğinden açılmayacağını anladı hemen. Hatta bu kapıların açılmaması gerektiğinden emin oldu. Geçmemeliydi o kapılardan... O kapıların ardında onu bekleyen bir şey vardı çünkü.

Ciri adımlarını yavaşlattı, elini çekip kurtulmayı denedi, ancak Yennefer'in eli güçlü ve ödünsüzdü, küçük kızı gaddarca çekip götürüyordu. Ve Ciri sonunda kavradı; ihanete uğramış, aldatılmış, satılmıştı. İlk karşılaşmalarından başlayarak, ilk günden beri bir kukla, iplere asılı bir oyuncak bebekti yalnızca. Elini bu kez koparırcasına çekti ve kurtardı. Karanlık, duman gibi dalga dalga yayıldı, fısıldaşan sesler ansızın kesildi. Sihirbaz kadın bir adım öne geçti, durdu, arkasına döndü ve Ciri'ye baktı.

Korkuyorsan, geri dön.

Bu kapıların açılması yasak. Bunu biliyorsun.

Evet.

Ama beni yine de oraya götürüyorsun.

Korkuyorsan, geri dön. Dönmek için hâlâ geç değil. Hâlâ zamanın var.

Ya sen?

Benim için artık geç.

Ciri çevresine bakındı. Her yeri kaplayan karanlığa karşın, geçtikleri derinlere kadar inen upuzun bir sıra hâlindeki kapıları görebiliyordu. Oradan, o uzaklardan, karanlığın içinden...

Nal sesleri duydu. Siyah bir zırhın şakırtılarını duydu. Yırtıcı bir kuşun kanatlarının hışırtısını duydu. Ve de bir ses... Usulca çıkan ve kafasının içinde yayılıp büyüyen bir ses...

Yanıldın. Geceleri göle yansıyan yıldızları gökyüzü sandın.

Ciri uyandı. Başını ani bir hareketle kaldırınca alnındaki bez nemli ve soğuk olmasına karşın düştü. Küçük kız kan ter içinde kalmıştı, şakakları yine zonkluyordu. Yennefer başucunda oturuyordu. Başını çevirdiği için Ciri yüzünü göremiyordu. Tek görebildiği kabarık siyah saçlarıydı.

"Düş gördüm..." diye fısıldadı Ciri. "Düşümde..."

"Biliyorum," dedi sihirbaz tuhaf, yabancı bir sesle. "Bu yüzden buradayım. Yanındayım."

Pencerenin önündeki karanlıkta yağmur, ağaçların yapraklarını hışırtıyla ıslatıyordu.

"Vay canına," diye söylendi Dandelion, yağmurdan sırılsıklam olmuş şapkasının siperinde biriken suları silkelerken. "Bu ev değil, bildiğin hisar. Şu şarlatan kendini böylesine gizlediğine göre neden korkuyor acaba?"

Kıyıya dizilmiş tekneler ve sandallar zincirlerini şaklatarak yağmurun girdaplar oluşturduğu suyun üstünde ağır ağır salınıyorlardı.

"Burası liman bölgesi," dedi Shani. "Yerli, yabancı haydudu ve ayaktakımı boldur buranın. Myhrman'a çok kişi gelip para

bırakır. Herkes bilir bunu. Yalnız yaşadığı da bilinir. Bu yüzden kendini garantiye alıyor Myhrman. Şaşırdınız mı buna?"

"Zerre kadar şaşırmadım." Geralt, kanalın zeminine çakılmış kazıklar üzerinde duran, kıyıdan beş kulaç kadar uzaklıktaki yapıya baktı. "Şu adaya, şu su kulübesine nasıl ulaşırız diye düşünüyorum. Hiç gürültü yapmadan teknelerden birini gizlice ödünç almaktan başka seçeneğimiz yok gibi görünüyor..."

"Gerek yok," dedi tıp öğrencisi kız. "İnip kalkan bir köprü var."

"Şarlatanı köprüyü indirmeye nasıl ikna edeceksin? Ayrıca büyük bir kapısı da var ama koçboynuzu getirmedik yanımızda."

"O işi bana bırakın."

Köprünün korkuluklarına boz rengi kocaman bir baykuş kondu, kanatlarını çırpıp tüylerini kabarttı, derken Philippa Eilhart'a dönüştü. Onun da saçları diğerlerininki kadar kabarıp dağılmış, üstü başı ıslanmıştı.

"Ne yapıyorum ben burada?" diye mırıldandı sihirbaz kadın öfkeyle. "Sizlerin arasında ne yapıyorum ben, lanet olsun! Islak bir tahtanın... ve vatan hainliğinin kıyısında dengemi bulmaya çalışıyorum. Sizlere yardım ettiğimi Dijkstra bir öğrenirse... Bir de şu çiseleyen yağmur... Yağmurda uçmayı hiç sevmem. Burası mı? Myhrman'ın evi burası mı?"

"Evet," dedi Geralt. "Dinle, Shani. Bir de şuradan..."

Karanlıkta iyice birbirlerine yakınlaşıp bir ambarın saman saçağı altında fısıldaşmaya başladılar. Kanalın karşı kıyısında bulunan bir meyhaneden hafifçe bir ışık sızıyordu. İçeriden şarkılar, kahkahalar ve çığlıklar duyuluyordu. Sahil yoluna üç sandalcı çıktı. İkisi aynı küfürleri bıkıp usanmadan tekrarlayarak

aralarında tartışıyor, birbirlerini itip kakıyordu. Üçüncü adam bir direğe yaslanmış kanalın içine işiyor ve kulağı tırmalayarak ıslık çalıyordu.

Köprüdeki direğe bir kayışla tutturulmuş olan sac, *dan* diye madeni bir ses çıkardı. *Dan.*

Şarlatan Myhrman küçük pencerelerden birini açıp dışarıya baktı. Gözünü almaktan başka işe yaramadığı için elindeki feneri bir kenara bıraktı.

"Yahu gecenin bu saatinde kapıyı kim çalıyor?" diye öfkeyle bağırdı. "İlla da bir yere vuracaksan boş kafanı yumrukla, bok herif, ahmak serseri! Defol git, hadi bakayım yaylan, çabuk! Tatar yayım gerili, hazır bekliyor! Kıçına on beş santimlik ok yemek isteyen varsa, buyursun gelsin!"

"Efendi Myhrman! Benim, Shani!"

"Hı?" Şarlatan dışarıya doğru iyice eğildi. "Hanımefendi Shani? Gecenin bir yarısında mı? Ne demek bu şimdi?"

"Köprüyü indirin, Efendi Myhrman! Size o istediğinizi getirdim!"

"Tam da bu karanlığın ortasında mı? Gündüz gelemez miydiniz, küçük hanım?"

"Gündüzleri izleyen çok göz oluyor." Köprüde yeşil pelerinli çelimsiz bir siluet belirmişti şimdi. "Size ne getirdiğim anlaşılırsa, akademiden atılırım. İndirin köprüyü, yağmurun altında daha fazla kalmak istemiyorum, ayakkabılarım sırılsıklam oldu zaten."

"Yalnız değilsiniz, küçük hanım," dedi şarlatan kuşkuyla. "Genelde tek başınıza gelirsiniz. Kim o yanınızdaki?"

"Bir dostum, okuldan arkadaşım. Sizin şu adı çıkmış mahallenizden gece yarısı tek başıma mı geçeyim? Bekâretim benim için önemsiz mi sanıyorsunuz, hı? Alın artık beni içeri, yeter!"

Myhrman kendi kendine söylenerek manivelanın kilidini açtı, köprü gacur gucur ederek alçaldı ve geçidin tahtaları üzerine indi. Şarlatan yorgun argın adımlarla kapıya doğru yürüdü, kalası ve sürgüyü geriye itti. Gerilmiş tatar yayını elinden bırakmadan dikkatlice dışarıya baktı.

Gümüş zımbalarla bezeli eldivenin içindeki yumruğun şakaklarına doğru yıldırım gibi yaklaştığını görememişti. Gece çok karanlık, ay henüz hilal ve gökyüzü bulutlu olmasına karşın gözlerini kamaştıran binlerce parlak yıldız gördü ansızın.

Toublanc Michelet, bileği taşını kılıcın ağzından bir kez daha geçirirken kendini bütünüyle bu işe vermiş gibi görünüyordu.

"Yani sizin için adam öldürmemizi istiyorsunuz." Bileği taşını kenara bıraktı, kılıcın ağzını yağlanmış tavşan derisiyle ovalayarak parlattı ve tekrar dikkatle inceledi. "Oxenfurt sokaklarını tek başına dolaşan, yanında ne bir refakatçisi ne de koruması bulunan sıradan bir adamı. Uşakları bile yok. Ona yaklaşabilmek için bir kaleye, belediye binasına, saraya ya da garnizona zorla girmemiz falan gerekmeyecek. Öyle değil mi, Efendi Rience? Sizi doğru anlamış mıyım?"

Yanık izinden yüzü altüst olmuş olan adam, evet anlamında başını salladı, rahatsız edici bir ifade taşıyan nemli siyah gözlerini hafifçe kıstı.

"Ayrıca," diye devam etti Toublanc, "bu adamın işini bitirdikten sonra altı ay boyunca bir yerde gizlenmemize de kesinlikle gerek

kalmayacak, çünkü kimse peşimize düşüp izimizi sürmeyecek. Kimse adamlarını arkamıza takmayacak, kimse kafamıza bedel koymayacak. Kan davasına ya da misilleme girişimlerine bulaşmayacağız. Bir başka deyişle, Efendi Rience, sizin için sıradan, aşırı normal, önemsiz bir kerizi öldüreceğiz, öyle mi?"

Yüzü yanık izli adam yanıt vermedi. Toublanc, hiç konuşmadan bankta dimdik oturan erkek kardeşlerine bir bakış fırlattı. Rizzi, Flavius ve Lodocivo her zaman olduğu gibi susuyorlardı. Oluşturdukları ekibin içinde öldürme işine onlar bakıyor, konuşma işini de Toublanc hallediyordu. Çünkü tapınak okuluna yalnızca Toublanc gitmişti. O da erkek kardeşleri kadar ustalıklı adam öldürürdü ama bunun dışında okuyup yazmayı da biliyordu. Bir de konuşmayı.

"Böylesine normal mi normal bir kerizi öldürmek için, Efendi Rience, limanda karşınıza ilk çıkan soyguncuyu değil, bizi, Michelet Kardeşler'i görevlendiriyorsunuz, öyle mi? Yüz Novigrad kronuna?"

"Normal tarifeniz böyle," dedi yüzü yanık izli adam. "Öyle değil mi?"

"Öyle *değil*," diye karşı çıktı Toublanc buz gibi bir sesle. "Çünkü sıradan kerizleri öldürmek bizim işimiz değil. Diyelim ki öldürdük... Efendi Rience, ölü olarak görmek istediğiniz keriz size iki yüze mal olur. Kırpılmamış, pırıl pırıl parlayan, Novigrad soğuk damgasını taşıyan iki yüz kron. Neden, biliyor musunuz? Çünkü bu işin içinde bir bit yeniği var, muhterem efendi. Bunun nasıl bir bit yeniği olduğunu bize açıklamanız gerekmez, biz işimizi hallederiz. Ama bunun bedelini ödemelisiniz. İki yüz, dedim. Bu

bedeli sökülürseniz, düşmanınızı öldü bilin. Yok yapmazsanız, o zaman bu iş için kendinize başka birini arayın."

Ekşimiş şarap ve küf kokan mahzende sessizlik oldu. Yerde hızlı hızlı bir hamamböceği yürüyordu. Flavius Michelet bacağının atak bir hamlesiyle ve yüz ifadesini zerre kadar değiştirmeden böceği çatırtıyla ezdi.

"Anlaştık," dedi Rience. "İki yüz alacaksınız. Gidelim."

On dört yaşından beri profesyonel katil olan Toublanc Michelet, şaşkınlığını hiçbir şekilde belli etmedi. Bu kadarını beklemiyordu, yüz yirmiden fazlasına çıkamayacağını, olsa olsa yüz elli koparabileceğini düşünüyordu. Bu işin içindeki bit yeniğini küçümsediğinden bir anda kuşkusu kalmamıştı.

Şarlatan Myhrman kendine geldiğinde, evinin içinde yerde yatıyordu. Koç gibi her yeri bağlanmış, sırtüstü uzatılmıştı. Başının arkasında dayanılmaz bir ağrı vardı; düşerken başını kapı pervazına çarptığını anımsadı. Yumruğu yediği şakağında da ağrı vardı. Hareket edemiyordu, çünkü tokalarla kapatılmış yüksek konçlu bir çizme göğsüne zalimce bastırıyor, bastırıyordu. Şarlatan yüzünü buruşturdu, gözlerini kısıp yukarı doğru baktı. Çizmeler, saçları süt gibi beyaz, uzun boylu bir adama aitti. Myhrman adamın yüzünü göremiyordu, çünkü masanın üstünde duran fenerin bile delemediği bir karanlığın içine gizlenmişti.

"Hayatımı bağışlayın..." diye inledi şarlatan. "Bana dokunmayın, tanrılar huzurunda yemin ediyorum ki... Parayı vereceğim... Hepsini vereceğim... Yerini göstereceğim size..."

"Rience nerede, Myhrman?"

Şarlatan duyduğu sesin etkisiyle titredi. Korkak biri değildi aslında, ürktüğü çok az şey vardı bu hayatta. Gelgelelim ak saçlının sesi bu şeylerin hepsini içinde barındırıyordu. Hatta daha da fazlasını.

İğrenç bir solucan gibi bağırsaklarında ilerleyen bu korkuya insanüstü bir gayretle hâkim oldu.

"Hı?" dedi, şaşırmış gibi yaparak. "Ne? Kim? Ne dediniz?"

Adam eğildi ve Myhrman onun yüzünü gördü. Gözlerini gördü. Görür görmez de midesi âdeta bağırsaklarına yapıştı.

"Sakın beni oyalama, Myhrman, ayrıca kuyruğunu da sallayıp durma." Üniversiteli Shani'nin tanıdık sesi karanlığın içinden çıkagelmişti. "Üç gün önce senin yanına geldiğimde, şurada, şu taburenin üstünde, şu masada yakası bizon kürkünden bir palto giymiş bir adam oturuyordu. Şarap içiyordu. Seni iyi tanırım, en yakın dostlarından başka kimseye ikramda bulunmazsın. Adam bana yanaştı, beni 'Üç Çan'da dansa davet etmek istedi. Sarkıntılık yaptığı için parmaklarına vurmak zorunda kalmıştım, anımsıyor musun? Sen de ona şöyle demiştin: 'Rahat bırakın onu, Efendi Rience, ürkütmeyin, işlerimi çevirebilmek için akademidekilerle aramı iyi tutmalıyım.' Sonra ikiniz, sen ve kırmızı suratlı Efendi Rience'in kahkahalarla gülmüştünüz. Şimdi aptal numarası yapma, çünkü karşında senden aptal olmayan insanlar duruyor. Senden hâlâ kibarca bir şey isteniyorken, konuş."

Seni ukala öğrenci karısı seni, diye düşündü şarlatan. Seni kalleş bok, kızıl saçlı sürtük, geçireceğim seni elime ve bunun hesabını ödeteceğim... Şuradan bir çıkayım hele...

"Ne Rience'i?" diye ağlamaya başladı Myhrman ve yattığı yerde dönmeye çalıştıysa da göğüs kafesini ezen topuğun altın-

dan kurtulamadı. "Onun kim olduğunu, nerede olduğunu ben nereden bileceğim? Buraya girip çıkan belli olmaz, ben nasıl..."

Ak saçlı, şarlatana doğru daha da eğildi ve diğer çizmesinin koncundan ağır ağır bir hançer çekip çıkardı. Bu arada diğer çizmesiyle şarlatanın göğsüne uyguladığı baskıyı daha da artırmıştı.

"Myhrman," dedi ak saçlı usulca. "İster inan ister inanma. Rience'in yerini bana derhal söylemezsen... Onunla nasıl iletişime geçtiğini bana derhal açıklamazsan... Seni parça parça edip kanaldaki yılanbalıklarına yem diye atarım. İşe kulaklarından başlayacağım."

Ak saçlının sesinde öyle bir şey vardı ki şarlatan onun ağzından çıkan her sözcüğe bir çırpıda inandı. Hançerin ağzına bakınca, bunun yaraları ve kan çıbanlarını kesip çıkardığı bıçaklardan daha keskin olduğunu hemen anladı. Öylesine titredi ki göğsünü bastıran çizme bile seğirmeye başladı. Ama yine de susuyordu şarlatan. Susmak zorundaydı. Şimdilik. Çünkü Rience geri gelip de onu neden ele verdiğini sorarsa, Myhrman'ın elinde bunun nedenini açıklayabileceği bir kanıt olmalıydı. Bir kulak, diye düşündü, bir kulağımın kesilmesine dayanmak zorundayım sonra söylerim...

Karanlığın içinden, "Neden zaman kaybedip üstümüzü başımızı kana bulayalım ki?" diye o yumuşak ve pes kadın sesi yükseldi. "Kaçamak laflar edip yalan söylemesine neden göz yumacağız? İzin verin, ona kendi yöntemimle hesap sorayım. Öyle hızlı konuşacak ki farkında olmadan dilini ısıracak. Tutun şunu sıkıca!"

Şarlatan ağlamaklı bir çığlık atıp prangalarının içinde dönmeye çalıştı. Gelgelelim beyaz saçlı onu diziyle yere bastırdı,

saçlarından yakaladığı gibi başını sertçe çevirdi. Hemen yanında biri diz çökmüş oturuyordu. Şarlatan parfüm ve ıslak kuş tüyü kokusu aldı, şakaklarına dokunan parmakları duyumsadı. Bağırmak istedi ama yaşadığı dehşetten boğazı düğümlenmişti, kısık ve boğuk sesler çıkarabildi yalnızca.

"Daha şimdiden mi bağırmak istiyorsun?" diye sordu yumuşak, pes kadın sesi, kedi gibi kulağına sokularak. "Henüz çok erken, Myhrman, çok erken. Ama birazdan başlıyorum. Eğer evrim süreci beyninde bazı izler bıraktıysa, ben bunları biraz derinleştireceğim. Bağırmak neymiş o zaman anlayacaksın."

"Krallarımız," dedi Vilgefortz raporu dinledikten sonra, "kendi başlarına düşünmeye başlamışlar demek. Kendi başlarına planlar yapmaya başlamışlar ve taktiksel düşünceden şaşılacak bir hızla stratejik düşünceye geçmişler, öyle mi? İlginç. Ama daha bir süre önce, Sodden'de yapabildikleri tek şey, vahşi çığlıklar atarak ve kılıçlarını çekerek bir flamanın arkasından at koşturmaktı. Üstelik flama arkada kalıyor mu ya da başka bir yöne doğru mu ilerliyor diye arkalarına bile dönüp bakmıyorlardı. Bugün bakınız ki kalkmışlar, Hagge Sarayı'nda dünyanın alın yazısına karar veriyorlar. İlginç. Ama doğrusunu söylemek gerekirse, bunu bekliyordum."

"Biliyoruz," dedi Artaud Terranova. "Bizi bu konuda uyardığını unutmadık. Bu yüzden bilgilendiriyoruz seni."

"Hatırladığınız için teşekkür ederim," dedi sihirbaz gülümseyerek.

Tissaia de Vries ise az önce kendisine sunulan haberleri sihirbazın çoktan bildiğini o an kavradı. Ancak sesini çıkarmadı. Koltuğunda dimdik oturmuş, dantelli kol manşetlerini düzeltiyordu,

çünkü sol taraf sağ manşetten biraz farklı duruyordu. Tissaia de Vries, Terranova'nın kızgın, Vilgefortz'un ise alaylı bakışlarını hemen hissetti. Efsanevi titizliğinin kimini sinirlendirip kimini eğlendirdiğini biliyordu. Ama başkalarının yaklaşımı zerre kadar umurunda değildi.

"Bütün bunlara konsey ne diyor?"

"Biz önce senin fikrini duymak isteriz, Vilgefortz," dedi Terranova.

"Öncelikle," diye gülümsedi sihirbaz, "bir şeyler yiyip içelim. Nasılsa vaktimiz bol, size ev sahipliği yapmama izin verin. Yolculuktan ve üşümekten yorgun düştüğünüzü görüyorum. Kaç yerde mola verdiniz, sorabilir miyim?"

Tissaia de Vries omuz silkti. "Üç."

"Benim yolum daha yakındı." Artaud bedenini dikleştirdi. "Bana iki mola yeterli oldu. Ama yolculuk zahmetli geçti, itiraf ediyorum."

"Hava her yerde berbattı sanırım?"

"Evet, her yerde."

"O halde bir şeyler atıştırıp Cidaris kırmızı şarabıyla güçlenelim. Lydia, rica etsem gelir misin?"

Vilgefortz'un asistanı ve özel sekreteri Lydia von Bredevoort, kapıda asılı perdenin arkasından hayalet gibi uçarcasına çıktı ve Tissaia de Vries'i gülümseyerek süzdü. Tissaia, yüz ifadesinin değişmemesi için kendine hâkim oldu, şirin bir gülümsemeyle karşılık verip başını salladı. Artaud Terranova ayağa kalktı, saygıyla eğildi. O da yüz ifadesine hâkim olmayı başarmıştı. Lydia'yı tanırdı.

İki hizmetçi üstünde tabak ve çanakların olduğu büyük bir tepsiyi hızlı adımlarla masaya taşıyor, eteklerinden hışır hışır sesler çıkıyordu. Lydia von Bredevoort zarif hareketlerle şamdanların mumlarını yakarken başparmağı ile işaret parmağı arasından sihir yaparcasına alevler çıkarıyordu. Tissaia onun elinde yağlıboya izleri fark etti. Aklına koymuştu, yemekten sonra genç sihirbaz kızdan eserlerini göstermesini isteyecekti. Lydia yetenekli bir ressamdı çünkü.

Yemeklerini hiç konuşmadan yediler. Artaud Terranova teklifsiz biriydi, şarap sürahisinin gümüş kapağını gereğinden sık şakırdatıyordu. Tissaia de Vries yemeğini ağır ağır yiyor, dikkatini yemeklerden çok tabaklara, çatal bıçaklara ve peçetelere veriyordu; çünkü onun görüşüne göre masada ne varsa çarpık duruyor ve güzellik anlayışını bozuyordu. Tissaia şarap içerken de çekingendi. Vilgefortz ise yiyip içerken ondan da çekingen davranıyordu. Lydia tabii hiçbir şey yiyip içmiyordu.

Mumların alevleri kızıl parıltılarla titreşiyordu. Yağmur damlaları pencerelere sertçe vurmaktaydı.

"Evet, Vilgefortz," dedi sonunda Terranova, bir kâsedeki kocaman domuz kızartmasını elindeki çatalla yakalamaya çalışırken. "Krallarımızın niyetleriyle ilgili bakış açın nedir? Hen Gedymdeith ve Francesca, senin görüşünü öğrenmek üzere bizi buraya yolladılar. Görüşün beni ve Tissaia'yı da ilgilendiriyor. Sihirbazlar Konseyi bu konuda hemfikir olmak istiyor. Olaylar çıkarsa da birlikte hareket etmek istiyoruz. Bu durumda tavsiyen nedir?"

Vilgefortz, tabağına brokoli servisi yapmaya çalışan Lydia'ya başıyla teşekkür ettikten sonra, "Görüşümün tarikat kurulu açısından belirleyici olacağını duymak gururumu okşadı," dedi.

"Böyle bir şey söylenmedi." Artaud kadehine yeniden şarap doldurdu. "Kararı, kurul yeniden bir araya geldiğinde aramızda dostça alacağız. Ancak görüşler hakkında bilgi sahibi olmamız için herkes fikrini önceden açıklamaya olanak bulmalı. Evet, seni dinliyoruz."

Lydia telepati yoluyla, *yemek biter bitmez çalışma odasına geçelim*, diye önerdi ve gözlerinin içine kadar gülümsedi. Terranova onun gülümsemesine baktı, kadehinde ne varsa içti. Sonuna kadar.

"İyi fikir." Vilgefortz parmaklarını peçeteye sildi. "Orası hem daha rahat hem de sihir yoluyla gizlice dinlenmeye karşı orada daha çok güvendeyim. Gidelim. Karafı yanına alabilirsin, Artaud."

"Kesinlikle. Bu şarap en severek içtiğim yıla ait."

Çalışma odasına geçtiler. Tissaia, masanın üstünü kaplamış tüplerden, küçük kaplardan, armut biçiminde şişelerden, kristallerden ve sayısız sihir araç gereçlerinden gözünü alamıyordu. Eşyaların üzerinde kamuflaj sihri bulunsa da Tissaia de Vries büyük bir üstattı, delip geçemeyeceği bir perde yoktu. Ayrıca sihirbazın o sıralarda nelerle uğraştığını merak ediyordu. Kendisi şimdilerde kısa bir süre önce kullandığı bir teçhizatın düzenine göre hareket ediyordu. Bu teçhizat, kaybolan kişilerin yerlerini belirliyor ve 'Kristal, maden, taş' metoduna göre psiko-vizyon uygulamasında kullanılıyordu. Sihirbaz bu yöntemle birini arıyor ya da teorik-lojistik bir sorunu çözüyordu. Roggeveenli Vilgefortz bu tür sorunların üstesinden gelmesiyle tanınırdı.

Abanoz ağacından yapılmış oymalı koltuklara oturdular. Lydia, Vilgefortz'a baktı, kendisine tek bir bakışla verilen işareti algılayıp hemen dışarı çıktı. Tissaia'nın iç geçirdiğini kimse fark etmedi.

Lydia van Bredevoort'un Roggeveenli Vilgefortz'u yıllardır sessiz, tutkulu ve sonsuz bir aşkla sevdiğini hepsi bilirdi. Bunu tabii ki sihirbaz da biliyordu ama anlamamış gibi yapıyordu. Lydia onun işini kolaylaştırıyor, duygularını ona karşı asla açığa vurmuyordu; en ufak adım bile atmıyor, bir mimik ya da işaret yapmıyordu, hatta karşılıklı konuşacak bile olsalar tek bir söz bile söylemiyordu. Çok gururluydu çünkü. Vilgefortz'dan bir hamle gelmiyordu, çünkü Liydia'ya âşık değildi. Tabii kızı metresi yapabilir, kendine daha çok bağlayabilir, hatta belki de mutlu bile edebilirdi. Bazıları ona böyle davranmasını öğütlüyordu. Ama Vilgefortz yanaşmıyordu buna. Böyle davranmayacak kadar onurlu ve ilkeliydi. Durum umutsuz ama istikrarlıydı ve anlaşılan ikisi için de uygundu.

"Konsey," dedi genç sihirbaz sessizliği bozarak, "kralların-mızın girişimleri ve planları konusunda ne yapacağını bulmak için kıvranıyor, öyle mi? Buna gerek yok. En iyisi bu planları görmezden gelmek."

"Ne dedin sen?" Artaud Terranova sol elinde kadeh, sağ elinde sürahiyle donup kaldı. "Doğru mu anladım? Elimizi kolumuzu bağlayıp oturalım mı? İzin verip..."

"İzin verdik bile," diye onun sözünü kesti Vilgefortz. "Çünkü kimse bizden izin istemedi. Kimse de istemeyecek. Tekrar ediyorum, hiçbir şeyden haberimiz yokmuş gibi davranmalıyız. Mantıklı tek yol bu."

"Onların kafasındaki şey savaşla son bulur, hem de büyüğünden."

"Onların kafasındaki şey, neyse ki gizemli ve şiddetle güvenilmez bir kaynaktan sağladığımız karmaşık ve yetersiz bilgiler sayesinde bize ulaştı. Kaynak öylesine güvenilmez ki elde ettiğimize 'yanlış bilgi' desek yerinde olur. Aldığımız bilgi doğru olsa bile, kralların niyeti henüz planlama aşamasında ve uzun süre böyle kalacaktır. Bu aşama geçildikten sonra biz de koşullara göre hareket ederiz."

Terranova yüzünü buruşturdu. "Yani onlar çalacak, biz de onların keyfine göre oynayacağız, öyle mi diyorsun?"

"Evet, Artaud." Vilgefortz ona bakarken gözlerinden ateş çıkıyordu. "Onlar çalacak sen oynayacaksın. Ya da salonu terk edeceksin. Çünkü orkestra podyumu, oraya tırmanıp müzisyenlere başka notalar çaldıramayacağın kadar yüksekte. Bunu anla artık. Başka bir çözüm olduğunu düşünürsen hata yaparsın. Gökyüzünü, geceleri gölün üstüne yansıyan yıldızlarla karıştırıyorsun."

Konsey, onun emirlerini öğüt kılıfına sokup aynen uygulayacak, diye düşündü Tissaia de Vries. *Biz onun satranç tahtasındaki piyonlarız. O yükseldi, büyüdü, ışıltısıyla hepimizin gözlerini kamaştırdı ve kendine bağımlı kıldı. Bizler onun oyununun piyonlarıyız. Kurallarını bilmediğimiz bir oyunun...*

Sol kolunun manşeti sağdakinden farklı bir konuma geçmişti yine. Sihirbaz kadın kol manşetlerini özenle düzeltti.

"Kralların planları uygulama aşamasına geçti bile," diye ağır ağır konuşmaya başladı sonra. "Kaedwen ve Aedirn'de Scioa'tael'e karşı saldırılar başladı. Elf gençlerinin kanları dökülüyor. İnsan olmayanlar zulme uğruyor, katlediliyor. Dol Blathanna ve Mavi

Dağlar'da yaşayan bağımsız elflere hücum edileceği konuşuluyor. Soykırım bu. Elimizi kolumuzu bağlayıp olanlara seyirci kalmamızı öğütlediğini Gedymdeith ve Enid Findabair'e ulaştıralım mı? Hiçbir şey görmüyormuş gibi davranmamızı önerdiğini anlatalım mı?"

Vilgefortz başını sihirbaz kadına doğru çevirdi. *Biraz dan taktik değiştireceksin*, diye düşündü Tissaia. *Sen bir oyuncusun, masada hangi zarların yuvarlandığını sesinden tanırsın. Taktik değiştireceksin. Başka telden çalacaksın.*

Vilgefoltz bakışlarını ondan ayırmıyordu. "Haklısın, Tissaia," dedi kısaca. "Nilfgaard'la savaşmak ayrı bir konu, ancak insan olmayanlar kıyıma uğruyorsa, elimiz kolumuz bağlı oturup seyredemeyiz. Bir kurul toplanmasını öneriyorum; üçüncü dereceden ustaların, yani Sodden Savaşı'ndan bu yana kraliyet divanında bulunan kişilerin de katılacağı bir kurul olmalı bu. Toplantıda onları mantıklı davranmaya çağırır ve kralları yatıştırmakla görevlendiririz."

"Bu projeyi destekliyorum," dedi Terranova. "Bir toplantı düzenleyelim ve öncelikle kime vefa borçlu olduklarını anımsatalım onlara. Unutmayın, hâlihazırda konseyimizin bazı üyeleri krallara danışmanlık yapmakta. Kralların hizmetinde olan isimler; Carduin, Philippa Eilhart, Fercart, Radcliffe, Yennefer..."

Vilgefortz son adı duyunca ürperdi. Ama içinden tabii. Gelgelelim Tissaia de Vries büyük bir üstattı. Çalışma masasından ve sihirli tertibattan yayılıp masanın üstünde duran iki kitaba geçen düşünceyi ve tepkiyi duyumsamıştı. Her iki kitap da görünür değildi, üzerleri sihirle örtülüydü. Sihirbaz kadın dikkatini topladı ve korumayı deldi.

Aen Ithlinnespeath, elf kâhini Ithlinne Aegli aep Aevenien'in kehanetiydi bu. Bu, uygarlığın sonunun, çöküşün, yok oluşun ve barbarlığa geri dönüşün kehanetiydi; felaketler, buz kütlelerinin ebedi donun sınırlarından doğru gelmesiyle yaşanacaktı. Bir de öteki kitap... Çok eskiydi... Yıpranmıştı... *Aen Hen Ichaer...* Eski Kan... Elflerin kanı mı?

"Tissaia? Ne diyorsun buna?"

Sihirbaz kadın, parmağında dönmüş olan yüzüğünü düzeltti. "Vilgefortz'un projesine katılıyorum. Bir toplantı düzenleyelim. Bir an önce."

Metal, taş, kristal, diye geçirdi içinden kadın. *Yennefer'i mi arıyorsun? Neden? Yennefer'in Ithlinne'nin kehanetiyle ne ilgisi var? Elflerin Eski Kan'ıyla ne işi olabilir? Beyninde hangi tilkiler dolaşıyor senin, Vilgefortz?*

Usulca içeri giren Lydia van Bredevoort, telepati yoluyla sessizce, *özür dilerim,* dedi. Vilgefortz ayağa kalktı.

"Özür dilerim," dedi Vilgefortz, "ama çok acil bir konu. Dünden beri bu mektubu bekliyorum. Yalnızca bir saniye istiyorum."

Artaud esnedi, geğirmemek için kendini tuttu ve karafa uzandı. Tissaia, Lydia'ya doğru baktı. Lydia gülümsedi. Gözleriyle. Başka türlüsünü beceremiyordu.

Lydia van Bredevoort'un yüzünün alt yarısı sihirdi.

Lydia, bundan dört yıl önce üstadı Vilgefortz'un talimatı üzerine, eski çağlardan kalma bir mezarlıkta yapılan kazıda bulunan bir eserin özelliklerinin araştırıldığı bir çalışmaya katılmıştı. Eserin, ağır bir lanet altında bulunduğu ortaya çıkmıştı. Parça bir kez harekete geçmiş, deneye katılan beş sihirbazdan üçü oracıkta ölmüştü. Dördüncüsü gözlerini ve ellerini kaybetmiş, aklını oy-

natmıştı. Lydia ise yanıklarla, çene kemiğinde büyük bir hasarla ve gırtlağında meydana gelen bir değişimle kurtulmuş, o günden sonra şifa bulmak için denediği yöntemlerin hiçbirinden sonuç alamamıştı. Bunun üzerine, Lydia'nın yüzüne bakanların düşüp bayılmamaları için güçlü bir sihre başvurulmuştu. Kullandıkları, özel kişilerin bile nüfuz etmekte zorlandıkları çok ağır ve sanatsal bir sihirdi.

"Hımm..." Vilgefortz mektubu elinden bıraktı. "Teşekkürler, Lydia."

Lydia gülümsedi. Ulağın bir yanıt beklediğini söyledi.

"Yanıt olmayacak."

Anlıyorum. Konukların odalarını hazırlattım.

"Teşekkür ederim. Tissaia, Artaud, verdiğimiz kısa ara için özür dilerim. Devam edelim. Nerede kalmıştık?"

Hiçbir yerde, diye düşündü Tissaia de Vries. *Ama seni dikkatle dinliyorum. Çünkü seni gerçekten ilgilendiren konulara er ya da geç değineceksin.*

"Ha evet," diye ağır ağır başladı Vilgefortz. "Neden söz etmek istediğim aklıma geldi şimdi. Mesele, konseyin en yeni üyeleri. Fercart ve Yennefer. Fercart bildiğim kadarıyla Temerya Kralı Foltest'le iletişim içinde, kraliyet konseyinde Triss Merigold'la birlikte yer alıyor. Ancak Yennefer kiminle iletişim içinde? Söylemiştin Artaud, Yennefer kralın hizmetindeki kişilerden biriymiş."

"Artaud abarttı," dedi Tissaia sakin bir sesle. "Yennefer, Vengerberg'de yaşadığı için Demawend zaman zaman ondan yardım alıyor ama sürekli birlikte çalışmıyorlar. En azından Yennefer'in onun hizmetinde olduğu söylenemez."

"Yennefer'in görme yetisi ne durumda? Her şey yolundadır umarım?"

"Evet, yolunda."

"Güzel. Çok güzel. Kaygılanmıştım onun için... Biliyor musunuz, Yennefer'le bağlantıya geçmek istedim ama seyahate çıktığını öğrendim. Nereye gittiğini kimse bilmiyordu."

Taş, metal, kristal, diye içinden geçirdi Tissaia de Vries. "Yennefer'in üzerinde ne varsa aktiftir, psiko-vizyonla saptanamaz. Yennefer nerede olduğunun bilinmesini istemiyorsa, yerini kimse öğrenemez.

"Yaz ona," dedi Tissaia sakin bir sesle ve kol manşetlerini çekiştirdi. "Ve mektubu normal yollardan ilet. Yerine mutlaka ulaşacaktır. Yennefer her neredeyse yanıt verecektir. O her zaman yanıt verir."

"Yennefer," diye atıldı Artaud, "sıklıkla ortadan kaybolur, çoğu zaman aylarca. Nedenleri genelde sıradandır..."

Tissaia ona bakıp dudaklarını birbirine bastırdı. Sihirbaz hemen sustu. Vilgefortz hafifçe gülümser gibi yaptı.

"Aynen," dedi Vilgefortz. "Ben de tam bunu düşünüyordum. Yennefer o zamanlar biriyle beraberdi... Bir Witcher'la. Adı yanılmıyorsam Geralt'tı. Onlarınki geçici bir heves gibi görünmüyordu. Yennefer kendini bayağı kaptırmış gibiydi sanki..."

Tissaia oturduğu yerde doğrulup koltuğun kolçaklarını iki eliyle kavradı. "Neden soruyorsun ki? Özel konular bunlar. Bizi ilgilendirmez."

"Elbette." Vilgefortz masanın üstüne attığı mektuba doğru baktı. "Bizi ilgilendirmez. Benim derdim boş bir merak değil, konsey üyemizin ruhsal durumuna üzülüyorum. Yennefer'in

tepkilerine bakınca şu... Geralt'ın ölüm haberi yüzünden sarsıldı diye düşünüyorum. Bence artık normal yaşama dönmeli, depresyona ve aşırı yasa düşmeden olanları kabul etmeli, değil mi?"

"Bunu yapabilirdi," dedi Tissaia buz gibi bir sesle. "Kaldı ki Yennefer bu tür haberleri sürekli alıyor. Her seferinde de haberin dedikodu olduğu ortaya çıkıyor."

"Aynen," dedi Terranova. "Zaten Geralt işini bilir. Hem niye şaşıralım ki? Bir mutant o, öldürmeye ve kendini öldürtmemeye programlanmış bir ölüm makinesi. Yennefer'e gelince sözüm ona duygularını gereğinden fazla önemsemeyelim. Onu tanıyoruz. Duygularına kaptırmaz kendini. Witcher'la gönlünü eğlendirdi, hepsi bu. Herifin sürekli dans ettiği ölüm, ilgisini çekti Yennefer'in. Sonunda dans ettiği ölüme kavuşunca da konu kapanır."

"Şimdilik," dedi Tissaia cansız bir sesle, "Witcher yaşamayı sürdürüyor."

Vilgefortz önünde duran mektuba bir bakış atıp gülümsedi. "Gerçekten mi?" diye sordu. "Ben buna pek inanmıyorum."

Geralt hafifçe silkinip ağzındaki tükürüğü yuttu. İksiri aldıktan sonra baş gösteren ilk sarsıntıyı atlatmıştı; sırada, rahatsız edici bir baş dönmesiyle ve görme gücünün karanlığa uyum sağlamaya çalışmasıyla kendini belli eden etki süreci vardı şimdi.

Gözleri kendini hızla ayarladı. Gecenin karanlığı dağıldı, çevredeki her şey önce bulanık grimsi gölgeler gibi göründü, derken şekillenmeye, keskinleşmeye, belirginleşmeye başladı. Az öncesine kadar bir fıçı zift gibi kapkaranlık olan kanalın kıyısına çıkan dar sokakta, Geralt kaldırım boyunca koşturan,

su birikintilerini ve duvar çatlaklarını koklayan iri fareleri seçebiliyordu şimdi.

Witcher iksirinin etkisiyle kulakları da keskinleşmişti. Az öncesine kadar sadece yağmurun çatı oluklarına düşüşünün duyulduğu bomboş sokaklar, ansızın yaşamaya başlamış, gürültüyle dolmuştu. Birbirleriyle mücadele eden kedilerin tıslamaları, kanalın karşı kıyısından köpek havlamaları, Oxenfurt meyhanelerinde ve hanlarında çınlayan kahkahalar ve bağrışmalar, salcı birahanelerinden gelen çığlıklar ve şarkılar, uzaklarda düzensiz bir melodi çalan bir flütün nağmeleri Geralt'ın kulağına geliyordu. Uykulu, karanlık evler canlanıyordu şimdi. Geralt, uyuyan insanların horlamalarını, öküzlerin tekmelerini, ahırlardaki atların burunlarından solumalarını duyuyordu. Sokağın ilerisindeki bir evden sevişen bir kadının isterik iniltileri geliyordu.

Gürültüler artarak şiddetleniyordu. Geralt, ayyaş türkülerinin açık saçık sözlerini anladı, inleyen kadının âşığının adını öğrendi sonra. Myhrman'ın kanalın karşı kıyısındaki kütük evinden şarlatanın bir bütün oluşturmayan kesik kesik kekelemeleri geliyordu. Philippa'nın tedavisinin etkisiyle tam ve kalıcı olarak bunamıştı.

Şafak sökmeye başlamıştı. Yağmur sonunda kesilmiş, çıkan rüzgâr bulutları dağıtmaya başlamıştı. Gökyüzü doğuda gözle görülür şekilde aydınlanmıştı.

Dar sokağın fareleri arasında ansızın bir huzursuzluk başladı. Dağılıp sandıkların ve çöplerin arasında gözden kayboldular.

Witcher'ın kulağına ayak sesleri geldi. Dört ya da beş kişiydiler ama Geralt gelenlerin sayısını tam olarak kestiremiyordu. Yukarı doğru baktı ama Philippa'yı göremedi.

Derhal taktiğini değiştirdi. Yaklaşan grupta Rience varsa, onu ele geçirme şansı çok düşüktü. Çünkü öncesinde yanındakilerle dövüşmesi gerekecekti ki Geralt bunu istemiyordu. Bunun iki nedeni vardı; birincisi, iksirin etkisi altındaydı ve dokunduğu adamlar ölecekti. İkincisi, böyle bir ortamda Rience'in kaçması kolaylaşırdı.

Adımlar yaklaştı. Geralt siperden çıktı.

Rience köşeyi döndü. Witcher, sihirbazı içgüdüyle anında tanıdı, oysa onunla daha önce hiç karşılaşmamıştı. Yennefer'in armağanı olan yanık izini, kapüşonunun altına gizlemişti.

Rience yalnızdı. Yanındakiler sokağa gizlenmiş, ortaya çıkmamıştı. Geralt nedenini hemen kavradı. Şarlatanın evinde onu kimin beklediğini Rience biliyordu. Kendine tuzak kurulduğunu hesaba katsa da gelmişti. Witcher bunun nedenini de hemen anladı. Üstelik kılıçların usulca gıcırdamasını duymadan anlamıştı. *Madem öyle istiyorsunuz, peki.*

"Senin peşine düşmek pek keyifli," dedi Rience usulca. "Seni aramak gerekmiyor. İnsan seni nerede bulmak istiyorsa, oraya kendiliğinden geliyorsun."

"Aynısı senin için de geçerli," dedi Witcher soğukkanlılıkla. "Buraya geldin. Seni burada istiyordum, işte buradasın."

"Sana muskadan söz edip yerini de gösterdiğine göre Myhrman'ı feci sıkıştırmış olmalısın. Üstelik haber aktarabilmesi için nasıl etkinleştirildiğini de göstermiş sana. Gelgelelim bu muskanın eşzamanlı olarak hem haber aktarıp hem de uyardığını Myhrman bilmiyordu, bu yüzden onu kızgın kömürler üstünde kızartsan da sana bunu itiraf edemezdi. Bu muskalardan çok dağıttım. Er ya da geç bunlardan biriyle karşılaşacağını biliyordum."

Köşeden dört adam çıktı. Hareketleri ağır, ustalıklı ve sessizdi. Hâlâ karanlık alandan çıkmıyor ve çektikleri kılıçlarını ışıltıları onları ele vermeyecek şekilde tutuyorlardı. Ama Witcher onları açıkça görebiliyordu tabii. Elbette bunu onlara belli etmedi. *Peki, sizi katiller,* diye düşündü, *madem öyle istiyorsunuz, alın bakalım.*

"Bekledim," dedi Rience bulunduğu yerden kımıldamadan, "sonunda vakit geldi. Dünyayı senin yükünden kurtarmaya niyetliyim, iğrenç, aykırı şey seni."

"Niyetlisin yani? Kendini gözünde büyütüyorsun. Sen bir aletsin yalnızca. Birilerinin pis işlerini halletmek üzere tutulmuş bir cellat. Kim tuttu seni, uşak?"

"Fazla meraklısın, mutant. Bana uşak mı diyorsun? Peki, sen ne olduğunu biliyor musun? Sokağın ortasında duran, insanların çizmelerine bulaşmaması için kaldırılıp atılmak zorunda olan bir avuç boksun. Hayır, aslında yapabilirdim ama yapmayacağım, o kişinin kim olduğunu sana söylemeyeceğim. Bunun yerine başka bir şey söyleyeceğim sana; böylece cehennemi boylarken düşünecek bir şeyin olur. Senin o koruyup kolladığın piçin nerede olduğunu biliyorum. Senin şu cadının, Yennefer'in nerede olduğunu da biliyorum. Bana iş veren kişilerin umurunda bile değil ama o karıdan ben tiksiniyorum. Senin işini bitirir bitirmez onu ele alacağım. Ateşle oynadığına pişman olmasını sağlayacağım. Evet, evet, çok pişman olacak. Hem de çok uzun süre."

"İşte bunu söylemeyecektin." Witcher hain bir ifadeyle gülümsedi; adrenalini harekete geçiren iksirin içinde yarattığı dövüşme coşkusunu hissetmeye başlamıştı bile. "Bunu söylemeden önce sağ kalma şansın vardı. Ama artık kalmadı."

Witcher madalyonu şiddetle sarsılarak, ani saldırıya geçmemesi için uyardı Geralt'ı. Witcher geriye doğru sıçrayıp yıldırım hızıyla kılıcını çekti. Runik yazıyla bezeli kılıcı, karşısındakileri felç eden sihirli bir enerji dalgası yarattı. Rience geri çekildi, bir işaret yapmak üzere ellerini kaldırdı, ancak son anda korkuya kapıldı. Ağzından tek bir sihir formülü bile çıkaramadan sokağın karanlığına doğru kaçtı. Witcher onun peşine düşemedi, çünkü gölgelerin onları gizlediğini sanan dört adam üzerine çullanmıştı. Kılıçlar parladı.

Dördü de işini biliyordu. Deneyimli, becerikli, bu yollardan çok geçmiş profesyonellerdi. İkisi sağdan, ikisi soldan olmak üzere Geralt'ın üstüne çifter çifter saldırıyorlardı. Biri hücum ederken, öteki onu arkadan kolluyordu. Witcher, kendine soldakileri seçti. İksirin yol açtığı coşkuya bir de öfke eklenmişti şimdi.

Birinci cellat bir çalım atarak arkadan hücum etti; amacı kenara geçmek ve arkasındaki adama, haince bir darbe indirme fırsatı tanımaktı. Geralt, tek ayak üzerinde fır döndü, ikisinin darbesinden de kaçtı ve kılıcının ucunu arkadaki celladın ensesine, oradan boynuna ve sırtına indirdi. Öfkeden kudurduğu için kılıcını olanca gücüyle savurdu. Duvara, fıskiyeden çıkarcasına kanlar fışkırdı.

Öndeki adam yıldırım hızıyla geri çekilerek, diğer ikiliye yer açtı. Yeni gelenler ayrı ayrı saldırmayı seçip kılıçlarını farklı yönlere salladılar; böylece darbelerden biri savuşturulacak, diğeri de kaçınılmaz olarak hedefi tutturacaktı. Ancak Geralt savuşturma yoluna gitmedi, tek ayak üzerinde döndü, sıçradı ve iki adamın ortasına indi. Adamlar, Geralt'a çarpmamak için çalıştıkları sistemin dışına çıkmak, alıştıkları adımlarda değişiklik

yapmak zorunda kaldılar. Biri, kedi gibi yumuşak bir dönüşle yana sıçrayarak kendini kurtarmayı başardı. Ancak diğeri bunu sağlayamadı. Dengesini kaybedip Geralt'a sırtını döndü. Witcher, ters yönde tek ayak üstünde dönüp kılıcını adamın beline sapladı. Öfkeliydi çünkü. İyice keskinleşmiş Witcher kılıcının adamın omurgasını ortadan ikiye ayırdığını hissetti. Sokak, kulakları tırmalayan korkunç bir ulumayla çınladı. Sağ kalan iki adam Geralt'a fırtına gibi saldırıp kılıçlarını çılgınca salladılar. Geralt bu darbeleri güçlükle savuşturuyordu. Yine tek ayak üzerinde fır dönüp kılıçların kıskacından kendini kurtardı. Gelgelelim sırtını duvara verip savunmaya geçmek yerine hücum etti.

Adamlar bunu beklemiyorlardı; geç olmadan sıçrayıp uzaklaşmayı ve birbirlerinden ayrılmayı başaramadılar. Biri karşı hücuma geçti ama Witcher darbeyi kolayca savuşturdu, hızla döndü, salt havadaki hareketlere göre yönünü çizerek rastgele bir darbe de arkaya indirdi. Adamın karnını hedef alıp tam isabet ettirdi. Boğuk bir çığlık duydu ancak arkasına dönmeye zamanı yoktu. Katillerden sonuncusu yanında bitivermişti bile; adam Geralt'ın kılıcını savuşturup yandan kılıcını salladı. Geralt bu kez dönmedi, o da rakibinin kılıcına vurarak darbeyi son anda savuşturdu. Cellat, Geralt'ın savunma sırasındaki zorlanmasını fırsat bilip geriye doğru yay gibi fırladı, yarım dönüş yaparak hız aldı ve var gücüyle kılıcını savurdu. Aşırı bir güçle... Geralt o sırada arkasına dönüyordu. Katilin, Witcher'ınkinden çok daha ağır olan kılıcı havada uçtu. Kılıç, adamı da yönetiyordu şimdi. Katil, kılıcın hızına kapılıp kendi çevresinde döndü. Geralt, yarım bir dönüş yaparak adamın dibine indi. Katilin kasılmış yüzünü, korkudan büyümüş gözlerini gördü. Öfkeliydi Geralt, çok öfkeli.

Ve vurdu. Kısa ama güçlü bir darbeydi bu. Ve de tam isabet etti. Doğrudan adamın gözlerinin içine dalmıştı kılıcı.

Geralt, şarlatanın evine çıkan köprünün üstünde kendini Dandelion'ın onu sımsıkı tutan ellerinden kurtaran Shani'nin korkunç çığlığını duydu.

Rience omuzlarındaki pelerini savurup attı, sokağın derinlerine doğru ilerlerken, ellerini havaya kaldırıp karşıya doğru uzattı. Aynı anda ellerinden sihirli bir ışık yayıldı. Geralt, kılıcını iki eliyle birden kavradı, bir an bile duraksamadan Rience'e doğru koştu. Sihirbazın sinirleri boşaldı. Büyülü sözleri tamamlayamadan kaçmaya başladı, koşarken yüksek sesle anlaşılmaz bir şeyler söyledi. Ama Geralt ne dediğini anlamıştı. Rience'in yardım çağırdığını, kurtarılmak için yalvardığını biliyordu.

Ve yardım geldi. Sokak, gözleri kamaştıran bir ışıkla aydınlandı, bir binanın leke içindeki yıkık dökük cephesinde ateşten büyük oval geçit ışıldadı. Rience kendini onun üzerine attı. Geralt da zıpladı. Çok öfkeliydi.

Toublanc Michelet, iki büklüm halde inlerken, boydan boya yarılmış karnını elleriyle bastırıyordu. Kanın içinden nasıl fışkırıp, parmaklarının arasından oluk oluk aktığını hissedebiliyordu. Biraz ötede Flavius yatıyordu. Bir saniye önce bedeni seğiriyordu. Ama artık hareket etmiyordu. Toublanc gözlerini önce sıkıca yumdu, sonra açtı. Ama Flavius'un yanında oturan baykuş belli ki halüsinasyon değildi, çünkü kaybolmuyordu. Toublanc yine inleyip başını çevirdi.

Sesine bakılırsa çok genç olması gereken kadının biri dehşet verici bir çığlık attı.

"Bırak beni! Yaralılar var orada! Mecburum... Hekimim ben, Dandelion! Bırak beni, anladın mı?"

"Onlara yardım edemezsin," dedi, kızın Dandelion diye çağırdığı adam cansız bir sesle. "Witcher kılıcından sonra olmaz... Hatta yaklaşma bile. Bakma oraya... Senden ısrarla rica ediyorum, Shani, bakma oraya."

Toublanc, yanında birinin çömeldiğini hissetti. Burnuna parfüm ve ıslak tüy kokuları geldi. Yumuşacık, dinlendirici bir ses duydu derinden. Sözcükleri ayırt etmekte zorlanıyor, genç kadının sinirleri harap eden çığlıkları ve hıçkırıkları işini daha da güçleştiriyordu. Hekimdi genç kadın. Peki, çığlık atan hekimse, yanında çömelen kimdi? Toublanc inledi...

"Düzelecek, her şey düzelecek."

"İtoğlu... it..." diye inledi Toublanc. "Rience... bize dedi ki... sıradan bir ahmak dedi... Ama o... Witcher'mış... Bit... yeniği... İmdat... bağırsaklarım..."

"Sus, sus evladım. Sakin ol. Tamam. Acımaz artık. Acımıyor artık, değil mi? Söyle, kim verdi size bu görevi? Sizi Rience'le kim buluşturdu? Kim önerdi onu? Başınıza bu işi kim açtı? Lütfen söyle, evladım. Sonra her şey düzelecek. Göreceksin, her şey düzelecek. Lütfen söyle bana."

Toublanc ağzının kanla dolduğunu duyumsadı. Ama tükürecek gücü yoktu. Yanağını nemli toprağa dayayıp ağzını açmasıyla birlikte kanlar kendiliğinden boşaldı.

Artık hiçbir şey hissetmiyordu.

"Söyle bana," diye tekrarladı yumuşak ses. "Söyle bana, evladım."

On dört yaşından beri profesyonel katillik yapan Toublanc Michelet, gözlerini kapadı, buruşturduğu yüzünde kanlı bir gülümseme belirdi. Sonra bildiklerini fısıldayarak açıkladı.

Gözlerini açtığında, incecik altın bıçaklı bir hançer gördü.

Yumuşak ses, "Korkma," derken, hançerin ağzı şakağına dokunuyordu. "Acımayacak."

Gerçekten de acımadı.

Geralt sihirbaza son anda, oval geçidin tam önünde ulaştı. Kılıcını atmış, elleri serbest kalmıştı; koşarken parmaklarını uzatıp tırnaklarını Rience'in paltosunun eteğine geçirmişti. Rience dengesini kaybetti, ani hareketin etkisiyle bedeni arkaya doğru eğilince geriye doğru bir adım atmak zorunda kaldı. Kendini büyük bir kuvvetle çekti, hareketin şiddetiyle paltonun tokalarını birer birer kopardı ve kendini kurtardı. Ama çok geçti.

Geralt, sağ yumruğunu Rience'in omzuna indirip adamı savurdu, hemen arkasından sol yumruğunu boynuna ve kulağının dibine çaktı. Rience sendeledi ama düşmedi. Witcher tüy gibi havalanıp adama iyice sokuldu ve yumruğunu bütün gücüyle kaburgalarının altına geçirdi. Sihirbaz, cansızmış gibi Geralt'ın yumruğunda asılı kaldı ve acıyla inledi. Geralt onu giysisinin önünden yakaladığı gibi çevirdi, sonra yere fırlattı. Witcher'ın dizlerinin altına sıkışıp kalan Rience büyülü sözcükleri söylemek üzere dudaklarını araladı. Ama Witcher yumruğunu sıkıp yukarıdan sihirbazın ağzına indirdi. Rience'in dudakları frenküzümü gibi patladı.

"Yennefer sana bir armağan vermişti zaten," dedi Geralt boğuk bir sesle. "Şimdi bir tane de ben vereceğim."

Bir kez daha vurdu. Sihirbazın başı yukarı doğru sarsıldı, Witcher'ın alnına ve yanaklarına kan fışkırdı. Geralt biraz şaşırdı; hiçbir acı hissetmiyordu, ancak bu dövüşte mutlaka bir yara almıştı. Fışkıran kan onundu. Geralt oralı olmadı, yarasını arayacak ve ilgilenecek zamanı yoktu. Bir kez daha gerilip Rience'e vurdu. Öfkeliydi çünkü.

"Kim yolladı seni? Kim iş verdi sana?"

Rience, Geralt'ın yüzüne kan tükürdü. Geralt bir yumruk daha indirdi.

"Kim?"

Büyük oval geçidin alevleri daha da yükselip, bütün sokak yayılan ışıkla doldu. Witcher, boynundaki madalyon onu uyarmak için şiddetle titremeye henüz başlamadan, oval geçitten üstüne çarpan gücü duyumsamıştı.

Geçitten yayılan, yardımın yaklaştığını haber veren enerjiyi Rience de hissetmişti. Çığlık atıp dev bir balık gibi dönerek kıvrandı. Geralt dizini sihirbazın göğsüne bastırdı, elini kaldırdı, alevli kapıyı hedef alarak parmaklarıyla Aard işareti yaptı. Bu hataydı.

Kapıdan gelen olmadı. Yalnızca güç yayıldı oradan ve bu güç Rience'e nüfuz etti.

Sihirbazın açtığı parmaklarından uzayan on beş santimlik çelik dikenler çatur çutur sesler çıkararak Geralt'ın göğsüne ve omzuna saplandı. Dikenlerden enerji fışkırdı. Witcher şiddetle geriye doğru savruldu. Sarsıntı öylesine güçlüydü ki Geralt acıyla birbirine geçirdiği dişlerinin gıcırdayıp kırıldığını hem hissetti hem de duydu. En az iki dişi gitmişti.

Rience ayağa kalkmaya çalıştı ama yeniden dizlerinin üzerine çakıldı ve dört ayak üstünde oval geçide doğru sendeledi. Güç-

lükle soluk almaya çalışan Geralt çizmesinin koncundan hançerini çekip çıkardı. Sihirbaz çevresine bakınıp ayağa fırladı. Witcher da ayağa fırladı ve o sihirbazdan daha hızlıydı. Rience arkasına bakıp kulakları tırmalayan bir çığlık attı. Geralt hançerini sıkıca kavramıştı. Öfkeliydi. Çok öfkeliydi.

Bir şey onu arkadan sımsıkı kavradı, gücünü alıp âdeta felce uğrattı. Boynundaki madalyon inanılmaz bir şiddetle nabız gibi atmaya başladı. Yaralı omzu zonkluyordu.

On iki adım gerisinde Philippa Eilhart duruyordu. Havada tuttuğu ellerinden iki kavis ve iki huzme şeklinde hafif ışıklar yayılıyordu. Her iki ışık da sırtına dokunup omuzlarını ışıklı kıskaç gibi bastırıyordu. Geralt kendini kurtarmaya çalıştı ama boşunaydı. Olduğu yerden kımıldayamıyordu. Tek yapabildiği, Rience'in yalpalayarak alevli geçide ulaşmasını, parlak ışığın içine dalışını izlemekti.

Rience alevli kapıdan içeri girerken acele etmedi, bir dalgıç gibi içine kaydı, bulanıklaştı ve kayboldu. Bir saniye sonra oval ışık söndü ve sokak delinmesi olanaksız, yoğun ve kadifemsi bir karanlığa büründü.

Sokağın bir yerlerinde kediler tıslayarak birbirleriyle mücadele ediyordu. Geralt, yerden aldığı kılıcının bıçağına baktı ve sihirbaz kadına doğru yürüdü.

"Neden Philippa? Neden yaptın bunu?"

Sihirbaz kadın bir adım geri çekildi. Az önce Toublanc Michelet'in beynine sapladığı hançeri hâlâ elindeydi.

"Neden soruyorsun? Biliyorsun zaten."

"Evet," dedi Witcher. "Artık biliyorum."

"Yaralısın, Geralt. Witcher iksirinden uyuştuğun için acı hissetmiyorsun ama bak, nasıl kan kaybediyorsun! Yeterince sakinleştin mi, sana korkmadan yaklaşıp, seninle ilgilenebilir miyim? Lanet olsun, bakma öyle! Ve yaklaşma bana. Eğer bir adım daha atarsan... Yaklaşma! Lütfen! Sana kötülük etmek gibi bir niyetim yok ama biraz daha yaklaşırsan..."

Shani'yi hâlâ sımsıkı tutan Dandelion, "Philippa!" diye bağırdı. "Çıldırdın mı sen?"

"Hayır," dedi Witcher güçlükle. "Aklı tamamen yerinde. Ve de ne yaptığını çok iyi biliyor. Baştan beri biliyordu zaten. Kullandı bizi. Hainlik etti. Aldattı..."

"Sakinleş," dedi Philippa Eilhart. "Anlamayacaksın beni, anlaman gerekmiyor zaten. Yaptığım şeyi yapmak zorundaydım. Bana hain deme. Çünkü daha önemli bir amaca ihanet etmemek için yaptım bunu. Sen bunu anlayamazsın. Öylesine büyük ve önemli bir mesele ki insan seçim yapmak zorunda kaldığında küçük meseleleri hiç duraksamadan feda etmeyi seçiyor. Geralt, lanet olsun, biz burada konuşuyoruz ve sen sürekli kan kaybediyorsun. Sakinleş ve Shani'yle birlikte seninle ilgilenmemize izin ver."

"Kadın haklı!" diye bağırdı Dandelion. "Yaralısın, lanet olsun! Tedavini yapıp buradan çekip gitmeliyiz! Kavganızı sonraya bırakın!"

"Sen ve büyük meselen..." Witcher, Dandelion'a aldırmadan sendeleyerek öne çıktı. "Senin büyük meselen, Philippa, seçiminse yaralı bir adamın ağzından öğrenmek istediklerini aldıktan sonra ve de benim öğrenmemi engelleyerek gözünü kırpmadan adamı bıçaklamak! Senin büyük meselen, işi aldığı kişinin adını vermesinden korktuğun için kaçmasını sağladığın Rience! Cinayet

işlemeyi sürdürsün diye kaçmasını sağladın! Senin büyük meselen, boş yere ölüp gidenler! Kusura bakma, yanlış ifade ettim. Ölüp gidenler, değil. Küçük meseleler!"

"Anlamayacağını biliyordum zaten."

"Anlamayacağım, orası kesin. Asla! Ama derdinin ne olduğunu biliyorum. Büyük meseleleriniz, savaşlarınız, dünyayı kurtarmak uğruna verdiğiniz mücadeleleriniz... Sizin amacınız araçlarınızı kutsuyor. Şimdi iyi dinle, Philippa! Şu çığlıkları, tıslamaları duyuyor musun? Bunlar, büyük bir mesele uğruna savaş veren erkek kediler. Bir çöp yığınının üzerinde tek hâkimiyet istiyorlar. Oyun değil bu, kıyamet kopuyor, kan akıyor. Bir savaş başlamış. Ama savaş da umurumda değil, ne kedilerinki ne de seninki."

"Sana öyle geliyor," diye tısladı sihirbaz kadın. "Yakında hepsi umurunda olacak, hem de sandığından daha kısa bir zamanda. Mecburiyet ve seçim yapma zorunluluğuyla karşı karşıyasın. Yazgıya, sandığından daha da derin bulaşmışsın, dostum. Bir çocuğu, küçük bir kızı koruman altına alıyorsun diye düşünmüştün. Ama yanıldın. Dünyayı her an sarabilecek bir alevi aldın yanına. Bizim dünyamızı. Senin, benim, herkesin. Şimdi seçim yapmak zorundasın. Tıpkı benim gibi. Triss Merigold gibi. Yennefer'in de seçim yapmak zorunda kaldığı gibi. Çünkü Yennefer seçimini yaptı artık. Senin yazgın onun ellerinde şimdi, Witcher. Onun ellerine sen verdin yazgını."

Witcher sendeledi. Shani bir çığlık atıp kendini Dandelion'ın elinden kurtardı. Geralt bir el hareketiyle kızı durdurdu, yerinde doğruldu, Philippa Eilhart'ın siyah gözlerinin içine baktı.

"Benim yazgım," dedi güçlükle, "benim seçimim... Neyi seçtiğimi sana söyleyeceğim, Philippa. Ciri'yi kirli dalaverelerinizin

içine çekmenize izin vermeyeceğim. Seni uyarıyorum. Kim Ciri'ye zarar vermeye kalkışırsa, sonu şurada yatan dört kişi gibi olur. Yemin etmeyeceğim. Çünkü üzerine yemin edebileceğim hiçbir şeyim yok. Yalnızca uyarıyorum. Beni kötü bir hami olmakla, bu çocuğu koruyamamakla suçladın. Koruyacağım onu. Elimden geldiğince koruyacağım. Öldüreceğim. Acımadan öldüreceğim..."

"Sana inanıyorum," dedi sihirbaz kadın gülümseyerek. "Bunu yapacağına inanıyorum. Ama şimdi olmaz, Geralt. Şu an olmaz. Çünkü çok kan kaybettin, her an bayılabilirsin. Shani, hazır mısın?"

Kimse sihirbaz olarak doğmaz. Genetik ve kalıtım mekanizmaları hakkında hâlâ yeterince bilgi sahibi değiliz. Araştırmalara ayırdığımız zaman ve araçlar yetersiz kalıyor.

Kalıtım yoluyla geçen sihir yeteneklerini saptamakla ilgili deneylerimizi ne yazık ki çoğunlukla doğal yolları izleyerek gerçekleştiriyoruz. Bu sözde deneylerin sonuçlarını sıklıkla kentlerdeki kaldırım taşlarının üzerinde ve tapınak duvarlarının arasında görüyoruz. Oralarda karşımıza istemediğimiz kadar bunamış akıl hastası, saçmalamaktan salyaları akan sözde peygamber, müneccim, köy kâhini, keramet sahibi, kalıtım yoluyla aldıkları ancak hâkim olamadıkları güçten beyinleri dejenere olmuş sersemler çıkar.

Bu akıl hastaları ve sersemlemiş insanlar da çocuk sahibi olmak yoluyla yeteneklerini yeni nesillere aktarırlar ve bu yetenekler dejenere olmayı sürdürür. Bu zincirin son halkasının nasıl şekilleneceğini önceden görüp belirleyebilecek biri var mıdır?

Biz sihirbazların çoğu, fiziki değişiklikler ve hipofiz bezindeki bozukluklar nedeniyle doğurganlığımızı yitiririz. Bazıları –ki bunlar çoğunlukla kadındır– sihir yoluyla yumurtalıklarının çalışmayı sürdürmesini sağlarlar. Gebe kalıp çocuk doğurabilirler ve bunu mutluluk ve lütuf kabul edecek kadar yüreklidirler. Ama tekrar ediyorum: Kimse sihirbaz olarak doğmaz. Zaten kimse sihirbaz olarak doğmamalıdır! Yazdıklarımın tamamen bilincinde olarak, Cidaris'teki toplantıda sorulan soruyu yanıtlıyorum: Her birimiz sihirbaz mı yoksa anne mi olmak istediğimize karar vermek zorundayız.

Ben, bütün simyacı kadınların kısırlaştırılmasını talep ediyorum. İstisnasız olarak.

Tissaia de Vries, *Zehirli Kaynak*

Bölüm 7

"Şunu iyi bilin ki," dedi İkinci Iola ansızın ve buğday dolu sepetini kalçasına dayadı, "savaş çıkacak. Prensin peynir almaya gelen kâhyası söyledi."

"Savaş mı?" Ciri, alnına düşmüş saçlarını geriye itti. "Kiminle? Nilfgaard'la mı?

"Orasını duyamadım artık," diye itiraf etti çırak kız. "Ama kâhya, prensimize Kral Foltest'ten bir emir geldiğini söyledi. Prens her yere duyurular yolluyormuş, sokaklar askerle dolmuş. Aman tanrılar! Neler gelecek başımıza?"

"Eğer savaşılacaksa," dedi Eurneid, "mutlaka Nilfgaard'la olacaktır. Başka kim var ki? Yine mi savaş? Tanrılar, ne korkunç şey!"

"Sen savaş diyerek abartıyor olmayasın, Iola?" Ciri çevresini telaşla saran tavuklara ve beçtavuklarına buğday tanesi serpiyordu. "Belki yine Scioa'tael'e sürek avı başlatmışlardır yalnızca?"

"Nenneke Ana kâhyaya aynı şeyi sordu," dedi İkinci Iola. "Ama kâhya, 'Hayır, bu sefer mesele Sincaplar değil,' dedi. Bütün saraylara ve hisarlara emir gitmiş, olası bir kuşatma durumu

için yiyecek depolamaları istenmiş. Elfler zaten saray kuşatmaz, baskınlarını ormanlarda yaparlar! Kâhya, tapınaktan daha fazla peynir ve başka malzeme alabilir mi diye sormuş. Saray depoları için. Ayrıca kaz tüyü sormuş. Kaz tüyüne çok ihtiyaç olduğunu söylemiş. Oklar için gerekiyormuş. Ok atmak için, anlıyor musunuz? Tanrılar! Çok çalışacağız, çok! İşimiz başımızdan aşkın olacak!"

"Hepimizin değil," dedi Eurneid kinayeli bir sesle. "Aramızdan bazılarının güzel elleri kirlenmeyecek. Haftada yalnızca iki gün çalışanlar var. Sözüm ona sihir sanatını öğrendikleri için çalışmaya zamanları yok. Ama aslında boş boş oturuyorlar ya da parklarda gezinip bir sopayla yabani otlara vuruyorlar muhtemelen. Kimden söz ettiğimi biliyorsun, değil mi Ciri?"

"Ciri bu savaşa mutlaka katılacaktır," dedi İkinci Iola kıkır kıkır gülerek. "Söylentilere göre şövalye kızıymış! Kendisinin de korkunç bir kılıcı olan büyük bir savaşçı kız! Sonunda ısırgan otları yerine kafa koparabilecek!"

"Hayır, güçlü bir sihirbaz o!" Eurneid burnunu buruşturdu. "Bütün düşmanları farelere dönüştürecek. Ciri! Bize müthiş bir sihir göstersene! Görünmez ol ya da havuçların vaktinden önce büyümesini sağla. Ya da tavukların karınlarını kendi başlarına doyurmaları için bir şey yap. Hadi ama yalvartma bizi! Herhangi sihirli bir sözcük söyle!"

"Sihir, sahnelenecek bir şey değildir," dedi Ciri kızarak. "Panayır oyunu değildir sihir!"

"Elbette, elbette." Çırak kız gülümsedi. "Sahnelenmez tabii. Ne dersin, Iola? Sanki şu Yennefer cadısını duyar gibi oldum!"

"Ciri ona gitgide daha çok benziyor," dedi Iola ve yüksek sesle burnunu çekti. "Hatta onun gibi kokuyor. Adamotu ya da amber özünden yapılmış sihirli bir esanstır mutlaka. Sihirli esanslar kullanıyor musun Ciri?"

"Hayır! Sabun kullanıyorum! Senin az kullandığın bir şeyi yani!"

"Vaay!" Eurneid yüzünü buruşturdu. "Nasıl hırçın, nasıl kötü biri! Nasıl da dikleniyor!"

"Eskiden böyle değildi," dedi İkinci Iola kibirle. "O cadıyla sürekli zaman geçirdiğinden beri böyle oldu. Yennefer'in yanında kalıyor, dizinin dibinden ayrılmıyor. Tapınaktaki derslere artık pek katılmıyor, bizlere ayıracak bir dakika zamanı bile kalmadı!"

"Onun yapması gereken bütün işler bize kalıyor! Hem mutfakta hem bahçede! Şunun ellerine baksana, Iola! Prenseslerinkine benziyor!"

"Öyle, ne yapalım!" diye karşılık verdi Ciri, "Kiminin biraz aklı vardır, kitaplar onlar içindir! Kiminin kafasında saçmalıktan başka bir şey yoktur, süpürge sopaları onlar içindir!"

"Oysa sen süpürgeyi yalnızca uçmak için kullanıyorsun, değil mi? Zavallı sihirbaz seni!"

"Aptalsın sen!"

"Sensin aptal!"

"Değilim işte!"

"Aptalsın! Gel, Iola, aldırış etme ona. Sihirbaz kızlar bize göre değil."

"Kesinlikle değil!" diye bağırdı Ciri ve elindeki tahıl sepetini yere fırlattı. "Tavuklar tam size göre!"

Çırak kızlar suratlarını ekşitip yürüyünce tavuklar heyecanla çevrelerini sardı.

Ciri, Vesemir'in en çok sevdiği deyimi kullanarak yüksek sesle sövdü; ama söylediklerinin anlamını tam olarak bilmiyordu. Ardından Yarpen Zigrin'den duyduğu, anlamını hiç ama hiç çözemediği sözcükler ekledi. Etrafa saçılan buğdayları kapmaya çalışan kuluçka tavuklarını ayağıyla kovaladı. Sepeti yerden kaldırıp ellerinin arasına aldı, Witcher dönüşü yapıp disk atar gibi tavuk kümeslerinin saman kaplı damlarının üzerine fırlattı. Hemen arkasını döndü ve tapınak parkında koşmaya başladı.

Soluğunu ustalıklı bir şekilde kontrol ederek koşuyordu. Önünden geçtiği her iki ağaçtan birinin önünde yarım dönüş yaparak zıpladı, hayali bir kılıçla bir darbe indirdi ve hemen arkasından hücuma geçip çalım attı. Alçak çitin üzerinden uçar gibi atladı, yay gibi esnek ayaklarının üzerine yumuşak ve güvenli bir iniş yaptı.

Kulenin taştan duvarına gömülü küçük pencereye doğru başını uzatıp, "Jarre!" diye seslendi. "Jarre, orada mısın? Hey! Benim!"

"Ciri?" delikanlı başını uzattı. "Ne işin var senin burada?"

"Yukarı gelebilir miyim?"

"Şimdi mi? Hımm... Evet, tabii, buyur gel... Lütfen buyur."

Ciri merdiveni fırtına gibi tırmandı. Genç çırağı süratle üstüne başına çekidüzen verirken, parşömen kâğıtlarıyla masaya yayılmış başka parşömenlerin üstünü örterken yakaladı. Jarre eliyle saçını düzeltti, hafifçe öksürdü ve beceriksizce eğildi. Ciri, başparmağını kemerine soktu, başını sallayıp açık sarı saçlarını dağıttı.

"Herkesin konuştuğu savaş neyin nesidir?" diye patladı Ciri. "Bilmek istiyorum!"

"Lütfen otur."

Ciri odada göz gezdirdi. Odadaki dört büyük masanın üzerine parşömen ruloları ve kitaplar yığılmıştı. İçeride yalnızca bir sandalye vardı. O da doluydu.

"Savaş mı?" diye sordu sonra Jarre. "Evet, söylentileri duydum... İlgileniyor musun bu konuyla? Sen, bir kız ola... hayır, masaya oturma lütfen, şu evrakları güçlükle düzenleyebildim... Sandalyeye otur. Dur, kitapları indireyim... Burada olduğunu Hanımefendi Yennefer biliyor mu?"

"Hayır."

"Hmm... Nenneke Ana peki?"

Ciri'nin yüzü asıldı. Meseleyi biliyordu. On altı yaşındaki Jarre, başrahibenin yatılı öğrencisiydi, başrahibe onu papaz ve tarih yazarı olarak yetiştiriyordu. Jarre, Ellander'de yaşıyor, kent mahkemesinde kâtip olarak çalışıyordu, ancak Melitele Tapınağı'nda kasabadan daha çok zaman geçiriyordu. Günler ve geceler boyu tapınak kütüphanesindeki eserleri okuyor, alıntılar yapıyor, kendini bu bilgilerle donatıyordu. Ciri bunu Nenneke'nin ağzından hiç duymamış olsa da Jarre'nin çırak kızların yakınında bulunmasından hiç mi hiç hoşlanmadığını biliyordu. Tersi de hiç hoşuna gitmezdi. Gelgelelim gözleri sıklıkla delikanlıya kayan çırak kızlar aralarında gizlice fısıldaşır, pantolon giyen birinin tapınakta sık sık kalmasından etkilenerek kendi aralarında yarattıkları olasılıkları çekinmeden konuşurlardı. Ciri bunlara çok şaşırırdı, çünkü Jarre onun ölçülerine göre çekici bir erkek olmaktan çok uzaktı. Ciri çok iyi anımsıyordu, Cintra'da çekici bir erkeğin başı tavana değer, omuzları kapı pervazının bir ucundan diğerine uzanırdı. Çekici erkek dediğin, cüce gibi hırsızlık yapar, öküz gibi böğürür,

otuz adım öteden, üstelik gece gündüz demeden, leş gibi at, ter ve bira kokardı. Bu tarife uymayan erkekler, Kraliçe Calanthe'nin nedimelerinin gözünde iç geçirmeye ve dedikoduları yapılmaya değmezdi. Angrenli bilge ve duyarlı *druid*'ler, Sodden'in iri yarı ve asık suratlı sakinleri, Kaer Morhen'in Witcherları olmak üzere Ciri de pek çok erkek görmüştü. Jarre farklıydı. Çöp gibi sıskaydı, beceriksizdi, üzerine büyük gelen, mürekkep ve toprak lekeleriyle bezeli giysilerle dolaşırdı, saçları sürekli yağ içinde olurdu. Çenesinde sakal yerine yedi, sekiz adet uzun kıl vardı, bunların yarısı kocaman bir siğilin içinden uzamıştı. Ciri, yine de ayaklarının onu neden bu kuleye getirdiğine anlam veremiyordu. Jarre'yle sohbetten zevk alıyordu, delikanlının bilmediği yoktu, ondan çok şey öğrenilebilirdi. Ancak Jarre son zamanlarda ona bakarken, tuhaf ve bulanık bakışlarını üzerinden çekmiyordu.

"Ee," dedi Ciri sabırsızca, "söyleyecek misin, söylemeyecek misin?"

"Söyleyecek bir şey yok. Savaş çıkmayacak. Hepsi söylenti."

"Yaa." Ciri bir kahkaha attı. "Prensler duyuruları oyalanmak için mi çıkarıyorlar? Ordu can sıkıntısından mı sokaklarda dolaşıyor? Lafı evirip çevirme, Jarre. Hem kasabaya iniyorsun hem saraya gidiyorsun, mutlaka bir bildiğin vardır!"

"Neden Hanımefendi Yennefer'e sormuyorsun?"

"Hanımefendi Yennefer'in kafası çok daha önemli konularla dolu," dedi Ciri burnundan soluyarak. Ama kendine hemen hâkim oldu, şirin şirin gülümseyip gözlerini süzdü. "Jarre hadi, söyle bana lütfen! Çok zekisin sen! Öyle güzel, öyle bilgili konuşuyorsun ki seni saatlerce dinleyebilirim! Lütfen, Jarre!"

Delikanlının yüzü kızardı ama bakışları daha da yumuşayıp bulanıklaştı. Ciri gizlice derin bir soluk aldı.

"Hımm..." Jarre ayaklarıyla yeri eşeledi, ellerini huzursuzca oynattı, belli ki onları nereye koyacağını bilemiyordu. "Sana ne söyleyebilirim? İnsanlar kasabada akıllarına geleni söylüyorlar, Dol Angra'daki olaylardan tedirginler çünkü... Ama savaş olmayacak. Bu kesin. Bana inanabilirsin."

"Tabii ki inanırım sana," dedi Ciri burnundan soluyarak. "Ama bu kadar kesin konuşmanın nedenini merak ediyorum. Bildiğim kadarıyla prenslik konseyinde yer almıyorsun. Ama dün valiliğe seçilmişsen, rahatça söyleyebilirsin bana. O zaman kutlarım seni."

"Tarihi makaleleri inceliyorum," dedi Jarre kızararak. "İnsan bunlardan, prenslik konseyinden çok daha fazlasını öğreniyor. Mareşal Pelligram'ın kaleme aldığı *Savaşlar Tarihi*'ni, Dük de Ruyter'ın *Strateji*'sini, Bronibor'un *Redanyalı Mızraklı Süvarilerin Üstünlükleri*'ni okudum. Mevcut siyasi durumu, analojik sonuçlar çıkarabilecek kadar iyi tanıyorum. Analoji nedir, biliyor musun?"

"Elbette," diye yalan söyledi Ciri, çizmesinin tokasına takılmış ot sapını çekip çıkarırken.

"Eski savaşların tarihçesini mevcut siyasi coğrafyanın üzerine koyunca," dedi delikanlı tavana bakarak, "Dol Angra'daki gibi küçük sınır olaylarının rastlantısal ve önemsiz olduğu kolayca tahmin edilebiliyor. Bir sihir öğrencisi olarak mevcut siyasi coğrafyadan haberin vardır değil mi?"

Ciri yanıt vermeden masanın üzerindeki parşömenleri dalgın dalgın kurcaladı, deri kaplı büyük bir kitabın sayfalarını karıştırdı.

"Bırak onu, dokunma." Jarre'nin huzuru kaçmıştı. "Olağanüstü değerli, eşsiz bir eser o."

"Yemeyeceğim herhalde."

"Ellerin kirli."

"Seninkilerden daha temizler. Baksana Jarre, harita var mı sende?"

"Evet ama hepsi sandıkta," dedi delikanlı ama Ciri'nin yüzünü ekşittiğini görünce iç geçirdi, sandığın üzerindeki parşömen rulolarını yere atıp kapağı açtı, yere çömeldi ve sandığın içini karıştırmaya başladı. Ciri oturduğu sandalyede sağa sola kaydı, ayaklarını sallayıp kitabın sayfalarını çevirmeyi sürdürdü. Kitabın içinden üzerinde bir resim olan ayrı bir yaprak çıktı; saçları uzunlamasına bukleler hâlinde dökülen çırılçıplak bir kadını gösteriyordu, kadın kendisi gibi çıplak, sakallı bir erkeğe sarılmıştı. Ciri, dilini uzatmış, gravürü evirip çevirerek uzun uzun inceliyor, neresi alt, neresi üst kavramaya çalışıyordu. Sonunda resmin ana ayrıntısını bulup kıkır kıkır gülmeye başladı. Jarre kolunun altına sıkıştırdığı kocaman parşömen rulosuyla kızın yanına sokuldu, ansızın kıpkırmızı kesildi ve gravürü kızın elinden çekip aldığı gibi masanın üzerinde yığılı duran kâğıtların altına soktu.

"Olağanüstü değerli ve eşsiz bir eser," diye takıldı kız. "Sen böyle analojiler mi inceliyorsun? Bu tür resimlerden başka var mı? Tuhaf, kitabın adı *Şifa ve İyileşme*. Bu yolla iyileştirilen hastalık nedir diye merak ettim şimdi."

"İlk runik yazıları okuyabiliyor musun sen?" diye delikanlı şaşkınlıkla sordu, hafifçe öksürdü ve yüzü mahcup bir ifade aldı. "Bilmiyordum..."

"Senin bilmediğin daha çok şey var," dedi kız kibirle. "Sen beni ne sanıyordun ki? Tavuk tüyü yolan çıraklardan değilim ben. Ben... sihirbazım. Hadi, göster artık şu haritayı!"

İkisi de yere çömelip kendini ısrarla geri sarmaya çalışan sert kâğıt tabakasını ellerinin ve dizlerinin yardımıyla açıp yaydılar. Ciri sonra kâğıdın bir köşesini sandalye ayağının altına kıstırdı, Jarre de kâğıdın diğer köşesinin üstüne *Ulu Kral Radowid'in Yaşamı ve Girişimleri* adlı kalın bir kitap koydu.

"Hımmm... Amma da karışık şey bu böyle! İçinden çıkamıyorum... Biz neredeyiz? Ellander nerede?"

"Burada." Delikanlı parmağıyla gösterdi. "Şurası Temerya, bu bölge yani. Şurası Vizima, kralımız Foltest'in başkenti. Ellander prensliği şurada, Pontartal'de. Ve şurada da... evet, tapınağımız burası."

"Bu hangi göl? Bizim buralarda göl yok ki."

"Göl değil bu. Mürekkep lekesi."

"Yaa. Şurası peki... Cintra şurada, öyle değil mi?"

"Evet. Nehir Bölgesi'nin ve Sodden'in güneyinde. İşte bak, Jaruga buradan akıyor ve Cintra'nın bulunduğu yerde denize dökülüyor. Bu topraklar –şayet bilmiyorsan– şimdilerde Nilfgaardlıların egemenliği altında..."

"Biliyorum," diye söze atıldı Ciri ve yumruklarını sıktı. "Bunu çok iyi biliyorum. Nilfgaard nerede peki? Burada göremiyorum? Senin haritana sığmadı mı yoksa? Daha büyüğünü ver bana!"

"Hımm..." Jarre çenesindeki siğili kaşıdı. "O haritalardan yok bende. Ama Nilfgaard'ın, daha uzaklarda, güneyde bir yerde olduğunu biliyorum... Yaklaşık şu mesafede. Aşağı yukarı."

Ciri şaşkınlık içinde, "O kadar uzak mı?" diye sorup, Jarre'nin gösterdiği yere baktı. "O kadar uzaklardan mı geldiler? Gelirken de yol üstündeki toprakları ele geçirdiler, öyle mi?"

"Evet, öyle oldu. Amell Dağları'nın güneyindeki bütün krallıkları, Metinna'yı, Maecht'i, Nasair'i ve Ebbing'i mağlup ettiler. Nilfgaardlılar, aralarında Cintra'nın ve Yukarı Sodden'in de olduğu bu krallıklara 'Eyaletler' diyorlar. Ama aşağı Sodden'i, Verden'i ve Brugge'yi yenemediler. Burada, Jaruga kıyısında Dört Krallık'ın orduları onları durdurdu, öncesinde..."

"Biliyorum, tarih bilgim var." Ciri, elini haritaya vurdu. "Evet, Jarre, savaştan söz et. Biz şu an siyasi coğrafya üzerinde diz çöktük. Sonuçlar çıkar, istersen analojilerden ya da başka şeylerden olsun. Kulağını sana verdim, dinliyorum."

Delikanlı hafifçe öksürdü, kızardı, ardından açıklama yapmak için ağzını açtı ve bir tüy kalemle haritadaki ilgili noktaları gösterdi. "Bizim ve Nilfgaard'ın kontrolü altındaki topraklar arasındaki mevcut sınırı gördüğün gibi Jaruga Nehri çiziyor. Bu, öyle kolay aşılabilir bir engel değil. Jaruga neredeyse hiç donmaz, mevsim çok yağışlı geçerse su hacmi öylesine artar ki genişliği bir mile çıkar. Uzunca bir yolu, şurada, dik ve ulaşılamaz kıyılardan kat eder, Mahakam kayaları arasında..."

"Cüceler ve *gnom*'lar ülkesi mi orası?"

"Evet. Bu yüzden Jaruga yalnızca buradan, denize dökülmeye yakın bölümünden, Sodden'den geçilir; burada, orta bölümde, Dol Angra vadisinde..."

"O olay tam da Dol Angra vadisindeydi, değil mi?"

"Sakin ol. Sana şu an, hâlihazırda hiçbir ordunun Jaruga'yı geçecek güce sahip olmadığını anlatıyorum. Yüzyıllardır orduların

geçtiği iki vadi, hem bizim hem de Nilfgaard tarafında yoğun işgal ve savunma altında. Haritaya bak. Ne çok hisar var, gördün mü? Şurası Verden, şurası Brugge, şurası Skellige Adaları..."

"Bu ne peki? Şu kocaman beyaz alan?"

Jarre, haritaya doğru iyice yaklaşınca, Ciri onun dizinin sıcaklığını duyumsadı. "Orası yasak bölge. Orman *dryad*'larının krallığı. Yan tarafımızda Brokilon da var. *Dryad*'lar kimseye geçiş izni vermezler. Nilfgaardlılara da..."

"Hımm..." Ciri, haritanın üzerine eğildi. "Şurası Aedirn... ve de Vengerberg kenti... Jarre! Derhal dur!"

Delikanlı ani bir hareketle dudaklarını kızın saçlarından çekti. Kıpkırmızı kesilmişti.

"Bana böyle davranmanı istemiyorum!"

"Ciri, ben..."

"Önemli bir konuyu görüşmek üzere geldim sana, bir sihirbazın bir âlime danışması olarak değerlendir bunu," dedi kız buz gibi bir sesle. Azameti ve vurgularıyla Yennefer'in kopyasıydı. "Yani kendine gel!"

"Âlim" daha da utandı; onun yüzünün aldığı sersemce ifadeyi gören "sihirbaz" gülmemek için kendini güçlükle tutup yeniden haritaya doğru eğildi.

"Senin bütün bu coğrafyandan hiçbir sonuç çıkmadı," diye sözlerini sürdürdü Ciri. "Bana Jaruga Nehri'ni anlatıyorsun ama Nilfgaardlılar daha önce de karşı kıyıya geçmişlerdi. Onları bu defa durduran ne ki?"

Alnını ansızın kaplamış olan terleri elinin tersiyle silen Jarre, "O zamanlar," deyip hafifçe öksürdü, "karşılarında yalnızca Brugge, Sodden ve Temerya vardı. Ama şimdi aramızda bir ittifak

kurduk. Sodden Savaşı'nda olduğu gibi. Dört Krallık. Temerya, Redanya, Aedirn ve Kaedwen..."

"Kaedwen," dedi Ciri üstüne basarak. "Evet, bu ittifakın neye dayandığını biliyorum. Kaedwen Kralı Henselt, Aedirn Kralı Demawend'e gizli bir özel yardım gönderiyor. Bu yardım fıçılarla taşınıyor. Kral Demawend birinin hain olduğundan kuşkulandığı için fıçılara taş doldurtuyor. Tuzak hazırlıyor..."

Ciri, Kaedwen'deki olaylardan söz etmesini Geralt'ın ona yasakladığını anımsayınca birden sustu. Jarre onu şimdi kuşkuyla süzüyordu.

"Gerçekten mi? Peki sen bütün bunları nasıl bilebilirsin?"

"Mareşal Pelikan'ın yazdığı bir kitapta okumuştum," dedi kız homurdanarak. "Ve de başka analojilerde. Dol Angra'da –ya da adı her neyse– olanları anlat. Ama öncesinde oranın nerede olduğunu göster bana."

"Burası. Dol Angra geniş bir vadidir, güneyden Lirya ve Rivya krallıklarına, Aedirn'e, oradan da Dol Blathanna ve Kaedwen'e giden yoldur. Pontar Vadisi'nden geçerek de bize, Temerya'ya ulaşır."

"Orada neler olmuş?"

"Çatışmalar yaşanmış. Sözüm ona. Bu konuda fazla bilgim yok. Ama sarayda böyle anlatılıyor."

"Çatışmalar çıktıysa," dedi Ciri alnını buruşturarak, "bu o zaman savaş demektir! Sen bana ne anlatıyorsun?"

"Bunlar çıkan ilk çatışmalar değil," dedi Jarre ama konuya hâkim olmadığını Ciri çoktan fark etmişti. "Sınırda sıklıkla olaylar yaşanır. Ama anlamı yoktur bunların."

"Nedenmiş o?"

"Güçler dengesi diye bir şey var. Anladın mı? Biz de, Nilfgaardlılar da hiçbir şey yapamayız. Ve de taraflardan hiçbiri karşısındakine bir *casus belli* sunamaz."

"Ne sunamaz?"

"Bir savaş nedeni. Anladın mı? Bu yüzden Dol Angra'da yaşanan olaylar kesinlikle rastlantısal vakalardır, hatta büyük bir olasılıkla haydutlar saldırmıştır ya da kaçakçılarla çatışma olmuştur. Bu olaylar asla askerî birliklerin işi olamaz, ne bizimkiler ne de Nilfgaardlılar böyle olaylara karışır. Çünkü o zaman *casus belli* olur."

"Yaa! Jarre, bana bir de şunu..."

Ciri sözünü yarıda kesti. Başını ansızın kaldırdı, parmaklarını şakaklarına dayayıp, alnını buruşturdu.

"Gitmeliyim," dedi. "Hanımefendi Yennefer beni çağırıyor."

"Duyabiliyor musun onu?" diye merakla sordu delikanlı. "Bunca mesafeden hem de? Nasıl oluyor da..."

"Gitmeliyim," diye yineledi kız, ayağa kalktı ve dizlerindeki tozları eliyle çırptı. "Beni iyi dinle, Jarre. Çok önemli işlerden dolayı Hanımefendi Yennefer'le yolculuğa çıkacağım. Ne zaman döneceğimizi bilmiyorum. Seni uyarıyorum, yalnızca sihirbazları ilgilendiren gizli bir mesele bu, yani soru sorma."

Jarre de ayağa kalktı. Giysilerini çekiştirip düzeltti ama ellerini nereye koyacağını hâlâ bilmiyordu. Bakışları aşırı duygusallaşmıştı.

"Ciri..."

"Ne var?"

"Ben... Ben..."

"Ne demek istediğini anlamıyorum," dedi kız sabırsızca ve zümrüt yeşili gözleriyle delikanlıyı süzdü. "Gidiyorum. Hoşça kal, Jarre."

"Görüşmek üzere... Ciri. İyi yolculuklar. Ben... ben seni aklımdan çıkarmayacağım."

Ciri iç geçirdi.

"İşte geldim, Hanımefendi Yennefer!"

Ciri, atış rampasından fırlatılmış gibi odaya daldı. Hızla açtığı kapı, duvara boğuk bir sesle çarptı. Yolunun üstünde duran bir tabure kızın az kalsın bacağını kıracaktı ama Ciri bu engeli ustalıkla aşıp tek ayak üzerinde zarif bir yarım dönüş yaptı, elini kılıç tutuyormuş gibi salladı ve hünerini başarıyla sergilediği için keyifle gülümsedi. Hızlı koşmuş olmasına karşın soluk alıp vermesi düzenli ve sakindi. Solunum kontrolüne epeydir kusursuz hâkimdi.

"İşte geldim!" diye yineledi.

"Nihayet! Soyun ve hemen tekneye gir. Biraz çabuk."

Sihirbaz kadın arkasına bakmadı, oturduğu masadan dönmeden Ciri'yi aynadan izlemeye koyuldu. Ağır ağır taradığı nemli siyah bukleleri, tarak aşağı doğru kaydıkça düzleşiyor, hemen arkasından yeniden kıvrılıp ışıltılı dalgalara dönüşüyordu.

Ciri, çizmesinin tokalarını çarçabuk çözdü, çizmelerini ve giysilerini çıkardı ve kendini pat diye banyo teknesine attı. Eline sabunu alıp hızlı hareketlerle kollarını sabunlamaya başladı.

Yennefer hareketsizce yerinde oturuyor, pencereden dışarı bakıp tarağıyla oynuyordu. Ağzına sabunlu su dolan Ciri, suları püskürtüyor, sesler çıkartıyor, tükürüyordu. Bir yandan da düşü-

nüyordu; su ve sabun kullanmadan ve de zaman kaybı yaşamadan yıkanmayı sağlayacak bir sihir formülü var mıydı acaba?

Sihirbaz kadın elindeki tarağı bıraktı ama hâlâ dalgın dalgın pencereden dışarı bakıyor, kulakları tırmalayan gaklamalar arasında doğuya doğru yol alan kuzgun ve karga sürülerini izliyordu. Masanın üzerinde bir dizi kozmetik şişesinin yanı sıra yığınla mektup duruyordu. Ciri, Yennefer'in bu mektupları uzun zamandır beklediğini, tapınaktan ayrılma gününü bu mektupların gelmesine göre belirlediğini biliyordu. Ciri, Jarre'ye söylediklerinin aksine ne amaçla nereye gideceklerini kesinlikle bilmiyordu. Ancak bu mektuplarda...

Yennefer'in dikkatini çekmemek için sol eliyle suya vururken, sağ elinin parmaklarıyla bir şekil yaptı, dikkatini sihir formülüne verdi, bakışlarını mektuplara dikti ve bir enerji yolladı.

"Sakın denemeye kalkma," dedi Yennefer arkasına bile dönmeden.

"Sandım ki..." Ciri hafifçe öksürdü. "Aralarından birinin Geralt'tan geldiğini sanmıştım."

"Öyle olsaydı verirdim sana." Sihirbaz kadın sandalyesinde kıza doğru döndü. "Daha çok sürecek mi?"

"Bitti işim."

"Lütfen kalk ayağa."

Ciri denileni yaptı. Yennefer'in dudaklarında bir gülümseme belirir gibi oldu. "Evet," dedi sihirbaz, "çocukluğu geride bırakmışsın. Olması gereken noktalarda dolgunlaşmışsın. İndir ellerini. Dirseklerin beni ilgilendirmiyor. Hadi, hadi, nazlanma, gereksiz yere utanma. Bu, senin bedenin, dünyanın en doğal şeyi. Olgunlaşıyor olman da aynı şekilde doğal. Kaderin başka

bir yol çizseydi... çoktan bir hükümdarın ya da bir prensin karısı olurdun. Bunun bilincindesin, değil mi? Cinsiyetle ilgili sorular üzerine uzun uzadıya ve ayrıntılı olarak konuştuğumuza göre, artık bir kadın olduğunu bilmelisin. Fiziksel anlamda tabii. Konuştuklarımızı unutmamışsındır, değil mi?"

"Hayır. Unutmadım."

"Jarre'yi ziyarete gittiğin zamanlarda da umarım bellek sorunu yaşamıyorsundur?"

Ciri yalnızca bir an için gözlerini yere indirdi.

Yennefer gülümsemiyordu. "Kurulan ve yanıma gel," dedi buz gibi bir sesle. "Lütfen sağa sola su sıçratma."

Ciri, bir havluya sarınıp sihirbaz kadının ayak ucundaki tabureye oturdu. Yennefer kızın saçlarını taradı, arada sırada inatçı bir düğümü makasla kesip attı.

"Kızdın mı bana?" diye sordu kız çekinerek. "Şey... Kuleye gittiğim için?"

"Hayır. Ama Nenneke hoşlanmıyor bundan. Biliyorsun."

"Ama ben hiçbir şey... Jarre umurumda bile değil." Ciri hafifçe kızardı. "Ben sadece..."

"Ben de onu kastediyorum," diye mırıldandı sihirbaz kadın. "Sen sadece. Çocuk rolü yapma çünkü çocuk değilsin artık, unutma bunu. Jarre seni görünce altüst oluyor. Bilmiyor musun?"

"Benim suçum değil! Ne yapayım?"

Yennefer taramayı bıraktı ve kızı menekşe rengi bakışlarla süzdü. "Oynama onunla. Bu çok bayağı bir hareket."

"Oynamıyorum ki ben onunla! Sohbet ediyoruz yalnızca!"

"Bu sohbetler sırasında senden rica ettiğim şeyin aklında olduğuna inanmayı çok isterdim," dedi sihirbaz kadın, bir yandan da saçında oluşmuş bir sonraki düğümü makası şakırdatarak kesti.

"Aklımda, aklımda tabii!"

"O zeki ve uyanık bir çocuk. Dikkatsizce sarf edilecek bir iki söz onun bilmemesi gereken şeylerin izini bulmasına yol açabilir. Senin kim olduğunu kimse ama kimse öğrenmemeli."

"Aklımdan çıkarmıyorum," diye yineledi Ciri. "Kimseye tek söz söylemedim, inan bana. Söyler misin, bu yüzden mi buradan apar topar gidiyoruz? Burada olduğumu birinin öğrenmesinden mi korkuyorsun? Nedeni bu mu?"

"Hayır. Gitmemizin nedeni başka."

"Ya da... Savaş çıkacağı için mi? Herkes yeni bir savaşı konuşuyor! Herkes bunu konuşuyor, Hanımefendi Yennefer."

"Doğrudur," dedi sihirbaz kadın buz gibi bir sesle ve makası Ciri'nin tam kulağının üzerinde şaklattı. "Bu, bitmeyecek konulardan biri. İnsanoğlu savaşı konuştu, konuşuyor ve gelecekte de konuşacak. Nedensiz değil tabii – savaşlar yapıldı ve yapılacak. Sen önüne bak."

"Jarre dedi ki... Nilfgaard'la savaş çıkmayacağını söyledi. Bazı analojilerden söz etti... Bir harita gösterdi. Nasıl değerlendirmem gerektiğini kestiremiyorum şahsen. Ne tür analojiler olduğunu da bilmiyorum; mutlaka müthiş zekice şeylerdir. Jarre bir sürü bilim kitabı okuyor ve hava atıyor ama benim düşüncem..."

"Senin ne düşündüğünü merak ediyorum, Ciri."

"Cintra'da... vaktiyle... Hanımefendi Yennefer, benim büyükannem Jarre'den çok daha zekiydi. Kral Eist de zekiydi, denize açılmış, çok şey görmüştü, hatta deniz gergedanı ve deniz

yılanı, mutlaka bol bol analojiler de görmüştü. Sonra ansızın onlar geldi. Nilfgaardlılar."

Ciri başını kaldırdı, sesi tıkanmıştı. Yennefer ona sarılıp sıkıca göğsüne bastırdı.

"Maalesef," dedi Yennefer, "maalesef haklısın, çirkin kuşum. Her şeyi deneyimlerden ders alma ve sonuç çıkarma yeteneği belirleseydi, bizler savaşın ne demek olduğunu çoktan unutmuş olurduk. Ama akılları fikirleri savaş olanları deneyimler ve analojiler hiçbir zaman durduramamıştır."

"O halde... o halde doğru demek. Savaş çıkacak. Bu yüzden mi gidiyoruz buradan?"

"Konuşmayalım bunu. Ortada bir şey yokken yormayalım kafamızı."

Ciri burnunu çekti. "Ben savaş gördüm," diye fısıldadı. "Artık görmek istemiyorum. Asla istemiyorum. Yeniden tek başıma kalmak istemiyorum. Korkmak istemiyorum. Vaktiyle olduğu gibi her şeyimi yeniden yitirmek istemiyorum. Geralt'ı yitirmek istemiyorum... Seni de, Hanımefendi Yennefer. Senin yanında olmak istiyorum. Ve de Geralt'ın. Sonsuza kadar."

"Olacaksın zaten." Sihirbaz kadının sesi hafifçe titremişti. "Ben de senin yanında olmak istiyorum, Ciri. Sonsuza kadar. Söz veriyorum sana."

Ciri bir kez daha burnunu çekti. Yennefer çok kısık sesle hafifçe öksürdü, makası ve tarağı elinden bırakıp ayağa kalktı, pencerenin önüne gitti. Kargalar dağlara doğru uçarken hâlâ çığırıyorlardı.

"Buraya geldiğimde," dedi sihirbaz, o bildik ahenkli ve biraz da alaylı sesiyle, "ilk karşılaştığımızda... Sen benden hoşlanmamıştın."

Ciri sesini çıkarmadı. *İlk karşılaşmamız*, diye geçirdi içinden. *Anımsıyorum. Kızlarla mağaraya gitmiştik, Rahibe Hrosvit bize bazı bitkiler ve otlar gösteriyordu, o sırada Birinci Iola içeri girip Hrosvit'in kulağına bir şeyler fısıldadı. Rahibenin yüzü asıldı, Birinci Iola da yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana doğru yürüdü.* "Ciri, hazırlan ve hemen yemekhaneye git. Nenneke Ana seni görmek istiyor. Birisi geldi."

Anlamlı tuhaf bakışlar, gözlerde heyecan... Ve de fısır fısır konuşmalar. Yennefer. "Sihirbaz Yennefer. Daha hızlı, Ciri, çabuk ol. Nenneke Ana bekliyor. Öteki kadın da bekliyor."

O gün gelenin o olduğunu anlamıştım, diye geçirdi içinden Ciri. *Çünkü görmüştüm onu. Bir gece önce. Düşümde.*

Onu.

Adını o zamanlar bilmiyordum. Düşümde suskundu. Bana bakmıştı yalnızca, ben de onun arkasındaki karanlığın içinde kapalı kapılar görmüştüm...

Ciri iç geçirdi. Yennefer ona doğru döndü ve boynundaki obsidyen taşından yapılmış yıldız binlerce ışıltı saçarak parladı.

"Haklısın," dedi Ciri, ciddi bir sesle ve sihirbaz kadının menekşe mavisi gözlerinin içine baktı. "Senden hoşlanmamıştım."

"Ciri," dedi Nenneke, "gel yanımıza. Bu, Hanımefendi Yennefer, Vengerberg'den geliyor, sihir üstadıdır. Sakın çekinme. Hanımefendi Yennefer senin kim olduğunu biliyor. Ona güvenebilirsin."

Küçük ellerini saygıyla kavuşturup eğildi. Sihirbaz kadın, uzun, siyah elbisesini hışırdatarak yanına yaklaştı, kızı çenesinden

tutup başını teklifsizce kaldırdı ve bir sağa, bir sola çevirdi. Ciri hem öfke hem de nefret duymaya başlamıştı; kendisine böyle davranılmasına alışkın değildi çünkü. Aynı zamanda içi şiddetli bir kıskançlıkla dolmuştu. Yennefer çok güzeldi. Rahibelerin ve kadın çırakların ince, solgun yüzleri ve sıradan güzellikleriyle kıyaslandığında, sihirbaz kadından özgüvenli ve kışkırtıcı bir güzellik yayılıyordu. Kadın güzelliğinin bilincindeydi ve bunu bütün davranışlarıyla vurguluyordu. Bukle bukle omuzlarına dökülen kapkara saçları pırıl pırıl parlıyor, ışığı tavuskuşu tüyleri gibi arkaya yansıtıyor, her harekette kıvrılıp dalgalanıyordu. Ciri, nasırlaşmış dirseklerinden, sertleşmiş ellerinden, keçelenip boz rengini almış saçlarından ansızın utandı. Yennefer'de olan şeylere sahip olma arzusuyla doluverdi içi. Şık, siyah bir kadife kurdeleye iliştirilmiş ışıl ışıl yanan bir yıldızla süslü, upuzun bir boyun, rastıkla belirginleştirilmiş kaşlar ve uzun kirpikler... Kibirli dudaklar... Ve de her soluk alıp verişinde kabaran, siyah kumaş ve beyaz dantelin sarıp sarmaladığı o yuvarlaklar...

"Şu ünlü sürpriz çocuk bu demek." Sihirbaz kadın dudaklarını hafifçe büzdü. "Gözlerimin içine bak, kızım."

Ciri irkilip başını içine çekti. Hayır, bu özelliğini kıskanmamıştı Yennefer'in, ne onları istiyor, ne onlara bakmak geliyordu içinden. Bu menekşe mavisi, esrarlı denizler kadar derin, tuhaf parıltılarla yanıp sönen, temkinli ve hain gözlerden istemiyordu. Ürkütücüydü onlar.

Sihirbaz kadın, cüsseli azizeye döndü. Yemekhanenin penceresinden giren güneşin üzerine vurmasıyla birlikte boynundaki yıldız âdeta alevlendi.

"Evet, Nenneke," dedi sihirbaz. "Kuşkusuz öyle. İlginç biri olduğunu anlamak için bu yeşil gözlere bakmak yeterli. Geniş alın, düzgün kaş kavisleri, gözlerin güzel konumu. Dar burun kanatları. Uzun parmaklar. Saç pigmentlerinin açıklığı. Aslında görünümüyle pek benzemese de bu özellikleri elflerden miras anlaşılan. Bir büyükdedesi ya da bir büyükninesi elf olmalı. Bildim mi?"

"Soyağacını bilmiyorum," dedi başrahibe sakince. "Hiç de ilgimi çekmedi."

"Yaşına göre boyu uzun," diye sözlerini sürdürdü sihirbaz kadın, Ciri'yi bakışlarıyla ölçmeyi sürdürerek. Kız, öfkeden kuduruyor, avazı çıktığı kadar bağırmamak, ağız dolusu haykırmamak, ayaklarını yere vurup parka doğru koşmamak için kendini güçlükle tutuyordu. Bir de koşup çıkarken masanın üstündeki çiçek saksısını devirmek ve tavanın sıvalarını yere dökecek kadar kapıyı çarpmak geçiyordu içinden.

"Gelişimi fena değil." Yennefer gözünü kızdan ayırmıyordu. "Çocukken bulaşıcı hastalıklar geçirmiş mi? Ama sen bunu da sormamışsındır ona mutlaka. Senin yanında hastalanmadı değil mi?"

"Hayır."

"Migren nöbeti geçirdi mi? Bayıldı mı? Sık sık soğuk algınlığına yakalanır mı? Âdetleri sıkıntılı geçer mi?"

"Hayır. Yalnızca şu düşler işte."

"Biliyorum." Yennefer yanağına düşen saçları geriye itti. "Bundan mektubunda söz etti o bana. Mektuptan anladığıma göre, kız Kaer Morhen'de hiçbir şekilde... deneylere tabi tutulmamış. Bunun doğru olduğuna inanmayı çok isterim."

"Doğru. Yalnızca doğal uyarıcılar verdiler."

"Uyarıcılar asla doğal değildir!" Sihirbaz kadın sesini yükseltmişti şimdi. "Asla! Tam da bu uyarıcılar kızın sanrılarını artırmış olabilir. Lanet olsun, ondan böylesi bir sorumsuzluk beklemezdim!"

"Sakin ol." Nenneke sihirbaz kadını bir anda küçümseyen buz gibi bakışlarla süzmeye başlamıştı. "Doğal ve tamamen zararsız maddeler olduğunu söyledim sana. Kusura bakma, güzelim ama bu işleri senden iyi bilirim. Başka birinin otoritesini kabullenmekte son derece zorlandığını bilirim, ancak bu olayda otoritemi senin üzerinde kullanmak zorundayım. Bence bununla yetinelim."

"Nasıl istersen." Yennefer dudaklarını birbirine bastırdı. "Hadi, gel kızım. Fazla zamanımız yok, boşa harcamak günah olur."

Ciri, ellerinin titremesini güçlükle önleyebildi, yutkundu ve Nenneke'ye sorgulayan gözlerle baktı.

Başrahibenin yüzü ciddi ve sıkıntılıydı; kızın sessiz sorusunun yanıtı olan gülümsemesi ise yapmacıktı. "Hanımefendi Yennefer'le gideceksin," dedi. "Bir süreliğine sorumluluğunu Hanımefendi Yennefer üstlenecek."

Ciri başını önüne eğip dişlerini birbirine geçirdi.

"Bir sihir üstadının seni ansızın koruması altına almasına mutlaka şaşırmışsındır," diye sözlerini sürdürdü Nenneke. "Ama sen akıllı bir kızsın, Ciri. Nedenini tahmin edebilirsin. Atalarından bazı... özellikler miras kalmış sana. Neden söz ettiğimi biliyorsun. O düşleri gördükten ve yemekhanede gece vakti olay çıktıktan sonra yanıma gelmiştin. Ama ben sana yardımcı olamamıştım. Ancak Hanımefendi Yennefer..."

"Hanımefendi Yennefer," diye Nenneke'nin sözünü kesti sihirbaz kadın, "yapılması gerekeni yapacak. Gidelim, kızım."

"Git." Nenneke başını salladı ve gülümsemesine doğalmış süsü vermeye çalıştı. "Git, çocuğum. Unutma ki Bayan Yennefer'in koruması altında olmak büyük şereftir. Tapınağı ve biz öğretmenlerini utandırma. Ve itaatkâr ol."

Ciri içinden, *bu gece kaçacağım*, diye karar verdi. *Kaer Morhen'e döneceğim. Ahırdan bir at çalıp toz olacağım. Kaçacağım buradan!*

"Tabii ki öyle," dedi sihirbaz kadın alçak sesle.

"Anlayamadım?" Başrahibe başını kaldırdı. "Ne dedin?"

"Hiç, hiçbir şey demedim." Yennefer gülümsedi. "Sana öyle gelmiş. Ya da bana öyle geldi. Himayendeki şu çocuğa baksana, Nenneke. Kedi gibi kızgın. Gözleri ateş saçıyor, birazdan tıslamaya başlayacak, kulaklarını dikmek gibi bir yeteneği olsa, onu da yapardı. Tam bir Witcher! İyice dizginleyip, pençelerini törpülemem gerekecek."

"Daha anlayışlı ol." Başrahibenin yüz hatları iyice sertleşmişti şimdi. "Lütfen ona anlayışla ve yüreğinle yaklaş. Senin sandığın gibi biri değil o."

"Ne demek istiyorsun?"

"O senin rakibin değil, Yennefer."

Sihirbaz ve başrahibe bir an için birbirlerini süzdüler ve Ciri havada bir titreşim hissetti – iki kadının arasında gidip gelen tuhaf ve korkunç bir güçtü bu. Bir salise sonra o güç kayboldu ve Yennefer rahat ve ahenkli bir kahkaha attı.

"Unutmuşum," dedi. "Daima o adamdan yanasın, değil mi Nenneke? Daima endişelisin onun için. Hiçbir zaman sahip olamadığı bir anne gibi."

"Sen de daima ona karşısın." Başrahibe gülümsedi. "Her zaman olduğu gibi onu güçlü duygularla anıyorsun. Bu duygulara gerçek adını vermemek için de bütün gücünle direniyorsun."

Ciri içinin yine öfkeyle dolduğunu, inat ve husumetten şakaklarının zonkladığını duyumsadı. Hangi durumlarda ve ne sıklıkla bu adı duyduğunu anımsamaya çalıştı. Yennefer. Huzur kaçıran, tehlikeli bir sırrı ifade eden bir addı bu. Bunun nasıl bir sır olduğunu tahmin edebiliyordu Ciri.

Hakkımda uluorta konuşuyorlar, kendilerini hiç sakınmıyorlar, diye düşündü ve ellerinin yine titremeye başladığını hissetti. *Benimle hiç ilgilenmiyorlar. Yokmuşum gibi davranıyorlar. Sanki çocukmuşum gibi yapıyorlar. Benim yanımda hakkımda konuşuyorlar, bir de Geralt hakkında konuşuyorlar, ama bunu yapmamaları gerekiyor, çünkü ben... ben...*

Kimim ben?

"Sense Nenneke," dedi sihirbaz kadın, "her zaman olduğu gibi başkalarının duygularının analizini yapıyorsun, bunlara abartılı yorumlar ve bir de kendi düşüncelerini katıyorsun."

"Bir de burnumu başkalarının işlerine mi sokuyorum?"

"Bunu söylemek istememiştim." Yennefer'in başını sallamasıyla birlikte siyah bukleleri parlayıp yılan gibi kıvrım kıvrım kıvrıldı. "Bunu benim yerime yaptığın için teşekkür ederim. Ama konuyu değiştirelim artık. Çünkü hakkında konuştuğumuz kişi fevkalade akılsız. Genç öğrencimizin önünde bizi utandıracak kadar. Göstermemi istediğin anlayışa gelince... Anlayışlı davranacağım. Yüreğimle yaklaşma işi zor olabilir, çünkü genel kanıya göre bende böyle bir organ bulunmuyor. Ama biz bir şekilde üstesinden geleceğiz. Öyle değil mi, sürpriz çocuk?"

Ciri'ye doğru bakıp gülümsedi. Ciri de içini saran onca öfkeye, gerginliğe karşın istemeden de olsa Yennefer'in gülümsemesine karşılık verdi. Çünkü sihirbaz kadının gülümsemesi ummadığı kadar sevimli, iyi niyetli ve samimiydi. Bir de çok ama çok güzeldi.

Ciri, Yennefer'in konuşmasını dinlerken kadının gözüne sokarcasına ona arkasını dönmüş ve bütün dikkatini tapınak duvarının dibinde yetişmiş ebegümecilerden birinin göbeğinde vızıldayan arıya vermiş gibi yapıyordu.

"Kimse sormadı bana," diye söylendi Ciri.

"Neyi kimse sormadı?"

Ciri tek ayak üstünde hızla yarım daire çizdi, ebegümeciye doğru yumruğunu kaldırdı. Arı hemen havalandı ama vızıltısı kızgın ve düşmancaydı.

"Senden ders almayı isteyip istemediğimi bana soran olmadı!"

Yennefer ellerini beline koydu, gözlerinden ateş çıkıyordu. "Bak şu rastlantıya," diye tısladı. "İnanmayacaksın ama seni yetiştirmeyi isteyip istemediğimi de bana soran olmadı. Zaten isteyip istememek önemli değil. Ben alelade birileriyle ilgilenmem ve görünüşe rağmen senin alelade biri olma olasılığın yüksek. Benden durumuna bakmamı rica ettiler. Yeteneklerini ve bu yeteneklerin nedeniyle hangi riskler altında olduğunu öğrenmek istiyorlar. Ben de çok bayılmasam da bunu yapmaya hazır olduğumu bildirdim."

"Ama ben hazır olduğumu bildirmedim henüz!"

Sihirbaz kadın elini havaya kaldırıp oynattı. Ciri, şakaklarının kasıldığını, kulaklarının uğuldamaya başladığını duyumsadı, sanki tükürüğünü yutmak istiyor ama başaramıyor gibiydi. Üze-

rine ansızın dermansızlık ve uyuma isteği çöktü, öyle ki boynu sertleşiyor, dizlerinin bağı çözülüyordu.

Yennefer elini indirince bütün bu duygular bir anda kayboldu. "Beni iyi inle, sürpriz çocuk," dedi sihirbaz. "Seni hiç uğraşmadan efsunlarım, hipnotize ederim ya da transa geçiririm. Bir anda taş kesilirsin, sana zorla iksir zerk ederim, seni çırılçıplak soyup masaya yatırırım, birkaç saat her yerini incelerim, kendime arada molalar veririm, sense öylece yatar, tavana bakar ve göz bebeklerini bile oynatamazsın. Herhangi bir sümüklüye bunu uygulardım. Seninle böyle çalışmak istemiyorum çünkü zeki, onurlu ve kişilik sahibi bir kız olduğun ilk bakışta anlaşılıyor. Ne kendime ne de sana zarar vermek istiyorum. Çünkü yeteneklerini incelememi o rica etti. Ve de bu yeteneklerle başa çıkmayı sana öğretmemi istedi."

"Senden bunu mu istedi? Neden? Ama bana bundan hiç söz etmedi! Hem bana hiç sormadı..."

"Bunu tekrarlayıp duruyorsun," diye sözünü kesti Yennefer. "Kimse sana fikrini sormadı, ne isteyip ne istemediğini öğrenmek için kimse zahmete girmedi. Fakat sen bu tür sorular sorulmasının hiçbir işe yaramayacağı söz dinlemez, inatçı bir sümüklü olduğun izlenimini uyandırmışsındır belki? Ama ben riski göze alıp kimsenin sormadığı soruyu soracağım sana. Üzerinde bazı testlerin uygulanmasına boyun eğecek misin?"

"Nedir bu testler? Ne tür testler? Hem neden..."

"Sana açıklamıştım. Eğer anlamadıysan işimiz zor. Algı gücünü geliştirmek ya da zekân üzerinde çalışmak gibi bir niyetim yok. Testleri akıllı birine olduğu kadar aptal birine de uygulayabilirim."

"Ben aptal değilim! Anladım her şeyi!"

"Daha iyi o zaman."

"Ancak ben sihirbaz olmaya uygun değilim! Hiç böyle yeteneklerim yok! Ben asla sihirbaz olmam, olmak da istemiyorum! Ben, Geralt'a yazgılıyım... Benim yazgımda Witcher olmak var! Buraya da kısa süreliğine geldim! Yakında Kaer Morhen'e geri döneceğim."

"Durmadan dik dik dekolteme bakıyorsun," dedi Yennefer buz gibi bir sesle ve menekşe mavisi gözlerini hafifçe kıstı. "Ummadığın bir şey mi görüyorsun orada, yoksa sırf kıskançlık mı seninki?"

"Şu yıldız..." diye mırıldandı Ciri. "Neden yapılmış? Şu küçük taşlar çok tuhaf hareket edip parlıyorlar."

"Nabız gibi atar onlar." Sihirbaz kadın gülümsedi. "Bunlar, obsidyen taşının içine oturtulmuş aktif elmastır. Yakından görmek ister misin? Ya da dokunmak?"

"Evet... Hayır!" Ciri geri çekildi ve Yennefer'den yayılan leylak ve frenküzümü kokularından kurtulmak için başını şiddetle iki yana salladı. "İstemiyorum! Hem ne işime yarayacak ki? İlgilendirmiyor beni! Hiç ilgilendirmiyor! Ben Witcher'ım! Sihir yeteneklerim yok benim! Sihirbazlığa uygun değilim ben, bu zaten açıkça ortada, çünkü ben... Hem zaten..."

Sihirbaz kadın, duvarın dibindeki taştan banka oturup tırnaklarını incelemeye koyuldu.

"...hem zaten," diye sözlerini sürdürdü Ciri, "önce düşünmem gerekir."

"Gel buraya. Yanıma otur."

Ciri denileni yaptı.

"Düşünmek için zamana ihtiyacım var," dedi kız tedirgin bir sesle.

"Doğru." Yennefer başını salladı ama hâlâ tırnaklarını inceliyordu. "Bu ciddi bir iş. Eni konu düşünülmesi gerekir."

İkisi de bir süre sustu. Parkta dolaşan çırak kızlar onlara doğru bakıp fısıldaştılar ve gülüştüler.

"Ee?"

"Ee ne?"

"Düşündün mü?"

Ciri, yerinden fırlayıp ayağını yere vurdu. Burnundan soluyordu.

"Ben... Ben..." diyebildi soluk soluğa, öfkesinden konuşamıyordu. "Sen benimle alay mı ediyorsun? Zamana ihtiyacım var! Düşünmem gerekiyor! Daha uzun zaman! Bütün bir gün... ve de gece!"

Yennefer kızın gözlerinin içine baktı ve Ciri bu bakışlar altında âdeta büzüldü.

"Atasözü," dedi sihirbaz kadın alçak sesle, "bir konunun üzerinden bir gece geçmesi gerektiğini söyler. Ama senin durumunda, sürpriz çocuk, gece demek, yeni bir kâbus demektir kesinlikle. Çığlıklarla ve acılarla kan ter içinde uyanacaksın, korkacaksın, gördüğün şeyden, aslında anımsayamadığın şeyden korkacaksın. Ve de gözüne gece boyu uyku girmeyecek. Dehşeti göreceksin sürekli. Sabaha kadar."

Kız titreyip başını eğdi.

"Sürpriz çocuk." Yennefer'in sesi biraz değişmişti. "Güven bana."

Sihirbaz kadının omzu sıcacıktı. Elbisesinin siyah kadifesi, "Dokun bana" diye çağırıyordu âdeta. Leylak ve frenküzümü kokuları hoş bir sersemlik veriyordu. Kucaklaşma sakinleştirici ve dindiriciydi, gerilimi alıyor, heyecanı yatıştırıyor, öfkeyi ve isyanı bastırıyordu.

"Testleri yaptıracaksın, sürpriz çocuk."

"Evet," dedi kız, ancak yanıt vermesine gerek kalmadığının bilincindeydi. Çünkü sihirbaz kadın soru sormamıştı.

"Hiçbir şey anlayamıyorum artık," dedi Ciri. "Önce o düşleri gördüğüme göre belli yeteneklerim olduğunu söyledin. Ama şimdi testler uygulayıp bunu kontrol etmek istiyorsun. Yani hangisi? Yeteneklerim var mı, yok mu?"

"Bu sorunun yanıtını testler verecek."

"Testler, testler." Ciri'nin yüzü asıldı. "Sana yeteneklerim olmadığını söylüyorum, olsaydı bilirdim herhalde, değil mi? Ama şey... Rastlantısal olarak bazı yeteneklerim varsa, o zaman ne olacak?"

Sihirbaz kadın pencereyi açarken, "İki seçenek var," dedi kayıtsız bir tonda. "Yeteneklerin ya baskılanmak zorunda kalacak ya da sen bunlara egemen olmayı öğreneceksin. Eğer kabiliyetliysen ve de istersen sihir hakkında sana elementer bilgiler aktarırım."

"Ne demek 'elementer'?"

"Temel bilgiler."

Nenneke'nin sihirbaz kadına tahsis ettiği, kütüphanenin yanındaki büyük odadaydılar. Burası binanın kullanılmayan bir kanadındaydı. Ciri, bu odanın konuklara verildiğini biliyordu. Geralt'ın tapınağa her gelişinde bu odada kaldığını da biliyordu.

"Beni eğitmek mi istiyorsun?" Kız yatağın üstüne oturup elini yatak örtüsünün ipeksi kumaşı üzerinde gezdirdi. "Beni buradan koparmak istiyorsun, öyle mi? Asla seninle at binmeyeceğim!"

"O zaman ben de tek başıma at binerim," dedi Yennefer buz gibi bir sesle ve eyer torbasının kayışlarını açtı. "Şundan emin ol ki seni hiç özlemem. Sana söyledim, eğitiminle yalnızca sen istersen ilgileneceğim. Ve bunu hemen burada yapabilirim."

"Eğitimim ne kadar sürecek?"

"Sen istediğin sürece." Sihirbaz kadın eğildi, küçük bir komodini açtı, içinden eski bir deri sırt çantası, konçları kürklü bir çift çizme, söğüt kamışlarından bir sepetin içinde küçük bir seramik şişe çıkardı. Alçak sesle sövüp aynı zamanda gülümsediği ve sonra da çıkardığı eşyaları komodinin içine ittiği Ciri'nin gözünden kaçmadı. Bu eşyaların kime ait olduğunu, kimden kaldığını Ciri tahmin edebiliyordu.

"Ben istediğim sürece, ne demek?" diye sordu. "Derslerin bana sıkıcı gelirse ya da hoşuma gitmezse..."

"O zaman bırakırsın. Bana kararını söylemen yeterlidir. Ya da göstermen."

"Göstermek mi? Nasıl?"

"Eğer eğitime karar verirsek, senden mutlak itaat isterim. Tekrar ediyorum, mutlak! Yani derslerden sıkılırsan, itaatsiz davranman yeterli. Bu durumda eğitimin derhal sona erer. Anlaşıldı mı?"

Ciri başını salladı ve sihirbaz kadına yeşil gözleriyle yan yan baktı.

"İkincisi," diye devam etti Yennefer, bir yandan da eyer torbasını boşaltırken, "mutlak dürüstlük beklerim. Benden hiç-

bir şey saklamayacaksın. Hiçbir şey. Devam etmek istemediğini anlarsan, yalan söylemen, karşımda sahte davranman ve benden bir şeyler gizlemen yeterlidir. Sana bir şey sorduğumda dürüstçe yanıt vermezsen, bu da eğitimin derhal noktalanacağı anlamına gelir. Anladın mı beni?"

"Evet," diye mırıldandı Ciri. "Peki şu... dürüstlük... İki taraf için de geçerli mi? Ben de... sana sorular sorabilecek miyim?"

Yennefer kıza baktı ve ağzını tuhaf bir şekilde büzdü.

"Elbette," dedi bir süre sonra. "Olması gereken bu zaten. Sana uygulamak istediğim eğitim ve gözetim bu temel üzerinde kurulu. Dürüstlük iki taraf için de geçerli. Bana sorular sorabilirsin. Her zaman. Ben de bunları yanıtlarım. Dürüstçe."

"Her soruyu mu?"

"Her soruyu."

"Şu andan başlayarak mı?"

"Evet. Şu andan başlayarak."

"Geralt'la aranızda ne var, Hanımefendi Yennefer?"

Ciri kendini bayılacakmış gibi hissetti, kendi cüretkârlığına şaşırdı ve soruyu izleyen sessizlik karşısında donup kaldı.

Sihirbaz kadın ağır ağır yanına yaklaştı, ellerini kızın omzuna koydu ve gözlerinin içine baktı.

"Özlem," dedi ciddi bir sesle, "acı. Umut. Ve de korku. Evet, sanırım atladığım bir şey olmadı. Ama şimdi testlere başlayabiliriz, yeşil gözlü küçük yılan seni. Uygun olup olmadığını saptayacağız. Gerçi sorduğun bu sorudan sonra uygun olmadığın ortaya çıkarsa çok şaşırırım. Hadi gidelim, çirkin baykuşum."

Ciri irkildi. "Bana neden böyle diyorsun?"

Yennefer'in dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Sana karşı dürüst davranmaya söz verdim de ondan."

Ciri huzursuzca doğruldu, birkaç saattir oturduğu için kalçasını acıtan sert sandalyenin üzerinde sağa sola kaydı, sabırsızlanmıştı.

"Bu işten bir şey çıkmayacak!" diye homurdandı ve kömür kaleminden kirlenen ellerini sandalyeye sildi. "Çünkü ben... Hiçbir şey başaramıyorum! Sihirbazlığa uygun değilim! Baştan beri biliyordum ama sen inanmak istemedin bana! Hiçbir şeyi dikkate almadın zaten!"

Yennefer kaşlarını kaldırdı. "Seni dinlemediğimi mi söylemek istiyorsun? İlginç. Aslında çevremde konuşulan her cümleyi dikkatle algılar, aklıma yazarım. Ama tabii cümlenin bir zerre de olsa mantık içermesi koşuluyla."

"Sürekli alay ediyorsun." Ciri dişlerini gıcırdattı. "Ama benim söylemek istediğim şuydu yalnızca... Şu yetenek meselesi işte. Çünkü biliyor musun, Kaer Morhen'de, dağlarda... Witcher işareti yapmayı başaramamıştım. Bir kez bile olsun."

"Haberim var."

"Haberin var mı?"

"Evet. Ama bu bir şey ifade etmez."

"Neden? Ama... dahası var."

"Kulağım sende."

"Ben uygun değilim. Anlıyor musun bunu? Benim... yaşım henüz çok küçük."

"Ben başladığımda senden küçüktüm."

"Ama eminim sen..."

"Kızım, derdin ne senin? Bırak kekelemeyi! Hiç değilse tek bir düzgün cümle çıksın ağzından, çok rica edeceğim!"

"Çünkü..." Ciri kıpkırmızı kesilip başını önüne eğdi. "Çünkü yemek yediğimiz sırada Iola, Myrrhe, Eurneid ve Katje benimle dalga geçtiler, sihir bana ulaşmıyormuş ve ben hiç sihir yapamazmışım, çünkü... çünkü... bakire olduğum için, bunun anlamı..."

"Ya ben bunun anlamını biliyorsam," diye kızın sözünü kesti sihirbaz kadın. "Seninle şimdi yine haince dalga geçtiğimi düşüneceksin ama sana saçmaladığını söylemek zorundayım. Testlerimize devam edelim."

"Ben bakireyim!" dedi Ciri hırçın bir sesle. "Testler ne işe yarayacak? Bakireler sihir yapamaz!"

"Bir çıkış yolu göremiyorum." Yennefer oturduğu sandalyenin arkalığına yaslandı. "Madem çok rahatsızsın, o halde git ve bekâretini kaybet. Ben burada beklerim. Ama acele et mümkünse."

"Benimle alay mı ediyorsun?"

"Anladın demek?" Sihirbaz kadın hafifçe gülümsedi. "Tebrikler. Hızlı kavrama yeteneğiyle ilgili giriş testini geçtin. Şimdi asıl teste geçiyoruz. Lütfen dikkatini topla. Bak, bu resimde dört adet çam var. Hepsinin dal sayıları farklı. Beşinci çamı, bunların arasına uyacak ve boş alana sığacak şekilde sen çiz."

Ciri dilini uzatıp yamuk bir ağaç çizerken, "Çamlar aptaldır," dedi. "Hem de sıkıcı! Çam ağaçlarının sihirle ne ilgisi var, hiç anlamıyorum! Evet, ne ilgisi var? Hanımefendi Yennefer? Sorularımı yanıtlayacağına söz vermiştin!"

Yennefer, "Ne yazık ki," diye iç geçirip kâğıdı eline aldı ve resmi inceledi, "bu sözü verdiğime pişman olacakmışım gibi görünüyor. Çamların sihirle ne mi ilgisi var? Hiçbir ilgisi yok.

Ama sen kısa zamanda doğru bir çizim yaptın. Gerçekten, bir bakire için çok iyi bir iş çıkardın."

"Bana içinden gülüyor musun?"

"Hayır. Güldüğüm enderdir benim. Gülebilmem için önemli bir nedenim olmalıdır. Dikkatini yeni sayfaya ver, sürpriz çocuk. Burada yıldızlar, halkalar, diyezler ve üçgenlerden oluşan sıralar var; her sırada her işaretten farklı sayıda bulunuyor. Düşün ve söyle bana: Son sırada kaç yıldız olması gerekiyor?"

"Yıldızlar aptaldır!"

"Kaç yıldız, kızım?"

"Üç!"

Yennefer, gözlerini dolap kapısının yalnızca onun bildiği bir ayrıntısına dikip uzun süre konuşmadı. Ciri'nin dudaklarındaki şeytanca gülümseme ağır ağır azalıp sonunda tamamen kayboldu.

Sihirbaz kadın gözünü dolaptan ayırmadan, "Bana anlamsız ve aptalca bir yanıt verdiğinde," dedi ağır ağır konuşarak, "ne olacağını çok merak ettiğin açık. Yanıtlarının beni ilgilendirmediğini düşünüp belki de hiç fark etmeyeceğimi mi sandın? Ama yanlış düşündün. Hemen zeki olmadığına karar vereceğimi mi sandın? Ama yanlış sandın. Ancak testlerden sıkıldıysan ve değişiklik olsun diye beni test etmeye karar verdiysen... İşte bunu başardın. Öyle ya da böyle, bu test bitmiştir. Ver bana kâğıdı."

"Özür dilerim, Hanımefendi Yennefer." Kız başını önüne eğdi. "Orada tabii... bir yıldız olması gerekiyor. Çok özür dilerim. Lütfen kızma bana."

"Yüzüme bak, Ciri."

Kız başını kaldırdı, şaşkınlık içindeydi. Çünkü sihirbaz kadın ona ilk kez adıyla seslenmişti.

"Ciri," dedi Yennefer. "Bilmelisin ki ben sanılanın aksine, güldüğüm kadar ender kızarım. Sana kızmadım. Hem özür dileyerek, hakkında yanılmadığımı kanıtladın. Şimdi bir sonraki kâğıdı eline al. Gördüğün gibi üzerinde beş küçük ev var. Altıncı evi çiz..."

"Yine mi? Gerçekten nedenini anlayamıyorum..."

"Altıncı evi dedim." Sihirbazın sesi değişmiş, tehdit dolu bir tınıya bürünmüştü, ayrıca gözlerinden mavi ateşler çıkıyordu. "Şuraya, şu boş alana. Bir kez daha söyletme bana, lütfen."

Elmalardan, çam ağaçlarından, yıldızlardan, balıklardan ve evlerden sonra sıra hızlı bir çıkış yolu bulmayı gerektiren labirentlere gelmişti. Bunları dalgalar, ezilmiş hamamböceklerini andıran lekeler, başka tuhaf mozaikler izlemişti. Ciri'nin gördüklerinden gözleri kararmış, başı dönmüştü. Sonra karşısına ipe bağlı parlak bir küre getirmişti Yennefer, buna uzun süre bakmasını istemişti. Küreye bakmak, bulaşık yıkarken yağ lekeleriyle uğraşmak kadar sıkıcıydı, Ciri bunlarla uğraşırken her seferinde uyuyakalmıştı. Ciri birkaç gün önce bir hamamböceği lekesine bakarken birazcık kestirmeye çalışınca bağırıp kıza ters ters bakmasına rağmen, Yennefer bu sefer tuhaf bir şekilde hiç rahatsızlık duymamıştı.

Ciri'nin testlerin üzerine doğru eğilerek oturmaktan boynu ve sırtı ağrımış, şikâyetleri günden güne şiddetlenmişti. Açık havada hareket etmeyi çok özlediği ve dürüst davranmaya söz verdiği için içinden geçenleri Yennefer'e söylemişti. Sihirbaz kadın sanki uzun zamandır bunu bekliyormuş gibi duyduklarını tepkisiz karşılamıştı.

Sonra birlikte iki gün boyunca parkta koşmuş, rahibelerin ve çırak kızların alaylı ve acıyan bakışları arasında hendeklerin ve

çitlerin üzerinden atlamışlardı. Beden hareketleri yapmış, bahçenin ve idari binanın çevresini dolaşan alçak duvarın tepesinde denge çalışmışlardı. Kaer Morhen'deki idmanların aksine Yennefer'le dersleri teori üzerinden gidiyordu. Sihirbaz kadın, göğüs ve diyafram hareketlerini eliyle yöneterek, Ciri'ye doğru soluk alıp vermeyi öğretiyordu. Hareket etmenin ilkelerini, kasların ve kemiklerin fonksiyonlarını açıklıyor, rahatlamanın, esnemenin ve bir konuyu beyinde kapatmanın tekniklerini anlatıyordu.

Dinlenme aralarının birinde Ciri çimene boylu boyunca uzanmış, bakışlarını da gökyüzüne dikmişken, aklından hiç çıkmayan bir soruyu soruverdi.

"Hanımefendi Yennefer, testleri ne zaman tamamlayacağız?"

"Çok mu sıkıldın?"

"Hayır... Ama sihirbazlığa uygun olup olmadığımı öğrenmek istiyorum."

"Uygunsun."

"Anladın mı şimdiden?"

"Başından beri biliyordum. Yıldızımın aktif olduğunu çok az insan algılayabilir. Hem de çok az. Ama sen bunu hemen fark ettin."

"Testler peki?"

"Bitti. Hakkında öğrenmek istediklerimi öğrendim artık."

"Ama bazılarını... tam olarak başaramadım. Kendin söylemiştin... Gerçekten emin misin? Yanılmıyor musun? Yeteneklerim olduğundan emin misin?"

"Eminim."

"Ama..."

"Ciri." Sihirbaz kadın keyifli ama sabırsız görünüyordu. "Şu çayıra uzandığımız andan başlayarak seninle sesimi kullanmadan sohbet ediyorum. Buna telepati denir, unutma. Gördüğün gibi sohbette kesinlikle zorlanmadık."

Yennefer bakışlarını dağların üzerindeki gökyüzüne çevirip, "Sihir," dedi ve elini eyer kaşının üstüne koydu, "kimilerine göre kaos yaratmaktır. Yasak kapıları açabilen bir anahtardır. Ardında kâbusların, tehlikelerin ve hayal bile edilemeyecek felaketlerin pusuya yattığı, yıkıcı güçlerin beklediği kapılardır bunlar. Arkalarında pusu kurmuş güçler kötülüğün has kuvvetleridir ve yalnızca kapıyı açanı mahvetmekle kalmaz, bütün dünyayı da felakete sürüklerler. Bu kapıları zorlayan insanların sayısı hiç de az olmadığı için, günün birinde biri bir hata yapacak, böylece dünyanın sonu kaçınılmaz olacaktır. Bu yüzden sihir kaosun intikamıdır. İnsanların Kürelerin Birleşimi'nden sonra sihir yapmayı öğrenmiş olmaları, dünyanın laneti ve belasıdır. İnsanlığın belasıdır. İşte böyle, Ciri. Sihri kaos olarak görenler yanılmıyor."

Sihirbaz kadının siyah atı, bir ayağını yere bastırıp art arda kişnedi ve fundalıklar arasından ağır ağır ilerledi. Ciri kendi atını hızlandırdı, siyah atın peşine düşüp arayı kapattı. Fundalıkların yüksekliği üzengilere kadar geliyordu.

"Sihir," diye bir süre sonra sözlerini sürdürdü Yennefer, "kimilerine göre sanattır. Güzel ve alışılmamış şeyleri yaratabilen büyük ve seçkin bir sanat. Sihir, seçilmiş çok az kişiye bahşedilmiş bir beceridir. Böyle bir beceriden yoksun olanlar, sanatçının çıkardığı işlere şaşkınlıkla ve kıskançlıkla bakmaktan, yaratılmış eserlere gıpta etmekten ve bu beceri ve eserler olmasa dünyanın çok daha sefil bir yer olacağını düşünmekten başka bir

şey yapamazlar. Birkaç seçkinin Kürelerin Birleşimi'nden sonra kendilerinde yeteneği ve sihri keşfetmiş olmaları, kendi bünyelerinde *sanatı* bulmuş olmaları, güzelliğin bir lütfudur. İşte böyle. Sihri sanat olarak görenler de haklıdır."

Fundalıkların arasından, pusu kurmuş yırtıcı bir hayvanın sırtı gibi yükselen çorak ve yuvarlak tepede, çeşitli çaplardaki taşların üstüne oturmuş devasa bir kayalık vardı. Sihirbaz kadın sözlerine ara vermeden atını bu kayalığa doğru sürdü.

"Ancak sihir, kimilerine göre de bilimdir. Sihirde ustalaşmak için beceri ve doğuştan yetenekli olmak yetmez. Yıllar sürecek incelemeler, yorucu çalışmalar, sebat ve disiplin olmazsa olmazdır. Bu yöntemle elde edilmiş sihir, bilgi ve kavramadır, akıllı kişiler bu sınırları birikim, deney ve uygulamayla genişletirler. Bu yollarla elde edilen sihir ilerlemedir. Sabandır, dokuma tezgâhıdır, su değirmenidir, demir eritme fırınıdır, maniveladır, malangadır. İlerlemedir, gelişimdir, değişimdir. Durmak bilmeyen bir harekettir. Yukarı, daha iyiye doğru tırmanıştır. Yıldızlara doğru. Bizlerin sihri Kürelerin Birleşimi'nden sonra keşfetmiş olmamız, bize günün birinde yıldızlara ulaşmanın yolunu açacaktır. İn atından, Ciri."

Yennefer, monolit bloka yaklaştı, elini taşın sert yüzeyine koydu, üzerini kaplamış tozu dikkatle sildi ve kurumuş yaprakları sıyırıp attı.

"Sihri, bilim kabul edenler de haklıdır," diye devam etti. "Bunu aklına yaz, Ciri. Ama şimdi yanıma gel."

Kız yutkunup yaklaştı. Sihirbaz kolunu onun omzuna koydu.

"Unutma," diye tekrarladı Yennefer. "Sihir; kaos, sanat ve bilimdir. Lanettir, lütuftur, ilerlemedir. Her şey, sihri kullananın bunu nasıl ve hangi amaçla yaptığına bağlıdır. Sihir her yerdedir.

Bütün çevremizde. Kolayca ulaşılabilir. Elini uzatman yeterlidir. Bak. Ben uzatıyorum."

Taş, hissedilebilir şekilde titredi. Ciri, uzaklardan gelen boğuk bir fokurdama, toprağın derinlerinden bir takırtı duydu. Tepede çıkan ani bir rüzgârla yere bastırılan fundalıklar dalgalanmaya başladı. İnanılmaz bir hızla yaklaşan bulutların kapladığı gökyüzü göz açıp kapayıncaya kadar kapkara olmuştu. Ciri, yüzüne yağmur tanelerinin düştüğünü duyumsadı. Ufku aydınlatan alev misali şimşeklerin etkisiyle gözlerini kıstı. Hemen sihirbaz kadına sımsıkı sarılıp yüzünü onun leylak ve frenküzümü kokan siyah saçlarına gömdü.

"Üzerinde yürüdüğümüz toprak. İçinde asla sönmeyen ateş. Bütün yaşamın içinden doğduğu ve onsuz yaşamın olamayacağı su. Soluduğumuz hava. Onlara hâkim olmak, onlardan yararlanmak için elimizi uzatmamız yeterlidir. Sihir her yerdedir. Havadadır, sudadır, topraktadır, ateştedir. Kürelerin Birleşimi'nin yüzümüze kapadığı kapıların ardındadır. Sihir oralardan, kapalı kapıların arkasından elini bize uzatır bazen. Bize doğru uzatır. Bunu biliyorsun, öyle değil mi? Sihrin dokunuşunu, kapalı kapıların ardından uzanan eli daha önce duyumsamıştın. Bu dokunuş içini korkuyla doldurmuştu. Böyle bir dokunuş herkesi korkutur. Çünkü her birimizin içinde kaos ve düzen, iyilik ve kötülük vardır. Ama bunlara hâkim olabiliriz, olmak da zorundayız zaten. Öğrenmek zorundayız bunu. Sen de öğreneceksin, Ciri. Seni bu yüzden buraya, ezelden beri içinde güçlerin attığı damarların düğüm noktası olan bu taşın başına getirdim. Dokun ona."

Kaya parçası titredi, çınladı ve onunla birlikte bütün tepe titredi ve çınladı.

"Sihir, elini sana doğru uzattı, Ciri. Sana, tuhaf kıza, sürpriz çocuğa, Eski Kan'ın çocuğuna, elf kanından olma çocuğa. Hareket ve değişime, yıkıma ve yeniden doğuşa bulaşmış tuhaf kız. Yazgılanmış ve kader olan kız. Sihir, kapalı kapılar ardında elini sana, kader saatinin mekanizmasındaki küçücük kum tanesine uzattı. Kaos pençelerini sana doğru uzatmış; onun ellerinde bir alet mi, yoksa planlarına engel mi olacaksın, henüz tam olarak bilmiyor. Kaosun sana düşlerinde gösterdiği, o belirsizlik işte. Kaos senden korkuyor, yazgının çocuğu. Ve de korku duyanın sen olmanı sağlamak istiyor."

Bir şimşek çaktı, hemen ardından gök gürledi. Ciri soğuktan ve şaşkınlıktan titredi.

"Gerçekte ne olduğunu kaos sana gösteremez. O yüzden sana geleceği gösteriyor, neler olacağını gösteriyor. Kaos, gelecek günlerden korkmanı, yakınlarının başına gelecek şeylere karşı duyduğun korkunun seni yönetmesini, sana hükmetmesini istiyor. Kaos bu yüzden sana o düşleri yolluyor. Düşlerinde ne gördüğünü bana şimdi göstereceksin. Ve korkacaksın. Ama sonra anımsayacak ve korkunun üstesinden geleceksin. Yıldızıma bak, Ciri. Gözünü ayırma ondan!"

Şimşek çaktı. Gök gürledi.

"Konuş! Emrediyorum sana!"

Kan. Yennefer'in ezilmiş ve darmadağın olmuş dudakları sessizce kıpırdadı, ağzından kan fışkırdı. Bembeyaz kaya parçaları dörtnala koşuyordu. Bir at kişnedi. Atladı. Dipsiz bir uçurum. Bir çığlık. Uçuş, sonu gelmeyen bir uçuş. Uçurum...

Uçurumun dibinden dumanlar yükseliyor. Aşağıya inen bir merdiven.

Va'esse deireádhaep eigean... Bir şey sona eriyor... Ne?

Elaine blath, Feainnewedd... Eski Kan'ın çocuğu mu? Yennefer'in sesi uzaklardan geliyor gibi boğuk, sular damlayan kaya duvarlarında yankılar uyandırıyor. *Elaine blath*...

"Konuş!"

Menekşe mavisi gözler şimşek çakar gibi parladı, keçeleşmiş kirli siyah saçlarla çevreli, acıdan kararmış ince yüzde ateş misali yandı. Karanlık. Nem. Pis kokular. Taş duvarların iliklere işleyen soğuğu. El ve ayak bileklerinde demirin soğuğu...

Uçurum. Duman. Aşağıya inen merdiven. İnmesi zorunlu olan merdiven. Zorunlu çünkü... çünkü bir şey sona eriyor. Çünkü Tedd Deireádh yaklaşıyor, Sonun Çağı, Kurt Fırtınaları Çağı yaklaşıyor. Beyaz Ayaz ve Beyaz Işık Çağı...

Aslan yavrusu ölmeli! Devletin yüce çıkarları!

"Gidelim," dedi Geralt. "Merdivenden inelim. İnmeliyiz. Zorunlu bu. Başka yol yok. Yalnızca merdiven var. İnelim!"

Kadının dudakları kıpırdamıyor. Donuk bir maviye bürünmüşler. Kan, her yer kan içinde... Merdivenin her yeri kan içinde... Aman, kaymayım... Çünkü bir Witcher yalnızca bir kez tökezler... Bir kılıç parlıyor. Çığlık. Ölüm. Aşağıya. Merdivenden aşağıya.

Duman. Ateş. Çılgınca dörtnala, nalların gümbürtüsü. Her yer alevler içinde. "Dayan. Dayan, Cintralı aslan yavrusu!"

Siyah at kişniyor, şaha kalkıyor. "Dayan!"

Siyah at yerinde duramıyor. Bir yırtıcı kuşun kanatlarıyla bezeli miğferin göz deliklerinde acımasız gözler yanıp sönüyor.

Alevlerin yansıdığı geniş kılıç vınlayarak indi. Hamle yap, Ciri! Çalım! Fleş! Dön, siper! Hamle! Hamle! Daha hızlııı!

Darbe, gözlerini ani bir ışıkla kamaştırıyor, bütün bedenini sarsıyor, kız duyduğu acı yüzünden bir an için taş kesiliyor, sersemliyor, duyularını yitiriyor, derken adam canavarca bir güçle atılıyor, korkunç keskin pençelerini yanağına geçiriyor, yırtıyor, içinden geçiyor, sonra boyna, gırtlağa, göğse, ciğerlere ulaşıyor...

"Ciri!"

Ciri, başının arkasında ve sırtında taşın sert ve ürpertici soğuğunu duyumsadı. Ne zaman oturduğunu anımsayamıyordu. Yennefer yanında çömelmişti. Usulca ama kararlı bir hareketle kızın parmaklarını açıp elini yanağından aldı. Ciri'nin yanağı acıdan zonkluyordu.

"Anneciğim..." diye inledi Ciri. "Anneciğim... Öyle acıyor ki! Canım anneciğim..."

Sihirbaz kadın kızın yüzüne dokundu. Eli buz gibiydi. Kızın acısı bir anda diniverdi.

"Gördüm..." diye fısıldadı kız ve gözlerini kapadı. "Düşlerimdeki gibiydi... Kara şövalyeyi gördüm... Geralt'ı... Sonra bir de... seni... Seni gördüm, Hanımefendi Yennefer!"

"Biliyorum."

"Seni gördüm... Senin nasıl..."

"Artık bitti. Artık asla görmeyeceksin. Bu düşü görmeyeceksin. Bu kâbusları senden uzaklaştıracak gücü vereceğim sana. Sana bu gücü göstermek için getirdim seni buraya, Ciri. Yarından başlayarak gücü sana aktaracağım."

Zor ve yorucu, yoğun araştırmalarla ve yıpratıcı çalışmalarla geçen günler birbirini izledi. Yennefer azimli, tavizsiz, çoğunlukla sert, bazen de çok kızgın ve kötüydü. Ama asla sıkıcı değildi. Ciri tapınak okulunda eskiden gözlerinin kapanmaması için

güçlükle savaşırdı, Nenneke'in, Birinci Iola'nın, Hrosvit'in ya da başka bir rahibenin yumuşacık monoton seslerinin etkisiyle ders sırasında uykuya daldığı da olmuştu. Yennefer'in yanında bu olanaksızdı. Bunun nedeni Yennefer'in sesinin tınısı, kullandığı kısa ve keskin vurgulu cümleler değildi yalnızca. En önemlisi dersin, sihir dersinin içeriğiydi. Büyüleyici, heyecan verici, çok ilginç bir dersti bu.

Ciri, günün büyük bir bölümünü Yennefer'le geçiriyordu. Yatakhaneye gecenin geç bir saatinde gidiyor, kendini bir çuval gibi yatağa atar atmaz uykuya dalıyordu. Çırak kızlar aşırı horlamasından yakınıp onu uyandırmaya çalışıyorlardı. Ama hiçbir işe yaramıyordu.

Ciri'nin uykusu derindi.

Düş görmüyordu.

"Tanrılar!" diye iç geçirdi Yennefer çaresizlik içinde, sonra ellerini siyah buklelerinin arasında gezdirip başını önüne eğdi. "Öyle kolay ki aslında! Böylesine basit bir harekette ustalaşamıyorsan, asıl zorlarının üstesinden nasıl geleceksin?"

Ciri arkasını döndü, bir şeyler mırıldandı, kendi kendine öfkelenip uyuşmuş olan elini ovaladı. Sihirbaz kadın yeniden iç geçirdi.

"Şu çizime bir kez daha bak, parmaklarını nasıl koyman gerektiğini incele. Yapılması gereken hareketi açıklayan oklara ve runik işaretlere dikkat et."

"O çizime bin kez baktım! Runik yazıları da anlıyorum! Vort, cáelme. Ys, veloë. Kendinden uzaklaştır, yavaş ol. Aşağı doğru, hızla. Elimin ayası... Hım, böyle mi?"

"Serçe parmak peki?"

"Yüzük parmağı bükülmeden işaret parmağı öyle tutulamıyor işte!"

"Ver elini bana."

"Ayy, canım yandı!"

"Yavaş ol, Ciri, canlı canlı derini yüzdüğümü ya da seni kızgın yağın içine attığımı sanıp Nenneke koşarak gelir yine yoksa. Parmaklarının duruşunu değiştirme. Ve de şimdi yap hareketi. Çevir, el bileğini çevir! Güzel. Şimdi elini silkele, parmaklarını rahatlat. Bir kez daha yap. Hayır, öyle değil! Ne yaptığının bilincinde misin? Eğer bu şekilde gerçek bir sihir uygulamış olsaydın, kolun bir ay askıda kalırdı! Senin ellerin odundan mı yapılmış?"

"Benim ellerim kılıca alışkın! Bu yüzden böyle oluyor!"

"Saçmalık. Geralt ömür boyu kılıç salladı ama parmakları beceriklidir... hım... çok hassastır. Tek yapacağın şey, istemek Tek yapacağın şey gayret etmek. Bir kez daha. Güzel. Silkele elini. Şimdi bir kez daha. Güzel. Yoruldun mu?"

"Biraz."

"Dur, elini ve bileğini ovalayayım. Ciri, sana verdiğim merhemi neden kullanmıyorsun? Ellerin timsah derisi gibi hatur hutur... Bu ne peki? Yüzük izi mi yaksa? Aklımda mı öyle kalmış, yoksa sana mücevher kullanmayı yasaklamış mıydım?"

"Ama ben bu yüzüğü topaç çevirirken Myrrhe'den kazandım! Hem yalnızca yarım gün taktım..."

"Yarım gün fazla takmışsın o zaman. Artık takma lütfen."

"Ama anlayamıyorum, neden..."

"Anlaman gerekmiyor," diye sözünü kesti sihirbaz kadın ama sesi öfkeli değildi. "Bu tür mücevherlerden kullanmamanı rica ediyorum senden. İstersen saçına bir çiçek takabilirsin. Çiçeklerden

bir taç örebilirsin. Ama metal, kristal ve taş olmayacak üzerinde. Bu önemlidir, Ciri. Zamanı gelince sana nedenini açıklayacağım. Şimdilik bana güven ve ricam doğrultusunda hareket et."

"Sen taşlar, bileklikler ve yüzükler takıyorsun! Bana neden yasak? Bunun nedeni... bakire olmam mı yoksa?"

"Baykuşum." Yennefer kızın başını okşayıp gülümsedi. "Bu konuyu neden ısıtıp ısıtıp getiriyorsun? Bakire olup olmamanın bir önem taşımadığını anlatmıştım sana. Hem de hiçbir önemi yok. Yarın saçlarını yıka, çünkü zamanı geldiğini görüyorum."

"Hanımefendi Yennefer?"

"Evet?"

"Şey... Madem bana karşı dürüst olmaya söz verdin... Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Sorabilirsin. Ama tanrılar adına, bekâretle ilgili olmasın, lütfen."

Ciri dudağını ısırıp uzun süre sustu.

"İyi madem," diye iç geçirdi Yennefer. "Sor bakalım."

"Şöyle ki..." Ciri kıpkırmızı kesildi, dudaklarını yaladı. "Yatakhanedeki kızlar aralarında konuşup duruyorlar ve anlatmadıkları hikâye yok... Belletyn şenlikleri falan... Benim hakkımda da bir sümüklü olduğumu ve çocuk olduğumu, artık zamanı geldiğini söylüyorlar... Hanımefendi Yennefer, öyle mi gerçekten? Nasıl anlayabilirim..."

"...bir adamla yatma zamanının geldiğini mi?"

Ciri kıpkırmızı kesilmişti. Bir an sustu, sonra Yennefer'e bakıp başını salladı.

"Bunu anlamak çok kolaydır," dedi Yennefer rahat bir tavırla. "Bu konuyu düşünmeye başlarsan, zamanı geldiğinin işaretidir bu."

"Ama ben istemiyorum ki!"

"Mecbur değilsin buna. İstemezsen yapmazsın."

"Haa." Ciri yine dudağını ısırdı. "Peki, şu nasıl anlaşılır... Adam... Doğru adam olduğunu, onunla..."

"... yatılıp yatılamayacağını mı?"

"Hı hı."

"Seçme şansın varsa tabii," sihirbaz kadın gülümser gibi oldu, "ama hiç deneyimin yoksa, o zaman öncelikli olarak adamı değil, yatağı değerlendirirsin."

"Bu da ne demek? Yatak mı?"

"Kesinlikle. Yatakları olmayan erkekler hemen devre dışı kalırlar. Kalanların arasından kirli ve dağınık yataklı olanları elersin. Geriye yalnızca temiz ve düzgün yataklı olanlar kaldığında ise en çok hoşuna giden adamı seçersin. Bu yöntem yüzde yüz güvenilir değildir ne yazık ki. Çok fena yanılabilirsin."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır. Yapmıyorum. Ciri, yarından başlayarak burada, benim yanımda yatacaksın. Eşyalarını buraya getireceksin. Anlıyorum ki çırak kızların yatakhanesinde çene çalmaya çok zaman harcanıyor, oysa o zamanın uyku ve dinlenme için kullanılması gerekir."

Ciri, temel el duruşlarının ve hareketlerin üstesinden geldikten sonra, büyülü sözcükleri ve bunlara bağlı formülleri öğrenmeye başlamıştı. Formüller daha kolaydı. Kızın mükemmel bir şekilde hâkim olduğu Eski Lisan'da yazıldıkları için kolayca aklında kalıyorlardı. Telaffuz sırasında gerekli olan epeyce karmaşık vurgularda da sorun yaşamıyordu. Gösterdiği gelişmelerden memnuniyet duyduğunu gizlemeyen Yennefer, günden güne daha samimi ve sevimli oluyordu. Eğitim aralarında havadan sudan

sohbet edip şakalaşıyorlardı – hatta derslere ve idmanlara "nezaret" eden Nenneke'yi hafifçe çekiştirmekten keyif alıyorlardı. Nenneke, kuluçkaya yatmış tavuk gibi giyinip kuşanıp oturuyor, Ciri'yi sihirbaz kadının sözüm ona sertliğinden ve "insanlık dışı işkencelerinden" korumak ve kurtarmak için kanatlarının altına almaya çalışıyordu.

Ciri, öneriye uyup Yennefer'in odasına taşınmıştı. Artık yalnızca gündüzleri değil geceleri de bir aradaydılar. Bazen geceleri de çalışıyorlardı çünkü kimi hareketler ve formüller gün ışığında uygulanamıyordu.

Sihirbaz kadın, kızın kaydettiği ilerlemelerden memnun kalınca eğitimi yavaşlatmıştı. Artık daha çok serbest zamanları vardı. Akşamları kitap okumakla geçiriyorlardı – kendilerini kâh birlikte bir kitaba veriyor, kâh her biri kendi kitabını alıp bir köşeye çekiliyordu. Ciri, Stammelford'un *Sihrin Esası Üzerine*, Giambattista'nın *İksirler Dünyası* ile Richert ve Monck'un *Doğal Sihir* adlı eserleri üzerinde çalışıyordu. Ayrıca, tamamını okuyamasa bile Jan Bekker'in *Görünmeyen Dünya* ve Agnes de Glanville'in *Sırların Sırrı* kitaplarını karıştırıyordu. Eskimekten sararmış *Mirthe Kanunnamesi* ve *Ard Aercane*'ye, hatta içi ürpertici bakır gravürlerle dolu ünlü ve ürkütücü *Dhu Dwimmermorc*'a bakmadan duramıyordu.

Sihirle ilgili olmayan başka kitapları da inceliyordu. *Dünya Tarihi* ve *Yaşamın Dini Açıdan İncelemesi*'ni de okuyordu. Tapınak kütüphanesindeki basit kitaplarla da ilgileniyordu. Markquis le Creahme'nin *Tatlı Oyunlar*'ını ve Anny Tiller'in *Sarayın Hanımları*'nı soluk soluğa okurken yüzü kıpkırmızı kesiliyordu. *Aşk Felaketleri* ve *Ay Vakti*'nden, ünlü ozan Dandelion'ın şiir kitaplarından başını kaldırmıyordu. Essi Daven'in şık ciltli *Mavi*

İnci başlığı altında toplanmış, her satırı sır kokan incelikli balatlarını okudukça ağlıyordu.

Sahip olduğu ayrıcalıktan sıklıkla yararlanıp sorular soruyordu. Yanıt da alıyordu. Derken sıklıkla ona sorular yöneltilmeye başlandı. Yennefer başlarda sanki başından geçenlerle ilgilenmiyor gibiydi; ne Cintra'da geçirdiği çocukluğunu ne de sonraları savaşta yaşadığı olayları merak ediyordu. Derken sorular somutlaştı. Ciri bu sorulara gönülsüzce yanıt veriyordu, çünkü sihirbaz kadının her sorusu, bir daha açmamaya yemin ettiği ve sonsuza kadar kapalı tutmayı yeğlediği kapıları aralıyordu. Sodden'de Geralt'la karşılaştığı andan itibaren "yeni bir yaşam"a başladığını, Cintra'daki yaşamının sonsuza kadar dönülemez bir şekilde silindiğini düşünüyordu. Kaer Morhen'deki Witcherlar ona asla sorular sormamışlardı, zaten tapınağa ayak bastığı an, Geralt ondan kimseye kimliği hakkında tek bir söz söylememesini istemişti. Tabii her şeyden haberdar olan Nenneke, Ciri'nin bir şövalyenin ve köylü kızının gayrimeşru çocuğu olduğuna, kendine ne babasının şatosunda ne de annesinin kulübesinde yer bulabildiğine diğer rahibelerin ve çırak kızların inanmalarını sağlamıştı. Zaten Melitele Tapınağı'ndaki çırak kızların yarısı bu çocuklardandı.

Ama gerçeği Yennefer de biliyordu. Çünkü o güvenilir biriydi. Yennefer artık sormaya başlamıştı. Geçmişi. Cintra'yı.

"Kentten nasıl çıkabildin, Ciri? Nilfgaardlıların elinden kurtulmayı nasıl başardın?"

Bunu Ciri de anımsamıyordu. Her şey kopmuş, karanlığa ve dumanların arasına gömülmüştü. Kuşatmayı, büyükannesi Kraliçe Calanthe'nin vedasını, Cintra'nın yaralı dişi aslanının yattığı

ölüm döşeğinden onu zorla uzaklaştıran baronları ve şövalyeleri anımsıyordu Ciri. Alevler içindeki sokaklardan çılgınca kaçışını, kanlı mücadeleyi ve atın devrilmesini anımsıyordu. Miğferi yırtıcı bir kuşun kanatlarıyla bezeli kara şövalyeyi anımsıyordu.

Ondan sonrası karanlıktı.

"Anımsamıyorum. Gerçekten anımsamıyorum, Hanımefendi Yennefer."

Yennefer yanıt almakta ısrar etmiyordu. Başka sorular soruyordu. Duyarlı ve kibardı, Ciri kendini gitgide özgür hissediyordu. Derken Ciri kendiliğinden konuşmaya başladı. Soru sorulmasını beklemeden Cintra'da ve Skellige Adaları'nda geçen çocukluğundan söz etti. Şaşırma hakkını nasıl öğrendiğini, kaderin onu nasıl Rivyalı Geralt'a, ak saçlı Witcher'a önceden tayin ettiğini anlattı. Savaştan söz etti. Nehir Bölgesi ormanlarında kayboluşunu, Angrenli *druid*'lerin arasında ve köyde geçirdiği zamanı, Geralt'ın onu orada buluşunu ve Kaer Morhen'e, Witcherların yuvasına götürüşünü ve yaşamında yeni bir evrenin başlamasını anlattı.

Derken bir akşam, kendisine sorulmadan kendi isteğiyle, neşeyle ve pek çok şeyi allayıp pullayarak Witcher'la ilk karşılaşmasını nakletti. Brokilon ormanlarında, onu orada zorla tutmaya ve bir *dryad*'a dönüştürmeye çalışan *dryad*'lar arasındaydı.

"Hah!" dedi Yennefer, Ciri'yi dinledikten sonra. "O sahneleri görebilmek için bilsen neler vermezdim. Yani Geralt'ı görmeyi kastediyorum. Yazgının ona nasıl bir sürpriz hazırladığını anladığı an yüzünün aldığı şekli gözümün önüne getirmeye çalışıyorum. Senin kim olduğunu öğrendiğinde çok şaşırmış olmalı, değil mi?"

Ciri kıkır kıkır gülmeye başladı ve zümrüt yeşili gözlerinden şeytani kıvılcımlar yanıp söndü. "Ay, evet!" dedi gülerken.

"Yüzünün hâli inanılmazdı. Ama ne yüz! Görmek ister misin? Göstereyim. Yüzüme bak!"

Yennefer kahkahalara boğuldu.

İşte bu gülüş, diye düşündü Ciri, doğuya doğru uçan siyah kuş sürüsüne bakarken. *İşte bu açık ve samimi gülüş, bizi, onu ve beni yaklaştırdı. Geralt hakkında konuştuğumuz zaman birlikte gülebildiğimizi keşfettik ikimiz de. Geralt hakkında. Ve bir anda birbirimize yakınlaştık, oysa Geralt'ın bizi hem bağladığını hem de ayırdığını, üstelik bunun daima böyle olacağını ben biliyordum.*

Bu ortak gülüş bizi birbirimize yakınlaştırdı.

Bir de iki gün sonra yaşanan olay. Ormanda o tepede. Yennefer bana o gün, o şeyi nasıl bulacağını gösterdi...

"Onları neden arayacakmışım, hiç anlamıyorum, şu... Adlarını yine unuttum."

"Kesişmeler," diye yardım etti Yennefer, bir yandan da çalılıklardan geçerken koluna yapışan dulavrat otlarını sökmeye çalışırken. "Nasıl bulacağını göstereceğim sana. Çünkü kendine güç aktarabileceğin yerlerdir bunlar."

"Ama ben zaten güç aktarımı yapabiliyorum ki! Gücün her yerde olduğunu üstelik sen öğrettin bana. O halde çalılıklar arasında niye dolanıp duruyoruz? Tapınakta enerjinin her türlüsü var nasılsa!"

"Orada elbette bir sürü enerji var. Tapınak zaten o yüzden başka bir yere değil de oraya inşa edilmiş. İşte bu yüzden tapınak alanında güç aktarımı kolay bir şeymiş gibi hissediliyor."

"Ayaklarım ağrımaya başladı. Biraz oturalım mı?"

"Peki baykuşum."

"Hanımefendi Yennefer?"

"Evet?"

"Güç aktarımını neden hep su damarlarından sağlıyoruz? Oysa sihirli enerji her yerde var. Toprağın içinde, havada ve ateşte, öyle değil mi?"

"Kesinlikle."

"Toprak... Eh, burada her yerde bir sürü toprak var. Ayaklarımızın altında. Ayrıca her yer hava! Ateş istiyorsak, yakmamız yeterli."

"Topraktan güç aktarımı yapamazsın, zayıfsın henüz. Havadan bir şey elde edecek bilgiye şimdilik sahip değilsin. Ateşle oynamayı ise sana kesinlikle yasaklıyorum! Söylemiştim, ateş enerjisine kesinlikle dokunulmamalıdır!"

"Bağırma! Biliyorum."

Devrilmiş kuru bir ağaç gövdesinin üzerinde konuşmadan oturuyor, rüzgârın ağaçların tepelerindeki hışırtısını, yakınlarda bir yerde gagasını inatla bir yere vuran ağaçkakanı dinliyorlardı. Ciri hem acıkmıştı hem de susuzluktan dili damağına yapışmıştı, ancak yakınmanın bir işe yaramayacağını biliyordu. Yennefer bu tür yakınmalara bir ay öncesine kadar, ilkel içgüdülere hâkim olunmasıyla ilgili kuru bir konferansla karşılık verirdi. Sonraları ise susmakla yetinmişti. Ciri isyan etmekle bir yere varamamış, örneğin, "Baykuşum," diye çağrılmaya karşı çıkmasında olduğu gibi tepkilerinden hiçbir sonuç alamamıştı.

Sihirbaz kadın kolundaki son dulavrat otunu da temizledi.

Biraz dan yine bir soru soracak, diye geçirdi içinden Ciri, *düşündüğünü duyuyorum. Anımsamadığım bir şey soracak yine. Ya da anımsamak istemediğim. Hayır, bir anlamı yok bunun. Yanıt*

vermeyeceğim. Geçti artık, geçmişe dönen bir yol yoktur. Kendisi söylemişti bunu...

"Bana anneni ve babanı anlat, Ciri."

"Onları artık hatırlamıyorum, Hanımefendi Yennefer."

"Dene. Rica ederim."

"Hatırlayamıyorum!"

"Yıldızıma bak."

Martılar çığırıyor, balıkçı teknelerinin arasına inip çöpleri ve güverteden atılmış küçük balıkları kapıyordu. Ağaç kütüğünden yapılmış ejder teknelerin yelkenleri rüzgârda hafifçe sarsılıyor, sisin bastırdığı dumanlar iskelede yoğunlaşıyordu. Cintralıların trireme gemileri limana yanaşıyor, mavi flamalarındaki altın yaldızlı aslanlar pırıl pırıl parlıyordu. Kızın yanında durmuş, ayı pençesini andıran ellerinden birini omzuna koymuş olan Crach Amca ansızın dizlerinin üzerine çöktü. Tek sıraya dizilmiş askerler kılıçlarını düzenli aralarla kalkanlarına vuruyorlardı.

Kraliçe Calanthe iskele köprüsünün üzerinden ona doğru yürüyordu. Büyükannesi. Skellige Adaları'ndaki resmî adı Ard Rhena, En Yüce Kraliçe olan büyükannesi... Gelgelelim, hâlâ başı önünde yere diz çökmüş olan Skellige Prensi Crach an Craite Amca, Cintra'nın dişi aslanını resmî olmayan, ancak ada sakinleri tarafından büyük bir saygıyla kullanılan unvanıyla karşıladı.

"Hoş geldin, Modron."

Calanthe, prensin yüzüne bile bakmaya tenezzül etmeden, "Prens kızı," dedi buz gibi ve kibirli sesle. "Gel yanıma, Ciri."

Büyükannesinin eli bir erkeğinki kadar güçlü ve sertti, parmaklarındaki yüzükler ise buz gibi soğuktu.

"Eist nerede?"

"Kral," diye kekeledi Crach. "Denize açıldı, Modron. Gemi enkazlarını arıyor... ve de cesetleri. Dünden beri..."

"Buna neden izin verdin?" diye bağırdı kraliçe. "Nasıl yaptın bunu? Nasıl göz yumdun, Crach? Sen Skellige Prensi'sin! Senin iznini almadan tek bir trireme bile denize çıkamaz! Neden izin verdin, Crach?"

Crach Amca kızıl saçlı başını daha çok eğdi.

"Atlar!" dedi Calanthe. "Atlara atlayıp kaleye gidiyoruz. Şafak söker sökmez yola çıkacağım. Prens kızını da Cintra'ya götüreceğim. Kızın buraya geri dönmesine asla izin vermeyeceğim. Sen ama... Bana müthiş borçlandın, Crach. Sana bunu bir gün ödeteceğim."

"Biliyorum, Modron."

"Eğer sana bunu anımsatmaya ömrüm yetmezse, yerime o yapacaktır." Calanthe, Ciri'yi gösteriyordu. "Borcunu ona ödeyeceksin, prens. Nasıl olacağını biliyorsun."

Crach an Craite ayağa kalktı, bedenini dikleştirdi, güneşten yanmış ve kırışmış yüzündeki ifade sertleşti. Gösterişsiz ve basit çelik kılıcını ani bir hareketle kınından çekti ve yara izleri içindeki sol kolunu açtı.

"Yapmacık hareketler istemem," diye tısladı kraliçe. "Kanını idareli kullan. Duydun, bir gün, dedim. Unutma!"

"*Aen me Gláedyv ʒvaere a'Bloedgeas, Ard rhena, Linors aep Xintra*!" Skellige Adaları Prensi Craich an Craite, ellerini kaldırıp kılıcını salladı. Askerler boğuk sesleriyle kesik kesik bağırıp silahlarını kalkanlarına vurdular.

"Yeminini kabul ediyorum. Bizi kaleye götür, prens."

Ciri, Kral Eist'ın dönüşünü, onun taş kesilmiş solgun yüzünü anımsamıştı şimdi. Kraliçenin suskunluğunu da anımsadı. Skelligeli, ayıyı andıran, sakallı denizcilerin sıkıcı sessizlik içinde kafayı çektikleri o kasvetli, korkunç yemeği de hatırladı. Fısıldaşmaları hatırladı. "Geas Muire... Geas Muire!"

Koyu biranın oluk oluk akışını, yere dökülüşünü, şuursuz, çaresiz ve anlamsız öfke patlamasında taş duvarlara atılıp kırılan boynuzları hatırladı. "Geas Muire! Pavetta!"

Cintra Prensesi Pavetta ve kocası Prens Duny. Ciri'nin anne ve babası. Kaybolmuşlardı. Ölmüşlerdi. Onları Geas Muire, denizlerin laneti öldürmüştü. Kimsenin öngöremediği bir fırtına yutmuştu onları. Aslında çıkmaması gereken bir fırtına...

Ciri, gözlerinde biriken yaşları Yennefer'in görmemesi için başını çevirdi. *Ne gerek vardı*, diye düşündü. *Bunca soruya, bu anılara ne gerek vardı? Geçmişe dönen bir yol yoktur. O insanların hiçbiri yok artık. Ne annem, ne babam ne de büyükannem, Ard Rhena, Cintra'nın dişi aslanı var artık. Crach an Craite Amca da ölmüştür mutlaka. Artık kimsem kalmadı, zaten ben de başka biriyim artık. Geçmişe dönen yol yoktur...*

Sihirbaz kadın derin düşüncelere dalmış, susuyordu.

"Düş görmeye o zaman mı başladın?" diye ansızın sordu.

"Hayır." Ciri düşünmeye başladı. "Hayır, o zaman değil. Daha sonra."

"Ne zaman?"

Kız burnunu buruşturdu. "Yazdı... ondan önceki. Çünkü bir sonraki yaz savaş başlamıştı artık."

"Hıı. Yani Brokilon'da Geralt'ı gördükten sonra mı başladı düşler?"

Ciri başını salladı. *Sonraki soruyu yanıtlamayacağım*, diye karar verdi. Ama Yennefer sormadı. Ayağa kalkıp, güneşe baktı.

"Ee, dinlenmişsindir artık, baykuşum. Geç oluyor. Aramaya devam. Elini kasmadan öne doğru uzat, parmaklarını ger. İleri."

"Nereye gideyim? Hangi yöne?"

"Fark etmez."

"Damarlar her yerde mi var?"

"Sayılır. Onları keşfetmeyi, arazinin içinde bulmayı, bu tür noktaları fark etmeyi öğreneceksin. Kurumuş ağaçlar, bodur bitkiler, hayvanların uzak durduğu yerler bunun işaretidir. Ama kediler hariç."

"Neden kediler?"

"Kediler bu kesişmelerin üzerinde dinlenip uyumaya bayılırlar. Sihirli hayvanlarla ilgili ağızdan ağza dolaşan bir sürü hikâye var ama gerçekte bünyesine güç alabilen ejderha dışındaki tek canlı kedidir. Kedinin bu gücü neden aldığını ve bununla ne yaptığını kimse bilmiyor... Ne var?"

"Ooo... Şurada şu yönde. Orada bir şey var gibi. Şu ağacın arkasında!"

"Ciri, uydurma. Bir kesişme ancak üzerine gelindiğinde duyumsanabilir... Hımmm... İlginç. Sıra dışı diyebilirim. Bir akım mı hissediyorsun?"

"Evet, gerçekten!"

"O halde gidelim oraya. İlginç, ilginç. Sapta yerini. Göster, nerede?"

"Burada! Tam bu noktada!"

"Aferin. Mükemmel. Yüzük parmağında hafif bir bükülme duyumsuyor musun? Nasıl aşağıya doğru bakıyor, görüyor musun? Aklına yaz, işarettir bu."

"Güç aktarımı yapabilir miyim?"

"Dur, kontrol edeceğim."

"Hanımefendi Yennefer? Şu güç aktarımı nasıl çalışıyor? Ben gücü kendi bünyeme aldığımda, aldığım kaynaktan eksilmez mi? Bunu yapmak adil mi? Nenneke Ana bize, hiçbir şeyi canımız istedi diye öylesine alamayacağımızı öğretti. Hatta kirazları bile ağaçta bırakmalıymışız, kuşlar için dalında kalmaları gerekirmiş, kendiliğinden dökülmelerini beklemeliymişiz."

Yennefer kıza sarılıp hafifçe şakağından öptü. "Şu söylediklerini diğerlerinin de duymasını çok isterdim," diye mırıldandı. "Vilgefortz, Francesca, Terranova... Onlar, güç üzerinde kayıtsız şartsız hakları olduğunu ve sınırsızca yararlanabileceklerini sanıyorlar. Melitele Tapınağı'ndaki akıllı küçük baykuşun sözünü dinlemelerini çok isterdim. Korkma, Ciri. Bunu düşünmen çok güzel ama inan bana, yeterince güç var. Hiçbir zaman eksilmez. Bu, kocaman bir bahçeden tek bir kiraz koparman gibidir."

"Şimdi alabilir miyim üzerime?"

"Bekle. Uff, amma da güçlü bir yuva bu böyle. Çok şiddetli atıyor. Dikkatli ol, baykuşum. Gücü dikkatlice ve çok ama çok yavaş al."

"Korkmuyorum! Hıh! Witcher'ım ben! Hıh! Gücü duyumsuyorum! Duyumsuyorum... Oooo! Hanımefendi... Ye...nnne... feeeer..."

"Lanet olsun! Uyarmıştım seni! Söylemiştim! Başını arkaya at! Arkaya, dedim! Al şunu burnuna bastır, yoksa kan içinde

kalacaksın! Sakin, sakin ol yavrum, sakın bayılayım deme! Yanındayım... Yanındayım güzel kızım. Mendili sıkıca tut. Sana sihirle buz getireceğim şimdi..."

Ciri'nin burnundan akan birkaç damla kan, koca bir olaya dönüşmüş, Yennefer ve Nenneke bir hafta boyunca birbirleriyle konuşmamışlardı.

Sihirbaz kadının eğitime ara vermesi üzerine Ciri, bir hafta can sıkıntısı çekmiş, tembellik yapmış ve kitap okumuştu. Yennefer'i bazen günlerce görememişti. Sihirbaz gün ışırken çıkıp gidiyor, hava kararmadan dönmüyor, kıza tuhaf gözlerle bakıyordu. Ayrıca dikkat çekecek kadar az konuşuyordu.

Ciri bir hafta sonra dayanamadı. Sihirbaz kadının geri döndüğünü görür görmez hiçbir şey söylemeden yanına gidip ona sarıldı.

Yennefer susuyordu. Uzun süre ağzını açmadı. Konuşması gerekmiyordu zaten. Kızın omuzlarını sıkıca kavrayan parmakları onun yerine anlatıyordu.

Ertesi sabah yaptıkları birkaç saatlik uzun bir görüşmeden sonra başrahibe ve sihirbaz kadın barıştılar. Ardından her şey yoluna girdi ve Ciri çok mutlu oldu.

"Gözlerimin içine bak, Ciri. Küçük bir ışık. Formülü söyle lütfen!"

"*Aine verseos*!"

"Güzel. Elime bak. Aynı hareketi yaparak ışığı havaya yay."

"*Aine aen aenye*."

"Harika. Peki, şimdi hangi hareketi yapman gerekiyor? Evet, aynen onu. Çok iyi. Hareketi güçlendir ve güç al. Çok, daha çok, ara vermeden!"

"Aaaaah..."

"Sırtını dik tut! Kollarını bedenine bastır! Ellerini rahat bırak, gereksiz parmak hareketleri yapma, her hareketle birlikte etki birkaç misline katlanabilir. Burada yangın çıkmasını ister misin? Güçlendir, daha ne bekliyorsun?"

"Aaah ben... Yapamıyorum..."

"Gevşe ve titremeyi bırak! Güç al! Ne yapıyorsun sen? Evet, böyle daha iyi... İsteğin azalmasın! Solukların çok hızlı ve aşırı sık! Kendini gereksiz yere ısıtıyorsun! Yavaş ol, baykuşum, sakinleş. Biliyorum, rahatsız bir durum. Ama alışacaksın."

"Canım acıyor... Karnım... Uff, burası..."

"Bir kadınsın sen, doğal bir tepki bu. Zamanla direncin artacak. Bunu sağlamak için ağrı kesici olmadan idman yapmalısın. Yapmak zorundasın, Ciri. Korkma, gözüm üstünde, kolluyorum seni. Bir şey olmaz sana. Ama acıya katlanacaksın. Sakin soluk alıp ver. Dikkatini topla. Hareketi yap lütfen. Mükemmel. Şimdi güç al, topla, çıkar oradan... Güzel, çok iyi... Birazcık daha..."

"Ah... Ah... Ahhh!"

"Bak gördün mü, istediğin zaman yapabiliyorsun! Şimdi elimi izle. Dikkatle bak. Aynı hareketi yap! Parmakların! Parmakların, Ciri! Tavana değil, elime bak! Şimdi oldu, evet, şahane. Topla! Ve şimdi dön, hareketi ters yönde yap ve gücü parlak bir ışık olarak dışarı ver."

"Uyyy... Üüüüühh..."

"Ağlamayı kes! Kendine gel! Kramp girdi! Birazdan geçer! Parmaklarını daha çok aç, söndür, çıkar içinden. Yavaş ol, dedim sana, yoksa yine bir kılcal damarın çatlayacak!"

"Üfffffff!"

"Çok sert oldu, baykuşum, hâlâ fazla sert. Biliyorum, güç dışarı çıkmak için bastırıyor ama onu kontrol etmeyi öğrenmek zorundasın. Az önceki patlamalardan birini daha yaşamamalısın, buna izin vermemelisin. Eğer seni tecrit etmemiş olsaydım buranın altını üstüne getirecektin. Hadi, bir kez daha. Şimdi baştan alıyoruz. Hareketi ve formülü istiyorum."

"Hayır! Yeter! Dayanamıyorum artık!"

"Soluğunu yavaşlat, titremeyi bırak. Bu defa yanıltamazsın beni, sıradan bir histeri krizibu. Kendine gel, dikkatini işine ver ve başla."

"Hayır, lütfen Hanımefendi Yennefer... Canım acıyor... Midem bulanıyor..."

"Gözyaşı istemiyorum, Ciri. Ağlayan bir sihirbazdan daha itici bir görüntü olamaz. Acınacak biri olursun. Unutma bunu. Beynine yaz. Evet, bir kez daha baştan alıyoruz. Büyülü sözcükler ve hareket. Hayır, hayır. Bu kez kopya vermiyorum, kendin yapacaksın. Evet, belleğini zorla bakalım!"

"*Aine versoes... Aine aen aenye...* Aaaahhh!"

"Olmadı! Aşırı hızlıydın!"

Sihir, kancalı bir demirden ok gibi içine saplanmıştı. Derin bir yara açmıştı. Ciri'nin canı acıyordu. Ama bir yanıyla hazza benzeyen tuhaf bir acıydı bu.

Dinlenmek için yine parkın içinde koşuyorlardı. Yennefer, Ciri'nin kılıcını kınından çıkarmak için Nenneke'yi ikna etmiş, kızın böylece adım, çalım ve hücum çalışmasını sağlamıştı. Tabii diğer rahibelerin ve çırak kızların bu çalışmaları görmemelerine özen göstermişti. Sihir her yerdeydi. Ciri, basit sihir formülleriyle ve

dikkatini irade üzerine toplayarak kaslarını gevşetmeyi, krampları çözmeyi, adrenalini denetim altına almayı, iç kulağa ve vagus sinirine hükmetmeyi, nabzı hızlandırmayı ve yavaşlatmayı, kısa bir süre için oksijensiz durabilmeyi öğreniyordu.

Sihirbaz kadın, Ciri'nin ummadığı kadar kılıç ve Witcherların "dansı" hakkında bilgi sahibiydi. Kaer Morhen'in sırlarını biliyordu, belli ki şatoya gitmişti. Vesemir ve Eskel'i tanıyordu. Ama Lambert ve Coën'i tanımıyordu.

Kaer Morhen'e gitmişti Yennefer. Şatoyu konuştukları zaman sihirbaz kadının gözlerinden neden bir sıcaklık yayıldığını, bakışlarının o haince ışıltıyı ve o soğuk, umursamaz ve bilgece derinliği yitirdiklerini Ciri tahmin edebiliyordu. Eğer bu tür sözcükler Yennefer'e yakışsaydı Ciri, sihirbaz kadının öyle anlarda hayaller kurup anılarda yaşadığını savunabilirdi.

Ciri bunun nedenini tahmin edebiliyordu.

Ciri'nin açmaktan içgüdüsel olarak özenle kaçındığı bir konu vardı. Gelgelelim bir gün boşboğazlık edip ağzından kaçırmıştı. Konu, Triss Merigold'du. Yennefer sözüm ona isteksiz, sözüm ona umursamaz bir tavırla ve sözüm ona yeri gelmişken öğrenmek istediklerinin kalanını Ciri'nin ağzından almıştı. Gözlerindeki ifade donuk ve anlaşılmazdı.

Ciri bunun nedenini tahmin edebiliyordu. Ve bir mucize gerçekleşmişti: Artık kızgınlık hissetmiyordu.

Sihir insanı yatıştırıyordu.

"Aard işareti, Ciri, psikokinetik grubundan basit bir sihir formülüdür ve enerjiyi belli yönlere iterek yayma esasına dayalıdır. Darbe gücü, iten tarafın dikkatini iradesi üzerine ne kadar topladığına ve gücü hangi ölçüde dışa verdiğine bağlıdır. Bu güç çok

yüksek olabilir. Witcherlar bu sihri öğrenip benimsemişlerdir, çünkü sihir formülleri bilmeyi gerektirmez, dikkat toplama ve hareket yeterlidir. O yüzden buna 'işaret' demişlerdir. Adını nereden bulduklarını bilmiyorum, Eski Lisan'dan geliyor olabilir. 'Ard' sözcüğü bildiğin gibi 'dağ', 'üst' ya da 'en ulu' anlamlarına gelir. Eğer kaynağı buysa, işaretin adı çok yanıltıcıdır, çünkü bundan daha kolay bir psikokinetik sihir yoktur. Biz tabii Witcher işareti gibi böylesine ilkel bir şey uğruna zamanımızı ve enerjimizi harcamayacağız, gerçek psikokinezi çalışacağız. Bunu şey üzerinde... Evet, elma ağacının altında duran şu sepet üzerinde uygulayacağız. Dikkatini topla."

"Topladım."

"Dikkatini çabuk topluyorsun. Unutma, gücü dışarı itmeyi kontrol edeceksin. Ancak bünyene aldığın ölçüde dışarı verebilirsin. Eğer gücü bir zerre bile fazladan dışarı atarsan, kendi organizmana zarar vermiş olursun. Böyle bir zorlama bayılmana yol açabilir, hatta daha aşırı durumlarda seni canından edebilir. Buna karşın aldığın enerjinin tamamını dışarı verirsen, tekrar etme şansını yitirirsin, bu durumda yeniden bünyene güç alman gerekir. Bildiğin üzere bu zor ve acı veren bir süreçtir."

"Ah, bilmez miyim!"

"Dikkatinin dağılmasına ve enerjinin kendiliğinden bedenini terk etmesine izin vermemelisin. Benim üstadım daima şunu söylerdi: İçindeki gücü her zaman balo salonunda yellenir gibi ağır ağır ve kontrollü bir şekilde çıkaracaksın! Bir de senden geldiğini çevrendekiler anlamayacak. Anlıyor musun?"

"Anlıyorum!"

"Dik dur. Kıkırdamayı bırak. Sihrin ciddi bir iş olduğunu düşün. Zarif ve gururlu bir duruş içindeysen sihir üzerinde etkili

olabilirsin. Hareketler akıcı ve hızlı yapılacak. Vakur. Aptalca bir surat takınmayacaksın, yüzün tuhaf şekiller almayacak, dilini çıkarmayacaksın. Doğanın güçleriyle çalışıyorsan, doğaya saygı göstereceksin."

"Peki, Hanımefendi Yennefer."

"Unutma, bu defa himaye etmeyeceğim seni. Sen kendine yeten bir sihirbazsın. Bu senin ilk işin, baykuşum. Şarap sürahisini ve komodini gördün mü? İlk işinden iyi sonuç çıkarırsan, üstadın bu gece o sürahinin içindekini içip bitirecek."

"Tek başına mı?"

"Öğrenciler kalfalık sınavını geçtikten sonra şarap içebilirler. Sen biraz daha beklemek zorundasın. On yıl daha anlayışlı olacaksın, daha fazla değil. Haydi, başlayalım bakalım. Parmaklarını yerleştir. Sol elin peki? Oynatıp durma öyle! Aşağıya rahatça salla ve kalçana daya. Parmaklarını! Güzel. Evet, ver dışarı!"

"Aaaahhh..."

"Gürültü çıkar demedim, enerjiyi dışarı çıkar dedim. Ama sessizce."

"Ha, ha, ha! Havalandı! Sepet havalandı! Gördün mü?"

"Biraz seğirdi diyelim. Ciri, idareli, zayıf anlamına gelmez. Psikokineziden belli bir amaç için yararlanılır. Witcherlar bir düşmanlarını yere devirmek için Aard işareti kullanırlar. Dışarı verdiğin enerji, düşmanının başından beresini bile savuramazdı. Bir kez daha, biraz daha güçlü. Cesur ol!"

"Hah! Amma da uçtu! Şimdi oldu mu? Gerçekten? Hanımefendi Yennefer?"

"Hmmm... birazdan mutfağa koşup şarabımızın yanına bir parça peynir getireceksin. İyi oldu sayılır. Sayılır. Biraz daha

güçlü, baykuşum, korkma. Sepeti yerden kopardığın gibi şu karşıdaki ambarın duvarına öyle bir savur ki etrafa kıvılcımlar saçılsın. Sırtını kamburlaştırma! Kaldır kafanı! Zarif ve gururlu! Cesur ol, cesur! Off, lanet olsun!"

"Ayyy... Özür dilerim, Hanımefendi Yennefer... Bu sanırım... biraz fazla oldu."

"Birazcık. Aldırma. Yanıma gel. Hadi, kızım."

"Peki... Ambar ne olacak?"

"Olur böyle şeyler. Sen dert etme. Ama bütününe baktığımızda ilk işini başarılı olarak değerlendirebilirim. Ambar mı? Pek güzel bir ambar değildi zaten. Bu arazide birilerinin onun yokluğunu fark edeceklerini sanmıyorum. Durun bakalım bayanlar, sakin olun, sakin olun, nedir bu kopardığınız gürültü! Bir şey olmadı! Sakin ol, Nenneke! Tekrar ediyorum, hiçbir şey olmadı. Tahta parçaları toplanacak, o kadar. Ocakta pek güzel yanar bunlar!"

Ilık ve rüzgârsız geçen öğleden sonralarında hava çiçek ve ot kokularıyla doluyor, arı ve böcek vızıltıları eşliğinde çevreye huzur yayıyordu. Böyle günlerde Yennefer Nenneke'nin hasır koltuğunu bahçeye çıkarıyor, içine gömülüp bacaklarını keyifle uzatıyordu. Saatlerce kitapları inceliyor, çoğunlukla kuşlar olmak üzere tuhaf ulaklardan eline geçen mektupları yine saatlerce okuyordu. Bazen hiçbir şey yapmadan öylece oturup uzaklara bakıyordu. Dalgın dalgın düşünürken bir elini pırıl pırıl parlayan simsiyah buklelerinin arasında gezdiriyor, diğer eliyle çimenlere oturmuş Ciri'nin kendisinin sıcacık ve sımsıkı baldırlarına yasladığı başını okşuyordu.

"Hanımefendi Yennefer?"

"Evet, baykuşum."

"Söylesene, sihir aracılığıyla her şey yapılabilir mi?"

"Hayır."

"Ama pek çok şey, öyle değil mi?"

"Evet." Sihirbaz kadın bir an için gözlerini kapayıp parmaklarıyla göz kapaklarına dokundu. "Pek çok şey."

"Şöyle adamakıllı bir şey... Korkunç bir şey! Çok korkunç bir şey de yapılabilir mi?"

"Bazen, istenilenden de korkuncu olabilir."

"Hmm... Peki ben... Ben böyle bir şeyi ne zaman yapabileceğim?"

"Bilmiyorum. Belki de hiçbir zaman. Umarım hiçbir zaman yapmak zorunda kalmazsın."

Sessizlik. Suskunluk. Sıcak. Çiçek ve ot kokuları.

"Hanımefendi Yennefer?"

"Yine ne var, baykuşum?"

"Kaç yaşındayken sihirbaz oldun?"

"Hımm... Giriş sınavını geçtiğimde mi diyorsun? On üç."

"Hah! Tam da benim şimdiki yaşım. Peki... şeyde yaşın kaçtı, şey... hayır, sormayacağım."

"On altı."

"Hıı..." Ciri hafifçe kızardı ve tapınağın kuleleri üzerinde süzülen tuhaf şekilli bir bulut kümesiyle ilgileniyormuş gibi yaptı. "Peki... yaşın... Gerat'la tanıştığında kaç yaşındaydın?"

"Daha büyüktüm, baykuşum. Biraz daha büyüktüm."

"Bana sürekli baykuşum diyorsun! Bu addan hiç ama hiç hoşlanmadığımı biliyorsun. Neden yapıyorsun bunu?"

"Hain olduğum için. Bütün sihirbazlar haindir."

"Ama ben... ben çirkin baykuş olmak istemiyorum. Güzel olmak istiyorum. Senin gibi çok güzel olmak istiyorum, Hanımefendi Yennefer. Günün birinde sihirle senin kadar güzel biri olabilir miyim?"

"Senin... Senin buna neyse ki ihtiyacın yok... Senin güzelleşmek için sihre ihtiyacın yok. Bunun ne büyük bir şans olduğunu bilmiyorsun."

"Ama ben gerçekten güzel olmak istiyorum!"

"Sen gerçekten güzelsin. Gerçek güzel bir baykuş. Benim güzel baykuşum..."

"Off, Hanımefendi Yennefer!"

"Ciri, bacağımı morartacaksın."

"Hanımefendi Yennefer?"

"Evet?"

"Nereye bakıyorsun öyle?"

"Şuradaki ağaca. Ilılamur ağacı bu."

"Neresi ilginç bunun?"

"Hiçbir yeri. Ama seyretmek hoşuma gidiyor. Mutluyum... onu görebildiğim için mutluyum."

"Anlayamadım?"

"İyi."

Sessizlik. Suskunluk. Boğucu sıcak.

"Hanımefendi Yennefer!"

"Yine ne var?"

"Bacağının üzerinde bir örümcek yürüyor! Nasıl da çirkin!"

"Diğerlerinden farksız bir örümcek."

"Öldür onu!"

"Canım eğilmek istemiyor."

"O zaman sihir formülüyle öldür!"

"Melitele Tapınağı'nın arazisinde mi? Nenneke ikimizi de savurup dışarı atsın diye mi? Hayır, teşekkür ederim. Şimdi sus artık. Düşünmek istiyorum."

"Böyle kara kara ne düşünüyorsun? Hımm, tamam, hemen susuyorum."

"Ciri, ne büyük bir sürpriz bu böyle! Bana o benzersiz sorularından birini daha yöneltmenden korkmuştum."

"Neden olmasın? Senin benzersiz yanıtlarına bayılıyorum!"

"Küstahlaşıyorsun, baykuşum."

"Ben bir sihirbazım. Sihirbazlar hain ve küstahtırlar."

Suskunluk. Sessizlik. Havada bile kıpırtı yoktu. Fırtınadan önceki boğuk hava vardı. Sessizlik bu kez kargaların uzaklardan gelen gaklamalarıyla bozuldu.

"Sayıları gitgide artıyor." Ciri başını arkaya attı. "Uçuyorlar, uçuyorlar... Sonbahar sanki... İğrenç kuşlar... Rahibeler bunun kötüye işaret olduğunu söylüyorlar... Alametmiş? Nedir alamet, Bayan Yennefer?"

"Aç, *Dhu Dwimmermorc*'ta oku. Kitabın bir bölümü bu konuya ayrılmış."

Sessizlik.

"Hanımefendi Yennefer..."

"Eeeeh! Ne var yine?"

"Geralt neden... Neden bunca zamandır gelmedi?"

"Seni mutlaka unutmuştur, baykuşum. Kendine güzel bir kız bulmuştur."

"Hayır, olamaz! Beni unutmadığını biliyorum! Unutamaz! Biliyorum ben, kesinlikle biliyorum, Hanımefendi Yennefer!"

"Biliyor olman güzel. Şanslı baykuşumsun sen.

"Senden hoşlanmamıştım," diye yineledi kız.

Yennefer ona bakmadı; yine sırtını dönüp pencerenin önüne dikilmiş, gözlerini doğudaki, kararmaya başlayan tepelere dikmişti. Tepelerin üzerindeki gökyüzü kargalar ve kuzgunlarla kapkara kesilmişti.

Ondan neden hoşlanmadığımı birazdan soracak, diye içinden geçirdi Ciri. *Hayır, o bunu sormayacak kadar zeki. Donuk bir sesle dilbilgisine atıfta bulunacak ve ne zamandan beri geçmiş zaman kullandığımı soracak. Ben de söyleyeceğim ona. Benim sesim de onunki gibi donuk olacak, onun vurgulamasını taklit edeceğim, benim de sanki duygularımdan utanıyormuşum gibi soğukluk, hissizlik ve umursamazlık rolü yapabildiğimi öğrensin. Her şeyi söyleyeceğim ona. Ona her şeyi anlatmaya mecburum, istiyorum bunu. Melitele Tapınağı'ndan ayrılmadan her şeyi bilmesini istiyorum. Buradan birlikte ayrılıp sonunda özlediğimi görmeye gideceğiz. Yennefer'in de özlediğini... Mutlaka ikimizi birden özleyeni görmeye gideceğiz. Yennefer'e söyleyeceğim...*

Söyleyeceğim ona. Yeter ki sorsun.

Pencerenin önünde duran sihirbaz kadın arkasına dönüp gülümsedi. Ama sormadı.

Ertesi sabah erkenden atlarına atlayıp yola çıktılar. İkisi de erkeklerin yolculuk kıyafetlerine bürünerek paltolarını giymiş, başlarına saçlarını gizleyen bereler ve kapüşonlar geçirmişti. İkisi de silahlıydı.

Onları bir tek Nenneke uğurladı. Yennefer'le alçak sesle uzun uzun konuştu, ardından sihirbaz ve rahibe birbirlerinin ellerini

erkekler gibi sımsıkı sıkarak tokalaştılar. O sırada kısrağının dizginlerini elinde tutan Ciri onlar gibi vedalaşmak istedi ama Nenneke buna izin vermedi. Ciri'ye sarıldı, onu göğsüne bastırıp öptü. Gözlerinde yaşlar birikmişti. Ciri'nin de.

"Evet," dedi rahibe sonra ve giysisinin koluyla gözlerini sildi. "Hadi, hareket edin artık. Ulu Melitele size yoldaş olsun, canlarım. Gelgelelim tanrıçaların kafaları binbir dertle doludur, siz de kendinize göz kulak olun. Koru onu, Yennefer. Göz bebeğin gibi kolla."

"Umarım," dedi sihirbaz kadın hafifçe gülümseyerek, "onu daha da iyi kollarım."

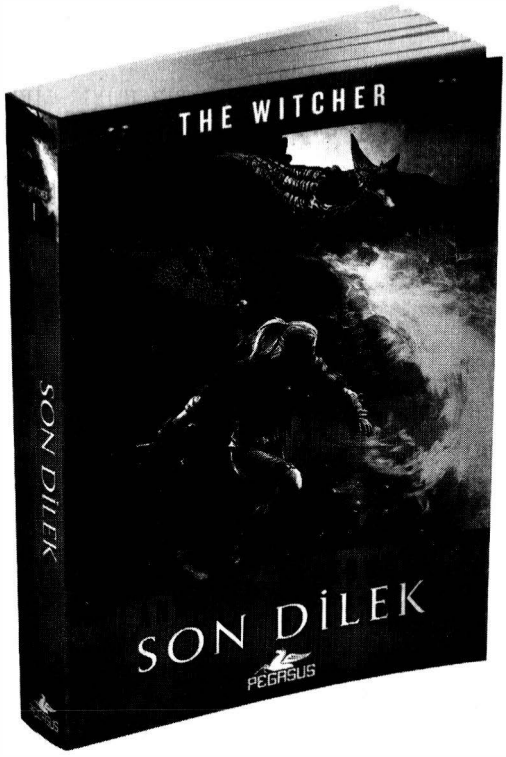
Gökyüzündeki karga sürüsü yüksek sesle gaklayarak Pontar Vadisi'ne doğru ilerliyordu. Nenneke kuşlara bakmadı.

"Dikkat edin kendinize," diye yineledi. "Kötü günler kapıda. Ithlinne aep Aevenien'in kehanette bulunurken bir bildiğinin olduğu anlaşılır bakarsın. Kılıç Çağı ve Balta Çağı geliyor. Nefret ve Kurt Fırtınaları Çağı. Gözünü kızdan ayırma, Yennefer. Kimsenin onun canını yakmasına izin verme."

"Yine geleceğim, Ana," dedi Ciri ve eyere atladı. "Mutlaka döneceğim! Yakında!"

Yanıldığını, çok yanıldığını bilmiyordu.

İngiltere için Tolkien,
Amerika için George R. R. Martin neyse
Doğu Avrupa için Sapkowski odur.

"SAPKOWSKI'NİN WITCHER EVRENİ, MODERN FANTASTİK EDEBİYAT DÜNYASININ EN DETAYLILARINDAN BİRİDİR VE BİRÇOK YENİLİKÇİ FİKİR SUNAR. KARMAŞIK KARAKTER İLİŞKİLERİ BU DÜNYAYI DAHA DA ZENGİNLEŞTİRİR... FANTASTİK EDEBİYAT HAYRANLARININ EL ÜSTÜNDE TUTACAĞI BİR SERİ."
B&N

"OKUDUĞUM EN İYİ VE EN İLGİNÇ FANTASTİK EDEBİYAT SERİLERİNDEN BİRİ. SAPKOWSKI HİÇ KİMSEYE BENZEMEYEN BİR TASARIMCI."
Nerds of a Feather

"SAPKOWSKI'NİN ROMANI, KARMAŞIK BİR BÜYÜ GİBİ; FANTASTİK MALZEMELER, ENTELEKTÜEL DİSKUR VE İNCE BİR MİZAHIN KARIŞIMI."
Time

"ARTIK ESKİMİŞ BİR TÜRDE YENİ BİR SOLUK. SAKIN KAÇIRMAYIN."
Dreamwatch

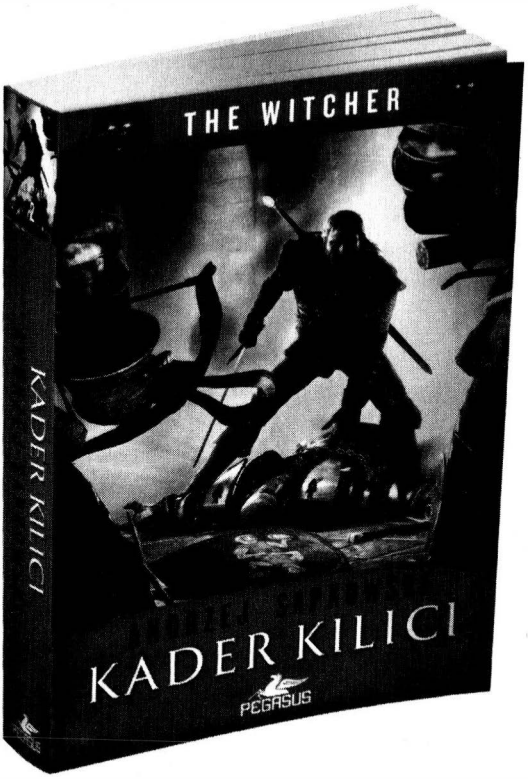
"SAPKOWSKI'NİN MÜTHİŞ ÜSLUBU, SANSASYONEL OLAYLAR VE İLGİ ÇEKİCİ BİR ATMOSFER YARATMADAKİ BULUNMAZ YETENEĞİ, GERİLİMİ VE MİZAHI USTA BİR HARMANDA BİRLEŞTİREBİLMESİ ONU EŞSİZ KILIYOR."
Polityka

"SAPKOWSKI İLGİNÇ VE OLAĞANÜSTÜ DERİNLİKTE KARAKTERLER YARATMAKTA USTA. *SON DİLEK* MELANKOLİ VE MİZAH DOLU BİR ROMAN."
The Wertzone

"POLONYALI YAZAR ANDRZEJ SAPKOWSKI'NİN KARAKTER BAZLI MUHTEŞEM YAZILMIŞ ESERİ TÜRÜNÜN EN ÖNDE GELEN ROMANLARINDAN."
The Specusphere

"TANIDIK HİKÂYELERİN BÖYLE FARKLI ELE ALINMASI ÇOK SEVİNDİRİCİ. *SON DİLEK*'İN ÇOĞU BİR PERİ MASALI GİBİ."
SFX

"DOĞU AVRUPA FOLKLORU VE EFSANELERİ İLE GÜZEL PRENSESLER VE HUYSUZ ŞEYTANLAR BİR ARADA. *SON DİLEK*'TE HİÇBİR ŞEY GÖRÜNDÜĞÜ GİBİ DEĞİL. BAŞLADIĞINIZ ZAMAN BIRAKAMAYACAKSINIZ."
Waterstones

THE WITCHER
KADER KILICI
PEGASUS
KADER KILICI

"MIEVILLE VE NEIL GAIMAN GİBİ SAPKOWSKI DE ESKİYİ ALIP YENİLİYOR... FANTASTİK TÜRDE TAZE BİR AÇILIM."
Foundation

"BU KİTABI GERÇEKTEN, GERÇEKTEN ÇOK BEĞENDİM..
SAPKOWSKI'NİN DÜNYASINDAKİ HİÇBİR KARAKTER
SİYAH-BEYAZ DEĞİL. GERALT VE CANAVARLAR DÂHİL HERKES GRİNİN BİR TONU."
The Deckled Edge

"DÜNYADAN BIKMIŞLIĞI VE SAYISIZ SAVAŞTA GELİŞTİRİLMİŞ GÜÇLERİ, GERALT'I BÖYLESİNE İLGİNÇ BİR KARAKTER YAPIYOR."
Edge